

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I (Mededelingen)	
	EUROPEES PARLEMENT	
	SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD	
(2001/C 89 E/001)	E-0427/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Verdeling door de Spaanse overheid van de EFRO-kredieten van doelstelling 1 t.b.v. Galicië (Aanvullend antwoord)	1
(2001/C 89 E/002)	E-0601/00 van Giovanni Pittella aan de Commissie Betreft: Vervoer van paardachtigen	2
(2001/C 89 E/003)	E-0875/00 van Lucio Manisco aan de Commissie Betreft: Embargo tegen Irak en olieprijsen	3
(2001/C 89 E/004)	E-0920/00 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: Belastingwerkgroepen	4
(2001/C 89 E/005)	E-0979/00 van Niels Busk aan de Commissie Betreft: Herinvoer van goederen die voor terugbetaling in aanmerking komen	6
(2001/C 89 E/006)	E-1038/00 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Golfvelden te Is Arenas op Sardinië (Italië)	7
(2001/C 89 E/007)	E-1080/00 van Jules Maaten aan de Commissie Betreft: Sigarettensmokkel in Europese havens	9
(2001/C 89 E/008)	E-1089/00 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Vervolgfragen financiële toezegging Kosovo	9
(2001/C 89 E/009)	E-1098/00 van Christel Fiebiger aan de Raad Betreft: Elektronische gegevensbank varkens	10
(2001/C 89 E/010)	E-1111/00 van Pernille Frahm aan de Commissie Betreft: Steun aan reclame voor Spaanse appelsienen	12
(2001/C 89 E/011)	E-1166/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Witboek inzake Voedselveiligheid en de Europese Voedselautoriteit	12

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 89 E/012)	E-1187/00 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Archeologisch gebied van Tuvixeddu (Cagliari, Italië)	13
(2001/C 89 E/013)	E-1198/00 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Invoer in de EU van sardineconserven uit Venezuela en Peru	15
(2001/C 89 E/014)	E-1227/00 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Concurrentie	16
(2001/C 89 E/015)	E-1228/00 van Sebastiano Musumeci aan de Commissie Betreft: Vermindering van de belasting- en premiedruk voor Zuid-Italië	17
(2001/C 89 E/016)	E-1246/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Aanpassingsprogramma's voor belastingstelsels in zuidelijk Afrika	18
(2001/C 89 E/017)	E-1270/00 van Alejandro Cercas, Miguel Martínez Martínez, Emilio Menéndez del Valle en María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Interne vergelijkende onderzoeken COM/TA/99, COM/TB/99 en COM/TC/99	19
(2001/C 89 E/018)	E-1286/00 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Indirecte subsidie voor steenkool en kernenergie	20
(2001/C 89 E/019)	E-1288/00 van Alejo Vidal-Quadras Roca aan de Raad Betreft: Het nieuwe Europese defensiebeleid	22
(2001/C 89 E/020)	E-1291/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Bouw van een zuiveringsstation in het district Gondomar als onderdeel van het volledige saneringsplan voor de inham van Vigo, dat door het cohesiefonds gefinancierd wordt (Aanvullend antwoord)	23
(2001/C 89 E/021)	E-1292/00 van Olle Schmidt aan de Raad Betreft: ICBE (instellingen voor collectieve beleggingen in effecten)	24
(2001/C 89 E/022)	P-1301/00 van Ursula Stenzel aan de Commissie Betreft: Sapard- en ISPA-kredieten voor Polen	24
(2001/C 89 E/023)	E-1307/00 van Hanja Maij-Weggen aan de Commissie Betreft: Slachting van zeehonden	25
(2001/C 89 E/024)	E-1329/00 van Marielle De Sarnez aan de Commissie Betreft: Steun voor Franse departementen die door het stormweer getroffen zijn	26
(2001/C 89 E/025)	E-1330/00 van Marielle De Sarnez aan de Commissie Betreft: Lozing van koolwaterstoffen in zee	27
(2001/C 89 E/026)	E-1340/00 van Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Habitatbescherming op Malta	28
(2001/C 89 E/027)	E-1348/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Institutionele hervorming	29
(2001/C 89 E/028)	P-1358/00 van Francesco Musotto aan de Commissie Betreft: Schade die wordt veroorzaakt door de aanhoudende droogte op Sicilië	30
(2001/C 89 E/029)	E-1361/00 van Ria Oomen-Ruijten aan de Commissie Betreft: Afvalverbranding in andere lidstaat	31
(2001/C 89 E/030)	P-1368/00 van Elisabeth Schroedter aan de Commissie Betreft: Conformiteit van de programmering voor Doelstelling 1 van Duitsland met het beginsel van gelijke kansen voor mannen en vrouwen	32
(2001/C 89 E/031)	P-1369/00 van Jan Mulder aan de Commissie Betreft: Tabak – Communautair fonds voor onderzoek en informatie	34
(2001/C 89 E/032)	P-1370/00 van Jules Maaten aan de Commissie Betreft: Tabak – Communautair fonds voor onderzoek en informatie	34
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-1369/00 en P-1370/00	34

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2001/C 89 E/033)	P-1371/00 van Wolfgang Kreissl-Dörfler aan de Commissie Betreft: Multilaterale mededingingsregels	35
(2001/C 89 E/034)	E-1398/00 van Elisabeth Schroedter aan de Commissie Betreft: Schriftelijke vraag E-1510/99 van 1 september 1999: Overmatig gebruik van Europese Structuurfondsen voor wegeaanleg in de vijf nieuwe Duitse deelstaten en Oost-Berlijn (Doelstelling 1 – gebied van de Bondsrepubliek Duitsland)	36
(2001/C 89 E/035)	E-1403/00 van Jeffrey Titford aan de Commissie Betreft: Creëren van gedeelde functies voor directeuren-generaal en hun personeel	38
(2001/C 89 E/036)	E-1406/00 van Jeffrey Titford aan de Commissie Betreft: Bescherming en beloning voor klokkenluiders	39
(2001/C 89 E/037)	E-1431/00 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: GMO's	40
(2001/C 89 E/038)	E-1433/00 van Caroline Jackson aan de Commissie Betreft: Strategie en actieplannen van de EG voor de biodiversiteit	40
(2001/C 89 E/039)	E-1437/00 van Rosa Miguélez Ramos aan de Commissie Betreft: Organisatie van de tonijnvisserij in het westelijk deel van de Stille Zuidzee	42
(2001/C 89 E/040)	E-1438/00 van Rosa Miguélez Ramos aan de Commissie Betreft: Omzetting van de aanbevelingen van de ICCAT	42
(2001/C 89 E/041)	E-1439/00 van Rosa Miguélez Ramos aan de Commissie Betreft: Natura 2000-net en de structuurfondsen	43
(2001/C 89 E/042)	E-1441/00 van Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Invoer van genetisch gemodificeerd katoenzaad	44
(2001/C 89 E/043)	E-1456/00 van Francesco Turchi aan de Commissie Betreft: Achterstand bedrijvigheid in Toscane	45
(2001/C 89 E/044)	E-1487/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Gevolgen van de decentralisatie in het Verenigd Koninkrijk voor de Europese Structuurfondsen	46
(2001/C 89 E/045)	E-1521/00 van Michl Ebner aan de Raad Betreft: Ratificatie van het statuut van Rome en de daarmee verbonden instelling van het tribunaal voor oorlogsmisdadigers	47
(2001/C 89 E/046)	E-1523/00 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Plannen om het marktaandeel van nationale, regionale en plaatselijke openbaarvervoerbedrijven terug te dringen	47
(2001/C 89 E/047)	E-1525/00 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Gebruik kredieten communautair initiatief PESCA en communautaire steun visserijsector Portugal	49
(2001/C 89 E/048)	P-1527/00 van Dorette Corbey aan de Commissie Betreft: Kokkelvisserij	50
(2001/C 89 E/049)	E-1529/00 van Torben Lund aan de Commissie Betreft: Rattengif Ratin/Salmonella	51
(2001/C 89 E/050)	E-1550/00 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Koopkrachtpariteit (KKP) en algemene toepassing	52
(2001/C 89 E/051)	P-1557/00 van Lousewies van der Laan aan de Commissie Betreft: Benoeming van Ricardo Levi tot directeur van de Forward Studies Unit van de Commissie	53
(2001/C 89 E/052)	E-1576/00 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Invloed van vaste deeltjes PM 10 en PM 2,5 op het sterftecijfer	54
(2001/C 89 E/053)	E-1588/00 van Richard Corbett aan de Raad Betreft: Westelijke Sahara	55
(2001/C 89 E/054)	E-1592/00 van Isidoro Sánchez García aan de Commissie Betreft: Verdeling per lidstaat en per ultraperifere regio van de kredieten voor het communautaire Urban-initiatief	56

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 89 E/055)	E-1593/00 van Isidoro Sánchez García aan de Commissie Betreft: Verdeling per lidstaat en per ultraperifere regio van de kredieten voor het communautaire Interreg III-initiatief	57
(2001/C 89 E/056)	E-1599/00 van Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Bouw van een verbrandingsoven in Montalto di Castro	57
(2001/C 89 E/057)	E-1600/00 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Openbaarheid over besluitvorming inzake rentestanden door toepassing van het Britse model op de Europese Centrale Bank	58
(2001/C 89 E/058)	E-1614/00 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Gebruik van somatostatine bij osteosarcoom	60
(2001/C 89 E/059)	E-1629/00 van Lousewies van der Laan aan de Commissie Betreft: Personeelwijzigingen in de Europese Commissie	61
(2001/C 89 E/060)	E-1638/00 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Verdwijning van de melkquota en de gevolgen hiervan	62
(2001/C 89 E/061)	E-1641/00 van Alejandro Agag Longo aan de Commissie Betreft: Inflatie in de eurozone	63
(2001/C 89 E/062)	E-1642/00 van Heidi Hautala aan de Commissie Betreft: Milieu-effecten van de autoweg tussen Thessaloniki en Kavalla	63
(2001/C 89 E/063)	E-1643/00 van Sergio Berlato aan de Commissie Betreft: ENEL – hernieuwbare energiebronnen	65
(2001/C 89 E/064)	E-1644/00 van Adriana Poli Bortone aan de Commissie Betreft: Nationaal Operationeel Programma	66
(2001/C 89 E/065)	E-1650/00 van Kurt Lechner aan de Commissie Betreft: Regeling betreffende het verblijfsrecht van echtgenoten uit derde landen (kandidaatlanden) in de EU	67
(2001/C 89 E/066)	E-1658/00 van Miet Smet aan de Commissie Betreft: Mededeling van beslissingen over subsidies voor jumelages type II	67
(2001/C 89 E/067)	E-1659/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Visserijovereenkomst met Marokko en bezoek aan dit land door de Spaanse minister-president Aznar	68
(2001/C 89 E/068)	E-1664/00 van Gianfranco Dell'Alba aan de Commissie Betreft: Benoeming van gewezen ambtenaren van de Europese Commissie op leidinggevende posten	69
(2001/C 89 E/069)	E-1669/00 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Betaling van opdrachtnemers en leveranciers	70
(2001/C 89 E/070)	E-1670/00 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Betaling van opdrachtnemers en leveranciers	70
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1669/00 en E-1670/00	70
(2001/C 89 E/071)	E-1677/00 van Jillian Evans aan de Commissie Betreft: Staatsburgerschap van de lidstaten	71
(2001/C 89 E/072)	E-1686/00 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Tenuitvoerlegging van de EU-richtlijn gegevensbescherming	72
(2001/C 89 E/073)	E-1687/00 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: EU-normen tegenover lokale voedselproductie	73
(2001/C 89 E/074)	E-1700/00 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Nationale belastingen en heffingen op ingevoerde auto's	73
(2001/C 89 E/075)	E-1711/00 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Toewijzing van start- en landingsrechten en regionale luchtvaartdiensten	74
(2001/C 89 E/076)	E-1716/00 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Steekpenningen en beleid van de Unie inzake overtreding van de mededingingsregels en corruptiebestrijding	75

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 89 E/077)	E-1733/00 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Openbaarheid van het bestaan van bedrijven voor productie en opslag van vuurwerk en opname van deze bedrijven op de risicolijst bij richtlijn 96/82/EG (Seveso II)	76
(2001/C 89 E/078)	E-1740/00 van Ioannis Souladakis aan de Commissie Betreft: Financiering pretoetredingsprocedure Cyprus en Malta	78
(2001/C 89 E/079)	P-1746/00 van José Ribeiro e Castro aan de Commissie Betreft: Rechtsgrondslag „Sancties” tegen Oostenrijk. Verslag van de Commissie	78
(2001/C 89 E/080)	P-1823/00 van Daniela Raschhofer aan de Commissie Betreft: Verslag van de Commissie over de situatie in Oostenrijk	79
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen P-1746/00 en P-1823/00	80
(2001/C 89 E/081)	E-1755/00 van Theresa Villiers aan de Raad Betreft: Belastingwerkgroepen	80
(2001/C 89 E/082)	E-1757/00 van Alejandro Cercas aan de Commissie Betreft: Het handhaven van de steun aan de sector gedroogd fruit en hazelnoten	81
(2001/C 89 E/083)	E-1759/00 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Europees samenwerkingsproject voor volwasseneneducatie	81
(2001/C 89 E/084)	E-1765/00 van Karl von Wogau aan de Commissie Betreft: Besteding aan onderzoek van ingehouden premies voor tabaksplanters	82
(2001/C 89 E/085)	E-1777/00 van Ioannis Souladakis aan de Commissie Betreft: Foutieve publicaties van de Europese Unie	83
(2001/C 89 E/086)	E-1779/00 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: EU-visserijovereenkomsten met Marokko	84
(2001/C 89 E/087)	E-1780/00 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Verslag-Alyssandrakis over het ruimtevaartbeleid	84
(2001/C 89 E/088)	E-1781/00 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Bescherming van de regio Akamas op Cyprus	85
(2001/C 89 E/089)	E-1784/00 van Jorge Hernández Mollar aan de Commissie Betreft: Regeling voor de suikerrietcultuur in de Europese Unie	86
(2001/C 89 E/090)	E-1796/00 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Plafond voor CO ₂ -belasting in Zweden	87
(2001/C 89 E/091)	E-1797/00 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Vermindering van het Zweedse douanepersoneel	88
(2001/C 89 E/092)	E-1798/00 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Verbod op vuurwerk	88
(2001/C 89 E/093)	E-1809/00 van Linda McAvan aan de Commissie Betreft: Welzijn van kippen die worden gefokt voor de vleesproductie	89
(2001/C 89 E/094)	E-1848/00 van Linda McAvan aan de Commissie Betreft: Welzijn van voor vleesproductie bestemde kippen	89
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1809/00 en E-1848/00	90
(2001/C 89 E/095)	E-1811/00 van Neil MacCormick aan de Commissie Betreft: Heffing op klimaatverandering	90
(2001/C 89 E/096)	E-1813/00 van Theresa Villiers aan de Raad Betreft: Ecofin-bijeenkomst van 28 februari 2000	91
(2001/C 89 E/097)	E-1814/00 van Piia-Noora Kauppi aan de Raad Betreft: Coördinatie van classificaties ter bescherming van de bossen	91
(2001/C 89 E/098)	E-1817/00 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: Rectificaties van bepaalde oproepen tot het indienen van voorstellen voor het programma Interprise . . .	92

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 89 E/099)	P-1837/00 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Aanleg van een metro in Brescia, Italië	93
(2001/C 89 E/100)	P-1839/00 van W.G. van Velzen aan de Commissie Betreft: Veiling van radiofrequenties voor mobiele telefonie	94
(2001/C 89 E/101)	E-1841/00 van Klaus-Heiner Lehne aan de Commissie Betreft: Auteursrecht op EU-wetsteksten uit de Celex-databank	95
(2001/C 89 E/102)	E-1842/00 van Michl Ebner aan de Raad Betreft: EU-sancties en Oostenrijk (I)	97
(2001/C 89 E/103)	E-1843/00 van Michl Ebner aan de Raad Betreft: EU-sancties en Oostenrijk (II)	97
(2001/C 89 E/104)	E-1844/00 van Michl Ebner aan de Raad Betreft: EU-sancties en Oostenrijk (IV)	98
(2001/C 89 E/105)	E-1850/00 van Elizabeth Lynne aan de Commissie Betreft: „Foie gras” van eenden- en ganzenlevens	98
(2001/C 89 E/106)	E-1857/00 van Joan Colom i Naval en Alonso Puerta aan de Raad Betreft: Talen in de perscommuniqués van de Raad	99
(2001/C 89 E/107)	E-1859/00 van Gorka Knörr Borràs aan de Commissie Betreft: De Catalaanse taal	100
(2001/C 89 E/108)	E-1860/00 van Carles-Alfred Gasòliba i Böhm aan de Raad Betreft: Verbinding Cabanes-Oropesa (provincie Castellón)	101
(2001/C 89 E/109)	E-1866/00 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Vuilstortplaats van Garraf (Barcelona)	101
(2001/C 89 E/110)	E-1868/00 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Typische producten en voedselbeleid	102
(2001/C 89 E/111)	E-1872/00 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Spoorwegwet en structuurfondsen 2000-2006 op Sardinië	103
(2001/C 89 E/112)	E-1878/00 van Lord Inglewood aan de Commissie Betreft: Compensatie voor het verbod op de kabeljauwvisserij in de Noord-Ierse Zee	104
(2001/C 89 E/113)	E-1879/00 van Lord Inglewood aan de Commissie Betreft: Compensatie voor het verbod op de kabeljauwvisserij in de Noord-Ierse Zee	104
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1878/00 en E-1879/00	105
(2001/C 89 E/114)	E-1891/00 van Carlos Coelho aan de Commissie Betreft: Vrij verkeer, verkeersveiligheid, verkeersregels en nationale voorschriften binnen de Europese Unie	105
(2001/C 89 E/115)	E-1892/00 van Elisa Damião aan de Raad Betreft: Arbeidsongevallen	106
(2001/C 89 E/116)	E-1893/00 van Elisa Damião aan de Raad Betreft: Openbare dienstverlening	107
(2001/C 89 E/117)	E-1898/00 van Herbert Bösch aan de Commissie Betreft: Subsidiëerings- en gunningspraktijken in de kraanbouw	108
(2001/C 89 E/118)	P-1908/00 van Neena Gill aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijk Onderzoekcentrum	109
(2001/C 89 E/119)	E-1914/00 van Guido Podestà aan de Commissie Betreft: Bescherming van slachtvee	110
(2001/C 89 E/120)	E-1915/00 van Guido Podestà aan de Raad Betreft: Oorlog in Ethiopië en Eritrea	111

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2001/C 89 E/121)	E-1916/00 van Guido Podestà aan de Commissie Betreft: Oorlog in Ethiopië en Eritrea	112
(2001/C 89 E/122)	E-1917/00 van Michiel van Hulten aan de Commissie Betreft: Europese hulp aan Enschede	113
(2001/C 89 E/123)	E-1920/00 van Rolf Linkohr aan de Commissie Betreft: Overeenkomst EG-Mexico	114
(2001/C 89 E/124)	E-1931/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Begrotingspost A-3040	114
(2001/C 89 E/125)	E-1932/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Begrotingspost A-3038	115
(2001/C 89 E/126)	E-1934/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Begrotingspost A-3029	116
(2001/C 89 E/127)	E-1935/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Begrotingspost A-3023	117
(2001/C 89 E/128)	E-1938/00 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Begrotingspost A-3022	118
(2001/C 89 E/129)	E-1942/00 van Marietta Giannakou-Koutsikou aan de Raad Betreft: Zaak-Adnan Oktar	119
(2001/C 89 E/130)	E-1961/00 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Aantal zigeunervrouwen in Spaanse gevangenissen	120
(2001/C 89 E/131)	E-1975/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: De zuivelsector in Galicië	121
(2001/C 89 E/132)	E-1977/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Landbouwproductiemodel voor regio's zoals Galicië	121
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1975/00 en E-1977/00	121
(2001/C 89 E/133)	P-1979/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Deelname Commissie-ambtenaren aan lokale verkiezingen in de Belgische federatie	122
(2001/C 89 E/134)	E-1981/00 van Freddy Blak aan de Raad Betreft: Regeling van de arbeidstijd voor chauffeurs	123
(2001/C 89 E/135)	E-1999/00 van Armando Cossutta aan de Raad Betreft: Letland en het anti-nazisme	124
(2001/C 89 E/136)	E-2000/00 van Mauro Nobilia aan de Commissie Betreft: De Vereniging „Dierentuin van Napels”	125
(2001/C 89 E/137)	P-2006/00 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Oneigenlijk gebruik van communautaire steun voor de ontwikkeling van de informatiemaatschappij door de Generalitat van Valencia	126
(2001/C 89 E/138)	E-2013/00 van Rodi Kratsa-Tsagaropoulou aan de Raad Betreft: Toerisme en een handvest voor kleine ondernemingen	127
(2001/C 89 E/139)	E-2015/00 van Ria Oomen-Ruijten aan de Raad Betreft: Noodzaak tot vaststelling van E-OBD vereisten met betrekking tot LPG-voertuigen	128
(2001/C 89 E/140)	E-2018/00 van Jan-Kees Wiebenga aan de Commissie Betreft: Onbedoelde legalisering van de handel in PMK en XTC	129
(2001/C 89 E/141)	E-2020/00 van Gerhard Hager aan de Raad Betreft: Vooruitgang op het gebied van het Corpus Iuris	130
(2001/C 89 E/142)	E-2023/00 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Vertraging bij betalingen voor subprogramma 1.3 „Schoolbibliotheken” van programma „Onderwijs en basisopleiding” in het tweede CB	130

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2001/C 89 E/143)	E-2024/00 van Charles Tannock aan de Commissie Betreft: Visgronden	131
(2001/C 89 E/144)	E-2028/00 van Reino Paasilinna aan de Raad Betreft: De vernietiging van voor kernwapens bestemd plutonium	132
(2001/C 89 E/145)	E-2029/00 van Reino Paasilinna aan de Commissie Betreft: Een automatisch opengaand slot op fietshelmen voor kinderen	133
(2001/C 89 E/146)	E-2030/00 van Jean-Claude Fruteau aan de Commissie Betreft: Fytosanitaire maatregelen	134
(2001/C 89 E/147)	E-2033/00 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Pijn	134
(2001/C 89 E/148)	E-2034/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Rechtstreekse steun aan de agrarische sector (Aanvullend antwoord)	135
(2001/C 89 E/149)	E-2038/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: isserijovereenkomst met Marokko	136
(2001/C 89 E/150)	P-2039/00 van Christa Randzio-Plath aan de Commissie Betreft: Wijziging richtlijn 77/388/EEG met betrekking tot de belasting over de toegevoegde waarde op bepaalde elektronisch verrichte diensten	137
(2001/C 89 E/151)	P-2041/00 van Carlos Bautista Ojeda aan de Commissie Betreft: Hogesnelheidstrein naar Malaga	137
(2001/C 89 E/152)	E-2048/00 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Verontreiniging van de rivier de Arachthos en de Baai van Arta	138
(2001/C 89 E/153)	E-2049/00 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Verbod op mobiele telefoons tijdens vluchten	139
(2001/C 89 E/154)	E-2057/00 van Francesco Musotto aan de Commissie Betreft: Bosnië-Herzegovina	140
(2001/C 89 E/155)	E-2058/00 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Programma's voor informanten en getuigen die met het gerecht samenwerken	141
(2001/C 89 E/156)	E-2068/00 van Rosemarie Müller aan de Commissie Betreft: Terrorisme	142
(2001/C 89 E/157)	E-2076/00 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Etnische minderheden in het bedrijfsleven	143
(2001/C 89 E/158)	E-2078/00 van Eija-Riitta Korhola aan de Commissie Betreft: De classificatie van brandstoffen in de EU	144
(2001/C 89 E/159)	E-2082/00 van Eija-Riitta Korhola aan de Commissie Betreft: Evaluatie van beoordelingssystemen voor voedselveiligheid en testmethoden die in de lidstaten gebruikt worden	145
(2001/C 89 E/160)	E-2091/00 van José Salafranca Sánchez-Neyra aan de Commissie Betreft: Samenwerking met de ontwikkelingslanden op wetenschappelijk gebied	146
(2001/C 89 E/161)	E-2096/00 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Vertegenwoordiging politieke instanties lagere overheden in Europese Raad	147
(2001/C 89 E/162)	P-2097/00 van François Zimeray aan de Commissie Betreft: Betrekkingen tussen de Europese Unie en Iran	147
(2001/C 89 E/163)	P-2098/00 van Elspeth Attwooll aan de Commissie Betreft: Amnestisch schaaldierengif (ASP)	148
(2001/C 89 E/164)	E-2100/00 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Dood van dolfinen in EU-wateren	149
(2001/C 89 E/165)	E-2105/00 van Struan Stevenson aan de Commissie Betreft: Bedreiging van zeezoogdieren door Franse en Spaanse trawlvissers	150

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2001/C 89 E/166)	E-2117/00 van Eija-Riitta Korhola aan de Commissie Betreft: Voorwaarden bij aansprakelijkheidsverzekeringen voor motoren in de lidstaten	150
(2001/C 89 E/167)	E-2118/00 van Giovanni Procacci aan de Commissie Betreft: Procedure van de Europese Commissie nr. 94/4855 tegen de beperkingen van de wet Evin op het uitzenden van in het buitenland georganiseerde sportevenementen op de Franse televisie	151
(2001/C 89 E/168)	E-2197/00 van Astrid Lulling aan de Commissie Betreft: Beperkingen van de wet-Evin op tv-uitzending van buitenlandse sportevenementen in Frankrijk	152
(2001/C 89 E/169)	P-2210/00 van Brice Hortefeux aan de Commissie Betreft: Procedure nr. 94/4855 van de Commissie tegen beperkingen die door de wet Evin opgelegd worden aan televisie-uitzendingen in Frankrijk van sportwedstrijden in het buitenland	153
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2118/00, E-2197/00 en P-2210/00	153
(2001/C 89 E/170)	E-2121/00 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Argentijnse vissersboten in Galicisch eigendom	154
(2001/C 89 E/171)	E-2122/00 van Camilo Nogueira Román aan de Raad Betreft: Europees werkgelegenheidsbeleid	154
(2001/C 89 E/172)	P-2154/00 van Ioannis Marínos aan de Commissie Betreft: Communautaire fondsen voor Noord-Cyprus	155
(2001/C 89 E/173)	P-2161/00 van Marco Cappato aan de Raad Betreft: Godsdienstvrijheid in Griekenland	155
(2001/C 89 E/174)	E-2177/00 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Visserij	156
(2001/C 89 E/175)	E-2178/00 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Visserij	156
(2001/C 89 E/176)	E-2184/00 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Betere regelgeving	157
(2001/C 89 E/177)	E-2186/00 van Diana Wallis aan de Commissie Betreft: Invoering van de euro	158
(2001/C 89 E/178)	E-2196/00 van Carmen Fraga Estévez aan de Commissie Betreft: Voorstel voor de toewijzing van visserijmogelijkheden aan de communautaire vloot in de wateren van de Svalbard eilanden	159
(2001/C 89 E/179)	E-2199/00 van Frédérique Ries aan de Commissie Betreft: Gelijke behandeling van personen zonder onderscheid naar ras of etnische oorsprong	159
(2001/C 89 E/180)	E-2205/00 van Johan Van Hecke aan de Commissie Betreft: Vangstverbod voor Belgische vissersschepen die eigendom zijn van Nederlandse reders, vissen op Belgische quota, maar hun vangst verkopen in Nederland	160
(2001/C 89 E/181)	P-2236/00 van Albert Maat aan de Commissie Betreft: Visserij economische binding als vereiste in België	161
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2205/00 en P-2236/00	161
(2001/C 89 E/182)	E-2208/00 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Uitzetting van Europese burgers uit de VS en Canada	162
(2001/C 89 E/183)	P-2209/00 van Robert Evans aan de Commissie Betreft: Notarissen	163
(2001/C 89 E/184)	P-2215/00 van Struan Stevenson aan de Commissie Betreft: Verbod voor Russische „klondikers”	164
(2001/C 89 E/185)	E-2218/00 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Vorstschade aan de wijngaarden in het gebied rond Nemea (departement Korinthië)	164
(2001/C 89 E/186)	E-2220/00 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Pelagische sleepnetten	165

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2001/C 89 E/187)	E-2231/00 van Hanja Majj-Weggen aan de Commissie Betreft: Door de Colombiaanse regering gevraagde steun voor het zogenaamde „Plan Colombia”	165
(2001/C 89 E/188)	P-2238/00 van Helena Torres Marques aan de Commissie Betreft: Kosten gebruik kredietkaarten eurozone	166
(2001/C 89 E/189)	E-2251/00 van Lone Dybkjær aan de Commissie Betreft: Bio-ethiek	167
(2001/C 89 E/190)	E-2253/00 van Wolfgang Ilgenfritz aan de Commissie Betreft: Bouw snackbars op parkeerplaatsen Oostenrijkse snelwegen	168
(2001/C 89 E/191)	E-2256/00 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: Optreden ter ondersteuning van de euro	169
(2001/C 89 E/192)	E-2260/00 van Pere Esteve aan de Commissie Betreft: Liberalisering van de elektriciteitssector	170
(2001/C 89 E/193)	E-2263/00 van Brice Hortefeux aan de Commissie Betreft: Communautair programma Odysseus voor opleiding, uitwisseling en samenwerking	171
(2001/C 89 E/194)	E-2270/00 van Dominique Souchet aan de Commissie Betreft: Sanctie tegen Crédit mutuel	172
(2001/C 89 E/195)	E-2276/00 van Reinhold Messner aan de Commissie Betreft: Snelwegverbinding tussen de snelwegen „Tirreno” en „Brennero”	173
(2001/C 89 E/196)	E-2289/00 van John Bowis aan de Commissie Betreft: Financiering bevordering volksgezondheid	175
(2001/C 89 E/197)	E-2290/00 van Nicholas Clegg aan de Commissie Betreft: Anti-TBC geneesmiddelenprogramma DOTS	176
(2001/C 89 E/198)	E-2294/00 van James Nicholson aan de Commissie Betreft: Maximum leeftijdsgrens voor piloten in de burgerluchtvaart	177
(2001/C 89 E/199)	E-2298/00 van Rosa Miguélez Ramos aan de Commissie Betreft: Communautaire vissers buiten het GVB	178
(2001/C 89 E/200)	E-2314/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Seveso II-richtlijn	179
(2001/C 89 E/201)	E-2315/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Seveso II-richtlijn	179
(2001/C 89 E/202)	E-2318/00 van Margrietus van den Berg aan de Commissie Betreft: Europees uitreisverbod voor voetbalvandalen	181
(2001/C 89 E/203)	P-2320/00 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Begroting 2001	182
(2001/C 89 E/204)	P-2324/00 van Gerard Collins aan de Commissie Betreft: Intercommunaal samenwerkingsinitiatief	182
(2001/C 89 E/205)	P-2326/00 van Ursula Stenzel aan de Commissie Betreft: Verenigbaarheid Pools wetsontwerp mededingingsrecht en consumentenbescherming met Acquis communautaire	183
(2001/C 89 E/206)	E-2328/00 van Nicholas Clegg aan de Commissie Betreft: EST	184
(2001/C 89 E/207)	P-2337/00 van Astrid Thors aan de Commissie Betreft: Vervoer van levende dieren	185
(2001/C 89 E/208)	E-2347/00 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Oogluikende toelatingen van drugshandel door instanties voor drugsbestrijding	186
(2001/C 89 E/209)	E-2350/00 van Véronique Mathieu aan de Commissie Betreft: Communautair bosbouwbeleid	186

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 89 E/210)	E-2351/00 van William Abitbol aan de Commissie Betreft: Machtsovername van het Europees Investeringsfonds door de Europese Investeringsbank	187
(2001/C 89 E/211)	E-2357/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Europees verslag over de kwaliteit van het schoolonderwijs	189
(2001/C 89 E/212)	E-2358/00 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Europees verslag over de kwaliteit van het schoolonderwijs	189
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2357/00 en E-2358/00	190
(2001/C 89 E/213)	P-2360/00 van Ria Oomen-Ruijten aan de Commissie Betreft: Ophanden zijnde opheffing van de Nederlandse Filmkeuring (NKF)	190
(2001/C 89 E/214)	E-2375/00 van Dana Scallon aan de Commissie Betreft: Europees Centrum voor de journalistiek	191
(2001/C 89 E/215)	E-2380/00 van Olivier Dupuis aan de Commissie Betreft: Kwaliteitsbewaking XTC-pillen	192
(2001/C 89 E/216)	P-2389/00 van Pedro Marset Campos aan de Commissie Betreft: Aanvang werkzaamheden aan een zuiveringsinstallatie in Ulea (Murcia-Spanje)	193
(2001/C 89 E/217)	E-2408/00 van John Cushnahan aan de Commissie Betreft: Valutaspeculatie	194
(2001/C 89 E/218)	E-2409/00 van John Cushnahan aan de Commissie Betreft: Amerikaanse gehandicaptenwet	194
(2001/C 89 E/219)	E-2415/00 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Noodzaak van wetgeving voor de uitwisseling tussen de lidstaten van patiënten die op wachtlijsten staan – situatie in Spanje	195
(2001/C 89 E/220)	P-2450/00 van William Newton Dunn aan de Commissie Betreft: Steun aan Britse varkensboeren	196
(2001/C 89 E/221)	P-2451/00 van Roberto Bigliardo aan de Commissie Betreft: Bouw van een warmtekrachtcentrale in de gemeente Acerra (Napels)	196
(2001/C 89 E/222)	E-2459/00 van Charles Tannock aan de Commissie Betreft: Innemen van paspoorten van verdachte voetbalhooligans door de Duitse autoriteiten	197
(2001/C 89 E/223)	E-2471/00 van Antonio Tajani, Mario Mantovani, Raffaele Lombardo, Stefano Zappalà, Guido Viceconte en Francesco Fiori aan de Commissie Betreft: Het ontbreken van passende voorzieningen voor gehandicapten in het Feyenoord-stadion in Rotterdam . .	198
(2001/C 89 E/224)	E-2526/00 van Armando Cossutta aan de Commissie Betreft: Discriminatie van gehandicapten in Rotterdam	198
(2001/C 89 E/225)	E-2554/00 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Bescherming van de rechten van gehandicapte burgers en de gebeurtenissen in Rotterdam	199
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2471/00, E-2526/00 en E-2554/00	199
(2001/C 89 E/226)	E-2492/00 van Raffaele Costa aan de Commissie Betreft: De Europese financiering van de verbinding over de weg tussen Frankrijk en Piëmont	200
(2001/C 89 E/227)	E-2496/00 van Salvador Garriga Polledo aan de Commissie Betreft: Methoden voor het omzeilen van de wetgeving inzake ondernemingen die onroerend goed op basis van timesharing verkopen	200
(2001/C 89 E/228)	E-2499/00 van Jorge Hernández Mollar aan de Commissie Betreft: Discriminatie wegens leeftijd bij het taalonderwijs	201
(2001/C 89 E/229)	E-2500/00 van Antonio Tajani en Francesco Fiori aan de Commissie Betreft: Liberalisering van de markten voor elektriciteit en aardgas	202
(2001/C 89 E/230)	E-2501/00 van José Ribeiro e Castro aan de Commissie Betreft: Erkenning specifieke kenmerken sport in Verdragen	203

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 89 E/231)	P-2532/00 van Wolfgang Kreissl-Dörfler aan de Commissie Betreft: EU-financiering voor waterproject (Rio Sao Francisco/Brazilië)	204
(2001/C 89 E/232)	E-2537/00 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Veiligheid van televisietoestellen	205
(2001/C 89 E/233)	E-2541/00 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: Europese automobiemarkt	205
(2001/C 89 E/234)	E-2546/00 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Crisis in de Europese scheepsbouw	207
(2001/C 89 E/235)	E-2567/00 van Imelda Read aan de Commissie Betreft: Experimenteel gebruik en tests voor generieke medicijnen voorafgaand aan de afloop om patenten	208
(2001/C 89 E/236)	E-2572/00 van Florence Kuntz aan de Commissie Betreft: Wetgeving inzake homeopathie in de Europese Unie	209
(2001/C 89 E/237)	P-2580/00 van Dorette Corbey aan de Commissie Betreft: Uitvoering vogelsrichtlijn	210
(2001/C 89 E/238)	E-2588/00 van Proinsias De Rossa aan de Commissie Betreft: Stabiele valutamarkten	211
(2001/C 89 E/239)	E-2589/00 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Europese transplantatielijst	212
(2001/C 89 E/240)	E-2611/00 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Fietshelmen met EG-keur voldoen niet aan de eisen	213
(2001/C 89 E/241)	E-2625/00 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: De OESO en dierproeven voor cosmetica	214
(2001/C 89 E/242)	E-2626/00 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: WTO en dierproeven voor cosmetica	214
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-2625/00 en E-2626/00	214
(2001/C 89 E/243)	E-2657/00 van Mark Watts aan de Commissie Betreft: Remweg voertuigen	215
(2001/C 89 E/244)	E-2679/00 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Europese aanbestedingen	216
(2001/C 89 E/245)	E-2706/00 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Gegevens over consumentenprijzen	216
(2001/C 89 E/246)	E-2707/00 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Veiligheidskenmerken in eurobiljetten	217
(2001/C 89 E/247)	E-2720/00 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Staatssteun aan de winningsindustrieën	217
(2001/C 89 E/248)	E-2721/00 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Staatssteun aan de verwerkingsindustrieën	218
(2001/C 89 E/249)	E-2741/00 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: De kosten van het overschakelen op de euro	219
(2001/C 89 E/250)	E-2743/00 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Waterzuiveringsinstallatie in Sarroch, Sardinië	219
(2001/C 89 E/251)	E-2744/00 van Roberta Angelilli aan de Commissie Betreft: Vastgoedmakelaars	220
(2001/C 89 E/252)	E-2751/00 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Afschaffing van het bedrijvenprogramma	221
(2001/C 89 E/253)	E-2780/00 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Universiteit van Chambéry	221

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2001/C 89 E/254)	E-2790/00 van Phillip Whitehead aan de Commissie Betreft: Comparatief medicijnenvergunningensysteem in de EU-lidstaten	223
(2001/C 89 E/255)	E-2815/00 van Bill Miller aan de Commissie Betreft: Geldigheid van universitaire diploma's	223
(2001/C 89 E/256)	P-2817/00 van Jens-Peter Bonde aan de Commissie Betreft: Aanpassing van de kandidaatlanden aan de convergentiecriteria en het stabiliteitspact	224
(2001/C 89 E/257)	P-2825/00 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Uitsstel van nationale implementatiewetgeving met betrekking tot richtlijn 98/44/EG inzake octrooien op leven tot uitspraak Europees Hof van Justitie over nietigverklaring	225
(2001/C 89 E/258)	P-2950/00 van Elspeth Attwooll aan de Commissie Betreft: Naleving van de wetgeving op het gebied van het plaatsen van overheidsopdrachten	226
(2001/C 89 E/259)	P-3056/00 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Intrekking van de steun voor inheemse rassen in Portugal	226
(2001/C 89 E/260)	E-3062/00 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Vuilstortplaats van Garraf (Barcelona)	227
(2001/C 89 E/261)	E-3148/00 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Gebruik van communautaire fondsen	228
(2001/C 89 E/262)	E-3149/00 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Besteding van communautaire kredieten	228

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

(2001/C 89 E/001)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0427/00

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(23 februari 2000)

Betreft: Verdeling door de Spaanse overheid van de EFRO-kredieten van doelstelling 1 t.b.v. Galicië

In zijn antwoord van 21 december 1433/99⁽¹⁾ over dit onderwerp, deelde de heer Barnier, lid van de Commissie, mee dat de Spaanse overheid tussen 1994 en 1999 553,86 miljoen € aan EFRO-kredieten aan Galicië heeft verstrekt. Dit bedrag vertegenwoordigt volgens hem 12,09 % van de totale kredieten die aan de Spaanse autonome gebieden van doelstelling 1 zijn toegewezen, terwijl Galicië 11,67 % vertegenwoordigt van de bevolking van de gebieden die onder deze doelstelling vallen.

De Commissie lijkt met dit antwoord alleen maar rekening te houden met de kredieten die de Spaanse overheid aan de autonome gebieden heeft verstrekt om deze rechtstreeks te beheren. Omdat bekend is dat deze kredieten slechts 45 % vertegenwoordigen van het totale bedrag dat de Unie aan Spanje heeft toegekend, had mijn vraag specifiek betrekking op de aanwending van de 55 % die de Spaanse regering voor gecentraliseerd beleid reserveert, dat in veel gevallen met doelstelling 1 niets van doen heeft.

Kan de Commissie dan ook mededelen hoeveel Galicië tussen 1994 en 1999 van de resterende 55 % van de totale EFRO-kredieten in het kader van doelstelling 1 van de Spaanse overheid heeft ontvangen? In hoeverre kan deze informatie in overweging worden genomen bij de goedkeuring van het communautair bestek 2000-2006?

⁽¹⁾ PB C 225 E van 8.8.2000, blz. 2.

**Aanvullend antwoord
van de heer Barnier namens de Commissie**

(24 juli 2000)

Gedurende de programmeringsperiode 1994-1999 bedroegen de bedragen die aan de Spaanse autonome gebieden werden toegewezen om rechtstreeks door hen te worden beheerd 35 % van de totale middelen die in het kader van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling aan Spanje werden toegewezen; de overige middelen werden door de Spaanse staat beheerd, in het kader van pluriregionale steun.

In diezelfde periode heeft de autonome gemeenschap Galicië volgens de meest recente cijfers 10,55 % van de middelen voor pluriregionale maatregelen ontvangen, d.i. een bedrag van 1 140 miljoen euro.

Wat betreft de programmeringsperiode 2000-2006 zijn de besprekingen over het communautair bestek voor de regio's van doelstelling 1 momenteel gaande. De Spaanse autoriteiten hebben echter al een indicatieve verdeling van alle Structuurfondsenmiddelen over de verschillende regio's uitgevoerd. Volgens die verdeling zou Galicië 13,8 % van die middelen ontvangen.

(2001/C 89 E/002)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0601/00
van Giovanni Pittella (PSE) aan de Commissie

(3 maart 2000)

Betreft: Vervoer van paardachtigen

In Italië heeft de Afdeling voedingsmiddelen en voedsel en veterinaire volksgezondheid, bureau III, van het Ministerie voor Volksgezondheid een richtlijn doen uitgaan aan de veterinaire diensten en de regio's over het vervoer van paardachtigen uit derde landen die langer dan 24 uur onderweg zijn. Deze richtlijn is doorgegeven met nota prot. 600/3/SA.21/7640. De nota verplicht ertoe om de transporten te stallen bij de grensinspectie gedurende een bepaalde periode zodat de dieren op verhaal kunnen komen alvorens de verdere reis naar hun eindbestemming voort te zetten.

De criteria voor deze stopplaatsen en de erkenning ervan zijn vastgelegd in verordening (EG) nr. 1255/97 ⁽¹⁾. De erkende plaatsen bevinden zich in de buurt van grensinspectieposten, o.a. de Ferneti-Prosecco-pas (Trieste), maar niet Gorizia waar volgens de Istat de meeste van de 130 000 paarden die jaarlijks in Italië worden ingevoerd, de grens overgaan. Kan de Commissie meedelen of Gorizia een ontheffing heeft gekregen op de bestaande regels?

Acht de Commissie het voorts niet nodig om aan de Italiaanse autoriteiten te verzoeken ook andere uit derde landen ingevoerde dieren te doen vallen onder deze nota die alleen paarden betrof, mede in het licht van het standpunt dat genoemde afdeling heeft ingenomen in haar reactie op een communautaire veterinaire inspectie van juli 1999?

Welke acties denkt zij te ondernemen nu maar zo weinig stopplaatsen een vergunning hebben gekregen?

⁽¹⁾ PB L 174 van 2.7.1997, blz. 1.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(5 mei 2000)

Richtlijn 91/628/EEG van de Raad, zoals gewijzigd bij Richtlijn 95/29/EG van de Raad inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer ⁽¹⁾, bevat de voorschriften met betrekking tot de reistijden, de rustperioden en het voederen en drenken van de dieren tijdens het vervoer.

De communautaire criteria die gelden voor halteplaatsen waar de dieren moeten worden uitgeladen en een rusttijd van ten minste 24 uur moeten krijgen alvorens de reis mag worden voortgezet, zijn vastgesteld bij Verordening (EG) nr. 1255/97 betreffende de communautaire criteria voor halteplaatsen en tot aanpassing van het in Richtlijn 91/628/EEG bedoelde reisschema ⁽²⁾.

Elke natuurlijke of rechtspersoon kan halteplaatsen op het grondgebied van de Gemeenschap inrichten. De lidstaten moeten waarborgen dat de halteplaatsen officieel zijn goedgekeurd en voldoen aan de eisen van de verordening. De Commissie beslist niet over de plaats waar de halteplaatsen moeten komen, noch over het aantal per lidstaat.

De lidstaten verstrekken de Commissie de lijst van goedgekeurde halteplaatsen en eventuele bijwerkingen van die lijst. In het kader van het Permanent Veterinair Comité zendt de Commissie deze informatie door aan de andere lidstaten. De bijgewerkte lijst van halteplaatsen is beschikbaar op de website van de Commissie op het volgende adres:

[//forum.europa.eu.int/Public/irc/dg6/vets/info/data](http://forum.europa.eu.int/Public/irc/dg6/vets/info/data).

Met betrekking tot de controle op uit derde landen ingevoerde dieren en hun rusttijd aan de grenscontrolepost van Gorizia zij erop gewezen dat, zoals vastgesteld bij Richtlijn 91/628/EEG, de autoriteiten van de lidstaten, wanneer de dieren de grenzen van de Gemeenschap hebben bereikt, de nodige maatregelen moeten nemen om te waarborgen dat de communautaire wetgeving op het gebied van de bescherming van dieren tijdens het vervoer correct wordt toegepast en dat dieren niet verder reizen als een dierenarts na inspectie hun toestand niet bevredigend acht. Elk dier dat niet in staat wordt bevonden om de reis voort te zetten, mag pas verder worden vervoerd nadat het heeft gerust en is gedrenkt en gevoederd en de dierenarts heeft verklaard dat het in staat is om de reis voort te zetten.

In de vijf voorbije jaar heeft het Voedsel- en Veterinair Bureau (VVB) van de Commissie vijf veterinaire inspectiebezoeken verricht bij de grenspost van Gorizia om na te gaan of aan Richtlijn 91/628/EEG de hand wordt gehouden. Op basis van het resultaat van de inspecties heeft de Commissie de Italiaanse autoriteiten verscheidene keren aangesproken op de gebrekkige rechtshandhaving met betrekking tot de Italiaanse wetgeving tot omzetting van de eisen van Richtlijn 91/628/EEG van de Raad en heeft zij met name aangedrongen op inachtneming van correcte rusttijden aan de grenscontroleposten. In de verslagen van het VVB wordt aanbevolen dieren die reeds langer zijn vervoerd dan is toegestaan, 24 uur te laten rusten aan de grens.

De Commissie hoopt dat de door het geachte parlementslid genoemde nota van de Italiaanse autoriteiten een verbetering zal betekenen voor de bescherming van dieren die over lange afstanden worden vervoerd. De Commissie zal erop blijven toezien dat de Italiaanse autoriteiten ervoor zorgen dat de communautaire wetgeving op dit gebied aan de grenscontrolepost van Gorizia correct wordt toegepast.

(¹) PB L 148 van 30.6.1995.

(²) PB L 174 van 2.7.1997.

(2001/C 89 E/003)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0875/00
van Lucio Manisco (GUE/NGL) aan de Commissie

(22 maart 2000)

Betreft: Embargo tegen Irak en olieprijsen

In de afgelopen 12 maanden is de prijs van geraffineerde olieproducten in Europa fors gestegen (in Italië met 21,1 %), en de afgelopen dagen overschreed de prijs van ruwe olie op de beurs van New York voor het eerst het plafond van 32 dollar per vat; deze zorgbarende stijging van de prijzen van brandstoffen en afgeleide producten is uitsluitend toe te schrijven aan het feit dat de OPEC-landen minder olie op de markt brengen.

Tegelijkertijd zien wij hoe Irak zieltoogt als gevolg van een embargo dat vooral de zwakste bevolkingsgroepen blijft treffen (de Wereldgezondheidsorganisatie verklaarde reeds in 1996 dat de sancties tot de dood van een miljoen mensen hadden geleid, waarvan een half miljoen kinderen).

Meent de Commissie niet dat een embargo dat uitsluitend de zwakste bevolkingsgroepen treft, in strijd is met de meest elementaire mensenrechten?

Vindt zij het niet nodig om er bij de Verenigde Naties op aan te dringen dat met spoed wordt nagegaan of het embargo tegen Irak nog wel noodzakelijk is?

Denkt de Commissie niet dat de OPEC zich minder hard zou gaan opstellen als Irak weer ruwe olie op de markt zou kunnen brengen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(10 mei 2000)

Teneinde het effect op de gewone burger van de sanctieregeling die sinds 1990 op Irak wordt toegepast te verzachten, heeft de Gemeenschap, als belangrijkste donor van humanitaire hulp, in de periode van 1991 tot 1999 250 miljoen € verstrekt. Ook diverse lidstaten hebben in een bilateraal kader grote steunbijdragen verstrekt.

Toen in 1997 de „olie voor voedsel”-regeling werd ingesteld, was de verwachting dat zonder buitenlandse steun in de humanitaire behoeften kon worden voorzien. Grotendeels als gevolg van een gebrek aan samenwerking van de kant van de Iraakse autoriteiten verloopt de tenuitvoerlegging van deze regeling echter langzaam. Deze regeling kan geen compensatie bieden voor de erosie van de basisinfrastructuur van het land en de daaruit voortvloeiende verslechtering van de economische en humanitaire situatie, die met name de meest kwetsbare bevolkingsgroepen treft. Tot nu toe is slechts een kwart van de fondsen van de faciliteit daadwerkelijk toegewezen aan humanitaire hulp die de uiteindelijk begunstigden bereikt.

De humanitaire hulp, afkomstig van donoren of uit de „olie voor voedsel“-faciliteit, kan in het beste geval slechts op de korte termijn enkele van de ernstige effecten verzachten van de ineenstorting van de Iraakse economie, van de voedselproductie en van de voedselvoorziening. Van economisch herstel en wederopbouw op lange termijn kan slechts na opheffing van het embargo sprake zijn, maar hiervoor is de volledige en constructieve samenwerking van de Iraakse autoriteiten met de Verenigde Naties noodzakelijk.

In Resolutie nr. 1284 van de Veiligheidsraad van de VN hebben de VN-lidstaten voorgesteld de sancties op te heffen, op voorwaarde dat er opnieuw een mechanisme voor toezicht en controle wordt ingesteld. Irak heeft tot dusver de resolutie helaas niet aanvaard, doch evenmin officieel verworpen. De Commissie schaaft zich volledig achter inspanningen die de Iraakse regering ertoe kunnen bewegen een dialoog aan te gaan over de tenuitvoerlegging van de resolutie en de daaropvolgende opheffing van de sancties.

De hoge olieprijs van het laatste jaar hebben de inkomsten uit de „olie voor voedsel“-faciliteit doen stijgen. Als gevolg daarvan zouden de Iraakse olie-inkomsten hoger kunnen uitvallen dan het plafond van de door de VN ingestelde „olie voor voedsel“-regeling. Als de sancties en daarmee het plafond worden opgeheven, zal het niveau van de Iraakse olieproductie worden bepaald door de capaciteit van de infrastructuur voor de olieproductie. Het onderhoud is jarenlang verwaarloosd en de infrastructuur bevindt zich dan ook in een uiterst gebrekkige staat, hetgeen een eventuele stijging van de productie op de korte termijn zal beperken, aangezien de wederopbouw jaren in beslag zal nemen.

(2001/C 89 E/004)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0920/00
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(25 maart 2000)

Betreft: Belastingwerkgroepen

Kan de Commissie informatie verstrekken over alle officiële en inofficiële groepen en commissies die momenteel werkzaam zijn op het gebied van belastingen en fiscaal beleid op EU-niveau?

Kan de Commissie met name mededelen:

- a) welke taak deze groepen hebben,
- b) hoe hun samenstelling luidt,
- c) op welke datum zij voor het eerst bijeenkwamen,
- d) welke komende vergaderingen er gepland zijn?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(10 mei 2000)

Op het gebied van de belastingen zijn momenteel onder auspiciën van de Commissie de hiernavolgende comités en werkgroepen werkzaam:

- Het Raadgevend Comité voor de belasting over de toegevoegde waarde, samengesteld uit vertegenwoordigers van de lidstaten onder het voorzitterschap van een ambtenaar van de Commissie, is belast met het onderzoek van BTW-problemen en, in zijn hoedanigheid van raadgevend orgaan, het verstrekken van advies over alle vraagstukken in verband met de toepassing van de Zesde BTW-richtlijn. Dit comité werd ingesteld bij artikel 29 van de Zesde BTW-richtlijn (77/388/EEG) (1). De eerste vergadering heeft op 23 en 24 november 1977 plaatsgevonden en de volgende bijeenkomst is voor 27 juni 2000 gepland.
- Het Accijnscomité is samengesteld uit vertegenwoordigers van de diensten van de lidstaten die bevoegd zijn voor de indirecte belastingen en staat onder het voorzitterschap van een ambtenaar van de Commissie. Dit comité verleent de Commissie bijstand bij het vaststellen van maatregelen ter uitvoering van sommige bepalingen van Richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, en het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop (2) (volgens de procedure van het regelgevend comité), en is een forum waarin de lidstaten van gedachten kunnen wisselen over vraagstukken in verband met de toepassing en de interpretatie van de accijnsvoorschriften van de Gemeenschap. Dit comité komt drie of vier keer per jaar bijeen. De eerste vergadering heeft op 7 en 8 mei 1992 plaatsgevonden en de volgende vergadering is voor 6 en 7 juli 2000 gepland.

- Het Permanent Comité inzake administratieve samenwerking op het gebied van de indirecte belastingen, samengesteld uit vertegenwoordigers van de betrokken overheidsdiensten onder voorzitterschap van een ambtenaar van de Commissie, is een forum voor de gedachtenwisseling over administratieve samenwerking. Dit comité bespreekt problemen in verband met de toepassing van Verordening (EEG) nr. 218/92 van de Raad van 27 februari 1992 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de indirecte belastingen⁽³⁾ en Richtlijn 77/799/EEG van de Raad van 19 december 1977 betreffende wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het gebied van de directe belastingen⁽⁴⁾. Dit comité treedt bovendien op als comité van beheer voor het Fiscalis-programma dat is vastgesteld bij Beschikking nr. 888/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 maart 1998 houdende vaststelling van een actieprogramma ter verbetering van de stelsels van indirecte belastingen van de interne markt (Fiscalis-programma)⁽⁵⁾. Het Permanent Comité inzake administratieve samenwerking op het gebied van de indirecte belastingen heeft drie gespecialiseerde subcomités: het SCAF (Subcomité antifraude), het SCAT (Subcomité opleiding) en het SCIT (Subcomité informatietechnologie). Het Permanent Comité inzake administratieve samenwerking op het gebied van de indirecte belastingen werd opgericht bij Verordening nr. 218/92 van 27 januari 1992. Het was voor het eerst bijeen op 10 en 11 januari 1992 (hoewel voor de formele oprichting van het comité reeds een eerste vergadering had plaatsgevonden op 20 en 21 januari 1992). De volgende vergadering is voor 11 en 12 juli 2000 gepland.
- De Groep inzake het belastingbeleid, samengesteld uit de persoonlijke vertegenwoordigers van de Ministers van Financiën onder voorzitterschap van het lid van de Commissie dat in het bijzonder bevoegd is voor belastingzaken, is bedoeld als forum voor de informele gedachtenwisseling over actuele vraagstukken van het belastingbeleid ter bevordering van de doelstelling van de Gemeenschap die erin bestaan de concurrentievervalsing binnen de interne markt te verminderen, ernstig verlies van belastinginkomsten voor de lidstaten te voorkomen en de werkgelegenheid te stimuleren. Deze groep was voor het eerst bijeen op 11 maart 1997. Op 5 mei 2000 heeft eveneens een vergadering plaatsgevonden en de volgende bijeenkomst wordt vermoedelijk in juli 2000 gehouden. Er werd een subgroep, bestaande uit vertegenwoordigers van de belastingdiensten, opgericht die tot taak heeft van gedachten te wisselen over de belastingregelingen die van toepassing zijn op de aanvullende pensioenregelingen en de levensverzekeringspolissen. Deze groep, die voor het eerst bijeen was op 11 januari 1999, heeft tot nog toe tweemaal vergaderd. Op dit ogenblik zijn geen nieuwe bijeenkomsten gepland.
- De werkgroep op hoog niveau inzake de samenhang tussen het fiscaal beleid en het douanebeleid. Volgens zijn mandaat dient deze groep de samenhang tussen het beleid en de wetgeving op het gebied van de douane en de indirecte belastingen te onderzoeken teneinde discrepanties vast te stellen die moeilijkheden veroorzaken voor het bedrijfsleven en de overheidsdiensten of die een verhoogd risico voor fraude met zich brengen alsmede oplossingen voor te stellen. De samenstelling van deze werkgroep hangt af van de te behandelen onderwerpen. De leden van de groep zijn vertegenwoordigers op hoog niveau of technische vertegenwoordigers (eveneens op hoog niveau) van de diensten van de douane en de indirecte belastingen van de lidstaten en vertegenwoordigers op hoog niveau van de douane- en belastingdiensten van de Commissie. De eerste bijeenkomst van deze groep heeft op 25 juni 1999 plaatsgevonden en de volgende vergadering is voor 16 juni 2000 gepland.
- Werkgroep nr. 1, samengesteld uit vertegenwoordigers van de betrokken overheidsdiensten onder voorzitterschap van een ambtenaar van de Commissie, is een adviesorgaan dat de Commissie bijstaat bij de voorbereiding van rechtsvoorschriften op het gebied van de BTW. Het is een informele werkgroep, die derhalve niet formeel als groep is opgericht. De datum van de volgende vergadering is nog niet vastgesteld.
- Werkgroep nr. 2, bevoegd voor de indirecte belastingen andere dan BTW, komt op onregelmatige tijden bijeen. Deze groep heeft tot taak de Commissie te helpen bij het verzamelen van informatie. De volgende bijeenkomst is een gemeenschappelijke vergadering met het directoraat-generaal Milieuzaken over belastinginstrumenten ter beperking van de CO₂-uitstoot van personenauto's. Deze groep bestaat uit ambtenaren van de diensten voor de indirecte belastingen van de lidstaten en een aantal niet-gouvernementele organisaties. De eerste vergadering heeft voor 1992 plaatsgevonden, de tweede werd op 10 april 2000 gehouden en de volgende is in maart 2001 gepland.
- De werkgroep „structuren van de belastingssystemen” (voormalige hoofdstuk IX-groep) werd in 1994/1995 opgericht met het oog op de tenuitvoerlegging, in samenwerking met de lidstaten, van hoofdstuk IX (vermindering van de niet-salariskosten van arbeid) van het Witboek van de Commissie getiteld: Groei, concurrentievermogen en werkgelegenheid⁽⁶⁾. Deze werkgroep, die één- of tweemaal per jaar bijeenkomt, bestaat uit vertegenwoordigers van de ministeries van financiën en, in bepaalde gevallen, de ministeries van sociale zaken. De volgende vergadering, waarvan de datum nog niet is bevestigd, zal een gezamenlijke bijeenkomst zijn met de werkgroep voor de indicatoren van de werkgelegenheidsstrategie van het directoraat-generaal Werkgelegenheid, waarbij van gedachten zal worden gewisseld over de indicatoren van de belasting op arbeid.

Naar aanleiding van het verzoek van de ministers aan de Commissie onderzoek te doen naar de vennootschapsbelasting, heeft de Commissie twee informele raadgevende panels van deskundigen opgericht. De gevraagde studie heeft betrekking op twee elementen en elk van deze panels zal een van die elementen

onderzoeken. Het ene element houdt verband met de verschillen tussen de tarieven van de vennootschapsbelasting in de Gemeenschap en het andere met de resterende fiscale belemmeringen voor grensoverschrijdende economische activiteiten binnen de interne markt. Het eerste panel is samengesteld uit academici en andere personen die deskundig zijn ter zake van de evaluatie van het daadwerkelijke niveau van de vennootschapsbelasting en het tweede bestaat uit deskundigen van het bedrijfsleven en de sociale partners op communautair niveau (bedrijfsverenigingen, vakbonden, accountantsverenigingen, enz.). De eerste vergadering van het eerstgenoemde panel heeft op 9 juli 1999 plaatsgevonden. De datum van de volgende vergadering is nog niet vastgesteld. Het tweede panel was voor het eerst op 13 juli 1999 bijeen en de volgende vergadering vindt op 19 mei 2000 plaats.

Daarnaast belegt de Commissie van tijd tot tijd vergaderingen van de hoofden van de douane- en belastingdiensten en de adjuncthoofden van de afdelingen voor de indirecte belastingen, waarbij deze van gedachten wisselen over alle belangrijke onderwerpen die onder hun bevoegdheid vallen, met het doel de coördinatie tussen beide sectoren te verbeteren. In bepaalde gevallen wordt aan het einde van het jaar een vergadering belegd.

Naast de comités en werkgroepen die hun werkzaamheden onder auspiciën van de Commissie verrichten, is er een aantal gespecialiseerde werkgroepen op het gebied van de belastingen dat in het kader van de Raad bijeenkomt. De diensten van de Raad kunnen het geachte parlementslid informatie verstrekken over deze werkgroepen.

(¹) PB L 145 van 13.6.1977.

(²) PB L 76 van 23.3.1992.

(³) PB L 24 van 1.2.1992.

(⁴) PB L 336 van 27.12.1977.

(⁵) PB L 126 van 28.4.1998.

(⁶) COM(94) 219 def.

(2001/C 89 E/005)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0979/00
van Niels Busk (ELDR) aan de Commissie

(31 maart 2000)

Betreft: Herinvoer van goederen die voor terugbetaling in aanmerking komen

In de praktijk worden Europese exporteurs verantwoordelijk gesteld voor de illegale herinvoer naar de Gemeenschap van een aantal gevoelige goederen die voor terugbetaling in aanmerking komen; aldus worden zij verantwoordelijk gesteld voor omstandigheden waarop zij geen invloed hebben.

Is de Commissie bereid maatregelen te nemen om de juridische en economische verantwoordelijkheid voor iedere vorm van illegale herinvoer naar de Gemeenschap van goederen die voor terugbetaling in aanmerking komen te leggen bij exporteurs en/of instanties van derde landen, door bijvoorbeeld eisen te stellen in verband met echtheidscertificaten?

Is zij bereid erop toe te zien dat de verantwoordelijkheid overgaat op de importeur wanneer de douaneformaliteiten voor een exportproduct in een derde land zijn afgerond?

Stemt de Commissie ermee in dat een eventueel verzoek om terugbetaling uitsluitend in behandeling dient te worden genomen als de instanties de medeplichtigheid van de exporteur kunnen aantonen, dan wel kunnen bewijzen dat de herinvoer plaats heeft gevonden in omstandigheden die de exporteur kon beïnvloeden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(25 mei 2000)

Het probleem van de herinvoer in de Gemeenschap van producten waarvoor uitvoerrestituties zijn toegekend, is talrijke malen besproken door de Commissie en de lidstaten om vast te stellen welke regeling zou kunnen worden getroffen om te vermijden dat financiële middelen van de Gemeenschap worden toegekend voor economische transacties die niet in overeenstemming zijn met de bedoeling van het stelsel van uitvoerrestituties.

Het is niet denkbaar om de restitutie bij exporteurs in de derde landen terug te vorderen. Echtheids-certificaten zouden het probleem niet oplossen, aangezien het kan voorkomen dat producten die heringevoerd worden wettelijk voor een korting of een vrijstelling van invoerrechten in aanmerking komen.

Sinds de inwerkingtreding van de GATT-overeenkomsten (General agreement on tariffs and trade) lijkt het niet meer mogelijk om in een verordening te bepalen dat, in geval van herinvoer in de Gemeenschap, de importeur verantwoordelijk wordt gesteld voor de terugbetaling van de restitutie bij uitvoer. Dit lijkt strijdig met de internationale verbintenissen van de Gemeenschap.

De door het geachte parlamentslid voorgestelde aanpak waarbij alleen terugbetaling van de restitutie wordt geëist als de medeverantwoordelijkheid van de exporteur uit de Gemeenschap kan worden aangetoond, is evenmin toegepast kunnen worden in het geval van herinvoer in het kader van een preferentiestelsel. Verlegging van het handelsverkeer kan worden georganiseerd door iemand die is gevestigd buiten de Gemeenschap en die aan onderneming A de opdracht zou geven om producten uit te voeren die voor een restitutie in aanmerking komen, aan onderneming B om deze producten iets te be-/verwerken in een derde land, en vervolgens aan onderneming C om deze producten, volstrekt wettelijk, tegen een verlaagd recht of tegen nulrecht in de Gemeenschap in te voeren. In die situatie zou het onmogelijk zijn om de medeverantwoordelijkheid van de exporteur uit de Gemeenschap aan te tonen, terwijl er toch een transactie wordt uitgevoerd die uitsluitend is opgezet om financiële middelen van de Gemeenschap te verduisteren en waartegen niets zou kunnen worden gedaan.

In artikel 20, lid 4, onder d), van Verordening (EG) nr. 800/1999 van de Commissie van 15 april 1999 houdende gemeenschappelijke uitvoeringsbepalingen van het stelsel van restituties bij uitvoer voor landbouwproducten⁽¹⁾ is bepaald dat de restitutie moet worden terugbetaald als uitgevoerde producten opnieuw in de Gemeenschap worden ingevoerd zonder dat ze een aanzienlijke wijziging hebben ondergaan en als die producten tegen een verlaagd douanerecht of tegen nulrecht heringevoerd worden. Deze bepaling is vooral afschrikkend en om te vermijden dat deze maatregel te veel beperkingen meebrengt voor de exporteurs, is de toepassing ervan beperkt tot een aantal producten die bijzonder gevoelig zijn voor verlegging van het handelsverkeer. Bovendien is de maatregel niet van toepassing als de betrokken producten worden heringevoerd op grond van de regeling „terugkerende goederen” van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek⁽²⁾ of als ze later dan twee jaar na de dag waarop ze uit de Gemeenschap zijn uitgevoerd, opnieuw in de Gemeenschap worden ingevoerd.

⁽¹⁾ PB L 102 van 17.4.1999.

⁽²⁾ PB L 302 van 19.10.1992.

(2001/C 89 E/006)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1038/00

van **Monica Frassoni (Verts/ALE)** aan de Commissie

(4 april 2000)

Betreft: Golfvelden te Is Arenas op Sardinië (Italië)

In de plaats Is Arenas (gemeenten Narbolia en San Vero Milis) op Sardinië, die is opgenomen op de lijst van plaatsen van communautair belang overeenkomstig de Habitatrichtlijn 92/43⁽¹⁾, code ITB 0002228, als langs de kust op zandduinen gelegen bos met prioritaire habitat dat onder het aan te leggen regionale natuurpark Sinis-Montiferru valt, zijn twee golfvelden aangelegd, een experimenteel van 9 holes en een van 18 holes. Voor de projecten is noch een onderzoek gedaan naar de gevolgen voor het milieu, noch is nagegaan of een milieueffectevaluatie is vereist⁽²⁾. Voor deze projecten zijn meer dan 10 000 bomen van het soort „pinus pinea” en „pinus pinaster” geveld (volgens openbaar gemaakte gegevens van de maatschappij Is Arenas zelf) en zijn aan het terrein grote veranderingen aangebracht door nivelleringswerkzaamheden met schraapmachines en andere zware machines. Voor het onderhoud van de golfvelden zijn bovendien 18 waterputten aangelegd, waarvan 11 in werking zijn, en een verbinding met de plaatselijke waterleiding van het „Consorzio di Bonifica”. Er zijn geen gegevens over het totale watergebruik van de golfvelden, hetgeen aanleiding geeft tot ongerustheid, omdat een normaal veld van 18 holes veel water nodig heeft⁽³⁾ en het hier om een van de minst regenachtige gebieden van de regio Sardinië gaat. Door dit project dreigt de gehele habitat te verzouten en de omliggende waterlagen te verdrogen, ten nadele van de landbouw en de huishoudingen. Bovendien worden de waterlagen, aangezien het om een zandterrein gaat, vervuild door het gebruik van onkruidverdelgers en pesticiden.

Bij de golfvelden hoort de aanleg van een woonbouwproject door dezelfde firma Is Arenas Srl en deze velden dienen ertoe om de waarde van de woningen te doen stijgen. Het omhakken van het bos voor de aanleg van de golfvelden is o.a. in strijd met de Italiaanse wet inzake het bosbouwbeheer⁽⁴⁾.

Kan de Commissie mededelen of zij een overtredingprocedure heeft geopend tegen de Italiaanse staat wegens niet-naleving van het Gemeenschapsrecht inzake de milieueffectevaluatie (richtlijn 85/337 en 97/11)⁽⁵⁾, of zij overweegt te verzoeken dat het milieu wordt hersteld,

en hoe de milieukosten voor de aanleg van deze velden worden beschouwd tegen de achtergrond van het Witboek betreffende milieuaansprakelijkheid (COM(2000) 66), waarin staat dat schade aan de biodiversiteit wordt gedekt wanneer die beschermd is in het kader van het Natura 2000-netwerk en dat deze schade kan worden gezien als schade aan habitat, wilde flora en fauna en sommige plantensoorten, zoals in de bijlagen van de onderhavige richtlijnen is aangegeven?

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

⁽²⁾ Vergunning van het Bureau landschapsbescherming, regio Sardinië, protocol 3365 van 18.11.1997; bouwvergunning van de gemeente Narbolia, protocol 4838 van 24.09.1997; de daaropvolgende vergunningen zijn van 1998.

⁽³⁾ Geschat wordt op 10 000 m³/ha per jaar (Bosbouwinstantie te Oristano) tot 29 200 m³/ha per jaar (maandblad Acer, 1/89). Volgens de Federgolf loopt het watergebruik van een golfveld in Italië zomers op tot 70-80m³/ha per dag (zie La Nuova Ecologia, november 1993). Het golfveld van 18 holes te Is Arenas beslaat 134 ha, dus dat betekent ongeveer 10 000 m³ per dag! Hierbij zij onderstreept dat de firma Is Arenas het Consorzio di Bonifica had gevraagd om 300 000 m³ per jaar.

⁽⁴⁾ Zie KB 3267 en circulaire 6 van 25.01.1971 van het Ministerie van Land- en Bosbouw. In de circulaire staat dat er geen enkele uitzondering mag worden gemaakt op het verbod om in bossen te bouwen, wanneer het gaat om beboste terreinen langs de kust waarvoor hydrogeologische voorschriften gelden, en met overheidssteun herbeboste terreinen. Is Arenas behoort tot beide groepen.

⁽⁵⁾ PB L 175 van 5.7.1985 en PB L 73 van 14.3.1997. Bijlage II van deze richtlijn omvat projecten waarmee ontginningswerkzaamheden zijn gemoeid ten behoeve van de omschakeling tot een ander bodemgebruik.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(5 juni 2000)

Krachtens artikel 226 (ex- artikel 169) van het EG Verdrag, daarbij tevens verwijzend naar de door het geachte parlementslid vermelde omstandigheden, heeft de Commissie Italië een schriftelijke aanmaning doen toekomen wegens een vermoede inbreuk op Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾, Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽²⁾ en Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽³⁾.

Overeenkomstig het bovenvermelde artikel van het EG-verdrag beoordeelt de Commissie of de betrokken lidstaat een inbreuk heeft begaan op het Gemeenschapsrecht. Indien een schending wordt vastgesteld, moet de lidstaat voldoen aan het desbetreffende Gemeenschapsrecht. Dit kan inhouden dat herstelmaatregelen genomen moeten worden.

De in het Witboek betreffende milieuaansprakelijkheid⁽⁴⁾ voorgestelde communautaire regeling inzake milieuaansprakelijkheid is bedoeld voor de schade aan de biodiversiteit van gebieden die in het kader van het Natura 2000 netwerk bescherming genieten. Een uitzondering daarop is slechts mogelijk indien aan alle vereisten van artikel 6 3) en 6 4) van Richtlijn 92/43/EEG met betrekking tot een project is voldaan.

De communautaire regeling zal echter niet met terugwerkende kracht worden toegepast, maar alleen gelden voor na de inwerkingtreding van de regeling veroorzaakte schade.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽³⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽⁴⁾ COM(2000) 66 def.

(2001/C 89 E/007)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1080/00
van Jules Maaten (ELDR) aan de Commissie

(7 april 2000)

Betreft: Sigarettensmokkel in Europese havens

1. Is de Europese Commissie op de hoogte van de successen die zijn behaald in de haven van Rotterdam met de nieuwe containerscanner, waarmee vorig jaar vele miljoenen illegale sigaretten werden ontdekt naast andere smokkelwaar waaronder drugs en alcohol?
2. Is de Europese Commissie bereid om te bevorderen dat een dergelijke methode ook in andere havens in de EU in gebruik wordt genomen, teneinde de smokkel in sigaretten en andere goederen tegen te gaan, maar ook om te voorkomen dat schepen gaan uitwijken naar havens waar een minder effectieve controle aanwezig is?
3. Welke maatregelen kan de Europese Commissie hiertoe treffen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(19 mei 2000)

De Commissie is op de hoogte van de goede resultaten met de nieuwe containerscanner in Rotterdam, en met de scanners die in andere lidstaten worden gebruikt; zij is met de lidstaten betrokken bij een reeks projecten om de douanecontroles te verbeteren. Deze beogen niet alleen het gebruik van moderne uitrusting zoals containerscanners maar ook algemene verbeteringen in de douaneactiviteiten. Een gebied van bijzonder belang, waar thans een actieplan ten uitvoer wordt gelegd, heeft betrekking op de gebruikmaking van risicoanalyse om er voor te zorgen dat de voor een steekproef gekozen containers die zijn met de hoogste waarschijnlijkheid aan smokkelwaar.

De huidige werkzaamheden zijn eveneens gericht op meer samenwerking tussen de belangrijke havens, teneinde te bereiken dat de douanebehandeling daar gelijkwaardig is en meer in het bijzonder om te voorkomen dat het handelsverkeer wordt omgeleid om controles te ontlopen. Eén proefproject waarbij de douanediensten van Rotterdam nauw zijn betrokken, zal zich vooral richten op de uitwisseling van know-how tussen de belangrijkste havens inzake het gebruik van computerscanners en op de snelle uitwisseling van gegevens in verband met de belangrijkste gebieden van risicoanalyse.

De uitkomsten van deze maatregelen, die gefinancierd worden krachtens het moderniseringsprogramma Douane 2002⁽¹⁾, zullen met de douanediensten van de lidstaten worden besproken. De Commissie zal over de resultaten daarvan verslag doen aan het Parlement, in overeenstemming met de bepalingen van de beschikking Douane 2002.

⁽¹⁾ Beschikking Nr. 105/2000/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 1999 tot wijziging van Beschikking Nr. 210/97/EG houdende goedkeuring van het actieprogramma voor de douane in de Gemeenschap („Douane 2000”) en tot intrekking van Beschikking 91/341/EEG van de Raad. PB L 13 van 19.1.2000.

(2001/C 89 E/008)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1089/00
van Bartho Pronk (PPE-DE) aan de Commissie

(7 april 2000)

Betreft: Vervolgfragen financiële toezegging Kosovo

Commissaris Patten heeft namens de Commissie op 13 maart 2000 mijn vraag P-2280/99⁽¹⁾ proberen te beantwoorden. De antwoorden sloegen niet op de gestelde vragen.

De vraag was niet of de Commissie ramingen of voorstellen had opgesteld om voor Kosovo geld ter tafel te leggen. De vraag was of er namens de Unie toezeggingen waren gedaan tot een bedrag van 500 miljoen euro. Deze vraag is niet beantwoord, ondanks het feit dat het Verdrag de Commissie daartoe verplicht.

Daarom de volgende vragen:

1. Zijn er vanuit de Europese Unie toezeggingen gedaan om ongeveer de helft van de voor Kosovo noodzakelijke gelden ter beschikking te stellen, ten bedrage van ongeveer 500 tot 700 miljoen euro?
2. Indien nee, hoe kon mevrouw Schreyer dat dan op 9 november 1999 beweren?
3. Indien ja,
 - a) welke vertegenwoordigers hebben iets toegezegd?
 - b) bij welke gelegenheden is dit gebeurd?
 - c) welke bedragen zijn toegezegd?
 - d) waren de vertegenwoordigers gerechtigd zulke toezeggingen te doen?
 - e) is bij die toezeggingen het voorbehoud gemaakt dat parlementaire goedkeuring voor de bedragen moest worden verkregen?

(¹) PB C 374 E van 28.12.2000, blz. 2.

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(15 juni 2000)

Zoals zij in haar antwoord op schriftelijke vraag P-2280/99 (¹) van het geachte parlementslid reeds heeft aangegeven, na de conclusies van de Europese Raad van Keulen (juni 1999), raamde de Commissie de indicatieve behoeften voor de drie jaren 2000-2002 voor de wederopbouwinspanningen in Kosovo, gezien in het licht van een programma voor wederopbouw en herstel op de middellange termijn, op 500 à 700 miljoen € per jaar.

Dit bedrag werd voor de eerste keer genoemd in het Commissievoorstel voor de oprichting van het Europees Bureau voor wederopbouw (²), dat was voorgelegd in de context van een voorstel voor de wijziging van de Obnova-verordening (Verordening (EG) nr. 851/98 van de Raad van 20 april 1998 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1628/96 betreffende de steun aan Bosnië-Herzegovina, Kroatië, de Federatieve Republiek Joegoslavië en de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië (³)).

De commissaris die bevoegd is voor buitenlandse betrekkingen heeft geen enkele toezegging gedaan, maar heeft wel de bereidheid van de Commissie te kennen gegeven om het programma voor de wederopbouw van Kosovo te ondersteunen gedurende de tweede donorconferentie die in november 1999 door de Commissie en de Wereldbank gezamenlijk was gehouden. De Commissie had bij deze gelegenheid een indicatief bedrag van 500 miljoen € aan EG-bijstand beloofd. Aangezien dit cijfer overeenstemde met de eerste lezing van de ontwerp-begroting voor 2000 en was toegezegd op de voorwaarde van uiteindelijke goedkeuring door de begrotingsautoriteiten, had de Commissie het niet nodig geacht terzake over een mandaat te beschikken.

Uiteindelijk is op 16 december 1999 door de begrotingsautoriteiten ingestemd met een bedrag van 360 miljoen € voor het jaar 2000. De Commissie heeft de internationale donorgemeenschap thans bevestiging van dit bedrag gegeven als het uiteindelijke bedrag van het jaar 2000 voor Kosovo.

(¹) PB C 374 E van 28.12.2000, blz. 2.

(²) PB C 21 E van 25.1.2000.

(³) PB L 122 van 24.4.1998.

(2001/C 89 E/009)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1098/00 van Christel Fiebiger (GUE/NGL) aan de Raad

(6 april 2000)

Betreft: Elektronische gegevensbank varkens

De Raad heeft besloten om tot 1 januari 2003 in drie stappen een elektronische gegevensbank voor varkens in te voeren.

In dit verband wordt de Raad verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

- Welke gegevens zullen hiervoor worden verzameld?
- Door wie worden de gegevens verzameld?
- Hoe hoog worden de kosten voor de gegevensbank in de definitieve vorm geraamd?
- Wie draagt de kosten voor de verzameling van de gegevens?
- Wordt voorzien in een kostenvergoeding, mochten de varkenshouders met de verzameling van de gegevens worden belast?
- Wie krijgt toegang tot de gegevens?

Antwoord

(23 oktober 2000)

1. Richtlijn 2000/15/EG tot wijziging van Richtlijn 64/432/EEG van de Raad inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens, waarnaar de Geachte Afgevaardigde verwijst, is op 10 april 2000 door het Europees Parlement en de Raad aangenomen.

2. Deze richtlijn⁽¹⁾, sluit aan bij Richtlijn 64/432, zoals gewijzigd, waarin reeds melding wordt gemaakt van het aanleggen van gecomputeriseerde gegevensbestanden voor runderen en varkens, teneinde informatie op te slaan over de dieren en hun verplaatsingen.

In deze laatste richtlijn worden met name vermeld:

- de verplichting voor de lidstaten die niet over een erkend systeem van netwerken van toezicht beschikken om vóór 31 december 1999 in een gecomputeriseerd gegevensbestand voor varkens te voorzien;
- de gegevens die moeten worden verzameld;
- de procedure van de Commissie en het Permanent Veterinair Comité voor de verwerking van deze gegevens.

3. Richtlijn 2000/15/EG voorziet daadwerkelijk in de oprichting van een elektronische gegevensbank over varkens in drie fasen en bepaalt tevens de termijnen binnen welke dat doel moet worden bereikt, alsook het wettelijk kader voor de nodige uitvoeringsbepalingen, die door de Commissie moeten worden bepaald.

4. In afwachting van die uitvoeringsbepalingen kan de Geachte Afgevaardigde reeds het volgende worden megedeeld:

- de lidstaten zijn verantwoordelijk voor het verzamelen van gegevens en voor de bepalingen die moeten worden vastgesteld om aan de richtlijn te voldoen;
- de voor de vragen 1, 2 en 6 relevante bepalingen worden vastgesteld volgens de procedure van de Commissie en het Permanent Veterinair Comité;
- de kosten van de maatregel zijn in dit stadium moeilijk in te schatten, omdat zij zullen afhangen van de bepalingen die de verschillende lidstaten op nationaal niveau zullen aannemen;
- de financieringsregeling voor deze kosten, waarnaar in de vragen 4 en 5 wordt verwezen, kan worden besproken in het kader van de herziening van sommige bepalingen van Richtlijn 85/73/EEG inzake de financiering van veterinaire keuringen en controles⁽²⁾, overeenkomstig de bepalingen van artikel 14, lid 8, van Richtlijn 64/432/EEG⁽³⁾.

⁽¹⁾ PB L 105 van 3.5.2000, blz. 34.

⁽²⁾ PB L 32 van 5.2.1985, blz. 19.

⁽³⁾ Richtlijn inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens, zoals gewijzigd bij Richtlijn 97/12/EG (PB L 109 van 25.4.1997, blz. 1).

(2001/C 89 E/010)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1111/00
van Pernille Frahm (GUE/NGL) aan de Commissie

(11 april 2000)

Betreft: Steun aan reclame voor Spaanse appelsienen

Gezien het onderzoek dat gepubliceerd is door de Deense organisatie Groene Informatie, waaruit blijkt dat Spaanse appelsienen een alarmerend hoog cijfer aan resten van giftige sproeimiddelen vertonen, zou ik graag van de Europese Commissie vernemen waarom ze EU-middelen heeft willen uittrekken om de afzet van die appelsienen te bevorderen, en voor zover de verklaringen van Groene Informatie juist blijken te zijn, of ze van plan is om haar steun voor de reclamecampagne weer in te trekken?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(16 juni 2000)

De Commissie herinnert het geachte parlementslid eraan dat de promotiecampagne voor citrusvruchten uit de Gemeenschap wordt geregeld door Verordening (EEG) nr. 1201/90 van de Raad van 7 mei 1990 betreffende maatregelen ter stimulering van het citrusverbruik ⁽¹⁾. Een van de overwegingen voor die verordening was dat groenten en fruit gezonde producten zijn waarvan het verbruik in het kader van een gezonde, evenwichtige voeding dient te worden bevorderd. In artikel 2 wordt bepaald dat er tijdens promotieacties niet naar een lidstaat mag worden verwezen. Dientengevolge is de genoemde campagne erop gericht om het verbruik van in de Gemeenschap geogste citrusvruchten te bevorderen.

De Commissie is niet op de hoogte van onderzoek waaruit blijkt dat sinaasappelen uit een van de regio's van de Gemeenschap een hoog gehalte aan bestrijdingsmiddelen bevatten. Zij verzoekt het geachte parlementslid derhalve om dienaangaande alle betrouwbare gegevens te overleggen.

Bovendien onderstreept de Commissie dat de sinaasappelen die in de Gemeenschap op de markt worden gebracht, moeten voldoen aan de communautaire voorschriften ten aanzien van residuen van bestrijdingsmiddelen. Aan de Deense autoriteiten wordt opgedragen om na te gaan of deze voorschriften worden nageleefd op het Deense grondgebied. Dankzij het communautaire systeem voor vroegtijdige waarschuwing over levensmiddelen kan snel informatie worden uitgewisseld tussen de Commissie en de lidstaten als er hoge gehalten aan bestrijdingsmiddelen of andere verontreinigende stoffen in of op voedsel worden aangetroffen. Tijdens de afgelopen zes maanden heeft de Commissie geen enkele mededeling van Denemarken ontvangen dat er bestrijdingsmiddelen in Spaanse sinaasappelen zijn aangetroffen.

⁽¹⁾ PB L 119 van 11.5.1990.

(2001/C 89 E/011)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1166/00
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(12 april 2000)

Betreft: Witboek inzake Voedselveiligheid en de Europese Voedselautoriteit

In januari 2000 verscheen het Witboek inzake voedselveiligheid (COM(1999) 719). Hoofdstuk 4 behandelt de oprichting van een Europese Voedselautoriteit (EVA). Hoofdstuk 5 gaat in op de wetgeving inzake voedselveiligheid.

De EU-eisen inzake voedselveiligheid zijn eveneens van toepassing op producten die worden geëxporteerd naar derde landen (onderdeel 109). De Commissie zal onderzoeken of regels voor exportcertificatie nodig zijn.

Neemt de Commissie dit uitgangspunt op in de overkoepelende EU-levensmiddelenwet? Zo neen, waarom niet, gelet op de grote impact ervan op de productie en de export van levensmiddelen? Zo ja, in welke mate zal ook de verplichting van wederkerigheid worden opgenomen en afdwingbaar gemaakt ten opzichte van derde landen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(15 juni 2000)*

Als grootste importeur en exporteur van levensmiddelen ter wereld moet de Gemeenschap de voedselveiligheid beschouwen als een kwestie die uitgaat boven het interne beleid. De Gemeenschap verwacht en eist dat producten uit derde landen aan haar gezondheidseisen voldoen.

Evenzo moeten passende gezondheidsgaranties worden gegeven voor de uitvoer, zoals in het Witboek over voedselveiligheid is aangegeven. In dit verband moet er echter ook rekening mee worden gehouden dat invoer voorwaarden door de importeurs worden vastgesteld, en niet door de exporteurs. Exporteurs kunnen echter bepaalde minimumvoorwaarden vaststellen die zij in acht zullen nemen.

De Gemeenschap heeft tot nog toe geen uitvoereisen op het gebied van voedselveiligheid vastgesteld die verschillen van de bepalingen die voor de interne markt worden toegepast. Aan de mogelijke voordelen van het vaststellen van specifieke voorschriften voor de communautaire uitvoer wat voedselveiligheid en andere sanitaire en fytosanitaire aspecten betreft, zal aandacht worden besteed in de context van de levensmiddelenwet van de Gemeenschap.

Momenteel moeten de communautaire producenten voldoen aan de eisen die zijn vastgesteld bij Richtlijn 93/43/EEG van de Raad van 14 juni 1993 inzake levensmiddelenhygiëne ⁽¹⁾.

Bovendien is in artikel 3 van Richtlijn 89/397/EEG van de Raad van 14 juni 1989 inzake de officiële controle op levensmiddelen ⁽²⁾ bepaald dat de lidstaten een product niet van passende controle mogen uitsluiten vanwege het feit dat het voor uitvoer buiten de Gemeenschap is bestemd.

Wat de vaststelling van gezondheidseisen voor de uitvoer van levensmiddelen betreft, zal rekening moeten worden gehouden met de verplichtingen van de Gemeenschap tegenover derde landen, en vooral met de bepalingen die in de in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) gesloten sanitaire en fytosanitaire overeenkomst zijn opgenomen met betrekking tot de vaststelling van invoer voorwaarden en het begrip „passend beschermingsniveau”. De Gemeenschap speelt in WTO-verband een actieve rol om het recht van de lidstaten strenge voedselveiligheidsnormen ter bescherming van de volksgezondheid vast te stellen en te handhaven te garanderen. Het beginsel van wederzijdse erkenning op het gebied van gezondheidseisen wordt aan de orde gesteld in het kader van de bilaterale overeenkomsten inzake veterinaire gelijkwaardigheid, waarvan de Gemeenschap er tot nog toe drie heeft gesloten.

⁽¹⁾ PB L 175 van 19.7.1993.

⁽²⁾ PB L 186 van 30.6.1989.

(2001/C 89 E/012)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1187/00**van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie***(12 april 2000)*

Betreft: Archeologisch gebied van Tuvixeddu (Cagliari, Italië)

Bij openbare aankondiging van 25 augustus 1998 heeft de gemeente Cagliari een aanbesteding uitgeschreven voor werkzaamheden voor de aanleg van Phoenicische interregionale culturele routes in de necropolis van Tuvixeddu in het kader van het communautaire programma met dezelfde benaming dat op zijn beurt valt onder het operationele plan „ontwikkeling en exploitatie van een duurzaam toerisme in de regio's van doelstelling 1” – maatregel 3 – voor de periode 1994-1999, ten behoeve van de aanleg van de eerste fase (6,8 ha) van het archeologische park van Tuvixeddu, waarmee een totaalbedrag van 7 mrd lire is gemoeid, dat wordt gefinancierd met communautaire en gemeentelijke kredieten (ministerieel besluit van 30.4.1998 Min. Toerisme). Het schijnt dat deze aanbesteding reeds lang is toegewezen, maar tot nu toe is nog geen begin gemaakt met de werkzaamheden. Tuvixeddu is de belangrijkste begraafplaats in het Middellandse-Zeegebied met graven (meer dan 1 110) uit de Phoenicisch-Romeinse tijd en de late Middeleeuwen en is een beschermd archeologisch gebied en landschap krachtens wetsbesluit nr. 490/1999, maar pas na jarenlang aandringen en juridische acties van de zijde van plaatselijke culturele en milieuorganisaties (met name Amici della Terra en Gruppo d'Intervento Giuridico) begonnen de Italiaanse autoriteiten te denken aan de aanleg van een archeologisch park. Dit gebied is bijna uitsluitend in particulier bezit en de

bouwonderneming Iniziativa Coimpresa wil in een groter gebied met geologische risico's een nieuwe wijk bouwen (particuliere woonhuizen, kantoren en dienstverlening met een totale inhoud van 350 000 m³) en, samen met de gemeente Cagliari, de voornaamste verbindingsweg aanleggen met de stad, die door het archeologische gebied loopt en waarvoor geen milieueffectevaluatie is uitgevoerd overeenkomstig de richtlijnen 97/11⁽¹⁾, bijlage II, punt 10, sub b) en 85/337⁽²⁾, bijlage II, punt 10, sub b), noch de noodzaak ervan is nagegaan, met ernstig gevaar voor het archeologische erfgoed.

Kan de Commissie mededelen of zij een onderzoek heeft ingesteld om na te gaan waarom nog geen begin is gemaakt met de uitvoering van bovengenoemd cultureel-archeologisch project, waarvoor communautaire kredieten zijn uitgetrokken, of zij de noodzakelijke maatregelen terzake wil treffen, en of zij meent dat is voldaan aan de verplichtingen die voortvloeien uit de MER-richtlijn, o.a. in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie?

⁽¹⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(9 juni 2000)

Volgens de door de Italiaanse autoriteiten verstrekte inlichtingen is het project „Werkzaamheden voor de aanleg van interregionale culturele routes in de necropolis van Tuvixeddu” inderdaad in aanmerking genomen voor cofinanciering uit het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling in het kader van het programma „Valorizzazione del turismo sostenibile nelle regioni dell'obiettivo 1”. De totale kosten van het project worden geraamd op 2 000 000 000 ITL, en 50 % van dit bedrag wordt door de Gemeenschap gefinancierd.

De Commissie wordt van het algemene verloop van dit programma op de hoogte gehouden in het kader van het Comité van toezicht, maar het gedetailleerde toezicht op de gefinancierde projecten valt onder de bevoegdheid van de beheersautoriteit van het programma, namelijk het departement Toerisme van het ministerie van Industrie. De Commissie heeft de Italiaanse autoriteiten dan ook aanvullende inlichtingen gevraagd over het verloop van de werkzaamheden.

Het tweede project waarnaar het geachte parlementslid verwijst en dat betrekking heeft op de bouw van een nieuwe wijk en de aanleg van een stedelijk netwerk (particuliere onderneming „Iniziativa Coimpresa”), wordt niet gefinancierd in het kader van het genoemde programma.

Dit tweede project zou kunnen behoren tot categorie 10, punt b) „Werken voor stadsprojecten” van bijlage II bij Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾, en tot categorie 10, punt b) „Stadsontwikkelingsprojecten, met inbegrip van de bouw van winkelcentra en parkeerterreinen” van bijlage II bij Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997⁽²⁾, waarbij Richtlijn 85/337/EEG gewijzigd is.

Overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG moeten projecten die onder bijlage II vallen, worden onderworpen aan een milieueffectbeoordeling als de lidstaten van oordeel zijn dat de kenmerken ervan zulks noodzakelijk maken. De lidstaten worden evenwel geacht een voorafgaande beoordeling te maken om te bepalen of onder bijlage II vallende projecten aan een milieueffectbeoordeling moeten worden onderworpen.

Overeenkomstig Richtlijn 97/11/EG zijn de lidstaten verplicht om voor de projecten die in bijlage II bij die richtlijn zijn genoemd, door middel van onderzoek per geval of aan de hand van door de lidstaten vastgestelde drempelwaarden of criteria te bepalen of het project al dan niet moet worden onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10 van die richtlijn.

De Commissie, die niet op de hoogte is van de door het geachte parlementslid beschreven situatie, zal het nodige doen om precieze inlichtingen over deze zaak in te winnen en zal erop toezien dat de Gemeenschapswetgeving wordt nageleefd.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2001/C 89 E/013)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1198/00**van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie**

(12 april 2000)

Betreft: Invoer in de EU van sardineconserven uit Venezuela en Peru

Krachtens artikel 2 van Verordening 2136/89⁽¹⁾ van de Raad van 21 juni 1989 tot vaststelling van gemeenschappelijke normen voor het in de handel brengen van sardineconserven mogen als sardineconserven onder de in artikel 7 bedoelde verkoopbenaming slechts producten in de handel worden gebracht die uitsluitend zijn bereid uit vis van de soort „sardina pilchardus Walbaum”.

De soort die hieraan beantwoordt valt onder de tariefposten:

- 0302.61.10 (verse of gekoelde sardina pilchardus)
- 0303.71.10 (diepgevroren sardina pilchardus)

Alleen producten die uit vis van deze soort zijn bereid kunnen onder de naam sardineconserven worden verkocht. Deze producten vallen onder de codes 1604.13.11.20 en 1604.13.19.20.

Kan de Commissie informatie verstrekken over de controle die zij op de correcte naleving van de genoemde communautaire wetgeving uitoefent?

Kan de Commissie de resultaten van de controles op de naleving van de genoemde communautaire wetgeving verstrekken voor de invoer van sardineconserven uit Venezuela en Peru?

⁽¹⁾ PB L 212 van 22.7.1989, blz. 79.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(13 juni 2000)

Krachtens Verordening (EEG) nr. 2847/93 van de Raad van 12 oktober 1993 tot invoering van een controleregeling voor het gemeenschappelijk visserijbeleid⁽¹⁾, zijn de lidstaten verplicht om op hun grondgebied controles te verrichten op alle activiteiten in de bedrijfskolom visserij, inclusief verhandeling, teneinde te waarborgen dat alle geldende regelingen worden nageleefd. De toepassing en de controle van Verordening nr. 2136/89 valt dus onder de bevoegdheid en verantwoordelijkheid van de lidstaten.

Naar aanleiding van een klacht die in juli 1999 is ingediend door een lidstaat en van informatie van enkele particuliere organisaties, heeft de Commissie deze kwestie onder de aandacht gebracht van de lidstaat van invoer (Duitsland) en benadrukt dat de betreffende verordening strikt ten uitvoer dient te worden gelegd. Zodoende zijn een aantal praktijken gecorrigeerd die niet in overeenstemming met de communautaire regelgeving waren. Aangezien de situatie echter niet tot volle tevredenheid opgelost bleek, heeft de Commissie vervolgens een inbreukprocedure ingeleid tegen de lidstaat van invoer. Deze procedure is nog steeds gaande.

De klacht en bovengenoemde procedure hebben betrekking op de import van Sardinops (sardineachtige vis) uit Peru en Sardinella (sardineachtige vis) uit Venezuela onder de benaming „sardines”. Er zij op gewezen dat de Gemeenschap slechts weinig sardineconserven importeert uit deze twee landen. In 1999 is geen import onder de codes 1604 13 11 20, 1604 13 19 20 en 1604 20 50 10 geregistreerd voor Venezuela. Wat Peru betreft, is 70 ton geïmporteerd door de lidstaat waartegen een inbreukprocedure is ingeleid.

⁽¹⁾ PB L 261 van 20.10.1993.

(2001/C 89 E/014)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1227/00**van Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) aan de Commissie**

(14 april 2000)

Betreft: Concurrentie

De diverse Europese telecommunicatiebedrijven voeren de laatste maanden een verwoede strijd om een plaats op de Europese telecommunicatiemarkt. Zij proberen daarbij in de diverse lidstaten zoveel mogelijk UMT-licenties in de wacht te slepen, om zich van een solide marktpositie te verzekeren.

De eerste generatie mobiele telefonie heeft geleid tot dominante posities, met de daaruit voortvloeiende misbruiken, waarvan de consument de dupe is. Welke maatregelen is de Commissie van plan te treffen om te voorkomen dat er opnieuw monopolie- of oligopoliesituaties ontstaan waardoor de rechten van de consument worden uitgehold?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(15 juni 2000)

De Commissie volgt de toekenning van licenties van de derde generatie (3G), met inbegrip van mobiele draadloze communicatiesystemen (UMTS), aan telecommunicatiebedrijven in de lidstaten op de voet. Deze licenties moeten in overeenstemming zijn met de verplichtingen die voortvloeien uit Richtlijn 97/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 10 april 1997 betreffende een gemeenschappelijk kader voor algemene machtigingen en individuele vergunningen op het gebied van telecommunicatiediensten⁽¹⁾, Richtlijn 96/2/EG van de Commissie van 16 januari 1996 tot wijziging van Richtlijn 90/388/EEG met betrekking tot mobiele en persoonlijke communicatie⁽²⁾, Beschikking nr. 128/1999/EG van het Europees Parlement en de Raad van 14 december 1998 betreffende de gecoördineerde invoering van de derde generatie van mobiele draadloze communicatiesystemen (UMTS) in de Gemeenschap⁽³⁾ en de beginselen van het communautaire mededingingsrecht. In het bijzonder moet de toekenning van licenties plaatsvinden op doorzichtige, eerlijke en niet-discriminerende wijze.

Het feit dat de toekenning van mobiele telefoondiensten (onder de GSM900-, GSM1800- of 3G/UMTS-normen) in ieder land wordt of zal worden beperkt tot een beperkt aantal bedrijven is een gevolg van de begrensde bandbreedte van radiofrequenties, die voor deze diensten beschikbaar is. In de meeste lidstaten worden mobiele telefoondiensten aangeboden door tenminste twee en meestal tussen drie en vijf bedrijven.

Zowel de Commissie als de nationale mededingings- en regulerende autoriteiten houden toezicht op de mededingingsvoorwaarden van de markten voor mobiele telefoondiensten. Op nationaal niveau hebben de mededingingsautoriteiten in een aantal landen procedures aanhangig gemaakt en operatoren boetes opgelegd vanwege bedrieglijk gedrag op hun respectievelijk grondgebied (bijv. in Italië, de zaak Telecom Italia mobile (TIM)-Omnitel, met betrekking tot afspraken over de tarieven van oproepansluitingen op mobiele netwerken).

In februari 1998 is de Commissie een onderzoek naar mogelijke verstoringen van de marktvoorwaarden in verband met het verlenen van mobiele telefoondiensten begonnen, waarbij aanvankelijk 45 operatoren in de vijftien lidstaten waren betrokken. Dit onderzoek in de hele Gemeenschap werd in mei 1999 afgesloten na een beoordeling van de aanzienlijke prijsverminderingen – in sommige gevallen tot meer dan 80 % – die sinds het begin van het onderzoek zijn doorgevoerd. Tijdens dit onderzoek werkte de Commissie nauw samen met de nationale mededingings- en regulerende autoriteiten in de lidstaten.

In februari 2000 begon de Commissie uit hoofde van de communautaire mededingingsregels een sectoraal onderzoek naar de voorwaarden en de prijsstelling van nationale en internationale mobiele roaming. Bijna 200 formele verzoeken om informatie werden gelijktijdig verzonden naar nationale mededingingsautoriteiten, instellingen die de telecommunicatie regelen, operatoren van mobiele netwerken en dienstverleners. Mobiele roaming is het tweede van drie telecommunicatiegebieden waarover momenteel een onderzoek wordt ingesteld uit hoofde van de mededingingsregels. De Commissie verwacht dat zij vóór augustus 2000 voorlopige conclusies kan trekken uit dit onderzoek.

Bovendien zond de Commissie in januari 2000 de lidstaten een administratief schrijven om informatie te verkrijgen over de maatregelen die zij hebben genomen om de nationale wetgeving in overeenstemming te brengen met Beschikking nr. 128/1999/EG. Dit houdt mede in dat de desbetreffende wetgeving wordt nagekeken, in het bijzonder met betrekking tot de selectieprocedures voor licenties om 3G-diensten te verlenen, maatregelen tot bevordering van de mededinging in de markt en maatregelen met het oog op de dekking van regio's met een lage bevolkingsdichtheid.

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, hebben lidstaten die procedures voor 3G-licenties hebben aangenomen, meervoudige licentie-aanvragen door afzonderlijke operatoren of groepen operatoren verboden. Anderzijds is er als zodanig geen bezwaar tegen dat afzonderlijke operatoren of groepen operatoren licenties trachten te verkrijgen in een groot aantal lidstaten, daar dit kan bijdragen tot de verdere integratie van de Europese markt voor mobiele telefonie en een betere dienstverlening voor de Europese consument. Misbruik van een machtspositie moet ook in de toekomst worden voorkomen overeenkomstig de mededingingsregels van de Gemeenschap en gelet op de belangen van de consument.

(¹) PB L 117 van 7.5.1997.

(²) PB L 20 van 26.1.1996.

(³) PB L 17 van 22.1.1999.

(2001/C 89 E/015)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1228/00
van Sebastiano Musumeci (UEN) aan de Commissie

(14 april 2000)

Betreft: Vermindering van de belasting- en premiedruk voor Zuid-Italië

De Commissie heeft aan andere lidstaten zoals Ierland, Nederland en Portugal steun verleend voor bedrijven die werkzaam zijn in achterstandsgebieden, terwijl in het zuiden van Italië en in het bijzonder op Sicilië de ontwikkeling van kleine en middelgrote bedrijven sterk wordt gehinderd door het drukkende fiscale beleid. Kan de Commissie mededelen of het ten aanzien van Zuid-Italië mogelijk is:

1. maatregelen te nemen ter verlaging van de belasting- en premiedruk voor het bedrijfsleven zodat de investeringen en dus ook de werkgelegenheid kunnen toenemen?
2. het werkloosheidspercentage als maatstaf te nemen bij de toewijzing van communautaire middelen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(9 juni 2000)

Overeenkomstig de in het EG-Verdrag gestelde voorwaarden verleent de Commissie steun die een lidstaat besluit toe te kennen met het oog op bepaalde doeleinden, zoals de economische ontwikkeling van regio's waar de levensstandaard abnormaal laag is of die worden geteisterd door een hoge werkloosheid, de verwezenlijking van belangrijk projecten van gemeenschappelijk Europees belang, het herstel van een ernstige ontwrichting van de economie van een lidstaat, of de ontwikkeling van bepaalde activiteiten of economische regio's, de cultuur of het bewaren van het erfgoed. Via de Structuurfondsen kan de Commissie deelnemen aan de financiering van nationale steunregelingen die zij vooraf goedkeurt.

Steunmaatregelen die bestemd zijn voor de regionale ontwikkeling en die een lidstaat beslist toe te kennen aan bedrijven onder de vorm van een verlichting van de fiscale lasten en sociale bijdragen om investeringen en werkgelegenheid te bevorderen, kunnen verenigbaar met het EG-Verdrag worden geacht indien alle voorwaarden uit de communautaire richtsnoeren inzake steun met regionale bestemming en voor de werkgelegenheid (¹) worden nageleefd, evenals eventueel de voorwaarden uit de Mededeling van de Commissie over de toepassing van de regels betreffende steunmaatregelen van de staten op maatregelen op het gebied van de directe belastingen op ondernemingen (²). In deze laatste mededeling wordt met name gesteld dat steunmaatregelen ter bevordering van de economische ontwikkeling van bepaalde regio's in verhouding moeten staan tot de beoogde doelstelling en doelgericht moeten zijn om door de Commissie verenigbaar met de gemeenschappelijke markt te kunnen worden geacht.

Fiscale maatregelen of verminderingen van sociale lasten die niet rechtstreeks verband houden met initiële investeringen of het scheppen van nieuwe arbeidsplaatsen, maar gericht zijn op de verlaging van de lopende kosten van een onderneming, zijn in beginsel verboden. Uitzonderlijk kunnen dergelijke steunmaatregelen worden toegestaan in regio's die vallen onder de afwijking van artikel 87 (voorheen artikel 92), lid 3, punt a), van het EG-Verdrag indien zij gerechtvaardigd worden door hun bijdrage in de regionale ontwikkeling en hun aard en indien zij in verhouding staan tot de problemen die zij moeten verhelpen. De lidstaat moet het bestaan van deze problemen bewijzen en de impact ervan meten.

Op 1 maart 2000 heeft de Commissie beslist dat Zuid-Italië aan de criteria beantwoordt om in aanmerking te komen voor de afwijking van artikel 87, lid 3, punt a), van het EG-Verdrag gedurende de looptijd van de nieuwe regionale steunkaart d.w.zm. tot en met 31 december 2006.

Bij de Structuurfondsen is het werkloosheidspercentage een van de criteria die de Commissie tijdens de periode 2000-2006 hanteert bij de verdeling van de uit hoofde van doelstellingen 1 en 3 toegekende vastleggingskredieten over de lidstaten. Het werkloosheidspercentage is ook een van de criteria die de Commissie gebruikt om te bepalen hoe groot het deel van de bevolking in elke lidstaat is dat in aanmerking kan komen voor doelstelling 2.

(¹) PB C 74 van 10.3.1998 en PB C 334 van 12.12.1995.

(²) PB C 384 van 10.12.1998.

(2001/C 89 E/016)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1246/00
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(14 april 2000)

Betreft: Aanpassingsprogramma's voor belastingstelsels in zuidelijk Afrika

Om de financiële gevolgen van het vrijhandelsakkoord tussen de Europese Unie en Zuid-Afrika op te vangen, moeten Botswana, Lesotho, Namibië en Swaziland hun belastingstelsel drastisch hervormen. Deze vier landen vormen samen met Zuid-Afrika een douane-unie en mogen geen invoerrechten heffen aan elkaars grenzen. Via Zuid-Afrika worden Europese producten er dus rechtenvrij verhandeld. En dat terwijl Botswana, Lesotho, Namibië en Swaziland voor hun inkomsten sterk afhankelijk zijn van invoerrechten. In haar antwoord op schriftelijke vraag E-2382/99 (¹) heeft de Commissie zich bereid verklaard de landen in zuidelijk Afrika te helpen bij de belastinghervormingen die nodig zijn om hun inkomstenbronnen te diversifiëren.

1. Heeft de Commissie reeds programma's opgestart om de betrokken landen te adviseren bij de belastinghervormingen die nodig zijn om hun inkomstenbronnen te diversifiëren? Zo nee, waarom niet?
2. Wanneer werden de programma's opgestart en binnen welke termijn moeten de aanpassingen doorgevoerd zijn?
3. Welke instellingen en/of organisaties zijn betrokken bij de programma's?
4. Welke zijn de krachtlijnen van de programma's met de betrokken landen?
5. Welk budget wordt vrijgemaakt voor de programma's?

(¹) PB C 280 E van 3.10.2000, blz. 36.

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(15 juni 2000)

De Commissie wil het geachte parlementslid in aansluiting op het antwoord op zijn schriftelijke vraag E-765/00 (¹) nogmaals verzekeren dat de Gemeenschap bereid is om Botswana, Lesotho, Namibië en Swaziland (BLNS) bij te staan bij de doorvoering van belastinghervormingen overeenkomstig de door deze landen opgestelde tijdschema's en de door deze landen vastgestelde prioriteiten.

De Commissie staat de BLNS-landen thans op hun verzoek bij bij de opstelling van een algemeen steunprogramma. In de eerste fase vinden een analyse plaats van aanpassingsproblemen voortvloeiende uit de handelsliberalisatie en worden activiteiten voorbereid om te profiteren van de nieuwe kansen en het hoofd te bieden aan het noodzakelijke aanpassingsproces. Naar schatting zal met deze fase 6 miljoen € gemoeid zijn; het is de bedoeling dat zij de periode van drie jaar lopende van januari 2001-december 2003 beslaat en de vorm aanneemt van een faciliteit voor de BLNS of de Zuid-Afrikaanse douane-unie; de financiering zal afkomstig zijn van een combinatie van regionale middelen van het Europees Ontwikkelingsfonds (EOF) en middelen van het Europees programma voor wederopbouw en ontwikkeling (EPRD) in

Zuid-Afrika en vormt dus een aanvulling op de financiering van het nationale programma. Zuid-Afrika heeft reeds aanvaard om drie miljoen € van de EPRD-toewijzing van 2000 te reserveren. Een tweede fase wordt gewijd aan een pakket maatregelen om de particuliere sector bij te staan zijn concurrentievermogen te verhogen (via de invoering van nieuwe technieken, verbeterd beheer en verbeterde werkwijzen en de omscholing van arbeidskrachten) en aan het opstellen, waar nodig, van voorlopige begrotingssteunprogramma's in het kader van coherente macro-economische programma's. Een derde fase zal zijn gewijd aan de tenuitvoerlegging van dergelijke programma's.

Voorts werd op het verzoek van Swaziland een fiscaal herstructureringsprogramma opgesteld dat in juni 2000 aan het Comité van het EOF zal worden voorgelegd. De tenuitvoerlegging van het project zal vier jaren beslaan en hiermee zal 5,6 miljoen € gemoeid zijn. Het project heeft ten doel Swaziland bij te staan bij de opbouw van zijn vermogen om een deugdelijk en rechtvaardig belastingbeleid uit te werken en uit te voeren in een constant stabiel macro-economisch klimaat. Het Internationaal Monetair Fonds (IMF) werd bij de uitwerking van dit programma betrokken.

Botswana diende onlangs een verzoek om steun in voor een voorgenomen belastinghervormingsprogramma dat beoogt de overheidsinkomsten te verhogen via de invoering van een belasting op de toegevoegde waarde en verbetering van de belastingaanslag en de inning van belastingen en rechten. Met Botswana werd overeengekomen dat de Gemeenschapssteun in de eerste plaats zal worden geconcentreerd op de aanwerving van een belastingadviseur (juli 2000) die dan zal helpen met het opstellen van een belastinghervormingsproject.

(¹) PB C 46 E van 13.2.2001.

(2001/C 89 E/017)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1270/00

van **Alejandro Cercas (PSE), Miguel Martínez Martínez (PSE), Emilio Menéndez del Valle (PSE) en María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie**

(19 april 2000)

Betref: Interne vergelijkende onderzoeken COM/TA/99, COM/TB/99 en COM/TC/99

De directeur-generaal Personeelszaken en administratie van de Commissie heeft op 2 december 1999 besloten de drie bovengenoemde vergelijkende onderzoeken tot 22 december 1999 „opnieuw open te stellen”, hoewel de uiterste termijn voor inschrijving van deze vergelijkende onderzoeken, die in de aankondigingen was vastgelegd op 30 juli 1999 om 16.00 uur, reeds was verstreken. Tevens besloot hij de op 6 en 7 december 1999 geplande schriftelijke examenonderdelen tot nader order uit te stellen.

1. Zou de Commissie:

- willen aangeven om welke reden zij het standpunt van de jury's naast zich neer heeft gelegd teneinde niet alleen kandidaten toe te laten die volgens haar besluit van 2 december 1999 „niet alle nodige stukken, zoals bedoeld in punt XII van de aankondigingen van de vergelijkende onderzoeken, hadden overgelegd” — dat wil zeggen niet voldeden aan de door de Commissie zelf vastgestelde regels voor deelneming aan bovengenoemde vergelijkende onderzoeken —, maar ook om nieuwe kandidaten toestemming te geven zich tussen 2 en 22 december 1999 voor bovengenoemde vergelijkende onderzoeken in te schrijven, dus buiten de officieel gepubliceerde termijnen;
- de namen en het aantal kandidaten per soort vergelijkend onderzoek kunnen opgeven, die na 2 december 1999 door de jury zijn toegelaten;
- kunnen waarborgen dat tot de groepen na 2 december 1999 toegelaten kandidaten geen kandidaten behoren, die verwant zijn met commissarissen of met leden van hun kabinet;
- willen aangeven welk soort garantie de Administratie heeft geboden om de jury's te overreden hun taak weer op zich te nemen nadat zij hun ontslag hadden ingediend?

2. Is de Commissie niet ook van mening:
- dat het besluit van de Administratie d.d. 2 december 1999, dat via gewone e-mail is bekendgemaakt, ertoe heeft geleid dat bij de organisatie van deze vergelijkende onderzoeken met het oog op aanstelling in vaste dienst ernstige inhoudelijke en vormfouten zijn gemaakt en dat dit besluit onbegrijpelijk is in het licht van het beleid inzake transparantie waartoe de Commissie zich verbonden heeft;
 - dat kandidaten die niet in staat zijn naar behoren een inschrijvingsdossier samen te stellen, dat wellicht ingewikkeld, maar niettemin duidelijk is, niet geschikt zijn als ambtenaar?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(6 juni 2000)

De Commissie kan het geachte parlementslid meedelen dat alleen juryleden moeten bevestigen dat zij niet verwant zijn met een van de kandidaten. De Commissie vraagt deze informatie niet aan de kandidaten zelf.

De Directeur-generaal heeft de redenen voor zijn besluit aan de betrokken jury's en aan het Paritair comité uiteengezet en ermee ingestemd opnieuw na te gaan hoeveel kandidaten voor elk vergelijkend onderzoek zijn geslaagd. Vervolgens hebben de jury's in januari 2000 hun werkzaamheden hervat.

Voor de overige vragen worden de geachte parlementsliden verwezen naar de antwoorden die reeds zijn gegeven op de schriftelijke vragen E-216/00 van de heer Ferri ⁽¹⁾ en P-832/00 van de heer Turco ⁽²⁾ en op mondelinge vraag H-125/00 van de heer Turco in het vragenuurtje tijdens de vergaderperiode van februari 2000 van het Parlement ⁽³⁾.

⁽¹⁾ PB C 374 E van 28.12.2000, blz. 37.

⁽²⁾ PB C 26 E van 26.1.2001, blz. 116.

⁽³⁾ Handelingen van het Europees Parlement (februari 2000).

(2001/C 89 E/018)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1286/00 van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Commissie

(19 april 2000)

Betreft: Indirecte subsidie voor steenkool en kernenergie

In het Witboek over hernieuwbare energiebronnen krijgt de Commissie de verplichting om maatregelen tegen de subsidieverlening aan steenkool en kernenergie te nemen.

1. a) Hoeveel klachten over de sector steenkool en de sector kernenergie heeft de Commissie in de afgelopen twee jaar ontvangen die betrekking hadden op eventuele subsidieverlening?
b) Welke beslissing heeft de Commissie in de diverse gevallen genomen?
c) Uit welke landen kwamen de klachten en om welke elektriciteitsbedrijven ging het in de diverse gevallen?
d) Hoeveel klachten worden momenteel door de Commissie in deze sector behandeld en uit welke landen zijn de klachten afkomstig?
e) Wat is per geval de aard van de klacht?
2. a) Hoe identificeert de Commissie indirecte, niet aangemelde subsidies voor steenkool en kernenergie in de lidstaten?
b) Heeft de Commissie een systematiek ontwikkeld om indirecte subsidies in deze sector aan het licht te brengen?
c) Zo ja, is deze systematiek dan doeltreffend in die zin dat eventuele concurrentievoordelen van individuele openbare nutsbedrijven worden voorkomen?

- d) Wordt bij toepassing van deze systematiek bijvoorbeeld voorkomen dat reserves in de kern-energiesector worden gebruikt voor de interne financiering en/of aankoop van andere ondernemingen? Zo neen, zal de Commissie dan een dergelijke systematiek ontwikkelen?
 - e) Binnen welke termijn?
- 3.
- a) Is de Commissie het er niet mee eens dat een databank van de Commissie voor een doelgericht toezicht op de gehele Europese markt in de elektriciteitssector noodzakelijk is?
 - b) Zo neen, waarom niet?
 - c) Zo ja, welke stappen overweegt de Commissie dan om deze databank op te zetten?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(16 juni 2000)

1. Wat de subsidies aan de kolensector betreft, heeft de Commissie sinds 1997 15 klachten ontvangen en werd er 8 maal bij het Gerecht van eerste aanleg van het Hof van Justitie tegen de beslissingen van de Commissie in beroep gegaan. Bovendien werden twee antidumpingklachten betreffende de invoer van steenkool en cokes bij de Commissie ingediend.

De Commissie heeft de klachten die zij had ontvangen overeenkomstig de beginselen van het Gemeenschapsrecht behandeld. Zij heeft Beschikking 1999/184/EGKS van 29 juli 1998 betreffende steunmaatregelen van Duitsland ten behoeve van de ondernemingen Sophia Jacoba GmbH en Preussag Anthrazit GmbH voor 1996 en 1997⁽¹⁾ vastgesteld. In deze beschikking wordt een antwoord gegeven op vier klachten. Twee andere klachten zijn geseponeerd. De Commissie heeft de Duitse regering aangemaand om inlichtingen te verstrekken betreffende de mogelijke toekenning van staatssteun in het kader van de fusie RAG AG/Saarbergwerke AG⁽²⁾. De andere klachten worden in het kader van de voor deze gevallen vastgestelde procedures behandeld.

De klachten gaan hoofdzakelijk uit van de steenkoolproducenten uit het Verenigd Koninkrijk, maar eveneens van Franse, Spaanse en Italiaanse ondernemingen. Eén van de beroepen bij het Hof van Justitie is door een elektriciteitsproducent ingediend. De klachten hebben meer bepaald betrekking op eventuele concurrentievervalsing waaronder discriminaties bij de toekenning van steun aan de steenkoolindustrie.

Wat kernenergie betreft, werd slechts één klacht onlangs ingediend. Deze klacht, die betrekking had op de voorzieningen van de nucleaire industrie voor hun toekomstige ontmantelingskosten, wordt momenteel overeenkomstig het Gemeenschapsrecht door de Commissie onderzocht.

2. Wat de steenkoolsector betreft, is Beschikking nr. 3632/93/EGKS van de Commissie van 28 december 1993 tot vaststelling van een communautaire regeling voor de steunmaatregelen van de lidstaten ten behoeve van de kolenindustrie⁽³⁾ op de transparantiebeginselen gebaseerd en heeft zij de verdienste elk stelsel van indirecte steun uit te schakelen. De Commissie beschikt over een systeem voor toezicht op de productiekosten en de verkoopprijzen van de verschillende ondernemingen in de steenkoolindustrie en, indien nodig, op de productie-eenheden van deze ondernemingen. De Commissie analyseert ook de beheersverslagen van deze ondernemingen en ziet erop toe dat de lidstaten hun verplichtingen krachtens het EGKS-Verdrag nakomen. Deze methode blijkt efficiënt te zijn en indien nodig treedt de Commissie op.

Voor de nucleaire sector zijn de bepalingen van het Euratom-Verdrag van toepassing, zoals bepaald in artikel 305 (ex-artikel 232), lid 2, van het EG-Verdrag. Er is aldus geen systematische methode om de staatssteun in de nucleaire sector te kennen. Over het algemeen garandeert de Commissie het toezicht op de elektriciteitsmarkt evenwel door middel van de instrumenten waarover zij uit hoofde van de richtlijnen over de interne markt beschikt. De toepassing van het Gemeenschapsrecht en met name van het EG-Verdrag biedt de Commissie de mogelijkheid om elk geval waarvan zij kennis krijgt, te bestuderen wat concurrentievervalsing van de elektriciteitsproductie betreft.

3. Het opzetten van een gegevensbestand stuit op aanzienlijke moeilijkheden wat betreft de kosten voor uitwerking en bijwerking op basis van informatie die door de ondernemingen moet worden verstrekt en die een effect op de onderlinge concurrentie kan hebben.

Daartegenover beschikt de Commissie over instrumenten waarmee zij de ontwikkeling van de verschillende onderdelen van de interne markt en met name van de elektriciteitssector kan volgen. Teneinde de transparantie te verbeteren, publiceert de Commissie bovendien de beslissingen betreffende staatssteun op het internet en in het publicatieblad.

De Commissie publiceert regelmatig verslagen over de behoeften inzake harmonisatie van de interne elektriciteitsmarkt.

(¹) PB L 60 van 9.3.1999.

(²) Steunmaatregelen van de Staten 2000/C 101/03, PB C 101 van 8.4.2000.

(³) PB L 329 van 30.12.1993.

(2001/C 89 E/019)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1288/00
van Alejo Vidal-Quadras Roca (PPE-DE) aan de Raad

(27 april 2000)

Betreft: Het nieuwe Europese defensiebeleid

Volgens het verslag van de delegatie van de Europese Commissie die afgelopen maand januari een bezoek heeft gebracht aan de Verenigde Staten staan de Amerikaanse defensie instanties — Nationale Veiligheidsraad, het Pentagon, het Ministerie van Buitenlandse Zaken en de bevoegde commissies van het Huis van Afgevaardigden van de Senaat — zeer gereserveerd tegenover de zogeheten Europese veiligheids- en defensie-identiteit (ESDI).

Deze reserves, die door de Amerikaanse gesprekspartners van deze delegatie kenbaar werden gemaakt, zouden worden gevoed door:

- a) de onvoldoende begrotingsmiddelen die in de lidstaten van de EU worden vrijgemaakt voor defensie;
- b) het gevaar dat de ESDI de eenheid bij de besluitvorming in de Atlantische Alliantie zal verzwakken;
- c) ongerustheid met betrekking tot de mogelijkheid dat de EU eenzijdig, zonder voorafgaande coördinatie in NAVO-verband, acties ondernemen voor het oplossen en aanpakken van crises;
- d) scepsis ten aanzien van de daadwerkelijke slagvaardigheid van de ESDI die, omdat zij geen daadwerkelijk operationele eenheid vormt, een bureaucratische hinderpaal zou kunnen worden die snelle reacties van de NAVO zou kunnen gaan belemmeren en de besluitvorming zou kunnen bemoeilijken.

Wat is het standpunt van de Hoge Vertegenwoordiger voor het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid met betrekking tot deze afzonderlijke punten, die door de bevoegde Amerikaanse instanties in hun gesprekken met de delegatie van de Europese Commissie over defensiezaken naar voren zijn gebracht?

Antwoord

(23 oktober 2000)

1. De versterking van de Europese pijler in het Noord-Atlantisch Bondgenootschap loopt parallel met de ontwikkeling van een Europees veiligheids- en defensiebeleid en zal dat versterken, alsook het Europese vermogen om op crises te reageren, zowel door bij te dragen aan door de NAVO of door internationale organisaties (VN, OVSE) geleide acties als door middel van autonome maatregelen.

2. Dit kan slechts als een positieve ontwikkeling worden beschouwd. Er bestaat geen gevaar dat het besluitvormingsproces van de NAVO zou worden vertraagd of belemmerd of dat de EU eenzijdig en zonder voorafgaande coördinatie met de NAVO crisisbeheersingsoperaties zou ondernemen. De Europese Raad is in Helsinki namelijk overeengekomen dat nadere regels zullen worden uitgewerkt voor volledige consultatie, samenwerking en transparantie tussen de EU en de NAVO. Er worden bij de opstelling van genoemde regels flinke vorderingen geboekt in de desbetreffende EU instanties. Het Portugese voorzitterschap heeft aan de Europese Raad van Feira verslag uitgebracht over deze vorderingen, waarbij voorstellen zullen worden gedaan inzake beginselen voor overleg met de NAVO over militaire kwesties alsmede

aanbevelingen inzake de wijze waarop in het kader van de betrekkingen tussen de EU en de NAVO kan worden samengewerkt bij een passende militaire reactie op een crisis, conform hetgeen in Washington en Keulen is overeengekomen.

3. Wat de gevolgen voor de begroting betreft, moet benadrukt worden dat elke doublure zal worden vermeden; derhalve zullen de inspanningen van die lidstaten die binnen de NAVO aan het initiatief betreffende de defensievermogens bijdragen, ook baat hebben bij van de verwezenlijking van de in Helsinki bepaalde hoofddoelstelling. De lidstaten dienen te bezien of de capaciteitsdoelstellingen kunnen worden bereikt louter door herschikking van middelen dan wel of hiervoor aanvullende financiële inspanningen nodig zijn. In ieder geval zal tijdens de Conferentie over de beschikbaarstelling van capaciteiten die voor het eind van dit jaar op EU-niveau zal worden gehouden, ongetwijfeld blijken hoezeer de lidstaten van de EU het nakomen van hun nieuwe verbintenissen ernstig nemen.

(2001/C 89 E/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1291/00

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(19 april 2000)

Betreft: Bouw van een zuiveringsstation in het district Gondomar als onderdeel van het volledige saneringsplan voor de inham van Vigo, dat door het cohesiefonds gefinancierd wordt

Het besluit van de Europese Commissie tot steunverlening uit het cohesiefonds voor het geheel van projecten voor de volledige sanering van de inham van Vigo in Galicië (Commissiebesluit 95/11/61/035) voorziet in één van zijn artikelen specifieke maatregelen voor volledige sanering van Gondomar en de Mino-rivier, met in totaal 4 836 036 ecu aan kosten voor dat specifiek project. Voor de sanering van Gondomar bestaat de eerste fase in de bouw van een zuiveringsstation en verschillende collectoren; de bouw is al voltooid, maar nog niet officieel in gebruik genomen. Het project heeft een grote controverse onder de bevolking veroorzaakt en is zelfs aangevochten voor de Galicische ombudsman, omdat de zuiveringsinstallatie gebouwd is op terreinen die privé bezit van één enkele eigenaar waren, omdat de verkoopovereenkomst voor de grond geheim gehouden is en op een onregelmatige manier tot stand gekomen, en financieel uiterst voordelig voor de eigenaar, die nu bovendien verandering van de bestemming van de grond vraagt om te kunnen overgaan tot een verkaveling. Er komt nog bij dat de toegangsweg tot de zuiveringsinstallatie over de terreinen van dezelfde eigenaar loopt (en de weg Ramallosa-Gondomar met het dorp Dornas in het district Gondomar verbindt) en nog niet afgewerkt is, zodat het zuiveringsstation niet bereikbaar is.

Kan de Europese Commissie de feiten laten onderzoeken en het project laten evalueren en opvolgen, want het blijft nu geblokkeerd en vertoont zelfs onregelmatigheden in de uitvoering?

**Aanvullend antwoord
van de heer Barnier namens de Commissie**

(26 juli 2000)

Volgens de door de Spaanse autoriteiten verstrekte gegevens is de bouw van de waterzuiveringsinstallatie van Gandomar sedert februari 2000 voltooid; de installatie bevindt zich thans in de proeffase en de ingebruikneming wordt voorbereid. De vestigingsplaats van deze installatie werd gekozen op basis van een technische studie die vóór de aanvang van de werkzaamheden is verricht. De bouwgrond werd door het gemeentebestuur van Gondomar ter beschikking gesteld van het autonome orgaan „Augas de Galicia”, dat verantwoordelijk is voor het project.

De Commissie overweegt niet een specifieke studie over dit project te laten verrichten. Zij wijst de geachte afgevaardigde er evenwel op dat de follow-up van de door het Cohesiefonds gefinancierde projecten wordt verzekerd door een toezichtcomité, dat twee keer per jaar bijeenkomt. De Commissie zal het verloop van het project dus nauwgezet kunnen volgen in het kader van dit comité.

(2001/C 89 E/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1292/00
van Olle Schmidt (ELDR) aan de Raad

(27 april 2000)

Betreft: ICBE (instellingen voor collectieve beleggingen in effecten)

De markt voor diverse soorten financiële dienstverlening heeft zich de afgelopen jaren krachtig ontwikkeld. Het is dan ook dringend noodzakelijk de wetgeving in hetzelfde tempo te moderniseren. Er is nog veel te doen voordat op dit gebied sprake is van een fungerende interne markt.

In februari heeft het Europees Parlement gestemd over het door mij opgestelde ICBE-verslag. Wat heeft het Portugese voorzitterschap gedaan om het thema verder te ontwikkelen? In welke mate is het probleem behandeld en wat zijn volgens de Raad de belangrijkste knelpunten? Kan de Raad aangeven wanneer hij naar verwachting komt met een gemeenschappelijk standpunt?

Antwoord

(23 oktober 2000)

De Raad heeft momenteel twee — door de Commissie op 30 mei 2000 gewijzigde — voorstellen in behandeling voor richtlijnen tot wijziging van Richtlijn 85/611/EEG tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (ICBE's), alsook de amendementen daarop die het Europees Parlement in februari 2000 heeft voorgesteld.

Er zijn bij de Raad verscheidene vergaderingen gehouden om de amendementen van het Europees Parlement en de gewijzigde voorstellen van de Commissie te analyseren. Op 17 juli heeft de Raad een oriënterend debat over de voorstellen gehouden. Ingevolge dit debat heeft de Raad geconcludeerd dat in oktober een politiek akkoord bereikt moet worden over de eerste richtlijn en heeft hij verzocht vaart te zetten achter de werkzaamheden inzake de tweede richtlijn met het oog op een politiek akkoord over deze tekst vóór 1 maart 2001. Dan moet ook de balans opgemaakt worden van de aanneming van de eerste richtlijn.

(2001/C 89 E/022)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1301/00
van Ursula Stenzel (PPE-DE) aan de Commissie

(12 april 2000)

Betreft: Sapard- en ISPA-kredieten voor Polen

Tussen Polen en de EU is er in de afgelopen week wrijving geweest. Daarachter gaan waarschijnlijk concrete problemen schuil, vooral op het punt van de beschikbaarstelling van Sapard- en ISPA-kredieten.

Van Poolse kant wordt erop gewezen dat er in de Poolse begroting posten voor de ontwikkeling van het platteland en de infrastructuur geblokkeerd zijn, omdat de Europese Unie het tot dusver verzuimd heeft regels voor het gebruik van deze kredieten te geven:

De Commissie wordt laksheid verweten.

1. Waaraan ligt het werkelijk dat Sapard- en ISPA-kredieten nog steeds in de pipeline zitten?
2. Welke maatregelen zouden met name van Poolse kant genomen moeten worden om over deze bedragen te kunnen beschikken?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie*(15 mei 2000)*

De middelen van Sapard (steunverlening door de Gemeenschap voor pretoetredingsmaatregelen op het gebied van landbouw en plattelandontwikkeling) kunnen niet worden vrijgegeven zolang niet tenminste het plan voor plattelandontwikkeling is goedgekeurd. Gezien het voorgenomen gedecentraliseerde implementatiesysteem voor Sapard moeten de verplichtingen voor zowel Polen als de Gemeenschap echter ook in bilaterale overeenkomsten worden vastgelegd. Ook moet de instantie die belast wordt met de implementatie van het Sapard-programma en de uitbetaling van de Sapard-middelen door de Commissie worden erkend en goedgekeurd. Het ontwerp voor het plan voor plattelandontwikkeling, dat de basis vormt voor het programma, is op 6 april 2000 aan de Commissie voorgelegd. Volgens de verordening van de Raad heeft de Commissie zes maanden de tijd om het plan goed te keuren. Het plan moet eerst worden onderzocht voor het kan worden aanvaard. Bovendien moeten, niet alleen om technische en juridische redenen, maar ook om de begrotingsmiddelen van de Gemeenschap te bewaken, de overeenkomsten worden gesloten en moet de implementatie- en betalingsinstantie worden goedgekeurd.

Middelen van ISPA (het Pretoetredingsinstrument voor structuurbeleid) kunnen uitsluitend worden gecombineerd voor afzonderlijke door Polen ingediende projecten die door de Commissie in overleg met het comité van beheer van ISPA zijn goedgekeurd. Elf milieuprojecten zijn aan de Commissie voorgelegd op 2 maart 2000 en een vervoersproject op 24 maart 2000. Zodra door de Commissie is vastgesteld dat de projecten aan alle vereisten van de verordening voldoen, worden ze ter goedkeuring voorgelegd aan het comité van beheer van ISPA. Voor de beoordeling en goedkeuring van projecten zijn vier vergaderingen van het comité gepland. Er wordt naar gestreefd voor het einde van het jaar alle voor Polen beschikbare ISPA-middelen (348 miljoen €) te committeren. De eerste van deze vergaderingen is gepland voor 6 juni 2000. De volgende drie zijn gepland voor juli, augustus en november 2000.

De financiële voorschriften en procedures voor ISPA werden (met enkele kleine uitzonderingen) door het comité van beheer van ISPA goedgekeurd op 16 februari 2000 en onmiddellijk daarna aan de Poolse autoriteiten ter kennis gebracht. Prioriteit voor de onmiddellijke termijn heeft momenteel de afronding en voorbereiding van projecten om deze bij de Commissie in te dienen. Hiervoor is geen gedetailleerde kennis van de financiële voorschriften en procedures vereist, grotendeels wordt zulks pas relevant wanneer de eerste projecten zijn goedgekeurd.

Wat de Sapard-middelen betreft zullen de Poolse autoriteiten antwoord moeten geven op alle vragen die rijzen bij de beoordeling van het plan voor plattelandontwikkeling, voordat dit als programma kan worden aanvaard. Ook moeten de bilaterale overeenkomsten worden bekrachtigd en de werkzaamheden voor de oprichting van de implementatie- en betalingsinstantie worden afgerond.

De ontwerpverordening van de Commissie betreffende gedetailleerde financiële bepalingen voor het gedecentraliseerde beheer van Sapard wordt momenteel aan de lidstaten ter goedkeuring voorgelegd in het comité van beheer van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw. De Commissie is echter reeds begonnen de Poolse autoriteiten systematisch te informeren over de nog te verrichten werkzaamheden en heeft hun sinds begin 1999 bijstand verleend in het kader van het Phare-programma.

Om de productiviteit van de ISPA-middelen te waarborgen moet Polen zijn implementatiecapaciteit versterken om in staat te zijn met goed voorbereide projecten te komen, die aan de voornaamste strategische prioriteiten in de sectoren vervoer en milieu voldoen. De capaciteit voor het beheer van door ISPA gefinancierde projecten moet eveneens worden versterkt. De ervaring die de Commissie het afgelopen jaar heeft opgedaan lijkt er bovendien op te wijzen dat betere coördinatie nodig is tussen de verschillende onderdelen van de Poolse overheid die zich met het milieu bezighouden, vooral tussen het Ministerie van Milieubeheer en het Nationaal Fonds voor Milieubescherming.

(2001/C 89 E/023)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1307/00
van Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) aan de Commissie***(27 april 2000)**Betreft:* Slachting van zeehonden

Weet de Commissie dat Canada dit jaar toestemming heeft gegeven 275 000 zadelrobber en 10 000 klapmutsen te doden?

Weet de Commissie dat 22 Canadese wetenschappers de Canadese regering ernstig hebben ontraden om deze grootste slachting ter wereld onder de zeezoogdieren door te laten voeren?

Weet de Commissie dat door het vroegtijdige smelten van het ijs in Oost-Canada veel pups niet op tijd geboren konden worden en konden worden gezoogd waardoor de jongezeehondenpopulatie veel kleiner is dan was verwacht?

Weet de Commissie dat door het te vroeg smeltende ijs jagers vanuit hun boten op de jonge zeehonden hebben geschoten waardoor veel aangeschoten zeehonden zijn verdronken zodat het aantal van 275 000 dode zeehonden veel groter is dan toegestaan?

Wat kan de Commissie doen om een dergelijke slachting volgend jaar te voorkomen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(15 juni 2000)

Zoals verklaard in het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag P-0395/00 van mevrouw Corbey⁽¹⁾ zijn de quota voor de jacht op zadelrobber en klapmutsen sinds 1996 onveranderd gebleven.

De besluiten van een vergadering van de nationale beoordelingscommissie voor zeezoogdieren van 11 en 12 april 2000 betreffende het bestand van zadelrobber stelden dat de zadelrobberpopulatie sinds 1996 stabiel is gebleven op het hoogste niveau sinds er ramingen beschikbaar zijn (1960), dat de populatie voor 2000 op 5,2 miljoen dieren wordt geraamd (er is 95% kans dat dit aantal tussen 4,0 en 6,4 miljoen zal liggen) en dat uit luchtinspecties blijkt dat het totale aantal jongen van zadelrobber in het noordwestelijke deel van de Atlantische Oceaan op ongeveer 1 miljoen dieren (tussen 200 000 en 1 200 000) kan worden geraamd. Het aantal jongen is sinds het begin van de jaren '80 redelijk constant gebleven.

Verder heeft de Commissie er nota van genomen dat het Ministerie van visserij en oceanen het opzetten van een onafhankelijk panel van wetenschappers heeft aangekondigd teneinde de wetenschappelijke kennis over de robberpopulatie in het Atlantische deel van Canada te evalueren en advies te geven over een beheerstrategie op lange termijn.

Hoewel de door het geachte parlementslid genoemde feiten betreffende de toestand van het ijs dit jaar te betreuren zijn, lijken zij geen bedreiging voor de instandhouding van de soort in te houden. Derhalve is de Commissie van oordeel dat er, behalve een strikte toepassing van Richtlijn 83/129/EEG van de Raad van 28 maart 1983 betreffende de invoer in de lidstaten van huiden van bepaalde zeehondenjongen en daarvan vervaardigde producten⁽²⁾, geen grond is voor inmenging van de Gemeenschap in deze kwestie.

⁽¹⁾ PB C 330 E van 21.11.2000, blz. 150.

⁽²⁾ PB L 91 van 9.4.1983.

(2001/C 89 E/024)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1329/00 van Marielle De Sarnez (PPE-DE) aan de Commissie

(27 april 2000)

Betreft: Steun voor Franse departementen die door het stormweer getroffen zijn

Na de hevige stormen die eind december van vorig jaar in Frankrijk huisgehouden hebben, hebben meerdere departementen in het rampgebied omvangrijke bedragen moeten uitgeven om de beschadigde infrastructuur te laten herstellen, ook al was een groot deel van de schade door verzekeringen gedekt.

Kan de Europese Commissie aandacht schenken aan de departementen en gebieden die door de ramp getroffen zijn wanneer ze de volgende keer de Franse zones vastlegt die in aanmerking komen voor de structuurfondsen?

Zou het ook niet mogelijk zijn om de begrotingslijn voor hulpverlening aan slachtoffers van natuurrampen opnieuw in te voeren?

Antwoord door de heer Barnier namens de Commissie*(15 juni 2000)*

De lijst met Franse zones die in aanmerking komen voor doelstelling 2 van de Structuurfondsen voor de programmeringsperiode 2000-2006 is door de Commissie op 7 maart 2000 vastgesteld aan de hand van het voorstel dat de Franse autoriteiten hebben ingediend.

Krachtens artikel 4 van Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen ⁽¹⁾, kan deze lijst pas in 2003 op voorstel van een lidstaat worden gewijzigd in geval van een ernstige crisis in een regio en zonder dat daarbij het deel van de bevolking dat in elk van de onderscheiden regio's binnen de werkingssfeer van doelstelling 2 valt, wordt verhoogd.

Er zij op gewezen dat 70 % van de bevolking die is getroffen door het stormweer van eind 1999 woont in de zones die in aanmerking komen voor doelstelling 2 voor de periode 2000-2006. Deze zones zijn vastgesteld bij besluit van de Commissie van 7 maart 2000.

Zones die schade hebben geleden, maar niet in aanmerking komen voor doelstelling 2 kunnen toch profiteren van andere communautaire steunmaatregelen. In een nota ⁽²⁾ is een overzicht gegeven van de communautaire instrumenten die daarvoor kunnen worden aangewend.

Anderzijds is de Commissie in dit stadium niet voornemens om de begrotingslijn voor hulpverlening aan slachtoffers van natuurrampen opnieuw in te voeren. Als gevolg van de beperkte bedragen die hiervoor tot 1997 in de begroting waren opgenomen, was de financiële hulp van de Gemeenschap slechts symbolisch en is het communautaire optreden op dit gebied maar al te vaak gekenmerkt door een versnippering van steunmaatregelen van relatief bescheiden betekenis. De Commissie wil nu prioriteit geven aan economisch herstel van de getroffen zones via de structurele instrumenten van de Gemeenschap.

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

⁽²⁾ SEC(2000) 40.

(2001/C 89 E/025)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1330/00**van Marielle De Sarnez (PPE-DE) aan de Commissie***(27 april 2000)*

Betreft: Lozing van koolwaterstoffen in zee

Na de ondergang van het tankschip Erika voor de Bretoense kust hebben verschillende andere tankers gebruik gemaakt van de vervuiling van de zee om hun tanks in volle zee clandestien te reinigen.

Overweegt de Europese Commissie, gezien de gevaren van het ongecontroleerd spoelen van olietanks voor het milieu, om een richtlijn op te stellen die schepen verplicht om hun tanks schoon te maken voordat ze de haven verlaten, aan de hand van een certificaat dat voorgelegd moet worden voordat een schip toestemming krijgt om uit te varen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(9 juni 2000)*

De Commissie is zeer bezorgd over operationele verontreiniging, onder meer door tankreiniging in de communautaire wateren, die een groter aandeel van de totale verontreiniging van de zee door olie vertegenwoordigt dan die welke door ongevallen wordt veroorzaakt.

Diverse internationale maatregelen betreffende de bouw en het gebruik van olietankers (hoofdzakelijk het Marpol-Verdrag 73/78) hebben de behoefte aan en de voordelen van het lozen van ladingresiduen op zee tijdens de laatste decennia aanzienlijk verminderd. De toepassing van deze internationale voorschriften wordt in de communautaire havens door de havenstaatcontrole gecontroleerd uit hoofde van Richtlijn 95/21/EG van de Raad van 29 juni 1995 betreffende de naleving, met betrekking tot de schepen die gebruik maken van havens in de Gemeenschap en varen in de onder de jurisdictie van de lidstaten vallende wateren, van internationale normen op het gebied van de veiligheid van schepen, voorkoming van

verontreiniging en leef- en werkomstandigheden aan boord (havenstaatcontrole)⁽¹⁾. Bovendien heeft de Commissie onlangs in haar mededeling over de veiligheid van het vervoer van olie over zee⁽²⁾ afzonderlijke Europese voorschriften voor de bouw van olietankers voorgesteld.

Een groot deel van de operationele verontreiniging door alle soorten schepen in de communautaire wateren is het gevolg van het feit dat in een aantal havens geen ladingresiduen en scheepsafval kunnen worden afgeleverd bij de voorzieningen aan wal of van de terughoudendheid van de schepen om van dergelijke voorzieningen gebruik te maken. In de voorgestelde richtlijn betreffende havenontvangstfaciliteiten⁽³⁾ wordt dit specifieke probleem behandeld en worden zowel voor de havens als voor de schepen een aantal voorschriften voorgesteld om te garanderen dat in alle communautaire havens aangepaste faciliteiten beschikbaar zijn en dat de schepen er gebruik van maken. Door regels inzake ontvangstfaciliteiten, afvalbeheersplanning en financiële en andere stimulansen om afval aan wal af te geven, vast te stellen, zal de behoefte aan lozingen op zee sterk worden verminderd. Het voorstel zou de schepen ook verplichten de haven op de hoogte te brengen van de hoeveelheden afvalstoffen en residuen die zich aan boord bevinden. Gekoppeld aan controles in de haven zal dit de controle op de naleving van de internationale voorschriften ten zeerste verbeteren. Daarom heeft de Commissie er vertrouwen in dat de voorgestelde richtlijn, die momenteel het voorwerp van een bemiddelingsprocedure tussen het Parlement en de Raad is, een aanzienlijk effect zal hebben op het verminderen van operationele verontreiniging en in het bijzonder verontreiniging door olie door alle soorten schepen.

Tenslotte heeft de Commissie in haar mededeling over de veiligheid van het vervoer van olie over zee aangekondigd dat zij van plan is andere communautaire initiatieven te onderzoeken die kunnen worden genomen om operationele verontreiniging door alle soorten schepen te verminderen.

⁽¹⁾ PB L 157 van 7.7.1995.

⁽²⁾ COM(2000) 142 def.

⁽³⁾ PB C 271 van 31.8.1998, zoals gewijzigd, PB C 148 van 18.5.1999.

(2001/C 89 E/026)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1340/00
van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie

(4 mei 2000)

Betreft: Habitatbescherming op Malta

Is het de Commissie bekend dat er plannen zijn om een groot stuk agrarisch land op Malta beneden het Verdala hotel in een golfbaan te veranderen?

Is het de Commissie bekend dat drie op dit land voorkomende soorten reptielen (*Chalcides ocellatus*, *Elaphe situla* en *Coluber viridiflavus*) en een soort amfibie (*Discoglossus pictus*) volgens de EU-Habitatrichtlijn moeten worden beschermd?

Is de Commissie bereid om de Maltese autoriteiten te verzoeken om volledige informatie omtrent de locatie en frequentie van de diverse onder de EU-Habitatrichtlijn vallende en op Malta voorkomende soorten?

Is de Commissie bereid te onderzoeken of specifiek op Malta voorkomende soorten (zoals *Podarcis filfolensis maltensis*) aan de huidige habitatlijst moeten worden toegevoegd om de bescherming van deze soorten te waarborgen?

Is de Commissie van mening dat de habitatgebieden zo spoedig mogelijk door de Maltese autoriteiten moeten worden aangewezen, zodat alle soorten vanaf de dag dat Malta tot de EU toetreedt volledige bescherming zullen genieten?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie*(19 juni 2000)*

De Commissie beschikt niet over details omtrent het Maltese project voor de herbestemming van landbouwgrond als golfterrein.

De drie soorten reptielen en een soort amfibie waarvan gemeld wordt dat ze zijn waargenomen op de landbouwgrond onder het Verdala Hotel worden inderdaad vermeld in de bijlagen van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitat en de wilde flora en fauna ⁽¹⁾ (Habitat-Richtlijn). Aangezien de soort *Elaphe situla* is opgenomen in Bijlage II van de Habitat-Richtlijn, zijn de Maltese autoriteiten verplicht voor deze soort van communautair belang speciale beschermingszones aan te wijzen (zogenaamde Natura 2000-zones) bij toetreding tot de Unie. De andere drie soorten worden genoemd in Bijlage IV van de Habitat-Richtlijn. Bij toetreding zijn hierop de eisen voor bescherming van diersoorten van artikel 12 van de Habitat-Richtlijn van toepassing.

Met betrekking tot het beleid van de kandidaat-lidstaten met betrekking tot beschermingszones voor de toetreding (met inbegrip van Malta), geldt het principe van Agenda 2000 dat alle investeringen moeten voldoen aan het acquis. Dit principe is opgenomen in de onderhandelingspositie van de Unie bij de opening van het milieuhoofdstuk met de zes „Luxemburg-landen”, die door de Raad op 7 december 1999 werd goedgekeurd.

Dit houdt in dat voor bovengenoemd project voor een golfterrein een soortgelijke milieu-effectbeoordelingsprocedure geldt als die welke werd vastgesteld bij Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten op milieugebied ⁽²⁾ zoals gewijzigd bij 97/11/EG van 3 maart 1997 ⁽³⁾. Aangezien dit soort projecten valt onder Bijlage II van de Richtlijn, is het aan de Maltese autoriteiten om te beslissen of een formele milieu-effectbeoordeling nodig is, volgens de procedure van artikel 4. De Maltese autoriteiten moeten ook rekening houden met de beschermingsprocedures van de Habitat-Richtlijn, met name die van artikel 6, die betrekking hebben op zones die in aanmerking komen voor Natura 2000. Een dergelijke beoordeling behoort tot de verantwoordelijkheid van de Maltese milieu-autoriteiten.

In het kader van het pretoetredingsproces vraagt de Commissie Malta regelmatig om informatie over de voortgang op allerlei gebieden van het acquis. Wat de milieubescherming betreft, weet de Commissie dat Malta momenteel een inventaris opmaakt van habitats. Ter voorbereiding op het Natura 2000-netwerk heeft Malta reeds een aanzienlijke hoeveelheid gegevens over de locatie en de frequentie van de verschillende soorten die zijn opgenomen in de Bijlagen van de Habitat-Richtlijn verzameld. Bij toetreding zal Malta een lijst moeten indienen van zones die worden voorgesteld in het kader van de Habitat-Richtlijn en die zijn aangewezen krachtens Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand ⁽⁴⁾ (de Vogel-Richtlijn). Voor al deze zones zal Malta gedetailleerde biologische gegevens moeten verstrekken (waaronder de locatie en de desbetreffende populatiegegevens van alle soorten van communautair belang) onder gebruikmaking van het standaardgegevensformulier Natura 2000.

De Commissie heeft de Maltese autoriteiten reeds gevraagd soorten en habitats voor te stellen (met wetenschappelijke gegevens) die zij zouden willen opnemen in de bijlagen van de Habitat-Richtlijn en de Vogel-Richtlijn. Dergelijke voorstellen zullen worden beoordeeld en besproken met de lidstaten.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽²⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽³⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

⁽⁴⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

(2001/C 89 E/027)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1348/00**van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie***(4 mei 2000)*

Betreft: Institutionele hervorming

Het verslag over de hervorming van de Europese Commissie vormt een eerste belangrijke stap in het streven verbetering te brengen in de incompetentie en corruptie die onder een minderheid van het

personeel van de Commissie heersen en ik kan de Commissie alleen maar feliciteren met haar moed om het hoofd te bieden aan de machtige vakbonden van de fonctionnaires. Maar zou het geen goed idee zijn als de personen aan de top van de structuur van de Commissie (d.w.z. de Commissarissen zelf) een goed voorbeeld voor hun personeel zouden stellen door bijvoorbeeld dezelfde strikte prestatiedoeleinden te accepteren als hun werknemers en zichzelf aan een jaarlijkse evaluatie te onderwerpen?

Wat denkt de Commissie bijvoorbeeld van mijn voorstel dat iedere Commissaris eenmaal per jaar met het Parlement een ontmoeting heeft, die gewijd is aan een diepgaande en openhartige wederzijdse analyse van hun eigen prestaties en die van hun DG's?

Kan de Commissie verder mededelen of de Commissarissen ermee instemmen dat, om der wille van de gelijkheid, zij zelf aan dezelfde tuchtprocedures worden onderworpen als hun personeel, waarbij – in de meest extreme gevallen – aan onder de maat blijvende Commissarissen een andere taak kan worden toegewezen, net zoals dat het geval is voor hun personeel?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(26 juni 2000)

De rechtsgrondslag voor de personeelsbeoordeling is artikel 43 van het Statuut, waarin bepaald is dat voor iedere ambtenaar ten minste om de twee jaar een periodiek beoordelingsrapport wordt opgesteld. Dit geldt voor ambtenaren en andere personeelsleden van de Gemeenschappen, met uitzondering van de ambtenaren in de rangen A1 en A2. Voor deze laatste rangen wordt in het in maart gepubliceerde witboek betreffende de administratieve hervorming van de Commissie voorgesteld een apart beoordelingssysteem in te voeren (COM(2000) 200, Hoofdstuk IV.2, blz. 11).

In tegenstelling tot het personeel dat onder artikel 43 valt, dragen de leden van de Commissie een politieke verantwoordelijkheid die is vastgelegd in het Verdrag en die niet binnen de werkingssfeer van het Statuut valt.

Alle commissarissen wonen bereidwillig en regelmatig – veel vaker dan eenmaal per jaar – vergaderingen van commissies van het Europees Parlement bij om de doelstellingen en de resultaten van hun activiteiten op het gebied waarvoor ze politiek verantwoordelijk zijn te bespreken en er verantwoording over af te leggen.

Zoals het geachte parlementslid wellicht weet, zijn momenteel onderhandelingen aan de gang over een nieuwe interinstitutionele overeenkomst inzake wederzijdse betrekkingen, en zullen de politieke betrekkingen tussen het Parlement en de Commissie worden opgenomen in een overeengekomen kader.

Op grond van artikel 160 (ex artikel 130c) van het EG-Verdrag kunnen Commissieleden die niet meer aan de eisen voor de uitoefening van hun ambt voldoen of op ernstige wijze zijn tekortgeschoten, van hun ambt ontheven worden verklaard. Bovendien heeft elk lid van de huidige Commissie er zich tegenover de voorzitter toe verbonden ontslag te nemen indien deze daarom zou verzoeken.

(2001/C 89 E/028)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1358/00 van Francesco Musotto (PPE-DE) aan de Commissie

(19 april 2000)

Betreft: Schade die wordt veroorzaakt door de aanhoudende droogte op Sicilië

Uit de aanhoudende droogte en de verergering ervan blijkt dat het hier niet langer gaat om een onregelmatig fenomeen, maar om een permanent verschijnsel waarmee de landbouw in de regio in de nabije toekomst moet leren omgaan.

Een aantal wintergewassen zijn reeds verloren gegaan, terwijl de voorjaarsgewassen ernstig gevaar lopen met nadelige gevolgen voor de bedrijven die moeten afrekenen met de mondialisering van de markten en de reeds dramatische werkgelegenheidssituatie in de sector.

Bovendien wordt een steeds groter gedeelte van de watervoorraad voor huishoudelijke doeleinden gebruikt.

1. Is de Commissie in het licht hiervan voornemens een speciaal project te plannen met het oog op de vergroting van de watervoorraden middels het gebruik van alternatieve bevoorradingsbronnen, de voorziening via aardlagen door middel van boringen, het aanleggen van meertjes in de heuvels van de binnenlanden en het geven van stimulansen aan bedrijven om hun irrigatiesystemen kleinschaliger te houden (druppelbevloeiing)?
2. Kan de EU bij de lidstaten informeren naar de stand van de uitvoering van de wetgeving inzake het standaardiseren van de bevoegdheden inzake de waterhuishouding op regionaal vlak?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(8 juni 2000)

De kwantitatieve aspecten van het waterbeheer vallen onder artikel 175 (ex-artikel 130 S), lid 2, van het EG-Verdrag. Dit artikel is tot op heden niet gebruikt voor de goedkeuring van de communautaire wetgeving betreffende het waterbeheer. Bijgevolg is er momenteel geen communautaire wetgeving betreffende de eenmaking van de bevoegdheden op het gebied van regionaal waterbeheer. Bovendien heeft de Commissie geen plannen om wetgeving betreffende het beheer van de waterhoeveelheid voor te stellen. De afzonderlijke lidstaten blijven verantwoordelijk voor het waterbeheer als dusdanig en dus ook voor de toewijzing van de watervoorraden.

Een voorstel voor een kaderrichtlijn inzake water⁽¹⁾ bevindt zich momenteel in de laatste stadia van een medebeslissingsprocedure tussen het Parlement en de Raad en zal naar verwachting in juli of september 2000 worden goedgekeurd. Dit voorstel introduceert het rivierbekken in zijn geheel als de fundamentele geografische eenheid voor het waterbeheer. Nochtans wordt de waterhoeveelheid als een bijkomende parameter gehanteerd voor het bereiken van een goede ecologische en chemische toestand van het aquatische ecosysteem. Het voorstel heeft tot doel de ecologische en chemische kwaliteit van het water te beschermen en te verbeteren en plaatst de kwantitatieve aspecten van het waterbeheer niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap.

Het voorstel bevordert een correct waterbeheer, inclusief het gebruik van watersparende praktijken en technieken zoals voorzieningen voor druppelbevloeiing, als onderdeel van de maatregelen die de lidstaten kunnen nemen wanneer het risico bestaat dat de vereiste goede ecologische en chemische toestand van het water niet wordt bereikt.

De recente veranderingen in het gemeenschappelijk landbouwbeleid zijn er onder meer op gericht de plattelandsgemeenschappen veilig te stellen en de milieubescherming te verbeteren. Dit wordt onder andere bereikt door middel van milieumaatregelen in de landbouw, beleidsmaatregelen voor plattelandsonwikkeling en regionale ontwikkelingsprogramma's die onder meer gesteund worden in het kader van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de landbouw (EOGFL) — afdeling Oriëntatie, waarbij oplossingen die aan de diverse situaties in specifieke plattelandsgebieden zijn aangepast, voor communautaire steun in aanmerking komen.

Het communautaire bestek voor de Italiaanse gebieden van doelstelling 1 (met inbegrip van Sicilië) voorziet in maatregelen om de waterinfrastructuur voor de landbouw in plattelandsgebieden te verbeteren teneinde zowel de beschikbaarheid van water als de efficiëntie van de beheersystemen te verhogen.

⁽¹⁾ PB C 342 E van 30.11.1999.

(2001/C 89 E/029)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1361/00 van Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) aan de Commissie

(4 mei 2000)

Betreft: Afvalverbranding in andere lidstaat

De Nederlandse provincie Limburg beschikt niet over een eigen afvalverbrandingscapaciteit. Limburgs afval wordt op dit moment over grote afstanden getransporteerd om elders in Nederland verwerkt te kunnen

worden. Op dit moment is grensoverschrijdende verwerking van afvalstoffen, in casu de verbranding van Limburgs bedrijfsafval in het Duitse Eschweiler-Weisweiler, vanuit de Nederlandse regelgeving zeer beperkt toegestaan. Uitvoer van afvalstoffen met als doel nuttige toepassing is wel toegestaan, mits de mate van nuttige toepassing in het buitenland gelijk of hoger is dan in Nederland.

Is de Commissie op de hoogte van het onderzoek inzake „juridische aspecten van grensoverschrijdende afvalverwerking” dat in opdracht van de Kamer van Koophandel Zuid-Nederland is uitgevoerd door de Universiteit Maastricht?

Zo ja, wat is de reactie van de Europese Commissie op de conclusies van dat onderzoek?

Kan de Commissie aangeven hoe het Nederlandse beleid inzake in- en uitvoerbeperkingen van voor verwijdering of voor verwerking bestemde afvalstoffen zich verhoudt tot de Europese verordening betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap (verordening 259/93/EEG ⁽¹⁾), mede gezien in het licht van de Europese jurisprudentie (zoals o.a. zaak C-2/90 en zaak C-203/96)?

⁽¹⁾ PB L 30 van 6.2.1993, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(9 juni 2000)

In Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap wordt een onderscheid gemaakt tussen de overbrenging van voor nuttige toepassing bestemde afvalstoffen en de overbrenging van voor verwijdering bestemde afvalstoffen. De Commissie beschouwt verbranding met energierugwinning als een handeling voor nuttige toepassing (R1) overeenkomstig bijlage II B van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen ⁽¹⁾, als gewijzigd. Verbranding zonder energierugwinning wordt beschouwd als een verwijderingshandeling (D10) overeenkomstig bijlage II A van dezelfde richtlijn. Wat de overbrenging van afvalstoffen voor verwijdering betreft, staat artikel 4, lid 3, onder a), punt i), van Verordening (EEG) nr. 259/93 de lidstaten toe de overbrenging van afvalstoffen algemeen of gedeeltelijk te verbieden of daar stelselmatig bezwaar tegen te maken teneinde de beginselen van nabijheid, voorrang voor nuttige toepassing en zelfverzorging toe te passen. Bij gebrek aan dergelijke algemene regels kunnen de lidstaten in afzonderlijke gevallen bezwaar maken tegen de overbrenging van afvalstoffen voor verwijdering op basis van de in artikel 4, lid 3, onder b), opgesomde bezwaren. Wat de overbrenging van afvalstoffen voor nuttige toepassing binnen de Gemeenschap betreft, kunnen de lidstaten uitsluitend geval per geval tegen een dergelijke overbrenging bezwaar maken en alleen op basis van de beperkte redenen voor bezwaar die opgesomd zijn in artikel 7, lid 4, van Verordening (EEG) nr. 259/93.

De Commissie heeft verscheidene klachten ontvangen betreffende de tenuitvoerlegging van Verordening (EEG) nr. 259/93 door de Nederlandse autoriteiten. Deze klachten zijn het voorwerp van inbreukprocedures tegen Nederland en de Commissie beoordeelt momenteel het Nederlandse antwoord op haar schriftelijke aanmaning. De Commissie is op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde studie. Deze wordt in het kader van de inbreukprocedures bestudeerd.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

(2001/C 89 E/030)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1368/00

van Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) aan de Commissie

(19 april 2000)

Betreft: Conformiteit van de programmering voor Doelstelling 1 van Duitsland met het beginsel van gelijke kansen voor mannen en vrouwen

1. Is het waar dat in het regionaal plan voor het gebied van Doelstelling 1 (vijf nieuwe „Länder” + Oost-Berlijn) geen of althans te weinig rekening is gehouden met het streefdoel van de Europese structuurfondsen, bij te dragen aan „de opheffing van de ongelijkheden, alsmede tot de bevordering van de gelijkheid tussen mannen en vrouwen” (art. 1 van Verordening 1260/1999)?

2. a) Zo ja, wat zijn de concrete punten van kritiek van de Commissie en wat heeft de Commissie gedaan om ervoor te zorgen dat de doelstelling van artikel 1 van de verordening Structuurfondsen wordt nageleefd? Heeft de Commissie aangedrongen op correcties en heeft Duitsland deze correcties aangebracht?
 - b) Waarin bestaan die correcties die moeten leiden tot de opheffing van de ongelijkheden en de bevordering van de gelijkheid tussen mannen en vrouwen? Gelden zij voor alle fondsen? Zijn er duidelijke indicatoren waaraan hun effectiviteit kan worden afgemeten?
 - c) Heeft Duitsland zich daarbij gehouden aan de doelstellingen die in de richtsnoeren voor de verordening Structuurfondsen worden geformuleerd, volgens welke „vrouwvriendelijke maatregelen” vereist zijn, die de vrouw een deel van de Europese subsidies garanderen naar gelang van hun aandeel in de werkloosheidscijfers?
3. Zal de Commissie het bovengenoemde regionaal plan ook goedkeuren indien geen garanties worden geboden dat de doelstelling van artikel 1, „de opheffing van de ongelijkheden, alsmede tot de bevordering van de gelijkheid tussen mannen en vrouwen”, kan worden gerealiseerd?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(9 juni 2000)

1. Het door de Duitse regering op 5 november 1999 ingediende regionale ontwikkelingsplan (ROP) inzake de bijstand van de Structuurfondsen voor het gebied van Doelstelling 1 voorziet in een forse bijdrage voor de bevordering van gelijkheid tussen mannen en vrouwen. Het is dan ook niet zo dat in het plan de doelstelling „bij te dragen aan de opheffing van de ongelijkheden, alsmede tot de bevordering van de gelijkheid tussen mannen en vrouwen” ontbreekt. De „Deutsche Frauenrat” is opgenomen in het toezichtcomité.

2. Gezien de moeilijke positie van vrouwen met name op de arbeidsmarkt in het voormalige Oost-Duitsland was de Commissie echter van mening dat de voorstellen in het regionale ontwikkelingsplan niet helemaal adequaat waren en heeft zij tijdens de onderhandelingen met de Duitse autoriteiten dan ook aangedrongen op verbeteringen op het gebied van maatregelen die in aanmerking komen voor bijstand uit het Europees Sociaal Fonds (ESF).

De Duitse autoriteiten hebben er met name mee ingestemd om de bijstand aan het ESF-beleidsterrein E „specifieke maatregelen ter verbetering van de toegang van vrouwen tot en participatie van vrouwen aan de arbeidsmarkt” te verhogen van 8% van de ESF-bijstand in het ROP tot 10% in het concept van het communautair bestek voor bijstandsverlening (CB). Bovendien is overeengekomen dat op de andere ESF-beleidsterreinen het aandeel van de bijstand voor maatregelen voor vrouwen groter zou moeten zijn dat hun aandeel in de werkloosheid. Er komen indicatoren om de uitvoering van de maatregelen te volgen.

De onderhandelingen waren er dan ook op gericht om een beter resultaat te bereiken dan het in de mededeling van de Commissie over de richtsnoeren voor structuurfondsen voor de periode 2000-2006⁽¹⁾ gestelde doel en ervoor te zorgen dat er actieve arbeidsmarktstrategieën komen voor vrouwen in verhouding tot hun aandeel in de werkloosheid. Het in het concept-CB gestelde doel voor het ESF-beleidsterrein E is nu volledig in overeenstemming met het Duitse nationale werkgelegenheidsactieplan 2000 waarin wordt gezegd dat – in heel Duitsland – in de periode 2000-2006 10% van de financiële middelen van het ESF moet worden gereserveerd voor dergelijke specifieke maatregelen.

3. In het concept-CB wordt gezegd dat door de Structuurfondsen en het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij medegefinancierde acties en maatregelen, in overeenstemming dienen te zijn met communautair beleid en wettelijke regelingen inzake gelijke kansen voor mannen en vrouwen en dienen bij te dragen aan het bereiken van dit doel. Het ESF is daarvoor het belangrijkste te gebruiken instrument, maar bij relevante maatregelen in het kader van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling en het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw heeft bijstand voor maatregelen ten gunste van vrouwen ook prioriteit.

Gezien hetgeen hierboven is gezegd, is de Commissie ervan overtuigd dat de uitvoering van de doelstellingen die zijn vastgelegd in artikel 1 van Verordening (EG) nr. 1260/1999 van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen⁽²⁾ gewaarborgd is.

⁽¹⁾ COM(1999) 344 def.

⁽²⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2001/C 89 E/031)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1369/00
van Jan Mulder (ELDR) aan de Commissie

(19 april 2000)

Betreft: Tabak — Communautair fonds voor onderzoek en informatie

1. Kan de Commissie bevestigen dat jaarlijks 2% van het bedrag bestemd als premies voor tabak (hoofdstuk B1-17 van de begroting), dat wil zeggen ongeveer 20 miljoen €, wordt toegevoegd aan het Communautair Fonds voor Onderzoek en Informatie betreffende tabak (B1-175), zoals aangekondigd door de Raad?
2. Kan de Commissie aangeven of sedert 1997 projecten zijn uitgeschreven in het kader van dit fonds?
3. Kan de Commissie aangeven aan welke projecten voor onderzoek en informatie over tabak deze middelen zijn uitgegeven in 1997-1999 en voor welke bedragen?

(2001/C 89 E/032)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1370/00
van Jules Maaten (ELDR) aan de Commissie

(19 april 2000)

Betreft: Tabak — Communautair fonds voor onderzoek en informatie

1. Kan de Commissie bevestigen dat jaarlijks 2% van het bedrag bestemd als premies voor tabak (hoofdstuk B1-17 van de begroting), dat wil zeggen ongeveer 20 miljoen €, wordt toegevoegd aan het Communautair Fonds voor Onderzoek en Informatie betreffende tabak (B1-175), zoals aangekondigd door de Raad?
2. Kan de Commissie aangeven of sedert 1997 projecten zijn uitgeschreven in het kader van dit fonds?
3. Kan de Commissie aangeven aan welke projecten voor onderzoek en informatie over tabak deze middelen zijn uitgegeven in 1997-1999 en voor welke bedragen?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie
op de schriftelijke vragen P-1369/00 en P-1370/00

(15 juni 2000)

1. Het Communautair Fonds voor Onderzoek en Informatie betreffende tabak is opgericht op grond van artikel 13 van Verordening (EEG) nr. 2075/92 van de Raad van 30 juni 1992 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector ruwe tabak⁽¹⁾. Dit artikel is gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1636/98 van de Raad van 20 juli 1998⁽²⁾. De doelstellingen van het fonds zijn verruimd en van de premie die de tabakstellers bij elke oogst ontvangen, is de inhouding ten behoeve van het fonds verdubbeld tot 2%, wat momenteel een bedrag van 19 miljoen € oplevert.

In de praktijk financiert de Commissie acties op grond van een „ad hoc”-lijn, onder de naam „Communautair Fonds voor onderzoek en informatie” (B1-185). De kredieten hiervoor zijn gelijk aan de geraamde werkelijke kosten tijdens het betrokken begrotingsjaar. De Commissie zorgt ervoor dat de kredieten/uitgaven van deze lijn de opbrengsten van de inhoudingen niet overschrijden.

2. Sinds 1997 heeft het fonds geen nieuwe projecten gefinancierd, maar met de beschikbare kredieten konden de lopende projecten worden gefinancierd, die zijn geselecteerd op basis van twee uitnodigingen tot het indienen van voorstellen in 1994 en 1996. Deze meerjarige projecten worden namelijk met jaarlijkse tranches gefinancierd.

De Commissie overweegt om in de volgende maanden nieuwe projecten op gang te brengen.

3. Wat de derde vraag betreft: hieronder de lopende projecten en de toegekende middelen voor de jaren 1997 tot en met 1999:

Onderzoek:

- 1997: 2 747 666 €, voor de projecten 94/T/12, 94/T/19-24, 94/T/22, 96/T/18, 96/T/66 en 96/T/67.
- 1998: 2 690 916 €, voor de projecten 94/T/12, 94/T/19-24, 94/T/22, 96/T/18, 96/T/24, 96/T/35, 96/T/55, 96/T/66 en 96/T/67.
- 1999: 2 385 727 €, voor de projecten 94/T/12, 94/T/19-24, 94/T/22, 96/T/18, 96/T/24, 96/T/35, 96/T/55, 96/T/66 en 96/T/67.

Voorlichting:

- 1997: 610 719,16 €, voor de projecten 96/I.T./13, 96/I.T./26, 96/I.T./28, 96/I.T./33, 96/I.T./37, 96/I.T./57 en 96/I.T./73.
- 1998: 1 311 027,30 €, voor de projecten 96/I.T./13, 96/I.T./26, 96/I.T./33, 96/I.T./36, 96/I.T./44, 96/I.T./55, 96/I.T./57, 97/I.T./12 en 97/I.T./33.
- 1999: 210 748,61 €, voor de projecten 96/I.T./28, 96/I.T./37, 97/I.T./3 en 97/I.T./33.

(¹) PB L 215 van 30.7.1992.

(²) PB L 210 van 28.7.1998.

(2001/C 89 E/033)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1371/00

van Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) aan de Commissie

(26 april 2000)

Betreft: Multilaterale mededingingsregels

Zou de Commissie antwoord op de volgende vragen kunnen geven:

1. Is in de gesprekken met handelspartners die de heer LAMY na Seattle gevoerd heeft, het thema multilaterale mededingingsregels ter sprake gekomen?
2. Wat voor reacties heeft de heer LAMY ge oogst, wanneer hij op zijn reizen naar andere handelsnaties dit thema ter sprake gebracht heeft?

In het ontwerp van de Commissie voor het communautaire uitgangspunt in de onderhandelingen van de Millenniumronde wordt een multilaterale mededingingsovereenkomst geëist en bepleit. Daarbij worden onder meer samenwerking tussen arbeidsdiensten en het formuleren van beginselen en minimale normen voor nationaal mededingingsrecht, maar niet een scherpere controle op transnationale ondernemingen genoemd.

3. Zou de Commissie een standpunt kunnen bepalen ten aanzien van de door de Unctad ontworpen gedragscodes voor ondernemingen (www.unctad.org/en/subsites/cpolicy/cpset.htm — onder: Principles and Rules for Entreprises, Including Transnational Companies)? Zou de Commissie een dergelijke code — voor zover de regels ervan verplichtend zijn — als zinvol en voor steun in aanmerking komend kunnen beschouwen?
4. In het kader van welke instelling zou de Commissie een internationaal mededingingsrecht resp. een internationaal agentschap voor mededinging willen plaatsen? Zou ze het voor zinvol houden een dergelijke taak en bevoegdheden aan een VN-Agentschap zoals de Unctad te geven?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(25 mei 2000)

In contacten na Seattle met ministers uit zowel ontwikkelde als ontwikkelingslanden werd de noodzaak van het openen van onderhandelingen in de Wereldhandelsorganisatie (WTO) over een basisstructuur van

multilaterale concurrentieregels stelselmatig aan de orde gesteld. In deze context werden twee fundamentele punten onderstreept. In de eerste plaats de noodzaak van versterking van internationale samenwerking in een geglobaliseerde economie om de mededinging belemmerende handelspraktijken van internationale dimensie aan te pakken. In de tweede plaats de noodzaak van het leggen van een solide basis voor deze verhoogde samenwerking via een basisstructuur van regels die een aanvulling vormen op de WTO-disciplines inzake handelsliberalisatie.

Een groot aantal landen — zowel ontwikkelde als ontwikkelingslanden — steunen WTO-onderhandelingen over een multilaterale kaderovereenkomst inzake mededinging. Evenwel alle Europese landen, inclusief kandidaten voor toetreding tot de Unie, Canada, Japan, Korea, Zuid-Afrika en verscheidene landen in Latijns-Amerika, zoals Chili en Brazilië. De voor handel en mededinging verantwoordelijke leden van de Commissie zijn verwickeld in intensieve besprekingen om hun inzichten meer in overeenstemming te brengen met die van andere handelspartners, met name de Verenigde Staten, die tot dusver bijzonder sceptisch stonden tegenover een multilaterale aanpak van mededinging. Het vraagstuk wordt momenteel eveneens besproken met India, Egypte en andere ontwikkelingslanden teneinde vast te stellen hoe een overeenkomst inzake mededinging een oplossing zou kunnen helpen bieden voor een aantal bezorgdheden van ontwikkelingslanden.

De Gemeenschap is voor een realistische aanpak van de uitwerking van multilaterale disciplines aangaande mededinging. Een overeenkomst in het kader van de WTO zou voornamelijk moeten worden toegespitst op een reeks kernbeginselen inzake interne mededingingswetten die beginselen inzake non-discriminatie en doorzichtigheid zouden moeten omvatten en bijzondere voorrang zouden moeten verlenen aan de strijd tegen starre kartels, en voorts op modaliteiten voor internationale samenwerking ten aanzien van de concurrentie belemmerende praktijken van internationale dimensie en op steun voor de geleidelijke versterking van de concurrentiestructuren in ontwikkelingslanden. Een dergelijke aanpak zou er eveneens voor zorgen dat er efficiëntere internationale samenwerking komt om de de concurrentie belemmerende praktijken van multinationale ondernemingen aan te pakken. Er moet evenwel op worden gewezen dat de mededingingswetten op neutrale wijze voor alle bedrijven — of overeenkomsten tussen bedrijven — die een machtspositie op de markt hebben, ongeacht de nationaliteit van het bedrijf, moeten gelden.

Het is van belang te onderstrepen waarop wij niet uit zijn: een wereldwijde mededingingsautoriteit al dan niet in combinatie met geschillenbeslechtingregels die gelden bij de beschouwing van afzonderlijke gevallen.

In 1980 stelde de Conferentie van de Verenigde Naties voor Handel en Ontwikkeling (Unctad) een reeks multilateraal overeengekomen billijke beginselen en regels voor de controle van beperkende handelspraktijken op. Dit zorgde voor een waardevol referentiepunt voor de ontwikkeling van concurrentiewetgeving in vele ontwikkelingslanden. De Unctad heeft een belangrijke rol gespeeld zowel via de verstrekking van technische bijstand als via de werkzaamheden van een intergouvernementele groep van deskundigen op het gebied van beperkende handelspraktijken. De reeks beginselen is evenwel niet bindend. De Commissie is van mening dat de WTO het geschikte forum voor de ontwikkeling van bindende disciplines op concurrentiegebied is. Er is evenwel nauwe samenwerking gepland tussen de WTO en andere internationale organisaties met deskundigheid op concurrentiegebied, zoals de Unctad, de Wereldbank en de OESO. Dit is van bijzonder belang voor de ontwikkeling van een versterkte en beter gecoördineerde aanpak van technische bijstand.

(2001/C 89 E/034)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1398/00

van Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) aan de Commissie

(4 mei 2000)

Betreft: Schriftelijke vraag E-1510/99 van 1 september 1999: Overmatig gebruik van Europese Structuurfondsen voor wegeaanleg in de vijf nieuwe Duitse deelstaten en Oost-Berlijn (Doelstelling 1 — gebied van de Bondsrepubliek Duitsland)

De Commissie heeft deze vraag tot dusverre nog niet beantwoord! In een voorlopige reactie van 7 oktober 1999 ⁽¹⁾ heeft de Commissie toegezegd na indiening van het regionaal plan de vraag te beantwoorden. Het regionaal plan is eind 1999 bij de Commissie ingediend. Tot dusverre heb ik nog geen antwoord ontvangen!

Hierna volgt nog een keer de vraag: de regering van de Bondsrepubliek Duitsland heeft besloten dat uit de structuurfondsen voor de nieuwe deelstaten het aanzienlijke bedrag van 3,4 miljard DM aan EFRO-gelden ten goede dient te komen aan de fundamentele infrastructuur, waarbij 2/3 deel voor het langeafstandsvervoer over de weg en slechts 1/3 deel voor het railvervoer bestemd is. Dit is in strijd met de volgende, voor de structuurfondsen vastgestelde beginselen, die ook het Europees Parlement als wezenlijk beschouwt:

- het doel van een harmonisch uitgebalanceerde en duurzame ontwikkeling;
- het doel van de ontwikkeling van de werkgelegenheid;
- het doel van de bescherming en verbetering van het milieu;
- de eis naar evenwichtigheid tussen de verschillende wijzen van vervoer te streven;
- de eis rekening te houden met lokale vervoerssystemen, vooral met netwerken voor openbaar vervoer;
- de eis over te schakelen op duurzame vervoersvormen om te voldoen aan de toezegging aan de Gemeenschap de emissies van broeikasgassen te verminderen;
- het partnerschapsbeginsel, op grond waarvan de lokale en regionale publiekrechtelijke lichamen alsmede de partners op sociaal terrein en milieugebied bij de beslissingen voor de programmaplanning moeten worden ingeschakeld;
- het beginsel dat er sprake moet zijn van een aanvullend karakter, dat wil zeggen dat de structuurfondsen niet mogen worden gebruikt voor het opvullen van de gaten in de nationale begroting.

1. Zal het volgens de Commissie mogelijk zijn toestemming te krijgen voor een ontwikkelingsplan dat het doelstelling 1-gebied in Duitsland, zoals het zich nu laat aanzien, zo veel tekort doet?

2. Zo neen, welke vertragingen in de planning zijn dan voor de algehele planning in het gebied van doelstelling 1 te verwachten?

3. Hoe beoordeelt de Commissie het aanzienlijke aandeel aan nieuwbouwprojecten voor een fundamentele infrastructuur, als in de tussentijdse evaluatie voor de deelstaat Brandenburg wordt gesproken over „kwalitatief goede voorzieningen op het gebied van wegen en spoorwegtrajecten”, maar in tegenstelling daarmee ook over een „sterke teruggang van de werkgelegenheid”?

4. Hoe is het oordeel van de Commissie over de vraag of men zich aan Europese beginselen houdt als de EFRO-middelen worden gebruikt voor wegeaanlegprojecten die neerkomen op een ernstige ingreep in natuurlijk milieu dat bescherming verdient en projecten waartegen aanzienlijke tegenstand bestaat van de betrokken bevolking?

5. Welke concrete stappen zal de Commissie ondernemen om van de regering van de Duitse Bondsrepubliek te verlangen dat zij zich aan de beginselen houdt die voor de verordening Structuurfondsen gelden?

(¹) PB C 170 E van 20.6.2000, blz. 27.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(13 juni 2000)

Het communautair bestek (CB) voor doelstelling 1-gebieden in de Bondsrepubliek Duitsland, dat de Commissie binnenkort zal goedkeuren, vermeldt dat bij vervoerinfrastructuur bijzondere aandacht zal uitgaan naar doeltreffendheid, evenwicht tussen verschillende wijzen van vervoer, duurzaamheid en bereikbaarheid.

Het aandeel van de middelen uit de Structuurfondsen dat in Brandenburg aan doelstelling 2 „Infrastructuur” wordt toegewezen (24%), komt overeen met de toewijzingen voor de infrastructuur in andere deelstaten, die variëren van 16% tot 33%. Bovendien omvat doelstelling 2 niet alleen vervoerinfrastructuur, maar ook economische infrastructuur (bv. industrieterreinen), infrastructuur voor onderzoek en ontwikkeling (O&O), opleidingsinfrastructuur, en stedelijke of plaatselijke infrastructuur. De steun voor vervoerinfrastructuur in Brandenburg zal niet zozeer worden toegespitst op de aanleg van nieuwe voorzieningen, maar veeleer op kwaliteitsverbetering en op de aansluiting van Brandenburg op Trans-Europese netwerken, eveneens een communautaire prioriteit.

Naleving van het beginsel van duurzame ontwikkeling is als algemeen horizontaal beginsel in het CB opgenomen en deze regel zal daarom worden toegepast op alle in het kader van het CB goedgekeurde operationele programma's. In het bestek staan ook de termijnen waarbinnen de Duitse autoriteiten hun voorstellen voor de vaststelling van Natura 2000-gebieden moeten indienen. Maatregelen met mogelijk negatieve gevolgen voor gebieden die worden beschermd door Natura 2000, worden nadrukkelijk uitgesloten van bijstandverlening uit de Structuurfondsen.

De Duitse autoriteiten verbinden zich er uitdrukkelijk toe alle nodige maatregelen te treffen om te waarborgen dat de EU-wetgeving inzake milieu en duurzame ontwikkeling in acht worden genomen. Het gaat daarbij met name om de richtlijnen inzake milieu-effectbeoordeling.

Ieder besluit van de Commissie over bijstandsverlening uit de Structuurfondsen wordt genomen op grond van Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen⁽¹⁾. Deze verordening bevat ook bepalingen inzake regels en procedures die ervoor moeten zorgen dat de verordening wordt nageleefd.

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2001/C 89 E/035)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1403/00
van Jeffrey Titford (EDD) aan de Commissie

(5 mei 2000)

Betreft: Creëren van gedeelde functies voor directeuren-generaal en hun personeel

In zijn recente boek „Blowing the Whistle” (Strijd voor Europa — Fraude in de Europese Commissie) geeft de heer Van Buitenen voorbeelden van gevallen waarbij twee EU-landen trachtten voor hun kandidaat een functie als directeur-generaal te krijgen, en waarbij de enige manier waarop overeenstemming kon worden bereikt was, om de functie in tweeën te delen.

Hoe vaak is dit gebeurd?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(10 juli 2000)

De regels en procedures van de Commissie betreffende de benoeming van hoger personeel zijn gebaseerd op de statuutsartikelen inzake aanwerving en bevordering en zijn opgenomen in de besluiten van de Commissie SEC(1999) 1485 en SEC(1999) 1876.

Volgens die regels worden directeuren-generaal benoemd op basis van verdienste en moet bij de procedure aandacht worden geschonken aan de kwalificaties en de beroeps- en managementervaring van de betrokkenen. In overeenstemming met het statuut en de besluiten van de Commissie houdt de Commissie rekening met de noodzaak voor een breed „geografisch evenwicht” op alle personeelsniveaus te zorgen opdat de instelling het multinationale karakter van de Unie zal weerspiegelen, en met de toezegging gelijke kansen te zullen bevorderen.

Er is de Commissie slechts één geval bekend waarin een directoraat-generaal — en dus ook een functie van directeur-generaal — „in tweeën is gedeeld”: in 1995 werd besloten de verantwoordelijkheid voor de externe betrekkingen te verdelen over twee afzonderlijke directoraten-generaal. De objectieve gronden voor dit besluit waren dat het, gezien de in de voorgaande jaren ontstane verscheidenheid en complexiteit van de taken, gecombineerd met een noodzakelijke geografische verdeling van de verantwoordelijkheden op het gebied van de externe betrekkingen, duidelijk niet passend was alle desbetreffende verantwoordelijkheden verder door een enkel directoraat-generaal te laten behandelen.

(2001/C 89 E/036)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1406/00**van Jeffrey Titford (EDD) aan de Commissie**

(5 mei 2000)

Betreft: Bescherming en beloning voor klokkenluiders

Kan de Commissie mededelen welke bescherming en aanmoediging degenen krijgen die optreden als „klokkenluider” in verband met fraude en corruptie binnen de Europese Unie?

Kan de Commissie tevens aangeven of er enige „beloningsregeling” bestaat voor degenen die licht frauduleus en corrupt gedrag binnen de Europese Unie en de Commissie openbaar maken?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(30 juni 2000)

In Besluit 1999/396/EG, EGKS, Euratom van de Commissie van 2 juni 1999 betreffende de voorwaarden voor en de wijze van uitvoering van interne onderzoeken op het gebied van de bestrijding van fraude, corruptie en elke andere onwettige activiteit die schadelijk is voor de belangen van de Gemeenschappen (kennisgeving geschied onder nummer SEC(1999) 802)⁽¹⁾, zijn specifieke bepalingen opgenomen betreffende de kanalen die door de ambtenaren moeten worden gebruikt om vermoede onregelmatigheden te melden.

Artikel 2 van dat besluit voorziet in een mededelingsplicht: elke ambtenaar of elk personeelslid van de Commissie die kennis krijgt van mogelijke gevallen van fraude of van enige andere onwettige activiteit, „stelt onverwijld zijn diensthoofd of zijn directeur-generaal daarvan in kennis, dan wel, indien hij dit nuttig acht, de secretaris-generaal van de Commissie of rechtstreeks het Bureau” voor fraudebestrijding (OLAF).

Bovendien is in dit besluit bepaald dat ambtenaren en personeelsleden van de Commissie die informatie over mogelijke onregelmatigheden of soortgelijke inbreuken hebben medegedeeld op de wijze waarin het besluit voorziet, in geen geval op onbillijke of discriminerende wijze mogen worden behandeld.

In haar Witboek over de hervorming van de Commissie⁽²⁾, dat op 1 maart 2000 is goedgekeurd, stelt de Commissie (actie 59) dat zij gedetailleerde regels voor het klokkenluiden zal vaststellen, die onder meer de volgende waarborgen moet bieden: bescherming voor de klokkenluider die te goeder trouw en in het algemeen belang handelt, daarbij geen persoonlijk voordeel nastreeft en de procedures van zijn dienst in acht neemt; bescherming tegen valse aantijgingen; de mogelijkheid om wandaden te melden via interne kanalen in elke dienst van de Commissie, zonder dat daarbij noodzakelijk de hiërarchische weg moet worden gevolgd; bepaling van meldingskanalen buiten de Commissie en van de omstandigheden waarin onthullingen aan die kanalen moeten worden beschermd; verduidelijking dat het voor managers in de Commissie niet volstaat dat een zaak aan het OLAF voor onderzoek wordt gemeld, maar dat zij zelf het nodige moeten doen om onder hun aandacht gebrachte problemen te verhelpen.

In oktober wordt een overlegdocument opgesteld met nieuwe regels inzake het klokkenluiden, voorstellen voor noodzakelijke wijzigingen in het statuut en duidelijker voorschriften inzake het melden van wandaden aan OLAF. Op basis daarvan zal overleg worden gepleegd ten einde tot maatregelen te komen die zowel met de huidige statuutsbepalingen verenigbaar zijn als met de voorgestelde wijzigingen die volgend jaar in het statuut zullen worden aangebracht.

Er bestaat geen „beloningsregeling” voor degenen die licht frauduleus en corrupt gedrag binnen de Europese Unie en de Commissie openbaar maken. Krachtens de OLAF-verordening van 1999 zijn ambtenaren verplicht vermoede wandaden te melden. Ook de beschikking van de Commissie van juni 1999, die rechtskracht heeft, bevat een dergelijke bepaling.

⁽¹⁾ PB L 149 van 16.6.1999.

⁽²⁾ COM(2000) 200 def.

(2001/C 89 E/037)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1431/00
van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie

(5 mei 2000)

Betreft: GMO's

Wat voor plannen heeft de Commissie om maatregelen te nemen die ervoor moeten zorgen dat de Europese burger goed wordt voorgelicht over de genetisch gemanipuleerde varianten die in elke lidstaat worden uitgetest in verband met een eventueel besluit deze varianten op te nemen in de nationale lijst overeenkomstig richtlijn 70/457/EEG? ⁽¹⁾

⁽¹⁾ PB L 225 van 12.10.1970, blz. 1.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(24 juli 2000)

De publicatie van informatie over genetisch gemodificeerde organismen die in overeenstemming met de communautaire regelgeving betreffende zaaizaad aan proeven worden onderworpen, behoort tot de bevoegdheid van de lidstaten, die ook verantwoordelijk zijn voor de officiële toelating van plantensoorten overeenkomstig Richtlijn 90/220/EEG van de Raad van 23 april 1990 inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu ⁽²⁾ zoals herzien. In deze context zal de Commissie aandacht schenken aan maatregelen om het publiek voor te lichten over tests en proeven met materiaal van genetisch gemodificeerde plantensoorten.

Zoals is vermeld in punt 75 van de bijlage bij het Witboek over voedselveiligheid ⁽³⁾, zal de Commissie een voorstel uitwerken met betrekking tot specifieke voorwaarden voor de milieuresicobeoordeling van genetisch gemodificeerde plantensoorten, welke voorwaarden gelijkwaardig zullen zijn aan die welke zijn vastgesteld bij Richtlijn 90/220/EEG van de Raad van 23 april 1990 inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu ⁽³⁾ zoals herzien. In deze context zal de Commissie aandacht schenken aan maatregelen om het publiek voor te lichten over tests en proeven met materiaal van genetisch gemodificeerde plantensoorten.

⁽¹⁾ PB L 225 van 12.10.1970.

⁽²⁾ COM(1999) 719 def.

⁽³⁾ PB L 117 van 8.5.1990.

(2001/C 89 E/038)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1433/00
van Caroline Jackson (PPE-DE) aan de Commissie

(5 mei 2000)

Betreft: Strategie en actieplannen van de EG voor de biodiversiteit

In 1998 heeft de Commissie een „Strategie van de Europese Gemeenschap voor de biodiversiteit” (COM(98) 42) gepubliceerd. Deze strategie vormt het kader voor de acties die de EG moet uitvoeren om te voldoen aan haar verplichtingen uit hoofde van artikel 6 van het Verdrag inzake de biologische diversiteit. Met de strategie wordt uitdrukkelijk beoogd een aanzienlijke vermindering of verlies van biologische diversiteit vroegtijdig te onderkennen en te voorkomen en de oorzaken daarvan aan de bron aan te pakken. Dit moet met name worden bereikt door een aantal sectoriële actieplannen te ontwikkelen en uit te voeren.

De actieplannen zouden als mededelingen van de Commissie naar de Raad en het Europees Parlement worden gestuurd en er zouden eventueel wetsvoorstellen in worden opgenomen. Ze zouden binnen twee jaar na goedkeuring van de strategie, d.w.z. uiterlijk in februari 2000, gereed zijn.

1. Kan de Commissie actuele informatie verstrekken over de vorderingen met de afzonderlijke plannen, waaronder die voor landbouw, visserij en economische ontwikkeling en samenwerking, en aangeven wanneer de definitieve actieplannen kunnen worden verwacht?

2. Kan de Commissie uiteenzetten welke methoden er bestaan om te garanderen dat de werkzaamheden aan de diverse actieplannen behoorlijk worden gecoördineerd en dat DG Milieu voldoende technische inbreng heeft? Kan zij tevens medelen hoe de NGO's bij de opstelling van de afzonderlijke actieplannen worden betrokken, hetgeen volgens de strategie vereist is?
3. Kan de Commissie verduidelijken welk verband er bestaat tussen deze actieplannen en de sectoriële integratiestrategieën, die naar aanleiding van de Europese Raad in Cardiff worden opgesteld, en het zesde kaderprogramma milieu, waarvoor in december 2000 een voorstel moet worden ingediend?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(4 juli 2000)

Het is de bedoeling van de Commissie meteen na het zomerreces de laatste hand te leggen aan een mededeling aan de Raad en het Parlement betreffende sectoriële actieplannen in het kader van de strategie van de Europese Gemeenschap inzake biodiversiteit. Deze mededeling zal vier documenten omvatten: een actieplan betreffende het behoud van de natuurlijke rijkdommen (dat momenteel wordt uitgewerkt door het directoraat-generaal (DG) Milieu), een actieplan inzake de landbouw (dat wordt uitgewerkt door het DG Landbouw, in samenwerking met het DG Gezondheid en consumentenbescherming en het DG Milieu), een actieplan inzake de visserij (dat wordt uitgewerkt door het DG Visserij in samenwerking met het DG Milieu) en ten slotte een actieplan inzake economische en ontwikkelingssamenwerking (dat wordt uitgewerkt door het DG Ontwikkeling, in samenwerking met het DG Buitenlandse betrekkingen en het DG Milieu).

Overeenkomstig de interne procedures van de Commissie is het de taak van het DG Milieu te zorgen voor coördinatie, ondersteuning en het verstrekken van technische basisinformatie; het opstellen van de eigenlijke actieplannen is hoofdzakelijk de verantwoordelijkheid van de voor de betrokken beleidsterreinen bevoegde diensten. Niet alleen bestaat er tussen deze diensten een nauwe samenwerking, maar er worden, indien nodig, ook formelere vergaderingen georganiseerd voor een ad hoc groep die de coördinatie tussen de verschillende diensten regelt. Ten slotte zullen alle actieplannen aan een overlegprocedure tussen de verschillende diensten worden onderworpen.

De ontwerp-actieplannen worden op een participatieve manier uitgewerkt. De Commissie heeft zowel financiële als technische steun geboden voor de organisatie van workshops over landbouw, visserij en economische en ontwikkelingssamenwerking, waarbij ook niet-gouvernementele organisaties (NGO's) en andere partijen worden betrokken. De eerste ontwerpen van actieplannen voor de landbouw zijn reeds voor advies voorgelegd aan het STAR-comité en het Raadgevend Forum landbouw en milieu. Het Comité van Beheer voor visserij en het Raadgevend Comité voor visserij en aquacultuur hebben diverse ontwerpen van voorstellen voor het actieplan voor de visserij besproken. Over het actieplan inzake economische en ontwikkelingssamenwerking is reeds gediscussieerd met een ad hoc groep van experts uit de lidstaten, en ook meer dan eens met NGO's uit Europa en de ontwikkelingslanden. In een aantal onderdelen van het actieplan voor het behoud van de natuurlijke rijkdommen is rekening gehouden met opmerkingen in verband met bijzondere initiatieven. Een bijkomende overlegronde zal plaatsvinden wanneer alle onderdelen zijn geïntegreerd in een overkoepelend ontwerp-actieplan. De resultaten van deze workshops en vergaderingen worden geëvalueerd samen met andere schriftelijke voorstellen van partijen die bij het opstellen van de verschillende actieplannen zijn betrokken. Uiteraard neemt de overlegprocedure heel wat tijd in beslag, wat verklaart waarom het definitieve document niet eerder aan het Parlement werd toegestuurd.

De ontwerp-actieplannen en de daarop gebaseerde definitieve mededeling van de Commissie zullen het resultaat zijn van een gezamenlijke inspanning van de leden van de Commissie bevoegd voor Milieu, Landbouw, Visserij, Gezondheid en consumentenbescherming, Ontwikkeling en Buitenlandse betrekkingen.

Wat betreft het verband tussen dit proces en de sectoriële integratiestrategieën die worden voorbereid als follow-up van de Europese Raad van Cardiff, gaat de Commissie ervan uit dat de Raad bij het onderzoeken van deze actieplannen zijn eigen sectoriële integratiestrategieën voor ogen zal houden.

De Commissie stelt de onverminderde interesse van het Parlement in de ontwikkeling en de follow-up van de strategie van de Europese Gemeenschap inzake biodiversiteit en de voortdurende ondersteuning ervan ten zeerste op prijs. De strategie en de daaruit voortvloeiende sectoriële actieplannen zullen belangrijke bouwstenen zijn voor het zesde milieuactieprogramma.

(2001/C 89 E/039)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1437/00
van Rosa Miguélez Ramos (PSE) aan de Commissie

(5 mei 2000)

Betreft: Organisatie van de tonijnvisserij in het westelijk deel van de Stille Zuidzee

Er zijn onderhandelingen aan de gang over een nieuwe organisatie van de tonijnvisserij in het westelijk deel van de Stille Zuidzee waaraan niet wordt deelgenomen door de Gemeenschap alhoewel de communautaire visserijsector daar belangen heeft. Niettemin onderhoudt de Gemeenschap bevoorrechte betrekkingen met de landen in deze regio, onder meer belangrijke visserijbelangen.

Overweegt de Commissie zich aan te sluiten bij de onderhandelingen over de opzet van deze nieuwe regionale organisatie? Om welke reden heeft zij dit tot dusver niet gedaan?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(13 juni 2000)

De Commissie is uitgenodigd om als waarnemer deel te nemen aan de 4de, 5de en 6de vergadering van de Multilateral High Level Conference (MHLC) inzake de instandhouding en het beheer van over grote afstanden trekkende visbestanden in het centrale en westelijke deel van de Stille Oceaan.

Tijdens de 5de vergadering van de MHLC heeft de Commissie weten te bereiken dat in de concepttekst van het toekomstige verdrag bepalingen zijn opgenomen die een toekomstig lidmaatschap van de Gemeenschap van de toekomstige organisatie toelaten.

Tijdens de meest recente vergadering van de MHLC, die van 12-19 april 2000 in Honolulu is gehouden, heeft de Commissie verzocht om als volwaardig deelnemer te worden betrokken bij de volgende stap van het proces, dat wil zeggen, de interimregeling die zal worden opgesteld voor de periode tussen de ondertekening van het verdrag (in september 2000) en de inwerkingtreding ervan (waarschijnlijk twee tot drie jaar later). Dit verzoek is echter door de deelnemers aan de MHLC niet aanvaard ingevolge de in 1999 aangenomen resolutie dat geen nieuwe deelnemers van tot de MHLC worden toegelaten.

De Commissie onderzoekt momenteel mogelijke initiatieven om MHLC-deelnemers ervan te overtuigen dat het nodig en terecht is dat de Gemeenschap als volwaardig deelnemer wordt betrokken bij de interimregeling van het MHLC-proces.

(2001/C 89 E/040)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1438/00
van Rosa Miguélez Ramos (PSE) aan de Commissie

(10 mei 2000)

Betreft: Omzetting van de aanbevelingen van de ICCAT

De Internationale Commissie voor de instandhouding van tonijn in de Atlantische Oceaan (ICCAT) heeft op haar vergadering van 1988 in Santiago de Compostela een aanbeveling goedgekeurd waarin is overeengekomen de vangsten van witte tonijn te beperken tot maximaal het huidige peil aangezien het inzicht bestaat dat deze vissoort nagenoeg volledig wordt geëxploiteerd. De vangstcapaciteit is bepaald op het niveau van de laatste jaren waarbij het aantal vissersvaartuigen wordt ingekrompen tot de helft van het aantal dat in de periode 1993-1995 heeft gevestigd.

Alhoewel de Gemeenschap het initiatief tot dit voorstel nam heeft zij nog geen gevolg gegeven aan de aanbeveling aangezien zij niet in communautaire wetgeving is omgezet. Daarom heeft de Commissie tijdens de vergadering van de ICCAT in Rio de Janeiro erop aangedrongen dat de reeds goedgekeurde aanbeveling wordt toegepast.

Kan de Commissie mededelen of deze ICCAT-norm thans wordt omgezet in communautaire regelgeving? Kan de Commissie verzekeren dat in het jaar 2000 aan de norm van de ICCAT zal worden voldaan?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(15 juni 2000)*

De Commissie is momenteel een voorstel aan het goedkeuren voor een verordening houdende technische maatregelen voor over grote afstanden trekkende visbestanden; het bevat o.m. bepalingen over de uitvoering van de aanbeveling van de Internationale Commissie voor de instandhouding van tonijn in de Atlantische Oceaan (ICCAT) betreffende de beperking van de vlootcapaciteit voor de vangst van witte tonijn.

Voorts heeft de Commissie, om deze maatregel nog in 2000 te kunnen uitvoeren, zelfs vóór de formele goedkeuring van de genoemde verordening door de Raad, een brief gestuurd aan de betrokken lidstaten, waarin zij hun vraagt de voor de uitvoering van de maatregel vereiste gegevens te verstrekken. Aan de hand van de inlichtingen die de lidstaten hebben verstrekt, werkt de Commissie aan de tenuitvoerlegging van de door de ICCAT vastgestelde beperking van het aantal vissersvaartuigen.

*(2001/C 89 E/041)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1439/00
van Rosa Miguélez Ramos (PSE) aan de Commissie***(10 mei 2000)*

Betreft: Natura 2000-net en de structuurfondsen

De laatste weken hebben weer een nieuwe episode te zien gegeven in de alsmaar nauwere en ingewikkelder relaties tussen het structuurbeleid dat de Europese Unie helpt financieren, en de bescherming van het milieu.

De Europese Commissie heeft zich op 16 maart ll. genoodzaakt gezien om het samenspel tussen de werking van de structuurfondsen en het Cohesiefonds voor de nieuwe periode 2000-2006, in combinatie met de verplichtingen volgens Natura 2000, nader te omschrijven.

Het Natura 2000-net is een van de krachtigste EU-instrumenten voor milieubescherming in het milieubeleid van de Gemeenschap. Het omvat alle natuurgebieden die beschermd worden door de habitatrichtlijn (92/43/EEG van 21 mei 2000)⁽¹⁾ en de vogelrichtlijn (79/409/EEG van 2 april 1972)⁽²⁾.

Het besluit van de Europese Commissie noemt een aantal maatregelen om de uitvoering van de verplichtingen van de lidstaten tegenover de natuurgebieden die onder bescherming van Natura 2000 vallen, te waarborgen: verplichte opname van duidelijke en onherroepelijke toezeggingen voor de verenigbaarheid van de voorgestelde beleidsvoering met Natura 2000 in de programmadocumenten (zogenaamde „communautaire bestekken”, enig programmeringsdocument of operationeel programma), bijzondere controle op beleidsvormen die gevaaren voor de beschermde soorten kunnen inhouden, eventueel met inspectie op het terrein, en nauwlettend toezicht van de Europese Commissie aan de hand van de opvolgingscomités, met de mogelijkheid om op te treden in geval van onregelmatigheden die tot opschorting van de betalingen leiden.

Kan de Europese Commissie bevestigen dat het mogelijk is om de betalingen voor de structuurmaatregelen voor de regio's van doelstelling 1 op te schorten als de vereisten van het Natura 2000-net niet vervuld worden? Kan ze een concreet voorbeeld geven van gevallen waar ze aan denkt, die aanleiding kunnen geven tot zo'n opschorting van betaling?

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1999, blz. 7.

⁽²⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(19 juni 2000)*

Bij de goedkeuring door de Commissie van het communautair bestek voor Portugal voor de programmeringsperiode 2000-2006 heeft de Commissie gesproken over de relatie tussen de Structuurfondsen en de naleving van de communautaire richtlijnen met betrekking tot het Natura 2000-net.

Over de richtsnoeren die op 14 maart 2000 door de Commissie zijn bekrachtigd, is een perscommuniqué⁽¹⁾ bekendgemaakt. Voorts is er op 28 maart 2000 ook een brief over aan de lidstaten gestuurd. Deze richtsnoeren zijn echter alleen van toepassing voor de lidstaten die, op de datum waarop de Commissie de programmeringsdocumenten goedkeurt, nog niet hebben meegegeeld welke locaties moeten worden beschermd in het kader van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽²⁾, en Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽³⁾.

In geval van onregelmatigheden i.v.m. de tenuitvoerlegging van de richtlijnen, in casu als de verplichtingen met betrekking tot het indienen van lijsten met te beschermen locaties niet worden nagekomen, zal de Commissie de betrokken lidstaat formeel op de hoogte stellen van haar voornemen om onverwijld passende maatregelen te nemen overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen⁽⁴⁾ of Verordening (EG) nr. 1264/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 1164/94 tot oprichting van een Cohesiefonds⁽⁴⁾.

In het kader van deze passende maatregelen zal de Commissie, behoudens uitzonderlijke situaties, met name gebruik maken van de bepalingen betreffende de schorsing van betalingen en daarbij rekening houden met het evenredigheidsbeginsel (cf. artikel 39, lid 2, van Verordening (EG) nr. 1260/1999 en artikel D, lid 2, van Verordening (EG) nr. 1265/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende wijziging van bijlage II bij Verordening (EG) nr. 1164/94).

In dit stadium kunnen nog geen concrete voorbeelden worden gegeven met betrekking tot de schorsing van betalingen in geval van onregelmatigheden.

⁽¹⁾ IP/00/266 van 16 maart 2000.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽³⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽⁴⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2001/C 89 E/042)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1441/00
van Concepció Ferrer (PPE-DE) aan de Commissie

(10 mei 2000)

Betreft: Invoer van genetisch gemodificeerd katoenzaad

Op 29 maart jl. heeft de organisatie Greenpeace erop gewezen dat Spanje genetisch gemodificeerd katoenzaad invoert. Er bestaan vermoedens dat hetzelfde gebeurt in Griekenland en Italië.

Welke maatregelen wil de Commissie hiertegen nemen? Over welke controlemechanismen beschikt de Europese Gemeenschap om de invoer van genetisch gemodificeerd zaad, die door de EU niet is toegestaan, te voorkomen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(30 juni 2000)

De Griekse autoriteiten hebben de Commissie in kennis gesteld van de invoer van zaad van niet-genetisch gemodificeerde katoenrassen dat onzuiverheden van genetisch gewijzigd katoenzaad bevat. De Commissie heeft geen soortgelijke informatie van Spanje of Italië ontvangen.

Tot nu toe is voor het in de handel brengen van genetisch gemodificeerde katoenrassen in de Gemeenschap geen enkele toestemming op grond van Deel C van Richtlijn 90/220/EEG van 23 april 1990 inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu⁽¹⁾ verleend. Twee aanvragen met betrekking tot het in de handel brengen van katoen die resistent is tegen insecten en tegen onkruidbestrijdingsmiddelen, zijn aan het regelgevend comité voorgelegd, maar kregen een ongunstig advies.

Krachtens de huidige communautaire wetgeving is het in de handel brengen, inclusief de invoer, van zaden die volledig of gedeeltelijk bestaan uit genetisch gemodificeerd materiaal dat in de Gemeenschap niet is goedgekeurd krachtens Richtlijn 90/220/EEG van de Raad of krachtens equivalente productspecifieke communautaire bepalingen, verboden. Dit geldt ook voor zaden van conventionele rassen die onzuiverheden bevatten van niet-goedgekeurd genetisch gemodificeerd materiaal.

Zoals vermeld in punt 77 van de bijlage bij het Witboek van de Commissie over voedselveiligheid ^(?) is de Commissie voornemens om in het kader van de bestaande communautaire wetgeving inzake zaden normen voor zuiverheid aan te nemen die op de toevallige aanwezigheid van genetisch gemodificeerde zaden betrekking hebben alsmede specifieke etiketteringseisen voor zaden vast te stellen ten aanzien van genetisch gemodificeerd materiaal. Hierdoor zou worden gewaarborgd dat deze normen en etiketteringseisen een onderdeel worden van de officiële procedure die voor de certificering van in de Gemeenschap geproduceerde zaden is vastgesteld. Dezelfde maatregelen zouden ook worden opgenomen in de equivalentieregeling voor zaden die de eisen bevat waaraan zaden die in de Gemeenschap worden ingevoerd, moeten voldoen.

Tot die tijd moeten de lidstaten ingevolge hun algemene verplichting om toe te zien op de naleving van de communautaire wetgeving, het risico van de mogelijke aanwezigheid van niet-goedgekeurd genetisch gemodificeerd materiaal beoordelen en, in geval van verdenking, adequate tests uitvoeren om verontreinigde partijen te onderscheppen en te voorkomen dat ze op de markt worden gebracht en worden gebruikt.

De lidstaten kunnen naast de verplichte controles die krachtens de desbetreffende communautaire bepalingen vereist zijn, eenzijdig andere controles op de naleving van de communautaire wetgeving opnemen in de procedures die van toepassing zijn op import uit derde landen en in geval van bevindingen die bevestigen dat de communautaire wetgeving niet wordt nageleefd, passende maatregelen nemen.

⁽¹⁾ PB L 117 van 8.5.1990.

⁽²⁾ COM(1999) 719 def.

(2001/C 89 E/043)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1456/00
van Francesco Turchi (UEN) aan de Commissie

(10 mei 2000)

Betreft: Achterstand bedrijvigheid in Toscane

Het plattelandontwikkelingsplan van de regio Toscane dat begin juli 1999 is gepresenteerd en dat is opgesteld volgens de instructies van verordening EG 1257/1999 ⁽¹⁾ en 1750/1999 ⁽²⁾ om in de eerste maanden van het jaar 2000 snel te kunnen worden goedgekeurd, is nog niet beantwoord. Dit heeft de provincies in de problemen gebracht: zij weten nog steeds niet hoe het plan er in zijn definitieve vorm uitziet en geven daarom nog geen voorlopige toestemming voor het starten van werkzaamheden. Daardoor zijn de bedrijven die al op 1 januari 2000 zijn aangevangen met werkzaamheden, in financiële problemen gekomen. Kan de Commissie uitleggen waarom er een achterstand is opgetreden die de bedrijvigheid in Toscane afremt?

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999, blz. 80.

⁽²⁾ PB L 214 van 13.8.1999, blz. 31.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(14 juni 2000)

Het plattelandontwikkelingsplan van de regio Toscane voor de periode 2000-2006 is bij schrijven van 14 december 1999 bij de Commissie ingediend overeenkomstig artikel 44, lid 1, van Verordening (EG) nr. 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) en tot wijziging en intrekking van een aantal verordeningen ⁽¹⁾, en is bij schrijven van 30 december 1999 en 26 januari 2000 aangevuld met wezenlijke gegevens met betrekking tot artikel 43 van voornoemde verordening.

Het plan, dat na de laatste aanvullingen compleet is, is officieel door de Commissie op 1 februari 2000 ontvangen. Deze datum geldt als uitgangspunt voor de berekening van de zes maanden waarover de Commissie beschikt om het plan te beoordelen overeenkomstig de bepalingen van artikel 44, lid 2, van voornoemde verordening, zodat het plattelandsontwikkelingsplan zo spoedig mogelijk in nauwe samenwerking met de Italiaanse overheid kan worden goedgekeurd.

(¹) PB L 160 van 26.6.1999.

(2001/C 89 E/044)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1487/00

van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(11 mei 2000)

Betreft: Gevolgen van de decentralisatie in het Verenigd Koninkrijk voor de Europese Structuurfondsen

In hoeverre hebben de institutionele veranderingen in de bestuurlijke organisatie van het Verenigd Koninkrijk, nl. de recente instelling zowel van het Schotse parlement als van de Welshe assemblee, gevolgen gehad voor het beheer en de toewijzing van financiële hulp in het kader van de Structuurfondsen en het Europees Sociaal Fonds binnen het Verenigd Koninkrijk?

Is de verschuiving van bevoegdheden tussen de verschillende bestuursorganen duidelijk en is vertraging opgelopen die de efficiënte uitvoering van het programma van de Structuurfondsen heeft belemmerd?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(8 juni 2000)

De Schotse decentralisatie heeft veranderingen meegebracht in de organisatie van de uitvoering en het beheer van de Structuurfondsen. Na de decentralisatie in Schotland heeft de Schotse regering de beheerstaken overgenomen die voorheen door de Dienst voor Schotland werden vervuld. Het dagelijkse beheer van de programma's in het kader van de Structuurfondsen op overheidsniveau is dus nagenoeg ongewijzigd voortgezet.

De belangrijkste verandering sinds de decentralisatie is de instelling van het Europe Committee van het Schotse parlement. Dit heeft kunnen zorgen voor een groter democratisch toezicht op de voorbereidingen voor de nieuwe programmeringsperiode op regionaal niveau, met name bij de opstelling van de plannen in het kader van doelstellingen 1, 2 en 3 en de herziening van de organisatie van het beheer van de programma's op plaatselijk niveau.

Evenzo is in Wales de Welshe assemblee (voorheen de Dienst voor Wales) nog steeds verantwoordelijk voor het beheer van de programma's in het kader van de Structuurfondsen. De administratieve werkzaamheden in verband met de huidige programma's worden nu echter niet meer uitgevoerd door de Wales European Programme Executive (een onafhankelijke onderneming), maar door de Wales European Funding Office (een dienst van de Welshe assemblee).

Evenals in Schotland, heeft de instelling van de assemblee in Wales geresulteerd in een meer actieve politieke belangstelling voor de programma's. Zo wordt het Economic Development Committee van de Welshe assemblee op de hoogte gehouden van belangrijke ontwikkelingen bij de programma's.

Deze regelingen hebben niet tot vertraging geleid bij de efficiënte uitvoering van de programma's. De decentralisatie in Schotland en Wales heeft geen invloed gehad op de toewijzing van communautaire middelen uit de Structuurfondsen aan het Verenigd Koninkrijk. Voor de nieuwe doelstelling 2-programma's voor het Verenigd Koninkrijk in de periode 2000-2006 is voor het hele Verenigd Koninkrijk dezelfde toewijzing van financiële hulp per hoofd van de bevolking toegepast.

(2001/C 89 E/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1521/00
van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Raad

(15 mei 2000)

Betreft: Ratificatie van het statuut van Rome en de daarmee verbonden instelling van het tribunaal voor oorlogsmisdadigers

Op 17 juni 1998 hebben de Verenigde naties het zogeheten statuut van Rome aangenomen, dat in het geval van ratificatie door zestig lidstaten de instelling regelt van een permanent internationaal tribunaal voor oorlogsmisdadigers. Dit statuut houdt in bijzondere mate ook rekening met in oorlogen tegen vrouwen gepleegd geweld, waardoor bijv. de definitie van oorlogsmisdaden verkrachtingen, „seksuele slavernij”, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie en andere vormen van seksueel geweld omvat. Tot nu toe heeft van de EU-lidstaten alleen Italië het statuut van Rome geratificeerd; bij alle andere landen is dit nog niet het geval.

Kan de Raad meedelen of hij overweegt de overige veertien lidstaten op te roepen met spoed het statuut van Rome te ratificeren, opdat niets meer de instelling van een permanent tribunaal voor oorlogsmisdadigers in de weg staat?

Antwoord

(23 oktober 2000)

De Europese Unie is van oordeel dat de oprichting van het Internationaal Strafhof (ICC) een proces met een historische dimensie is en dat hiermee het signaal wordt gegeven dat de wereld veiliger en rechtvaardiger kan worden gemaakt. De lidstaten speelden bij de werkzaamheden die tot de aanneming van het ICC-statuut hebben geleid, een zeer actieve en goed gecoördineerde rol. Voorts stelt de EU alles in het werk om ervoor te zorgen dat het Voorbereidend Comité zijn opdracht tot een goed einde brengt.

De EU is van mening dat een cultuur van straffeloosheid niet kan worden geduld, en zeker niet waar het grove schendingen van het internationale recht betreft, zoals genocide, oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid. Wanneer de nationale rechters niet in staat of niet bereid zijn tot handelen, heeft de internationale gemeenschap de uiteindelijke verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat het recht zijn loop krijgt. De internationale tribunalen voor het voormalige Joegoslavië en voor Rwanda hebben reeds aanzienlijk bijgedragen tot een betere naleving van het internationale recht. De aanneming van het statuut van het Permanent Internationaal Strafhof, dat bevoegd zal zijn voor de behandeling van de ernstigste misdrijven tegen en schendingen van het humanitaire recht, is bijgevolg van groot belang en een zo spoedig mogelijke inwerkingtreding van dit statuut heeft dan ook een hoge prioriteit voor de Europese Unie.

Italië, Frankrijk en België hebben het ICC-statuut reeds bekrachtigd. Alle andere lidstaten hebben de bekrachtigingsprocedure ingeleid. Naar gelang van hun nationale procedures zullen de meeste van hen in de nabije toekomst vermoedelijk kans zien dit proces af te ronden. De stand van bekrachtiging van het ICC-statuut in de EU wordt door het voorzitterschap regelmatig aan de orde gesteld in de vergaderingen van de Groep internationaal recht van de Raad.

(2001/C 89 E/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1523/00
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(12 mei 2000)

Betreft: Plannen om het marktaandeel van nationale, regionale en plaatselijke openbaarvervoerbedrijven terug te dringen

1. Het Nederlandse tijdschrift OV-Magazine van 12 april 2000 meldt dat Europees commissaris de Palacio overweegt de bestaande verordeningen 1191/69⁽¹⁾ en 1893/91⁽²⁾ te vervangen door een nieuwe verordening, die de financiële verhouding tussen de overheden en de openbaarvervoerbedrijven opnieuw moet regelen om de concurrentie te bevorderen, en dat onderdeel van deze nieuwe regels zou zijn dat het deel van de markt dat door één openbaarvervoerbedrijf mag worden bediend, wordt verlaagd tot ten hoogste 25% per stad, provincie of land. Kan de Commissie bevestigen dat een dergelijke gewijzigde regelgeving wordt overwogen of in voorbereiding is?

2. Is de Commissie — met of zonder de in vraag 1 bedoelde plannen — voornemens om het in de toekomst onmogelijk te maken dat een openbaarvervoerbedrijf in eigendom van een gemeente of een regionale bestuursautoriteit (stedelijk agglomeratiebestuur, provincie, deelstaat) het openbaar vervoer in het betrokken gebied uitvoert onder democratische zeggenschap van de gemeenteraad, de regionale volksvertegenwoordiging of het nationale parlement over het lijnennet, de kwaliteit en de tarieven? Wat is van deze vermindering van democratische zeggenschap het voordeel?

3. Kan de Commissie bevestigen dat ook bij de plicht tot opsplitsing en privatisering van bestaande openbaarvervoerbedrijven in de meeste gevallen per lijn een monopoliesituatie blijft bestaan (zoals bijv. na de opheffing en opsplitsing van British Rail), zodat er van echte vrije concurrentie geen sprake is, en dat het verder doorvoeren van vrije concurrentie zou leiden tot toestanden als in de derde wereld, waar in vele gevallen het normale openbaar vervoer is verdrongen door een slechte voorziening op grondslag van taxibusjes zonder vaste lijnen, dienstregelingen en tarieven?

4. Waarom zou voor openbaarvervoerbedrijven een bovengrens voor het marktaandeel moeten gelden die niet geldt voor andere ondernemingen, die bovendien goede vervoerders verplicht bij sterke stijging van het aan passagiers een deel van hun lijnen af te stoten en die er tenslotte ook toe leidt dat lijnen door een goede dienstverlener moeten worden overgedragen aan een concurrent van een mindere kwaliteit?

(¹) PB L 156 van 28.6.1969, blz. 1.

(²) PB L 169 van 29.6.1991, blz. 1.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(6 juli 2000)

De sector van het openbaar vervoer bestaat niet meer uit hermetisch gesloten nationale markten en de communautaire wetgeving dient te worden aangepast (met name Verordening (EEG) nr. 1191/69 van de Raad van 26 juni 1969 betreffende het optreden van de lidstaten ten aanzien van met het begrip openbare dienst verbonden verplichtingen op het gebied van het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren (¹) en Verordening (EEG) nr. 1893/91 van de Raad van 20 juni 1991 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1191/69 (²)). Het werkprogramma van de Commissie voor 2000 omvat hiertoe een voorstel. De Commissie werkt nog aan de details van dit voorstel.

De maatschappij heeft vaak meer en beter openbaar vervoer nodig dan door de markt wordt geleverd. De overheid dient normen voor kwaliteit, tarieven en integratie vast te stellen. De Commissie is van plan deze rol te versterken, niet ze te belemmeren. Vele overheidsbedrijven voor openbaar vervoer hebben een uitstekende dienstverlening. De Gemeenschap is niet bevoegd om hen van de toegang tot de markt uit te sluiten en het biedt geen voordelen dit te doen. Nochtans zijn de voordelen van concurrentie — die tot betere en rendabelere diensten leidt — een gegronde reden om te garanderen dat exploitanten die over exclusieve rechten of overheidscontracten beschikken af en toe verplicht aantonen dat zij nog steeds de beste dienstverlening hebben voor een bepaald gebied.

De Commissie deelt de mening dat volledig gedereguleerde markten voor openbaar vervoer, die de exploitanten op elk ogenblik kunnen betreden en verlaten, de passagiers niet het beste resultaat bieden. Dergelijke markten maken het immers erg moeilijk de integratie tussen de door verschillende exploitanten verstrekte diensten tot stand te brengen. Uit studies blijkt dat „gecontroleerde concurrentie”, waarbij exclusieve rechten kunnen worden toegewezen voor een bepaalde periode, die na vergelijking van de inschrijvingen kan worden verlengd, een veelbelovende aanpak is. De ervaring is het grootst in de bussector, waar de meeste lidstaten met goede resultaten een element van gecontroleerde concurrentie hebben ingevoerd of van plan zijn dat te doen.

Het is juist dat de autoriteiten in de lidstaten in het kader van de openstelling van de markt wellicht maatregelen moeten nemen om af te rekenen met een nadelige marktconcentratie. Maar de Commissie is niet van plan verplichte limieten vast te stellen voor het marktaandeel dat een exploitant mag hebben.

(¹) PB L 156 van 28.6.1969.

(²) PB L 169 van 29.6.1991.

(2001/C 89 E/047)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1525/00**van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie**

(12 mei 2000)

Betreft: Gebruik kredieten communautair initiatief PESCA en communautaire steun visserijsector Portugal

In het kader van het laatste communautaire bestek (1994-1999) is het communautaire initiatief PESCA betreffende de herstructurering van de visserijsector ten uitvoer gelegd. In diezelfde periode is de visserijsector ook uit hoofde van de structurele en politieke acties van de Europese Unie in het genot gekomen van communautaire steun.

De Commissie wordt verzocht het volgende mede te delen:

1. Hoeveel middelen zijn de afzonderlijke lidstaten in het kader van het PESCA-initiatief toegewezen en welke bedragen zijn in de periode 1994-1999 daadwerkelijk overgemaakt?
2. Welke projecten zijn in deze periode in het kader van het PESCA-initiatief gefinancierd? Hoe lang was de looptijd van deze projecten en hoeveel middelen zijn hiervoor uitgetrokken?
3. Welke globale bedragen zijn in het kader van de structurele acties en interne beleidsmaatregelen van de Europese Unie aan de Portugese visserijsector toegewezen en daadwerkelijk overgemaakt?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(23 juni 2000)

1. Toegewezen bedragen en bedragen die daadwerkelijk zijn overgemaakt aan de afzonderlijke lidstaten in het kader van het PESCA-initiatief in de periode 1994-1999

(in miljoen euro)

Lidstaat	Toegewezen	Overgemaakt
België	2,55	2,01
Denemarken	20,31	14,51
Duitsland	23,75	18,28
Griekenland	31,61	18,88
Spanje	46,83	20,64
Frankrijk	34,48	17,18
Ierland	8,01	6,08
Italië	37,8	16,89
Luxemburg		
Nederland	12,86	3,15
Oostenrijk		
Portugal	29,87	8,78
Finland	3,41	1,55
Zweden	3,77	1,34
Verenigd Koninkrijk	43,88	30,13

2. In de periode 1994-1999 zijn 1449 projecten goedgekeurd in het kader van het communautaire initiatief PESCA, waarvan 1408 ten laste van het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij (FIOV), 40 ten laste van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) en 1 ten laste van het Europees Sociaal Fonds (ESF).

In totaal is in dezelfde periode tot eind 1999 29,87 miljoen € vastgelegd en 8,78 miljoen € overgemaakt. De tenuitvoerlegging van de projecten moet vóór eind juni 2001 zijn gerealiseerd en de laatste betaling vóór 31 december 2001.

3. In de periode 1994-1999 zijn de volgende globale bedragen toegewezen en daadwerkelijk aan Portugal overgemaakt in het kader van de structurele acties en interne beleidsmaatregelen van de Gemeenschap in de periode 1994-1999:

(in euro)

Programma	Toegewezen	Overgemaakt
Modernisering van de economische infrastructuur	197 762 000	181 563 400
Azoren (Pedraa II)	25 945 000	15 148 200
Madeira (Popram II)	15 200 000	8 736 400
Communautair initiatief PESCA	29 868 000	8 778 000
Controle	33 138 919	9 221 777
Kleinschalige kustvisserij	648 346	527 250

(2001/C 89 E/048)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1527/00
van Dorette Corbey (PSE) aan de Commissie

(4 mei 2000)

Betreft: Kokkelvisserij

In Nederland is al jaren discussie over de effecten van de kokkelvisserij. Kokkels zijn een belangrijke voedselbron voor scholeksters, eidereenden, groenpootruiters, kluten en andere steltlopers. Scholeksters zijn de laatste jaren in aantal afgenomen. Onder eidereenden is deze winter een nog niet verklaarde plotselinge grote sterfte opgetreden. Daarnaast zijn er sterke aanwijzingen dat de kokkelvisserij lange-termijneffecten veroorzaakt op de sedimenthuishouding in de Waddenzee (!).

De kokkelvisserij vindt plaats in de Waddenzee, een gebied dat is aangewezen als beschermd gebied in het kader van de Vogelrichtlijn en aangemeld als speciale beschermingszone in het kader van de habitatrichtlijn.

Er geldt sinds 1998 een quotum van 10 000 ton kokkelvlees. Dat is een hoger gewicht dan ooit is opgevisst. In de jaren 1984 t/m 1997 is gemiddeld 4 000 ton gevisst. Pas in 1998 is dat aanzienlijk hoger geworden, namelijk 9 338 ton.

Het visserijbeleid in Nederland is neergelegd in de Structuurnota Zee- en kustvisserij 1993; in aanvulling daarop geldt een Beleidsbesluit uit 1999. Op basis daarvan mag in 26 % van de Waddenzee niet gevisst worden. Daarnaast heeft de schelpdiervisserijsector zelf een beheerplan opgesteld voor het gebied waar wel mag worden gevisst en waarvan hij aanvullend 5 % heeft gesloten. In het resterende gebied, 69 % van de Waddenzee, gelden nauwelijks beperkingen voor de visserij.

In Denemarken vindt nauwelijks en in Duitsland helemaal geen kokkelvisserij meer plaats.

Is de Commissie van mening dat de kokkelvisserij zodanig is uitgebreid dat deze uitbreiding als een nieuwe activiteit in de zin van de Vogel- en Habitatrichtlijn aangemerkt dient te worden?

Is de Commissie van mening dat, indien bestaande activiteiten significante schade veroorzaken, het beleid aangepast moet worden zodat herstel mogelijk is?

Dient er compensatie plaats te vinden? En zo ja, in welke vorm?

Is de kokkelvisserij naar mening van de Commissie schadelijk voor leefgebieden van beschermde vogels en voor biotopen als mosselbanken en zeegrasvelden?

Richt de kokkelvisserij volgens de Commissie schade aan aan de wadbodem een daarmee aan de toekomstige voedselvoorziening?

De afspraak tussen overheid en kokkelvissers is dat 60 % van de voedselbehoefte van vogels in de Waddenzee voor de vogels wordt gereserveerd. Is 60 % volgens de Commissie voldoende, gegeven het feit dat alternatieve voedselbronnen in de Waddenzee vaak nauwelijks aanwezig zijn, c.q. in omvang en kwaliteit achteruit gaan?

Is de Commissie van mening dat de kokkelvisserij in strijd is of kan zijn met de Vogel- en Habitatrichtlijn?

(¹) Van de Kam, J., B. Ens, T. Piersma en L. Zwarts (1999), Ecologische atlas van de Nederlandse wadvogels. Schuyt en Co., Haarlem. Koolhaas, A., T. Piersma en J.M. van den Broeck (1998), Kokkel- en mosselvisserij beschadigen het wadleven. De levende Natuur 99: 254-260. Piersma, T., A. Dekinga en A. Koolhaas (1993), Een kwetsbare keten: modder, nonnetjes en kanoeten bij Griend. Waddenbulletin 28: 144-149.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(15 juni 2000)

De kokkelvisserij valt niet onder het gemeenschappelijk visserijbeleid en het is hoogst onwaarschijnlijk dat dit binnen afzienbare tijd zal veranderen. Aangezien het gaat om plaatselijke kokkelbestanden die slechts voor één lidstaat belangrijk zijn, kan de betrokken lidstaat de visbestanden beter zelf beheren.

De Waddenzee is aangewezen als speciale beschermingszone op grond van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand (¹) en is ook voorgesteld als gebied van bijzonder communautair belang (SCB) in de zin van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (²).

Uit hoofde van artikel 7 van Richtlijn 92/43/EEG zijn lid 2, lid 3 en lid 4 van artikel 6 van deze richtlijn van toepassing op een speciale beschermingszone.

Volgens artikel 6, lid 2 van Richtlijn 92/43/EEG moeten de lidstaten adequate maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat in een speciale beschermingszone de kwaliteit van natuurlijke habitats en habitats van soorten niet verslechtert en dat de soorten waarvoor de gebieden zijn aangewezen niet worden verstoord, voorzover deze verstoring, gelet op de doelstellingen van de richtlijn, een significant effect zou kunnen hebben.

Dit voorschrift geldt voor de bestaande activiteiten in een speciale beschermingszone die gevolgen kunnen hebben voor het behoud van de vogelstand. De toepassing kan impliceren dat deze activiteiten moeten worden aangepast of beëindigd.

Nieuwe plannen of projecten die gevolgen kunnen hebben voor het behoud van de vogelstand vallen onder lid 3 en lid 4 van artikel 6 van Richtlijn 92/43/EEG. Uit de beschikbare informatie kan de Commissie niet opmaken of deze voorschriften ook gelden voor de nieuwe schelpdiervisserijen in de Waddenzee.

(¹) PB L 103 van 25.4.1979.

(²) PB L 206 van 22.7.1992.

(2001/C 89 E/049)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1529/00 van Torben Lund (PSE) aan de Commissie

(12 mei 2000)

Betreft: Rattengif Ratin/Salmonella

In het rattengif Ratin is, volgens de producent Rentokil in Londen (¹), gebruikgemaakt van salmonellaculturen. De producent deelt tegenover het Dagblad Politiken mede dat het gif tot 1992 vanuit Engeland naar de Spaanse en Italiaanse markt werd uitgevoerd.

Reeds in 1961 werd het product van de Deense markt gehaald uit vrees voor de verspreiding van salmonella.

Kan de Commissie tegen deze achtergrond de volgende vragen beantwoorden:

- Was het geoorloofd om Ratin tot 1992 te produceren, te exporteren en te gebruiken?

- Is het zeker dat er als gevolg van het gebruik van Ratin geen verspreiding van salmonella vanuit Italië en Spanje naar andere EU-lidstaten heeft plaatsgevonden?
- Is er een verband tussen de toepassing van Ratin en de uitbreiding van salmonella-infecties in de EU?

(¹) Dagblad Politiken van 10.4.2000: „Salmonellagif verkocht in de jaren negentig”.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(3 juli 2000)

Vóór de goedkeuring van Richtlijn 91/414/EEG van de Raad van 15 juli 1991 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen was het al dan niet toelaten van het gebruik van Ratin gebaseerd op nationale wetgeving. Uit hoofde van de richtlijn heeft de Commissie een inventarisatie gemaakt van alle actieve stoffen in de gewasbeschermingsmiddelen die destijds op de markt waren. Geen enkele lidstaat heeft de Commissie mededeling gedaan van het gebruik van Ratin als gewasbeschermingsmiddel in de Gemeenschap. Richtlijn 1998/8/EG van het Parlement en de Raad van 16 februari 1998 betreffende het op de markt brengen van biociden (¹) vormt thans het kader voor de toelating van biociden, met inbegrip van rodenticiden, die niet onder bovengenoemde richtlijn vallen. Indien een verbinding als Ratin op de markt zou worden gebracht, zou daar een vergunning voor vereist zijn, hetzij op grond van Richtlijn 91/414/EEG, of 1998/8/EG of beide, afhankelijk van het voorgenomen gebruik. Op het ogenblik is het gebruik van Ratin niet toegestaan.

De beoordeling van het feitelijke risico van milieubesmetting als gevolg van het gebruik van Ratin is hoogst problematisch. In de wetenschappelijke literatuur is vastgesteld dat het product bestaat uit de bacterie salmonella enteritidis faagtype 6a. Salmonella enteritidis wordt voornamelijk aangetroffen in producten van de pluimveeteelt, met name in eieren. De toename van het aantal met enteritidis besmette eieren en salmonellosegevallen bij de mens als gevolg van de bacterie, waaronder andere serotypes dan 6a, begon eind jaren tachtig, dus zo'n 30 jaar nadat het gebruik van Ratin in de meeste lidstaten stopte. Ook zij opgemerkt dat de toenemende prevalentie van salmonella enteritidis wereldwijd, met name in de Verenigde Staten, is geconstateerd. Tot besluit kan worden gesteld dat de verspreiding van salmonella enteritidis aan meerdere factoren toe te schrijven is.

De Commissie wil er met klem op wijzen dat pathogene bacteriën niet doelbewust in het milieu mogen worden geïntroduceerd. In de laatste tien jaar is op dit stuk een coherent pakket aan Gemeenschaps-wetgeving zoals hierboven bedoeld uitgewerkt.

(¹) PB L 123 van 24.4.1998.

(2001/C 89 E/050)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1550/00 van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(18 mei 2000)

Betref: Koopkrachtpariteit (KKP) en algemene toepassing

De Commissie erkent in haar antwoord op mijn schriftelijke vraag E-2218/99 (¹) dat voor het gebruik van de indicator koopkrachtpariteit in communautaire wetsteksten een rechtsgrondslag ontbreekt en blijft het antwoord op mijn vraag E-0273/00 (²) of zij „slechts één enkele verwijzing binnen de economische theorieën (kan) noemen die de stelling onderbouwt dat het gebruikelijk is de KKP te hanteren om de BBP-prijzen van landen te vergelijken die dezelfde munteenheid gebruiken” schuldig.

De Commissie voert daarentegen in haar antwoord op vraag E-0272/00 (³) als argument voor de toepassing van de KKP aan dat deze veelvuldig worden gebruikt door internationale organisaties, overheden, universiteiten, onderzoeksinstituten, openbare en particuliere ondernemingen, financiële instellingen, de media en ook particulieren.

In mijn vraag E-0276/00 (⁴) heb ik zelf een voorbeeld gegeven voor het gebruik van de KKP door een nationale administratie en zou hieraan nog tal van andere voorbeelden kunnen toevoegen, zoals de Big Mac van de Economist, het Executive Quality Living Report van de Corporate Resources Group, de Bayerische Landesbank en vele andere studies op academisch en commercieel vlak.

Het probleem is echter dat al deze instellingen tot totaal andere resultaten komen dan de Commissie en dat dit nog een belangrijke reden is om vraagtekens te plaatsen bij het gebruik van de door Eurostat gepubliceerde KKP.

Beschouwt de Commissie het complete gebrek aan harmonie tussen de resultaten die door de verschillende methodologieën tot vaststelling van de KKP worden bereikt, samen met het ontbreken van een rechtsgrondslag en een theoretische onderbouwing, niet als zwaarwegend argument om af te zien van het gebruik van deze indicator in de huidige vorm?

(¹) PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 124.

(²) PB C 330 E van 21.11.2000, blz. 114.

(³) PB C 330 E van 21.11.2000, blz. 113.

(⁴) PB C 303 E van 24.10.2000, blz. 170.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(13 juli 2000)

Het geachte parlementslid citeert drie argumenten om af te zien van het gebruik van de indicator koopkrachtpariteit (KKP) in de eurozone. Een gebrek aan rechtsgrondslag, een gebrek aan harmonie tussen de resultaten van de verschillende prijsenquêtees en het gebrek aan theoretische onderbouwing bij het gebruik van de KKP. De Commissie is het niet eens met deze argumenten.

Wat het eerste argument betreft, heeft de Commissie in haar antwoord op schriftelijke vraag nr. E-0272/00 (¹) van het geachte parlementslid de verordeningen opgesomd die betrekking hebben op het structuurbeleid en die door de Raad werden goedgekeurd op voorstel van de Commissie en met instemming van het Parlement. Uit hoofde van deze verordeningen dient de Commissie het bruto binnenlands product (BBP) per inwoner en gemeten in koopkrachtpariteiten voor alle lidstaten en hun regio's te berekenen en toe te passen. Voorts heeft de Commissie op schriftelijke vraag E-2218/99 van het geachte parlementslid (²) geantwoord dat zij voorstander is van een specifieke wettekst tot instelling van een stabiel kader waardoor de collectieve aanvaarding zou worden gegarandeerd van de methoden en berekeningen die momenteel worden gebruikt voor de vaststelling van de KKP's. De Commissie is dan ook voornemens om in de komende maanden een initiatief te nemen om dit doel te bereiken.

Wat het tweede en het derde argument betreft, hebben alle prijsenquêtees — ondanks het feit dat ze vaak variëren wat methodologie en details betreft — een gemeenschappelijk kenmerk, namelijk dat de prijzen van niet-verhandelbare goederen (in het bijzonder huisvesting en diensten) lager liggen in landen met een lager BBP per inwoner en hoger in landen met een hoger BBP per inwoner. Deze correlatie werd onlangs in een door de Commissie gepubliceerde studie bevestigd (³). Balassa en Samuelson hebben in 1964 een verklaring gegeven voor dit verschijnsel dat voornamelijk te wijten is aan de lagere lonen in landen met een laag inkomensniveau. De KKP's zijn vooral bedoeld om rekening te houden met dit verschijnsel waardoor de koopkracht groter is dan blijkt uit de wisselkoersen in de landen met lagere prijzen voor niet-verhandelbare goederen (en vice versa).

(¹) PB C 330 E van 21.11.2000, blz. 113.

(²) PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 124.

(³) Europese Commissie: Marktintegratie en verschillen in prijsniveaus tussen de lidstaten; De economie in de EU: „Review 1999” (Brussel/Luxemburg 1999).

(2001/C 89 E/051)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1557/00

van Lousewies van der Laan (ELDR) aan de Commissie

(11 mei 2000)

Betreeft: Benoeming van Ricardo Levi tot directeur van de Forward Studies Unit van de Commissie

Op 3 mei kondigde Commissievoorzitter Prodi de benoeming aan van Ricardo Levi tot directeur van de Forward Studies Unit.

1. Welke procedure werd er voor deze benoeming gevolgd? Werd de post gepubliceerd? Waren er nog andere kandidaten? Was er intern geen geschikte kandidaat te vinden om deze post te vervullen?

2. Betreft het hier een tijdelijke benoeming voor de duur van de ambtstermijn van voorzitter Prodi of een vaste post?
3. Indien niet de gebruikelijke procedure werd gevolgd en het hier om een vaste post gaat, is de Commissie dan niet van mening dat dit voorbeeld van „parachutage” haaks staat op haar verklaarde voornemens van hervorming, openheid en bevordering op grond van verdienste?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(26 juni 2000)

De Commissie heeft de heer Ricardo Levi benoemd tot directeur van de Groep voor prospectief onderzoek. Daarbij is zijn post van tijdelijk functionaris meegegaan.

Aangezien het hierbij niet ging om een overplaatsing naar een vacante post waren de procedures van de artikelen 4 en 29 van het Statuut niet van toepassing.

Het is een normale gang van zaken dat de instellingen een ruime mate van discretionaire bevoegdheid hebben om de interne organisatie van hun diensten af te stemmen op hun taak en ook om het beschikbare personeel taken toe te wijzen.

De benoeming in kwestie geldt voor de duur van de ambtstermijn van de heer Prodi en is dus niet permanent.

(2001/C 89 E/052)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1576/00

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(23 mei 2000)

Betreft: Invloed van vaste deeltjes PM 10 en PM 2,5 op het sterftcijfer

De Wereldgezondheidsorganisatie benadrukt in zijn onderzoek het lineaire verband tussen stijging van het sterftcijfer en de toename van de hoeveelheid vaste deeltjes PM 10 en PM 2,5 (kleiner dan 10 µm en 2,5 µm) in de atmosfeer.

1. Vinden in de lidstaten van de EU metingen plaats van PM 10 en PM 2,5? Zo ja, wat zijn de uitkomsten in Griekenland?
2. Worden voor alle lidstaten studies gesubsidieerd die een rekenkundige analyse geven van de toename van de acute en chronische sterfte bij toename van de hoeveelheden PM 10 en PM 2,5 in de atmosfeer?
3. Wanneer deze studies niet worden gesubsidieerd, is de Commissie voornemens ertoe bij te dragen dat dit wel gebeurt?
4. Is de Commissie van plan maatregelen te nemen om het probleem aan te pakken?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 juli 2000)

1. Krachtens Richtlijn 80/779/EG van de Raad van 15 juli 1980 betreffende grenswaarden en richtwaarden van de luchtkwaliteit voor zwaveldioxyde en zwevende deeltjes⁽¹⁾ moeten de lidstaten momenteel zwevende deeltjes meten volgens de zwarte-rookmethode of de methode voor de bepaling van de totale hoeveelheid zwevende deeltjes (TSP-methode). Deze richtlijn zal worden vervangen door Richtlijn 1999/30/EG van de Raad van 22 april 1999 betreffende grenswaarden voor zwaveldioxide, stikstofdioxide en stikstofoxiden, zwevende deeltjes en lood in de lucht⁽²⁾, die onder andere de lidstaten verplicht vanaf 31 juli 2001 PM10- en PM2,5-concentraties te meten.

2. Op het gebied van onderzoek werd, in het raam van het derde kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO) (1990-1994) en het vierde OTO-kaderprogramma (1994-1998), communautaire steun verleend aan een aantal projecten die deel uitmaken van het onderzoekprogramma „Milieu en klimaat”, waarbij het verband tussen luchtverontreiniging (waaronder zwevende deeltjes) en het sterftecijfer wordt onderzocht. Meer bepaald het APHEA-2-project op grond van het vierde kaderprogramma onderzoekt de relatie tussen luchtverontreiniging en het dagelijkse sterftecijfer en andere gezondheidsproblemen in 32 Europese gebieden, waaronder Athene. De universiteit van Athene coördineert dit project, dat het grootste is op dit terrein in Europa.

Het vijfde OTO-kaderprogramma steunt in het kader van het thema „Kwaliteit van het bestaan”, kernactiviteit 4 „Milieu en gezondheid”, twee projecten ter verbetering van de kennis inzake het verband tussen luchtverontreiniging en gezondheid, meer bepaald de invloed van zwevende deeltjes, voor een totaalbedrag van ongeveer 3 miljoen €. Het eerste project, Helios, bestudeert de invloed van ozon op de permeabiliteit van het longmembraan met betrekking tot verontreinigende stoffen, waaronder zwevende deeltjes, en het verband met chronische en acute gezondheidsproblemen. Het tweede project, Hepmeap, is een pluricentrisch project dat de gevolgen van uitlaatgassen van motorvoertuigen, waaronder zwevende deeltjes, en van luchtverontreiniging voor de gezondheid onderzoekt.

Bovendien financiert het actieprogramma inzake met verontreiniging samenhangende ziekten momenteel een project van het Institut de Veille Sanitaire betreffende de totstandbrenging van een Europees informatiesysteem over de gevolgen van luchtvervuiling voor de gezondheid in Europa.

Naar verwachting zullen in 2000 verschillende andere onderzoeksprojecten op dit gebied gefinancierd worden in verband met de oproepen tot het indienen van aanvragen voor het jaar 2000.

Richtlijn 1999/30/EG bepaalt de grenswaarden voor PM10 die vanaf 31 december 2005 moeten worden nageleefd. De lidstaten zullen actieprogramma's voor de ergst verontreinigde gebieden moeten ontwikkelen waarin wordt aangegeven hoe de grenswaarden zullen worden nageleefd. Deze programma's moeten ook streven naar een vermindering van PM2,5-concentraties. De Commissie zal verslag uitbrengen over de tenuitvoerlegging ervan tegen eind 2003 en zal op dat moment onderzoeken of zij een voorstel tot goedkeuring van verdere indicatieve grenswaarden voor PM10 zal indienen, die tegen 2010 moeten worden gehaald, en of zij grenswaarden voor PM2,5 of een andere maatregel inzake zwevende deeltjes zal voorstellen. Recente wetgeving inzake de uitstoot van motorvoertuigen houdt rekening met de noodzaak om aan de grenswaarden voor PM10 te voldoen.

(¹) PB L 229 van 30.8.1980.

(²) PB L 163 van 29.6.1999.

(2001/C 89 E/053)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1588/00
van Richard Corbett (PSE) aan de Raad

(24 mei 2000)

Betreft: Westelijke Sahara

Is de Raad ook van mening dat de juridische situatie in de Westelijke Sahara in een aantal opzichten overeenkomt met de situatie in Oost-Timor vóór de recentelijk afgekondigde onafhankelijkheid van dat land?

Gaat de Raad Marokko erop wijzen dat de continue bezetting van de Westelijke Sahara de reputatie van dat land schaadt en enorme economische kosten met zich meebrengt?

Gaat de Raad aandringen op een snelle uitvoering van het geplande referendum en zal hij zich verzetten tegen pogingen om dit referendum uit te stellen?

Antwoord

(23 oktober 2000)

Elke duurzame oplossing voor de Westelijke Sahara moet aanvaardbaar zijn voor en gesteund worden door alle betrokken partijen. In de overtuiging dat een dergelijke oplossing alleen tot stand kan worden gebracht in het kader van de Verenigde Naties, steunt de Raad ten volle de inspanningen van de secretaris-generaal

van de Verenigde Naties, van zijn speciale vertegenwoordiger voor de Westelijke Sahara en van zijn persoonlijke gezant, de heer James Baker. De Raad steunt onverkort het plan voor de uitvoering van de regeling, met het oog op de organisatie van een regelmatig en onpartijdig vrij referendum.

De Raad heeft nota genomen van de verklaring van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het voor het referendum geplande tijdschema niet langer geldig is en dat de datum voor het referendum op dit moment nog steeds niet met zekerheid kan worden vastgesteld. In dat verband is de Raad ingenomen met de vergaderingen die op 14 mei en 28 juni in Londen hebben plaatsgevonden — en in ruimere zin met het beginsel van rechtstreekse besprekingen tussen de partijen bij het conflict, gezien de complexiteit van de situatie. Hij hoopt dat de partijen positief zullen reageren op de opdracht waarmee de heer Baker is belast om de wegen te bestuderen welke tot een snelle, duurzame en gecoördineerde regeling van hun geschil kunnen leiden.

In zijn contacten met de Verenigde Naties en met de partijen bij het conflict benadrukt de Raad zijn bereidheid om bij te dragen tot dit proces en om een klimaat van vertrouwen te helpen scheppen teneinde een oplossing te vinden die gebaseerd is op de eerbiediging van de mensenrechten en de democratische beginselen.

(2001/C 89 E/054)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1592/00
van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Commissie

(19 mei 2000)

Betreft: Verdeling per lidstaat en per ultraperifere regio van de kredieten voor het communautaire Urban-initiatief

Kan de Commissie de verdeling, per lidstaat en per ultraperifere regio, van de kredieten voor het Urban-initiatief mededelen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(20 juni 2000)

Op 28 april 2000 heeft de Commissie de richtsnoeren voor het communautaire URBAN II-initiatief⁽¹⁾ goedgekeurd. Voor de periode 2000-2006 bedraagt de steun van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling in totaal 700 miljoen euro.

Ook heeft de Commissie een besluit genomen over de indicatieve verdeling over de lidstaten van de vastleggingskredieten die beschikbaar zijn voor URBAN II (zie onderstaande tabel).

(in miljoen euro)

Lidstaat	Indicatieve verdeling (prijzen 1999)
België	20
Denemarken	5
Duitsland	140
Griekenland	24
Spanje	106
Frankrijk	96
Ierland	5
Italië	108
Luxemburg	0
Nederland	28
Oostenrijk	8
Portugal	18
Finland	5
Zweden	5
Ver. Koninkrijk	117
Netwerk	15
EUR-15	700

De verdeling van de bedragen binnen de lidstaten is afhankelijk van de besluiten die door de nationale overheden worden genomen. Deze besluiten zijn nog niet aan de Commissie meegedeeld.

⁽¹⁾ PB C 141 van 19.5.2000.

(2001/C 89 E/055)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1593/00
van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Commissie

(19 mei 2000)

Betreft: Verdeling per lidstaat en per ultraperifere regio van de kredieten voor het communautaire Interreg III-initiatief

Kan de Commissie de verdeling, per lidstaat en per ultraperifere regio, van de kredieten voor het Interreg III-initiatief (versies B en C) mededelen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(26 juni 2000)

Op 28 april 2000 heeft de Commissie de richtsnoeren voor het communautaire Interreg III-initiatief goedgekeurd⁽¹⁾. De indicatieve verdeling van de kredieten per lidstaat is op basis van objectieve criteria berekend (zie onderderstaande tabel).

(in miljoen euro)

Lidstaat	Indicatieve verdeling (prijzen 1999)
België	104
Denemarken	34
Duitsland	737
Griekenland	568
Spanje	900
Frankrijk	397
Ierland	84
Italië	426
Luxemburg	7
Nederland	349
Oostenrijk	183
Portugal	394
Finland	129
Zweden	154
Ver. Koninkrijk	362
Netwerk	47
EUR-15	4 875

De toegekende bedragen per lidstaat dienen met inachtneming van de volgende verhoudingen te worden besteed: 50 %-80 % van de totale toewijzing voor onderdeel A van Interreg III „Grensoverschrijdende samenwerking”; 14 %-44 % voor onderdeel B „Transnationale samenwerking”; 6 % voor onderdeel C „Interregionale samenwerking”.

De ultraperifere regio's (de overzeese gebiedsdelen van Frankrijk, de Canarische eilanden, de Azoren en Madeira) komen in aanmerking voor bijstand uit onderdeel B en C van Interreg III.

De verdeling van de bedragen binnen de lidstaten is afhankelijk van de besluiten die door de nationale overheden worden genomen. Deze besluiten zijn nog niet aan de Commissie meegedeeld.

⁽¹⁾ PB C 143 van 23.5.2000.

(2001/C 89 E/056)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1599/00
van Antonio Tajani (PPE-DE) aan de Commissie

(23 mei 2000)

Betreft: Bouw van een verbrandingsoven in Montalto di Castro

De gemeente Montalto di Castro bezit al een sterke concentratie aan energiebedrijven (7400 MW, hetgeen overeenkomt met 14 % van de volledige nationale productie, die onder andere een niet onaanzienlijke

thermische inwerking op de kust van Latium heeft. Denkt de Europese Commissie dan ook niet dat de bouw van een verbrandingsoven in Pian dei Gangani (gemeente Montalto di Castro), zoals voorgesteld door Elettro Ambiente spa, een bedrijf van de groep Enel, maar met grote meerderheid afgewezen door het gewest Latium, een overtreding van de EEG-voorschriften ter zake vormt?

De oven (vermogen 14 MW) wordt gevoed met biomassa en brandstof die uit afval gewonnen wordt, en kan dus voor uitwaseming van gevaarlijke gassen zorgen.

Hoe denkt de Europese Commissie de gezondheid van de omwonenden, het milieu en de economische en toeristische bedrijvigheden van het gebied te beschermen, en te voorkomen dat de streek van Montalto di Castro blootgesteld wordt aan schadelijke gassen, zoals de provincie Viterbo al meermaals onder de aandacht van de verschillende overheidsdiensten gebracht heeft?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(5 juli 2000)

Hoe luchtverontreiniging door een installatie die nog in het projectstadium verkeert, dient te worden voorkomen, moet worden beoordeeld in het kader van de communautaire wetgeving met betrekking tot de milieueffectrapportage (MER), d.w.z. Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾, als gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997⁽²⁾. Met name in artikel 1 van Richtlijn 97/11/EG is bepaald dat de lidstaten de nodige maatregelen moeten treffen om te verzekeren dat een vergunning vereist is voor projecten die met name gezien hun aard, omvang of ligging een aanzienlijk milieueffect kunnen hebben en dat een beoordeling van de effecten ervan moet plaatsvinden alvorens een vergunning wordt verleend. Luchtverontreiniging is één van de te beoordelen effecten.

Het door het geachte parlementslid bedoelde project ressorteert blijkbaar onder een in bijlage II van de richtlijn genoemde categorie. Artikel 4, lid 2, van Richtlijn 97/11/EG stelt dat onder voorbehoud van artikel 2, lid 3, de lidstaten voor de in bijlage II genoemde projecten door middel van een onderzoek per geval of aan de hand van door de lidstaten vastgestelde drempelwaarden of criteria bepalen of het project al dan niet moet worden onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10.

Zoals het geachte parlementslid heeft vermeld, hebben de regionale autoriteiten het project echter afgewezen. Daarom meent de Commissie dat er op dit ogenblik in dit bepaald geval geen reden is om in te grijpen. Indien het project in de toekomst zou worden goedgekeurd zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de communautaire MER-richtlijnen, dan wordt er volgens het EG-Verdrag een inbreuk gepleegd op het Gemeenschapsrecht en kan de Commissie optreden.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2001/C 89 E/057)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1600/00 van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(19 mei 2000)

Betref: Openbaarheid over besluitvorming inzake rentestanden door toepassing van het Britse model op de Europese Centrale Bank

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de relatief sterke positie die het Britse pond (£) thans inneemt ten opzichte van de recent sterk in waarde gedaalde euro (de eerste euro kostte 71 pence, de huidige 59 pence)?
2. In de recent uitgebroken concurrentiestrijd tussen de euro, het Britse pond (£) en de Amerikaanse dollar (\$) om de dominerende positie als internationale handelsmunt speelt de publieke belangstelling voor veranderingen in de rentestand en de wijze waarop deze veranderingen tot stand komen een belangrijke rol. Bij de Amerikaanse „Fed” wordt deze beslissing genomen door één persoon, terwijl die bij de Europese

Centrale Bank in het diepste geheim wordt genomen in een collectief op basis van consensus maar zonder de noodzaak van unanimititeit. Daarentegen beslissen de leden van het Monetary Policy Committee (MPC) van de Bank of England bij meerderheid van stemmen over renteveranderingen en wordt hun stemgedrag ook openbaar gemaakt. Volgens sommige economen draagt deze transparantie bij aan de huidige sterke positie van het Britse pond.

Deelt de Commissie de mening van professor Willem Bouter, sinds drie jaar lid van het MPC, en in de toekomst verbonden aan de Oost-Europa Bank, die in een interview met het Nederlandse dagblad „De Volkskrant” van 29 april 2000 het huidige Britse systeem beoordeelde als „superieur aan dat van Europa of Amerika”?

3. Wat is de reden dat het besluitvormingsproces bij de Europese Centrale Bank tot nu toe minder openbaar is dan dat bij de Bank of England?

4. Welke maatregelen zijn nodig om te bewerkstelligen dat de transparantie van de Europese Centrale Bank met betrekking tot het vaststellen van de rentestanden net zo groot wordt als die welke nu reeds bestaat bij de Bank of England?

5. Is de Commissie bereid om te bevorderen dat de Europese Centrale Bank de wijze van rentevaststelling van de Bank of England overneemt?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(3 juli 2000)

1. Volgens het EG-Verdrag moeten de lidstaten de wisselkoers als een aangelegenheid van gemeenschappelijk belang beschouwen. De Commissie draagt geen rechtstreekse verantwoordelijkheid voor het monetaire en wisselkoersbeleid van de lidstaten, maar levert wel analyses voor de wisselkoersbewaking die op gezette tijdstippen plaatsvindt binnen het Economisch en Financieel Comité, de Ecofin-Raad en de informele Euro 11-groep.

De Commissie heeft kennis genomen van het verloop van de wisselkoers van het Britse pond ten opzichte van de euro. Kortetermijnfluctuaties van de wisselkoers van de euro ten opzichte van andere valuta kunnen zich om diverse redenen voordoen, maar doen geen afbreuk aan de stabiliteit van de euro op de lange termijn, noch wat interne stabiliteit betreft (d.i. stabiele koopkracht van de euro ingevolge handhaving van prijsstabiliteit), noch wat betreft een sterkere externe waarde van de euro die de weerspiegeling is van de gunstige economische basisvoorwaarden van de eurozone.

De ervaring met fluctuerende wisselkoerstelsels leert dat bewegingen in wisselkoersen betrekkelijk ruim en volatiel kunnen zijn, waarbij de tendens bestaat dat wisselkoersen ver voorbijschieten aan hun „evenwichts”-peil op de lange termijn. De bewegingen in de koers pond/euro vallen in hoofdzaak te verklaren door verschillen in conjunctuurfase en andere economische factoren die leiden tot verschillen in rente en te verwachten opbrengsten. Uit analyses blijkt dat de reële (d.i. de handelsgewogen) koers van het pond aanzienlijk boven het langetermijngemiddelde ligt, terwijl de euro aanzienlijk onder zijn langetermijngemiddelde ligt. Verwacht mag worden dat deze divergenties metertijd zullen afnemen, ook al blijft het bijzonder lastig te voorspellen wanneer een ander precies zal plaatsvinden.

2. Uit internationale ervaring blijkt dat diverse institutionele regelingen en uiteenlopende strategieën voor het monetair beleid te verenigen zijn met een geslaagd monetair beleid. De meeste waarnemers zijn het erover eens dat, bijvoorbeeld, de Federal Reserve (VSA), de Bank of England en de vroegere Bundesbank over het algemeen erin geslaagd zijn dankzij hun monetaire beleid de hun gestelde doelstellingen te behalen. Daarom kan er niet worden van uitgegaan dat één stelsel „superieur” is aan alle andere en dat dit kan worden overgeplaatst naar andere situaties dan die waarvoor het werd ontworpen. Het institutionele kader voor de Economische en Monetaire Unie (EMU) is gebaseerd op het Verdrag en is toegesneden op de behoeften van een unie van onafhankelijke lidstaten die zijn overeengekomen dezelfde munt te delen. Bijgevolg lijkt het niet echt wenselijk om het stelsel van de Europese Centrale Bank (ECB) te vergelijken met dat in het Verenigd Koninkrijk.

Bovendien lijkt de kritiek die de ECB kreeg, grotendeels ongerechtvaardigd. Als nieuwe instelling die verantwoordelijk is voor het monetaire beleid van een nieuwe economische entiteit, heeft de ECB blijk gegeven van haar vermogen soepel en passend in te spelen op economische ontwikkelingen. De ECB heeft voor haar communicatie diverse middelen gebruikt — bv. de hoorzittingen die ieder kwartaal met haar President in het Parlement plaatsvinden, de maandelijkse persconferenties in aansluiting op de vergaderingen van de Raad van Bestuur, haar maandberichten en jaarverslagen — om uit een te zetten wat de redenen zijn voor haar besluiten inzake monetair beleid en welke strategie aan haar monetair beleid ten grondslag ligt.

3. Of de ECB minder open stond voor toetsing van buitenaf dan de Bank of England, valt nog te bezien. Via een breed gamma communicatiemiddelen heeft zij blijk gegeven van haar openheid. Hierbij valt te denken aan schriftelijke verklaringen, met name de maandberichten en het jaarverslag van de ECB, de persberichten en research papers; aan de maandelijkse persconferenties van de President en de Vice-President van de ECB in aansluiting op de vergaderingen van de Raad van Bestuur, en aan de hoorzittingen met de ECB-President die minstens eens per kwartaal in het Parlement plaatsvinden, en talrijke gelegenheden waarbij de leden van de directie in de openbaarheid treden.

4. en 5. De Commissie is van oordeel dat het ECB een monetair beleid heeft gevoerd dat aangepast was aan en toegesneden op de wijzigende economische omstandigheden.

Om de boven genoemde redenen mag trouwens niet automatisch worden aangenomen dat de regels en procedures die de Bank of England volgt, volledig kunnen of moeten worden overgezet naar het eurostelsel. Elk aspect moet afzonderlijk op zijn merites worden beoordeeld binnen de specifieke context van de EMU.

Benadrukt moet worden dat de Commissie weliswaar deelneemt aan de openbare discussie over het economische beleid — en dus ook over het monetaire beleid — maar dat besluiten over de strategieën voor het monetair beleid en de vraag welke communicatiestrategie het meest geschikt is voor het eurostelsel (onder meer een eventuele publicatie van notulen en verdeling van de stemmen) op grond van het EG-Verdrag onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de ECB vallen.

(2001/C 89 E/058)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1614/00
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Gebruik van somatostatine bij osteosarcoom

Het National Cancer Institute heeft zes maanden geleden in vijf van de belangrijkste kankercentra in de Verenigde Staten een onderzoek gefinancierd naar het gebruik van somatostatine bij osteosarcoom, een van de kwaadaardigste soorten kanker. Naar verluidt was het de bedoeling de financiering van het onderzoek — indien toxische bijwerkingen zouden uitblijven — voor een jaar te verlengen wanneer het resultaat positief zou uitvallen (stopzetting van tumorgroei of verkleining van de tumor). Inmiddels blijkt uit een rapport van het NCI dat, gezien de gunstige ervaringen, is besloten de financiering van het onderzoek in alle vijf de betrokken centra voort te zetten, waarmee de doeltreffendheid van het volgens de methode van dr. Di Bella ontwikkelde product is aangetoond. Een bijkomend bewijs voor de effectiviteit van deze therapie wordt geleverd door de uitspraken van meer dan veertig Italiaanse rechtbanken, die op basis van expertiseverlagen van terzake deskundige oncologen hebben bepaald dat de betrokken Gemeentelijke Geneeskundige Diensten (GGD) in Italië verplicht zijn deze therapie te verstrekken.

Kan de Commissie derhalve laten weten:

1. Of zij op de hoogte is van het besluit van het National Cancer Institute?
2. Of zij kennis heeft van het bestaan van soortgelijke onderzoeken in Europa en van de eventuele resultaten daarvan?
3. Om welke redenen zij in haar vierjarenprogramma onderzoek geen soortgelijke studie heeft opgenomen?
4. Of somatostatine in de farmacopees van de lidstaten is opgenomen onder de kankerbestrijdingsmiddelen en, zo ja, in welke?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(19 september 2000)*

1. De Commissie zijn geen besluiten van het National Cancer Institute (NCI) bekend. Wel heeft zij bij het NCI een recente klinische fase I-studie naar een somatostatine-analoon aangetroffen, waarvan de uitkomst over ongeveer drie jaar bekend zal zijn. Bij deze studie wordt evenwel geen gebruik gemaakt van de methode-Di Bella⁽¹⁾.
2. De Commissie is niet op de hoogte van vergelijkbare studies in Europa. Dergelijke experimenten vallen onder nationale controles en informatie is eventueel bij de nationale instanties verkrijgbaar. De European Osteosarcoma Intergroup (voorzitter: Antonie Taminiou, e-mail: A.H.M.taminiou@lumc.nl).
3. De Commissie financiert geen klinische onderzoeken. Normaliter is dit uitsluitend de taak van de farmaceutische onderneming die in overeenstemming met een reeks bestaande verordeningen, richtlijnen en procedures ter waarborging van een hoge graad van veiligheid, kwaliteit en werkzaamheid een vergunning wenst te verkrijgen om geneesmiddelen in de handel te brengen. Niettemin staat het iedere Europese onderzoeksinstituting vrij om aan de communautaire onderzoeksprogramma's deel te nemen, zolang, na een „peer review” door onafhankelijke deskundigen en afhankelijk van de beschikbare begroting, aan de toelatingscriteria voldaan wordt.
4. Somatostatine en octreotide en lanreotide, de langdurig werkende analoga ervan, zijn niet toegestaan op grond van de Europese centrale en wederzijdse erkenningsprocedures. De Commissie is niet op de hoogte van de nationaal toegestane indicaties in alle lidstaten. Uit de gegevens in Martindale, The Complete Drug Reference, 32ste uitgave, verschenen in 1999, blijkt echter dat somatostatine en de analoga daarvan in de lidstaten niet als anti-tumormiddelen aangemerkt worden.

⁽¹⁾ Phase I Study of Octreotide Pamoate With or Without Tamoxifen in Patients With Osteosarcoma (Summary Last Modified 07/2000), Protocol Ids: NCI-95 – C-0119I, NCI-T96-0047N.

(2001/C 89 E/059)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1629/00**van Lousewies van der Laan (ELDR) aan de Commissie***(29 mei 2000)*

Betreft: Personeelwijzigingen in de Europese Commissie

Op 4 mei 2000 informeerde Commissaris Kinnock het EP over het beleid van de Commissie ten aanzien van de benoeming van hoge ambtenaren.

Kandidaten voor A1- en A2-posten worden ondervraagd door een panel van hoge ambtenaren dat momenteel wordt bijgestaan door een adviserend deskundige van buiten met de nodige ervaring op het gebied van de keuze van leidinggevend personeel. Dit panel beoordeelt op objectieve wijze de beroepsmatige en leidinggevende kwaliteiten en vermogens die voor de post van belang zijn en beveelt een aantal kandidaten aan. Deze worden vervolgens gehoord door de vak-Commissaris die het meest rechtstreeks bij de post betrokken is (en de kandidaten voor A1-posten eveneens door de Commissaris die verantwoordelijk is voor het personeel). Deze laatste draagt aan het College vervolgens officieel de kandidaat voor op wie in samenspraak met de vak-Commissaris en de voorzitter van de Commissie de keuze is bepaald.

Kan de Commissie toelichten op welke wijze deze procedure is gevolgd met betrekking tot de heren O'Sullivan, Trojan, Petite en Levi die de dag daarvoor waren benoemd?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(18 juli 2000)

De procedure voor herschikking van posten die terecht is gevolgd in het geval van de heer Ricardo Levi en waarover het geachte parlementslid schriftelijke vraag nr. P-1557/00 heeft gesteld, is ook toegepast voor de heer O'Sullivan, benoemd als nieuwe secretaris-generaal van de Commissie, en voor de heer Trojan, benoemd als nieuw hoofd van de delegatie in Genève. Het enige verschil is dat de aanstelling van de heer Levi geldt tot het einde van de ambtstermijn van de heer Prodi, terwijl de aanstellingen van de heer O'Sullivan en die van de heer Trojan voor onbepaalde tijd gelden.

Zoals aan het geachte parlementslid is gezegd in het antwoord op vraag nr. P-1557/00 zijn bij overplaatsing naar posten die niet vacant zijn, de procedures van de artikelen 4 en 29 van het Statuut niet van toepassing.

De heer Petite is volgens de normale procedures van het Statuut voor posten bij de kabinetten die door ambtenaren van de Commissie worden vervuld, gedetacheerd voor de functie van hoofd van het kabinet van de heer Prodi. De aanstelling geldt tot het einde van de ambtstermijn van de heer Prodi.

(2001/C 89 E/060)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1638/00

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Verdwijning van de melkquota en de gevolgen hiervan

In de recente hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid wordt de mogelijkheid ingeruimd van herziening van bepaalde sectoriële beleidslijnen als de eerste verkoopseizoenen na de inwerkingtreding van de hervorming achter de rug zijn. In de zuivelsector bestaat deze mogelijkheid van herziening in het jaar 2003. Is het in het kader van deze herziening denkbaar dat de hypothetische afschaffing van het quotasysteem wordt vervroegd en plaatsvindt vóór 2008? Zo ja, en indien de melkquota definitief wordt afgeschaft in het jaar 2008 of eerder, welke mechanismen of maatregelen overweegt de Commissie dan ter compensatie van de hoge investeringen die tot op dat moment door veehouders zijn gedaan om in de verschillende lidstaten quota op te kopen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(29 juni 2000)

Artikel 3 van Verordening (EG) nr. 1256/1999 van de Raad van 17 mei 1999 houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3950/92 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducten⁽¹⁾ luidt als volgt: „De Raad verbindt zich ertoe om in 2003, op basis van een verslag van de Commissie, een tussentijds onderzoek in te stellen, met het oog op een mogelijke beëindiging van de bestaande regeling voor de extra heffing na 2006”.

De Commissie heeft de inhoud van dit verslag nog niet vastgesteld en evenmin de maatregelen die zij zou willen voorstellen. Het zou overigens niet erg verstandig zijn om nu maatregelen vast te stellen en die pas in 2003 te publiceren; dan zou immers geen rekening worden gehouden met een situatie die in de tussentijd veranderd kan zijn.

De Commissie kan het geachte parlementslid evenwel geruststellen: te zijner tijd zullen de quota in het totaalperspectief van de melksector opnieuw worden gezien en indien de Commissie zou besluiten om de quotaregeling geleidelijk af te schaffen, zal zij alle mogelijke gevolgen nagaan en passende overgangsmaatregelen voorstellen.

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

(2001/C 89 E/061)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1641/00
van Alejandro Agag Longo (PPE-DE) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Inflatie in de eurozone

Men is algemeen van oordeel dat de ontwikkeling van de olieprijs enerzijds en de lage notering van de euro anderzijds de belangrijkste oorzaken zijn van de inflatoire tendensen die de Europese Centrale Bank probeert te bestrijden door renteverhogingen. Aangenomen mag worden dat de Europese Commissie bij haar analyses en ramingen beschikt over en werkt met zeer nauwkeurige gegevens. Zou de Commissie tegen deze achtergrond en omwille van een grotere duidelijkheid, kunnen aangeven welk aandeel volgens haar de stijging van de olieprijs heeft in de prijsstijgingen in de Europese Unie en welk aandeel is terug te voeren tot de geïmporteerde inflatie als gevolg van de voortdurende koersdaling van de euro?

Antwoord door de heer Solbes Mira namens de Commissie

(7 juli 2000)

De laatste beschikbare geharmoniseerde gegevens voor de consumptieprijzen in de Gemeenschap hebben betrekking op april 2000. Het jaarlijkse percentage van de inflatie van de consumptieprijzen in de eurozone in april 2000 beliep 1,9% in vergelijking met een jaar eerder. De consumptieprijzen voor energieproducten (benzine, elektriciteit, stookolie, enz.) stegen met 10,5% ten opzichte van een jaar eerder. Dit was ten dele te wijten aan de stijgingen van de energiebelastingen in bepaalde lidstaten, met name Duitsland, en ten dele aan de hogere olieprijs. De consumentenuitgaven voor energie belopen ongeveer 9% van de totale consumentenuitgaven die zijn opgenomen in het geharmoniseerde indexcijfer van de consumptieprijzen in de eurozone. Het mechanische effect van de consumptie-energieprijzen bedroeg aldus ongeveer 0,9 procentpunt (d.i. 9% x 10,5%) bij aan het jaarlijks stijgingspercentage van de consumptieprijzen in april 2000. De belangrijkste consumptieprijzen exclusief energie en met het seizoen samenhangende levensmiddelen stegen met 1,2% van april 1999 tot april 2000.

De voornaamste oorzaak van de stijging van de consumptie-energieprijzen was de stijging van de olieprijs op de wereldmarkten. Tussen april 1999 en april 2000 stegen de olieprijs van 15,3 USD per barrel tot 23,3 USD per barrel, wat neerkomt op 52%. Uitgedrukt in euro stegen de olieprijs zelfs meer, namelijk van 14,3€ per barrel tot 24,6€ (wat neerkomt op 72%), zulks als gevolg van de depreciatie van de wisselkoers van de € ten opzichte van de USD. Deze getallen suggereren dat de bewegingen in de wereldolieprijs uitgedrukt in USD tussen twee derde en drie vierde veroorzaakten van de stijging van de olieprijs uitgedrukt in euro in het jaar tot april 2000, terwijl bewegingen in de wisselkoers de oorzaak vormden van de overige stijging.

Hoewel de depreciatie van de wisselkoers van de euro opwaartse druk veroorzaakte op de invoerprijzen, inclusief buiten de energiesector, is het niet mogelijk precies aan te geven in hoeverre de depreciatie van invloed is geweest op de prijzen van buiten de energiesector vallende goederen en diensten. In dit stadium blijkt evenwel dat de stijgingen van de invoerprijzen de consumptieprijzen niet ten volle hebben beïnvloed. De prijzen van de buiten de energiesector vallende industrie goederen, waarvan kan worden verwacht dat zij het meeste gevoelig zijn voor veranderingen in de externe waarde van de euro, stijgen nog steeds tegen een matig tempo in de eurozone zonder duidelijke tekenen van een opwaartse trend (de consumptieprijzen voor buiten de energiesector vallen industrie producten stegen in het jaar tot april 2000 met 0,6%, wat ook het geval was in december 1999).

(2001/C 89 E/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1642/00
van Heidi Hautala (Verts/ALE) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Milieu-effecten van de autoweg tussen Thessaloniki en Kavalla

De autoweg tussen Thessaloniki en Kavalla in Noord-Griekenland volgt momenteel de historische Via Egnatia vlak langs de kust, ongeveer 4 kilometer ten zuiden van het dorp Vrasna. De Griekse overheid is

momenteel echter met behulp van EU-gelden bezig met de aanleg van een nieuwe autoweg waarbij een tracé wordt gevolgd dat noordelijker ligt, zodat de autoweg via de zuidkant van Vrasna naar een dal ten westen van het dorp en vervolgens door een tunnel zal lopen.

De inwoners van Vrasna hebben reeds in 1997 een klacht tegen het tracé ingediend bij de EU, maar voorzover bekend zijn er nog geen maatregelen genomen (document 473/97).

De dorpsgemeenschap van Vrasna zal worden verwoest door de aanleg van de autoweg. Contacten met de regionale overheid in Asprovalta en met de rest van het kustgebied zullen worden bemoeilijkt. Veel dorpelingen van Vrasna werken in plaatsen aan de kust en veel kinderen gaan er naar school.

Het project betekent tevens het einde van een unieke grot ten westen van het dorp, waarin vorige zomer grotonderzoekers van de universiteit van Thessaloniki afdaalden om de structuur en de fauna te onderzoeken. De grot herbergt een zeldzame vleermuissoort, alsmede een aantal andere zeldzame kleine diersoorten. Indien de weg wordt aangelegd, zal deze vlak langs de grot lopen en de bouwwerkzaamheden zullen grote schade toebrengen aan de grot, om nog maar niet te spreken van de schade die zal worden veroorzaakt door de meerdere rijstroken brede autoweg. Op de berghellingen ten zuiden van het dorp bevinden zich bovendien vele archeologische overblijfselen en nederzettingen, variërend in oudheid van de prehistorie tot de Byzantijnse periode.

Heeft de Commissie een milieueffectbeoordeling voor het project verplicht gesteld? Heeft de Commissie over de uitvoering van het project overleg gevoerd met de plaatselijke overheden, nadat het verzoek om opheldering van de dorpsbewoners was ontvangen? Wat is de mening van de Commissie over de mogelijke alternatieve tracés?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(4 juli 2000)

Zoals de Commissie de indieners van het verzoekschrift in februari 1998 reeds heeft geantwoord, werd er volgens de onlangs gecontroleerde gegevens waarover zij beschikt in 1993 een milieueffectrapportage uitgevoerd voor het genoemde traject van Via Egnatia, dat de grot van de gemeente Vrasna omvat.

Alle procedures die in de Griekse wetgeving zijn vastgesteld, waaronder raadpleging van het publiek, werden uitgevoerd. Volgens de Griekse autoriteiten werd in de milieueffectrapportage een onderzoek naar alternatieve oplossingen voor het traject verricht.

De aanleg van het door het geachte parlementslid genoemde traject van Egnatia is nog niet van start gegaan.

Wat betreft deze grot dienen geen speciale maatregelen of voorwaarden in aanmerking te worden genomen in de ministeriele beschikking die de effectbeoordelingsprocedure afrondt. De bevoegde instanties voor antropogeologie en speleologie van het Ministerie van Cultuur zijn van mening dat de grot in kwestie geen belangrijk monument is. Bovendien houdt deze grot geen verband met speciale beschermingszones overeenkomstig Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾ noch met gebieden van communautair belang die zijn aangewezen overeenkomstig Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽²⁾.

Het Ministerie van Milieu en Openbare Werken heeft echter een geofysisch onderzoek verricht om het traject van de autosnelweg met betrekking tot de grot in kwestie te analyseren. Het onderzoek heeft geen rechtstreeks verband aangetoond, aangezien de grot zich op een afstand van 200 meter van het traject van Via Egnatia bevindt. Het Ministerie heeft besloten dat tijdens de aanlegfase — die nog niet is begonnen — indien nodig specifieke maatregelen kunnen worden getroffen om het behoud van de grot in haar huidige toestand te garanderen.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2001/C 89 E/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1643/00
van Sergio Berlato (UEN) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: ENEL — hernieuwbare energiebronnen

Op het gebied van de hernieuwbare energiebronnen hinkt Italië, hoewel het veel meer zonneshijn geniet, ver achter andere landen aan, waar men — meestal in het kader van particuliere initiatieven — al meer dan tien jaar bezig is met de ontwikkeling van in netwerk geschakelde fotonvoltaïsche zonnedaken, die zijn aangesloten op het elektriciteitsnet en zonder enige milieu- of andere belasting zonnewarmte omzetten in energie. Niets van dat alles in Italië, waar, integendeel, dit alternatieve systeem altijd al is tegengewerkt, met de stilzwijgende medeplichtigheid van de opeenvolgende regeringen, die het gehele speelveld hebben opengelaten voor de ENEL, die vanzelfsprekend geen medespelers naast zich duldt.

De Italiaanse wet nr. 186 uit 1968 legt de wetgevende bevoegdheid op het gebied van elektriciteitsinstallaties bij het „Comitato elettrico italiano — CEI”, dat een ad hoc commissie heeft ingesteld voor het vaststellen van de voor Italië geldende technische kenmerken met het oog op de ontwikkeling van het systeem van de zonnedaken. Deze commissie, waarin ook vertegenwoordigers van de ENEL zitten, is na jarenlange vergaderingen geen stap ver geraakt. Hierop begon de ENEL met eigen experimenten, waarvan de andere Italiaanse marktdeelnemers waren uitgesloten. Hierdoor wordt niet helemaal ten onrechte de indruk gewekt dat men wilde voorkomen dat zich in Italië kennis, ervaring en concurrentie op dat gebied zouden ontwikkelen; men wilde dus een feitelijk monopolie in stand houden.

In 1995 werd de communautaire norm Cenelec EN 61727 betreffende fotonvoltaïsche systemen ingevoerd. Deze moest natuurlijk eerst in de nationale wetgevingen van de lidstaten worden omgezet. Italië deed dat pas 19 maanden later, via de publicatie van de norm CEI 11/20, derde editie. In feite bleef de ENEL echter weigeren dat zonnecellen op zijn net werden aangesloten, zelfs niet indien ze met een volstrekt conforme „interface” waren uitgerust.

De particuliere bedrijven van de sector hebben het vermoeden dat het op de lange baan schuiven van de publicatie van de wettelijke norm, die waarborgen zou kunnen bieden voor de mededinging en voor economische en energiebesparingen, past in de bedoeling van de ENEL een dominante marktpositie te verwerven en voorts ook moet worden gezien in het licht van de recente (juli 1999) oprichting door de ENEL zelf van de „Erga S.p.a.”, een vennootschap voor de ontwikkeling van alternatieve energiebronnen.

Wat is het standpunt van de Commissie dienaangaande?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(28 juli 2000)

De bevordering van de productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen is één van de grootste prioriteiten van de Gemeenschap. In het witboek van 1997 over hernieuwbare energiebronnen werd de cruciale rol van deze energiebronnen voor de continuïteit van de voorziening en de milieubescherming onderstreept en werd als indicatieve doelstelling voor 2010 de verdubbeling van het aandeel van hernieuwbare energiebronnen⁽¹⁾ in de energiebalans van de Gemeenschap voorgesteld. De Commissie heeft op 10 mei 2000 een voorstel voor een richtlijn betreffende de bevordering van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen op de interne elektriciteitsmarkt⁽²⁾ goedgekeurd. Met het voorstel wordt niet alleen beoogd ervoor te zorgen dat het aandeel elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen in de EU op middellange termijn aanzienlijk kan toenemen, maar ook de toegang ervan tot de interne elektriciteitsmarkt te vergemakkelijken. In hoofdstuk V van de richtlijn worden met name de vraagstukken behandeld die betrekking hebben op de voorwaarden betreffende aansluiting op de transmissienetten die door het geachte parlementslid ter sprake worden gebracht.

De Europese normen op elektrotechnisch gebied, zoals norm EN 61727 waarnaar het geachte parlementslid verwijst, worden goedgekeurd door het Europees Comité voor elektrotechnische normen (Cenelec), een onafhankelijk orgaan. De leden van Cenelec, zoals het Italiaanse comité voor elektriciteit (CEI) voor Italië, moeten deze Europese normen binnen een bepaalde termijn omzetten en de uiteenlopende nationale normen intrekken. Er zij niettemin op gewezen dat de toepassing van de normen vrijwillig is en dat de Commissie daarom niet op de hoogte is van eventuele vertragingen bij de omzetting van de Europese normen en de intrekking van afwijkende nationale normen.

Wat de door het geachte parlementslid geuite bezorgdheid over de aansluiting van zonnegeneratoren op het Italiaanse net betreft, zij gewezen op het Bersani-decreet (DL nr. 79 van 16 maart 1999), waardoor Richtlijn 96/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit⁽³⁾ in Italiaans recht is omgezet.

Artikel 3 van dit decreet schrijft namelijk voor dat de transmissienetbeheerder eenieder die hiertoe een aanvraag indient op het nationale transmissienet moet aansluiten, zonder de continuïteit van de dienst of de naleving van de technische regels — die objectief en niet-discriminerend moeten zijn — in gevaar te brengen. Een eventuele weigering om toegang tot het net te verlenen moet door de beheerder met redenen worden omkleed. Artikel 11 bevat maatregelen voor de bevordering van hernieuwbare energiebronnen en dus ook voor de bevordering van zonne-energie.

De Commissie beschikt niet over specifieke informatie aan de hand waarvan redelijkerwijs kan worden vastgesteld dat ENEL bij gebrek aan technische regels inzake aansluiting op het net zijn positie heeft misbruikt.

⁽¹⁾ COM(97) 599 def.

⁽²⁾ COM(2000) 279 def.

⁽³⁾ PB L 27 van 30.1.1997.

(2001/C 89 E/064)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1644/00
van Adriana Poli Bortone (UEN) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Nationaal Operationeel Programma

Waarom heeft de Commissie het Nationaal Operationeel Programma (NOP) aan de Italiaanse autoriteiten teruggezonden?

Meent de Commissie niet dat dit ernstige vertraging zal meebrengen voor de regio's (met name de gebieden van Doelstelling 1) die nu verplicht zijn aanvullende programma's uit te werken en kwalijke gevolgen zal hebben voor de besteding van de kredieten voor 2000-2006?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(11 juli 2000)

Aan de hand van de door het geachte parlementslid verstrekte gegevens kan de Commissie niet achterhalen om welk programma het gaat.

Het communautaire bestek voor de Italiaanse regio's van doelstelling 1 voor de programmeringsperiode 2000-2006 is op 14 april 2000 in beginsel door de Commissie goedgekeurd. Er zal uitvoering aan worden gegeven door middel van 14 operationele programma's, waarvan 7 regionale programma's en 7 nationale programma's.

Als een specifiek — bijvoorbeeld sectoraal — programma nader moet worden onderzocht, vormt dat gewoonlijk geen hinderpaal voor de goedkeuring van de overige programma's, waaronder de regionale programma's. Ingeval de inhoud van een nog niet goedgekeurd sectoraal programma een belangrijke invloed heeft op de uitvoering van de regionale programma's, moeten in de regionale programma's echter de nodige regelingen worden opgenomen om rekening te kunnen houden met de vertraging bij dat sectorale programma.

(2001/C 89 E/065)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1650/00
van Kurt Lechner (PPE-DE) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Regeling betreffende het verblijfsrecht van echtgenoten uit derde landen (kandidaatlanden) in de EU

Zoals bekend, voorziet het Duitse recht betreffende buitenlanders bij verblijfsvergunningen voor echtgenoten die de nationaliteit van een derde land hebben in beperkende voorschriften en termijnen die bij ontbinding van het huwelijk in acht moeten worden genomen. De betrokken echtgenoot dient eventueel Duitsland te verlaten en beschikt niet over een eigen verblijfsrecht. De Commissie wordt verzocht mede te delen of het begin van de toetredingsonderhandelingen met landen zoals Polen en Hongarije, die waarschijnlijk binnen afzienbare tijd zullen toetreden, reeds een verbetering van de situatie van de echtgenoot uit de kandidaatlidstaat in kwestie tot gevolg heeft.

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(31 juli 2000)

1. In de huidige stand van het Gemeenschapsrecht valt de regelgeving op het gebied van de gezinshereniging voor onderdanen van derde landen, met inbegrip van de regels betreffende de verwerving door de echtgenoot van een autonome rechtspositie die losstaat van die van de persoon waarbij hij of zij zich heeft gevoegd, onder de nationale wetgeving. Een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een burger van de Unie die zijn of haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, valt toch onder het Gemeenschapsrecht. In geval van echtscheiding biedt het Gemeenschapsrecht echter geen bescherming aan de echtgenoot die onderdaan is van een derde land, met name wat betreft het verblijfsrecht dat in dit geval onder het nationale recht valt. In het arrest „Diatta”⁽¹⁾ heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap⁽²⁾ aan de gezinsleden van een migrerende werknemer geen autonoom verblijfsrecht toekent.

2. In december 1999 heeft de Commissie haar goedkeuring gehecht aan een voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende het recht op gezinshereniging⁽³⁾ dat momenteel bij de Raad en het Parlement ter bespreking ligt. Dit voorstel is gebaseerd op artikel 63 (ex artikel 73K), lid 3, van het EG-Verdrag en stelt de voorwaarden vast voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen. In het voorstel wordt bepaald welke gezinsleden in aanmerking komen, welke procedure moet worden gevolgd, met inbegrip van de beroepsmogelijkheden, welke rechten de gezinsleden hebben, met name wat betreft het verwerven van een autonome rechtspositie na een bepaalde verblijfsperiode in de lidstaat. Het voorstel van de Commissie bevat tevens een bepaling die betrekking heeft op de gezinshereniging van burgers van de Unie die hun recht op vrij verkeer niet hebben uitgeoefend.

3. Het openen en voeren van onderhandelingen met het oog op de toetreding van de kandidaatlidstaten van Midden- en Oost-Europa heeft geen onmiddellijke gevolgen voor de rechtspositie van de burgers van de kandidaatlidstaten. Hierin zal wel verandering komen na de toetreding wanneer de bepalingen betreffende het vrij verkeer van de burgers van de Unie in werking zullen treden.

⁽¹⁾ Zaak 267/83 van 13 februari 1985.

⁽²⁾ PB L 295 van 7.12.1968.

⁽³⁾ COM(1999) 638 def.

(2001/C 89 E/066)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1658/00
van Miet Smet (PPE-DE) aan de Commissie

(26 mei 2000)

Betreft: Mededeling van beslissingen over subsidies voor jumelages type II

Naar aanleiding van het tienjarig bestaan van Adoptiedorpen Roemenië-Vlaanderen neemt Adoptiedorpen Roemenië-Kempen het initiatief om een jumelage met colloquium te organiseren van 29/11/1999 tot 8/12/1999 en dit ten belope van 49 145 euro. Het dossier (99-0186) wordt, zoals vereist, drie maanden

voor het evenement bij de Commissie ingediend. In augustus wordt informeel meegedeeld dat de organisatie, gezien de degelijkheid van het project en de beperktheid van de middelen, zou kunnen rekenen op ongeveer 20 000 euro. De organisatoren besluiten door te gaan met het initiatief. Maar op 31 januari 2000 deelt de Commissie mee dat er geen geld beschikbaar is.

1. Waarom kan de Commissie een dergelijke aanvraag niet binnen de drie maanden beantwoorden?
2. Waarom kan de Commissie niet onmiddellijk meedelen dat er onvoldoende middelen beschikbaar zijn in plaats van informeel te laten weten dat er wel op bepaalde middelen gerekend mag worden?
3. Is de Commissie er zich van bewust dat een dergelijke gang van zaken 1) de bereidheid om initiatieven te nemen kan teniet doen en zelfs 2) de organisaties die initiatieven nemen kan teniet doen?
4. Is er een manier om de aldus in moeilijkheden gebrachte projecten retroactief te subsidiëren?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(11 juli 2000)

In de regel tracht de Commissie op subsidieaanvragen te antwoorden binnen de vastgestelde termijn van drie maanden.

De Commissie heeft inderdaad de begunstigden ervan in kennis gesteld dat gunstig gevolg aan dit dossier zou worden gegeven.

Gezien het grote aantal in 1999 ingediende aanvragen hebben de voor het programma Jumelage van steden toegekende begrotingsmiddelen het echter niet mogelijk gemaakt dit project te subsidiëren.

Sommige dossiers, waaronder het onderhavige, met een belangrijk of interessant karakter konden uiteindelijk uit hoofde van de begroting voor 2000 toch worden gefinancierd.

(2001/C 89 E/067)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1659/00

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(26 mei 2000)

Betreft: Visserijovereenkomst met Marokko en bezoek aan dit land door de Spaanse minister-president Aznar

Tijdens het bezoek van de Spaanse minister-president Aznar aan Marokko, werd zijn Marokkaanse evenknie Yosoufi door de media naar de visserijovereenkomst tussen de Europese Unie en Marokko gevraagd. De Marokkaanse premier verklaarde, in aanwezigheid van de heer Aznar, dat zijn regering wacht op de voorstellen voor een nieuwe overeenkomst die door commissaris Fischler waren aangekondigd.

Uit de verklaringen van de Marokkaanse premier, vijf maanden na het aflopen van de oude overeenkomst die de stillegging van de vissersvloeden van Galicië, Andalusië en de Kanarische eilanden tot gevolg had, blijkt dat er sprake is van een compleet gebrek aan communicatie tussen de EU en Marokko. En hierin is zelfs tijdens het bezoek van José Aznar, de minister-president van het Europese land dat het meest onder de stillegging van de vissersvloot te lijden heeft, geen verandering gekomen.

Het lijkt erop dat deze rampzalige mislukte ontmoeting te wijten is aan een combinatie van desinteresse van de zijde van de Unie, die toegeeft dat zij geen verband legt tussen de onderhandelingen over de visserijvraagstukken en de uiterst belangrijke economische en sociale vraagstukken die Marokko met de EU verbindt, en een soortgelijk gebrek aan belangstelling van de zijde van de Spaanse regeringsleider, die het visserijvraagstuk niet samen met de politieke en sociale vraagstukken, zoals toerisme, landbouw, industrie en telecommunicatie (met name de onderneming Telefónica), de redenen voor zijn komst naar Marokko, aan de orde heeft gesteld.

Kan de Commissie tegen deze achtergrond meedelen wat de stand van de onderhandelingen met Marokko betreffende de nieuwe visserijovereenkomst is en welke conclusies uit het bezoek van de heer Aznar moeten worden getrokken?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(29 juni 2000)

De Commissie bevestigt dat het vaststellen van een nieuw kader voor de visserijbetrekkingen tussen de Gemeenschap en Marokko de belangrijkste prioriteit blijft voor haar actie met betrekking tot het gemeenschappelijk visserijbeleid voor 2000.

Dit heeft het ter zake verantwoordelijke lid van de Commissie ter gelegenheid van zijn bezoek aan Rabat op 18 mei 2000 eens te meer duidelijk gemaakt aan de Marokkaanse autoriteiten.

De Marokkaanse autoriteiten hebben bevestigd een nieuw partnerschap met de Gemeenschap in de visserijsector te willen aangaan, en verklaard bereid te zijn om open technische besprekingen te voeren in juli 2000.

De Commissie bevestigt het standpunt dat zij de voorbije maanden in overeenstemming met het in oktober 1999 door de Raad goedgekeurde onderhandelingsrichtsnoer te kennen heeft gegeven.

(2001/C 89 E/068)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1664/00

van Gianfranco Dell'Alba (TDI) aan de Commissie

(26 mei 2000)

Betreft: Benoeming van gewezen ambtenaren van de Europese Commissie op leidinggevende posten

- Andrew Cahn, de kabinetchef van de vroegere Europese commissaris voor transportzaken Neil Kinnock, heeft de Commissie verlaten om een hoge positie bij British Airways te gaan innemen.
- Door zijn positie in het kabinet-Kinnock heeft Andrew Cahn jarenlang belangrijke informatie over de transportsector kunnen krijgen, en vooral ook heeft hij een eersterangsrol vervuld in de vastlegging en uitvoering van het Europees beleid, meer bepaald in de sector van het luchtvervoer.
- Een contract van tijdelijk ambtenaar is natuurlijk per definitie beperkt in de tijd, en het zou onrechtvaardig en/of ongepast zijn om een personeelslid te verhinderen om een prestigieus en stabiel arbeidsaanbod aan te nemen.

Vindt de Europese Commissie dat de houding van de betrokkene verenigbaar is met de beroepsethiek die voor ambtenaren en andere personeelsleden van de Europese Gemeenschap geldt?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(20 juli 2000)

Zoals het geachte parlementslid opmerkt was de heer Andrew Cahn bij de Commissie werkzaam op basis van een contract van tijdelijk functionaris. De Commissie is altijd van mening geweest dat het oneerlijk en ongepast zou zijn om een tijdelijk functionaris aan wie een functie in de particuliere sector wordt aangeboden, principieel te verhinderen op dat aanbod in te gaan voor zover het een activiteit betreft die in overeenstemming is met de desbetreffende bepalingen in de artikelen 16 en 17 van het Statuut.

Na een zeer grondig onderzoek van de door de heer Cahn beoogde functie heeft de Commissie hem officieel toestemming verleend het aanbod aan te nemen. Deze toestemming gold en geldt uiteraard nog steeds op voorwaarde dat de heer Cahn zich geheel aan de bepalingen en beginselen van het Statuut blijft houden. Hij moet dan ook vermijden feitelijke, tijdens zijn werkzaamheden bij de Commissie vergaarde informatie over specifieke gevallen die nog niet zijn afgesloten, te gebruiken, met name wanneer het gevallen betreft die dateren uit de periode tussen december 1997 en september 1999, toen hij kabinetchef van de commissaris voor vervoer was. De heer Cahn was zonder meer bereid deze voorwaarde te accepteren.

De nieuwe taken van de heer Cahn in zijn functie van directeur van de afdeling „Government and Industry Affairs” van British Airways houden geen verband met de functie die hij vervulde in de periode van september 1999 – mei 2000: hij vervulde toen de functie van kabinetchef van de vice-voorzitter die bevoegd was voor de administratieve hervorming, en verrichtte in die hoedanigheid vooral activiteiten met betrekking tot die administratieve hervorming.

Na onderzoek van alle relevante elementen heeft de Commissie geconcludeerd dat de nieuwe functie van de heer Cahn verenigbaar is met de beroepsethiek die een tijdelijk functionaris op grond van het huidige statuut in acht moet nemen.

Meer algemeen gesproken zij opgemerkt dat volgens de Commissie de huidige algemene voorschriften en beginselen met betrekking tot het vervullen van een functie buiten de Commissie door tijdelijke functionarissen en door ambtenaren in vaste dienst zouden moeten worden verduidelijkt, ter wille van de consistentie, de bruikbaarheid en de transparantie ervan, en vooral ook om de uitwisseling van gekwalificeerd personeel tussen nationale en de communautaire instanties alsmede tussen de overheidssector en de particuliere sector te vergemakkelijken. De Commissie zal dan ook nagaan of, aan de hand van de beste arbeidspraktijken en ethische principes in de instanties in de lidstaten en in andere internationale instellingen nauwkeuriger voorschriften en procedures kunnen worden voorgesteld en, zo ja, welke praktische maatregelen en voorzieningen moeten worden getroffen.

(2001/C 89 E/069)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1669/00
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Betaling van opdrachtnemers en leveranciers

Kan de Commissie, in aanvulling op het antwoord van mevrouw Schreyer op mijn schriftelijke vraag nr. E-0505/00 ⁽¹⁾, ook voor de vier voorgaande jaren (d.w.z. 1998, 1997, 1996 en 1995) het percentage aangeven van de betalingen die binnen de termijn van zestig dagen zijn afgewikkeld?

⁽¹⁾ PB C 46 E van 13.2.2001.

(2001/C 89 E/070)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1670/00
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Betaling van opdrachtnemers en leveranciers

Kan de Commissie, in aanvulling op het antwoord van mevrouw Schreyer op mijn schriftelijke vraag nr. E-0505/00 ⁽¹⁾, de gemiddelde tijd — berekend over al haar diensten — aangeven die verlopen is tussen de datum van ontvangst van de rekening en de datum waarop de bankrekening van de Commissie is gedebiteerd voor de betalingen die de voorgaande vier jaar (d.w.z. 1998, 1997, 1996 en 1995) zijn verricht?

⁽¹⁾ PB C 46 E van 13.2.2001.

Gecombineerd Antwoord
van de mevrouw Schreyer namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1669/00 en E-1670/00

(20 juli 2000)

Prestaties en evolutie van de gemiddelde betalingstermijnen sedert 1995 (algemene statistieken) ⁽¹⁾

Prestaties in vergelijking met de te bereiken doelen sedert 1995

(Percentage verrichte betalingen)

	≤ 60 dagen	> 60 en ≤ 90	> 90 dagen
1995	83,7	8,8	7,5
1996	77,7	11,8	10,5
1997	73,4	9,0	17,6
1998	73,6	10,9	15,5
1999	65,1	14,9	20,0

Evolutie van de jaargemiddelden van de betalingstermijnen sedert 1995

(in kalenderdagen)

	1995	1996	1997	1998	1999
Totaal aantal dagen	43,9	51,5	58,5	55,	54,1

In 1995 is de Commissie begonnen met het registreren van de betalingstermijnen voor facturen. De aan de hand van de gepubliceerde statistieken in 1996 en 1997 vastgestelde verslechtering is ongetwijfeld grotendeels te wijten aan het feit dat de diensten de gegevens over de follow-up van de facturen nauwkeuriger in het boekhoudkundig systeem hebben geregistreerd.

(¹) Deze statistieken omvatten niet de betaling van de voorschotten aan de lidstaten in het kader van het EOGFL-Garantie die extracomptabel worden geboekt wanneer zij worden uitbetaald.

(2001/C 89 E/071)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1677/00
van Jillian Evans (Verts/ALE) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Staatsburgerschap van de lidstaten

Vóór de inwerkingtreding van de wet van 1981 inzake de Britse nationaliteit, waarin is bepaald dat het staatsburgerschap zowel in mannelijke als vrouwelijke lijn erfelijk is, was de nationaliteitswet in het Verenigd Koninkrijk gebaseerd op het beginsel dat de nationaliteit alleen via de mannelijke lijn erfelijk was. Er is besloten dat kinderen van Britse moeders die vóór de inwerkingtreding van de wet van 1981 inzake de Britse nationaliteit in het buitenland zijn geboren, niet automatisch de Britse nationaliteit kunnen krijgen. Kinderen van Britse vaders die vóór de inwerkingtreding van de wet van 1981 inzake de Britse nationaliteit in het buitenland zijn geboren, hebben echter wel het recht op het volwaardige Britse staatsburgerschap.

Is de Commissie het ermee eens dat het besluit van de Britse regering om genoemde wet niet retroactief toe te passen, afbreuk doet aan de rechten van de Britse vrouwen? Welke stappen kan de Commissie ondernemen om deze situatie recht te trekken?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(26 juli 2000)

De Commissie wenst erop te wijzen dat kwesties betreffende de nationaliteit van een lidstaat uitsluitend worden geregeld in het kader van de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat. Dit beginsel wordt gespecificeerd in de bij het Verdrag betreffende de Europese Unie gevoegde Verklaring (¹) betreffende de nationaliteit van een lidstaat en werd tevens door het Hof van Justitie bevestigd in de Zaak Micheletti (²).

Aangezien het een interne aangelegenheid betreft, kan de Commissie zich niet uitspreken over het vermeende discriminerend karakter van de Britse nationaliteitswet van 1981.

Om de bovengenoemde redenen komt het de Commissie niet toe op dit gebied maatregelen te nemen.

(¹) PB C 191 van 29.7.1992.

(²) Zaak C-369/90, Jurispr. 1992, blz. I-4239.

(2001/C 89 E/072)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1686/00
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Tenuitvoerlegging van de EU-richtlijn gegevensbescherming

Hebben alle lidstaten thans de richtlijn gegevensbescherming geratificeerd? In de zomer van 1999 zei de heer Leijon, de minister die in Zweden verantwoordelijk is, dat een nieuwe gegevensrichtlijn moest worden geformuleerd ter opheldering van vragen in verband met de publicatie van persoonlijke gegevens op Internet. Hoe strikt interpreteren de lidstaten wie het recht heeft op Internet namen te publiceren? Heeft eenieder het recht op Internet journalistiek materiaal te publiceren en hoe strikt is de eis dat de publicatie een literair, artistiek of journalistiek doel moet dienen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(18 juli 2000)

De Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de natuurlijke bescherming van personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens⁽¹⁾, is binnen de termijnen (24 oktober 1998) slechts door vier lidstaten in nationaal recht omgezet. Op dit moment hebben vijf lidstaten nog steeds niet de nationale maatregelen genomen om de richtlijn ten uitvoer te leggen en de Commissie heeft inbreukprocedures gestart.

Voor zover de Commissie bekend is, is de kwestie van de publicatie van persoonsgegevens op internet tot nu toe uitsluitend in Zweden ter sprake gebracht. Dit geschiedde in verband met de eerste versie van de Zweedse wet die de overdracht van persoonsgegevens naar derde landen strenger dan de richtlijn verbodt. Intussen is de Zweedse wet in de zin van de richtlijn gewijzigd.

De richtlijn is van toepassing op iedere verwerking van persoonsgegevens, met inbegrip van de publicatie op internet. Zij verplicht de lidstaten voor de verwerking van persoonsgegevens voor uitsluitend journalistieke of voor artistieke of literaire doeleinden in uitzonderingen op en afwijkingen van de bepalingen van de richtlijn te voorzien, en wel uitsluitend voor zover deze nodig blijken om het recht op de persoonlijke levenssfeer te verzoenen met de regels betreffende de vrijheid van meningsuiting. Iedere uitzondering of afwijking moet dus het beginsel van proportionaliteit in acht nemen, teneinde een evenwicht te handhaven met het recht op eerbieding van de persoonlijke levenssfeer van de betrokken persoon. Geen enkele uitzondering op of afwijking van de voorschriften over de veiligheid is mogelijk. De met de controle van deze sector belaste autoriteiten moeten in ieder geval bepaalde bevoegdheden a posteriori behouden.

Uitzonderingen en vrijstellingen kunnen niet noodzakelijk zijn wanneer de flexibiliteit van verschillende bepalingen van de richtlijn of krachtens andere specifieke bepalingen toegestane afwijkingen (die natuurlijk eveneens op restrictieve wijze moeten worden geïnterpreteerd) het reeds mogelijk maken een bevredigend evenwicht te vinden tussen persoonlijke levenssfeer en vrijheid van meningsuiting.

Voor zover de lidstaat van mening is dat sommige vrijstellingen noodzakelijk zijn, gelden deze voor iedereen die persoonsgegevens strikt voor deze aangeduide doeleinden verwerkt.

De lidstaten moeten dus de op het spel staande belangen evalueren, waarbij zij de in de richtlijn vermelde criteria van strikte doelstelling, noodzaak en proportionaliteit in acht moeten nemen.

Teneinde dienstige richtsnoeren te geven voor de interpretatie van de richtlijn terzake, heeft de bij artikel 29 van Richtlijn 95/46/EG opgerichte groep voor de bescherming van personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens, de aanbeveling 1/97 goedgekeurd „Wetgeving over de bescherming van gegevens en media” (WP 1, verkrijgbaar in alle officiële talen op onderstaand adres:

http://europa.eu.int/comm/fr/internal_market/media/dataprot/wpdocs/index.htm).

⁽¹⁾ PB L 281 van 23.11.1995.

(2001/C 89 E/073)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1687/00
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: EU-normen tegenover lokale voedselproductie

Een ICA-vestiging in Torsås in Zuid-Zweden verkocht in het voorjaar van 1998 eieren die zij betrok van een boer uit de buurt. Op 1 januari 1998 voerde de EU echter normen voor de eierhandel in die zodanig werden geïnterpreteerd dat eieren die de lokale producenten niet zelf kunnen doorlichten en verpakken naar een erkende eierpakkerij moeten worden vervoerd. Hierdoor kon de ICA-vestiging in Torsås geen eieren van boeren uit de buurt meer verkopen. In plaats daarvan moeten de eieren eerst 250 kilometer worden vervoerd naar de eierpakkerij in Hässleholm en vervolgens verpakt weer terug worden gebracht. Dit houdt in dat de ontwikkeling van de lokale levensmiddelenproductie wordt geremd. Hoe ziet de Commissie dit probleem? Moeten eieren die in winkels worden verkocht doorgelicht en verpakt zijn in een erkende eierpakkerij?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 juli 2000)

Verordening (EEG) nr. 1907/90 van de Raad van 26 juni 1990 betreffende bepaalde handelsnormen voor eieren⁽¹⁾ is in Zweden sinds 1 januari 1998 van toepassing. Op grond van die verordening mogen eieren slechts worden verhandeld wanneer zij voldoen aan de bepalingen van die verordening, namelijk: de eieren moeten worden ingedeeld in kwaliteitsklassen, en eieren van klasse A moeten ook worden ingedeeld naar gewicht; alleen pakstations mogen eieren sorteren; de producent mag alleen aan verzamelaars, aan pakstations, aan markten voor groothandelaars, of aan de industrie eieren leveren.

De Commissie bevestigt dan ook dat, om de consument een aanbod van kwaliteitseieren te kunnen garanderen, eieren niet rechtstreeks van de boer aan de kleinhandel mogen worden geleverd zonder eerst in een pakstation te zijn doorgelicht en ingedeeld. Wat het door het geachte parlementslid genoemde geval in Zuid-Zweden betreft zij opgemerkt dat zich volgens de Zweedse Landbouwwraad binnen een straal van 150 kilometer rond Torsås ongeveer 20 pakstations bevinden, waarvan er sommige zelfs nog veel dichter bij gelegen zijn. Bovendien kunnen producenten als pakstations worden erkend als hun lokalen en apparatuur voor het doorlichten en sorteren van eieren voldoen aan de voorwaarden die in de gemeenschappelijke handelsnormen voor eieren zijn vastgesteld.

⁽¹⁾ PB L 173 van 6.7.1990.

(2001/C 89 E/074)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1700/00
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Nationale belastingen en heffingen op ingevoerde auto's

Heeft de Zweedse overheid het recht een ingevoerde gebruikte auto te bezwaren met een verkoopsheffing die even hoog is als die op een nieuwe Zweedse auto? Hetzelfde geldt voor milieu- en verwijderingsheffingen. Heeft de Zweedse overheid het recht een ingevoerde auto te belasten met een even hoge heffing als een nieuwe Zweedse auto?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(18 juli 2000)

Volgens de jurisprudentie van het Hof van Justitie vormt het heffen door een lidstaat op voertuigen afkomstig uit de overige lidstaten van een belasting die is gebaseerd op een waarde die in het algemeen

hoger is dan de werkelijke waarde, discriminatie in de zin van artikel 90 (ex artikel 95) van het EG-Verdrag, wanneer soortgelijke voertuigen ressorterende onder de markt van de lidstaat in kwestie op grond van hun werkelijke waarde worden aangeslagen. In de praktijk gaat het bij de te zwaar belaste voertuigen waarop deze jurisprudentie slaat om gebruikte voertuigen, terwijl nieuwe voertuigen in het algemeen op basis van hun reële waarde worden belast.

Uit de arresten van het Hof⁽¹⁾ blijkt dat de jurisprudentie in kwestie slaat op op basis van de waarde van het voertuig vastgestelde belastingen. Nu gaat het bij de in Zweden op voertuigen toegepaste heffing in geld — de heffing waarop het geachte parlamentslid doelt — niet om een belasting over de waarde, maar om een vast recht, dat 700 Zweedse kroon (= 84,43 €) bedraagt en dat los staat van de waarde van het voertuig en beoogt van tevoren de kosten van opruiming van het voertuig (wanneer het zijn levenscyclus heeft beëindigd en definitief van de markt zal worden verwijderd) te dekken. Aan dit recht („scraping fee”) zijn in Zweden geregistreerde voertuigen onderworpen bij de eerste ingebruikneming in deze lidstaat, ongeacht of het om nieuwe of gebruikte voertuigen gaat. Voorts houdt dit recht verband met het milieubeleid van de lidstaat dat ernaar streeft dat voertuigen wanneer zij hun levenscyclus hebben beëindigd, niet zomaar ergens worden achtergelaten, maar met inachtneming van de milieuregels worden verschrot, zaak waarvoor erkende ondernemers zorgen. Daarom vindt er van de zijde van de Zweedse overheid een soort gedeeltelijke vergoeding (500 Zweedse kronen) van bedoeld recht plaats indien voertuigen door erkende ondernemers worden verschrot.

De Commissie is dan ook van mening dat voornoemd door de Zweedse overheid geheven recht bij de eerste ingebruikneming van een voertuig in Zweden niet onverenigbaar is met het gemeenschapsrecht.

De Commissie is, afgezien van voornoemde belasting en de BTW, niet op de hoogte van andere in Zweden geheven belastingen op voertuigen bij de verkoop en ingebruikneming in die lidstaat.

⁽¹⁾ Met name: arrest van het Hof van 11 december 1990, Commissie/Denemarken, zaak C- 47/88, Jurispr. 1990, blz. I-4509; arrest van 9 maart 1995, Nunes Tadeu, C-345/93, Jurispr. 1993, blz. I-479; arrest van 23 oktober 1997, Commissie/Griekenland, zaak C-375/95, Jurispr. 1997 blz. I-5981.

(2001/C 89 E/075)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1711/00
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Toewijzing van start- en landingsrechten en regionale luchtvaartdiensten

Verordening van de Raad (EEG) nr. 95/93⁽¹⁾ biedt de lidstaten de bevoegdheid om een regionale luchtroute tussen de meer afgelegen regio's en de belangrijkste stedelijke luchthavens toe te wijzen. Vooralsnog is dit echter een optie en geen verplichting.

British Airways heeft onlangs zijn regionale lijndienst tussen Plymouth en Heathrow opgeheven, hetgeen in Plymouth tot bezorgdheid heeft geleid dat de toestroom van investeringen in gevaar komt (of zelfs zal wegvallen) vanwege het ontbreken van een luchtverbinding met de hoofdstad.

Kan de Commissie aangeven of er plannen bestaan om de lidstaten wettelijk te verplichten een regionale luchtverbinding te onderhouden met die regio's die ver verwijderd liggen van de hoofdstad?

Kan de Commissie daarnaast aangeven wat momenteel de plannen zijn met betrekking tot regelgeving op het gebied van start- en landingsrechten, en of er zich wijzigingen op dit terrein zullen voordoen?

⁽¹⁾ PB L 14 van 22.1.1993, blz. 1.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(11 juli 2000)

De huidige „slot”- verordening⁽¹⁾ stelt lidstaten in staat erop toe te zien dat luchtvaartmaatschappijen die binnenlandse geregelde diensten onderhouden toegang hebben tot overbelaste luchthavens. Genoemde verordening geeft de lidstaten het recht „slots” op dergelijke luchthavens te reserveren op routes die perifere of ontwikkelingsregio's op hun grondgebied bedienen en die van vitaal belang worden geacht voor de economische ontwikkeling van de regio, of op routes waar openbare dienstverplichtingen zijn opgelegd.

Dergelijke verplichtingen kunnen, overeenkomstig het bepaalde in de verordening betreffende de toegang tot luchtroutes⁽²⁾, door een lidstaat worden opgelegd, indien het van vitaal belang is voor de economie van bepaalde regio's dat voldoende geregelde diensten worden onderhouden en indien zonder die verplichting geen of onvoldoende luchtverbindingen zouden bestaan. In beide gevallen is het de bevoegdheid van de lidstaten om de behoefte aan dergelijke diensten te onderzoeken en de passende „slots” te reserveren.

Het Verenigd Koninkrijk heeft openbare dienstverplichtingen opgelegd op routes die de Scottish Highlands and Islands bedienen. Bij de lijn Plymouth – Londen Heathrow gaat het om een commerciële luchtdienst waaraan geen bijzondere voorwaarden zijn verbonden.

De Commissie, zal bij de voorbereiding van het in haar werkprogramma voor 2000 aangekondigde voorstel tot herziening van de „slot”-verordening, rekening houden met alle aspecten die bij de toewijzing van „slots” een rol spelen.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) no 95/93 van de Raad van 18.1.1993 betreffende gemeenschappelijke regels voor de toewijzing van „slots” op communautaire luchthavens, PB L 14 van 22.1.1993.

⁽²⁾ Verordening (EEG) no 2408/92 van de Raad van 23.7.1992 betreffende de toegang van communautaire luchtvaartmaatschappijen tot intracomunitaire luchtroutes, PB L 240 van 24.8.1992.

(2001/C 89 E/076)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1716/00

van Olivier Dupuis (TDI) aan de Commissie

(29 mei 2000)

Betreft: Steekpenningen en beleid van de Unie inzake overtreding van de mededingingsregels en corruptiebestrijding

In haar antwoord van 8 november 1999 op schriftelijke vraag P-1844/99⁽¹⁾ verklaart de Commissie in het kader van haar mededeling van 21 mei 1997 over het beleid van de Unie ter bestrijding van corruptie bereid te zijn het probleem van de aftrekbaarheid van smeergeld bij de lidstaten aan te kaarten in de daartoe aangewezen fora, teneinde een akkoord te vinden over een gezamenlijke aanpak om deze aftrekkpost af te schaffen.

In haar antwoord van april (gezamenlijke beantwoording van mondelinge vraag nr. 59 H-0257/00⁽²⁾ en schriftelijke vraag E-2012/99⁽³⁾), verklaart de Commissie over inlichtingen te beschikken volgens welke alle lidstaten waar bedrijven aan buitenlandse ambtenaren betaalde commissielonen mogen aftrekken van hun winst, hun wetgeving reeds hebben gewijzigd of hiermee bezig zijn teneinde concreet vorm te geven aan de aanbevelingen van de OESO van april 1996 en de mededeling van de Commissie van 21 mei 1997.

Kan de Commissie nauwkeurig aangeven om welke lidstaten het hierbij gaat en welke termijnen voor de wijziging van de respectieve wetgevingen in acht zijn genomen of gelden?

De Commissie verklaart voorts dat zij momenteel geen plannen heeft om een harmonisatie voor te stellen van de voorwaarden voor aftrekbaarheid van aan particuliere personen of bedrijven betaalde commissielonen. Beseft de Commissie dat een en ander niet alleen een duidelijke inbreuk betekent op de mededingingsregels maar tevens dat een aanzienlijk deel van de bedragen die zogenaamd worden uitgetrokken voor handelingen die erop zijn gericht door middel van de betaling van commissielonen aan particuliere personen of bedrijven in derde landen contracten te verkrijgen, in werkelijkheid als eindbestemming tussenpersonen of leidinggevenden van bedrijven in het land van herkomst, lid van de Unie, heeft?

Is de Commissie om deze redenen niet van oordeel dat het dringend noodzakelijk is stappen te ondernemen om zo snel mogelijk een einde te maken aan de aftrekbaarheid van commissielonen betaald aan publiekrechtelijke of particuliere personen en/of bedrijven?

⁽¹⁾ PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 32.

⁽²⁾ Handelingen van het Europees Parlement (april 2000).

⁽³⁾ PB C 219 E van 1.8.2000, blz. 67.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(12 juli 2000)

In aanvulling op haar door het geachte parlementslid vermelde vorige antwoorden kan de Commissie mededelen dat, naar luid van de door de lidstaten van de Gemeenschap aan de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) verstrekte gegevens, alle lidstaten waar ondernemingen de aan buitenlandse ambtenaren betaalde commissielonen nog mochten aftrekken van hun winst, met uitzondering van Luxemburg, hun wetgeving reeds hebben gewijzigd ten einde bedoelde aftrekbaarheid op te heffen en aldus uitvoering te geven aan de beginselen vervat in de aanbeveling van de OESO van april 1996 en in de mededeling van de Commissie van 21 mei 1997⁽¹⁾ over het beleid van de Unie ter bestrijding van corruptie.

Volgens de door Luxemburg aan de OESO verstrekte gegevens, heeft deze lidstaat met het oog op de opheffing van bedoelde aftrekbaarheid van commissielonen bij het nationaal Parlement reeds een ontwerp van wet ingediend. Dit ontwerp van wet zou tegen eind 2000 moeten worden goedgekeurd.

Met betrekking tot corruptie in de particuliere sector heeft de Raad op 22 december 1998⁽²⁾ zijn goedkeuring gehecht aan een gemeenschappelijk optreden op basis van artikel 31 (voormalig artikel K.3) van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Op grond van artikel 8 van dit gemeenschappelijk optreden moet elke lidstaat zijn bevoegde autoriteiten binnen twee jaar na de inwerkingtreding van dit gemeenschappelijk optreden (op 31 december 1998) passende voorstellen op strafrechtelijk gebied betreffende de uitvoering van dit gemeenschappelijk optreden ter aanneming voorleggen. De Raad dient de resultaten van het gemeenschappelijk optreden binnen drie jaar na de inwerkingtreding ervan te beoordelen. Het zal slechts aan de hand van de resultaten van het gemeenschappelijk optreden mogelijk zijn na te gaan of de aldus getroffen maatregel op strafrechtelijk gebied al dan niet nog moet worden aangevuld met een fiscale maatregel.

⁽¹⁾ COM(97) 192 def.

⁽²⁾ PB L 358 van 31.12.1998.

(2001/C 89 E/077)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1733/00

van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(31 mei 2000)

Betreft: Openbaarheid van het bestaan van bedrijven voor productie en opslag van vuurwerk en opname van deze bedrijven op de risicolijst bij richtlijn 96/82/EG (Seveso II)

Zoals bekend heeft op zaterdag 13 mei in de wijk Mekkelholt in de Nederlandse stad Enschede een ernstige ramp plaatsgevonden door het ontploffen van het vuurwerk-opslagbedrijf „SE Fireworks”, waardoor een groot aantal doden en gewonden is te betreuren.

We stellen hierover de volgende drie vragen.

1. Onmiddellijk na het plaatsvinden van de ramp is een discussie begonnen over de onveiligheid die dit soort bedrijven veroorzaakt voor hun omgeving. Het is de tweede keer binnen tien jaar dat er zich in Nederland een dergelijke ernstige ramp met een vuurwerkbedrijf voordoet; in 1991 ontplofte een fabriek in de gemeente Culemborg.

In Nederland bestaan volgens het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieu (VROM) 19 grote vuurwerkbedrijven met een omvang van 100 tot 1500 ton (het bedrijf SE Fireworks had een omvang van 100 ton vuurwerk). Deze bedrijven staan niet op de lijst van bedrijven die een ernstig risico voor de omgeving vormen en die moeten voldoen aan de voorwaarden van de richtlijn 96/82/EG (Seveso II). Door de Seveso-richtlijn worden aan bedrijven bepaalde verplichtingen opgelegd om zware risico's en ongevallen voor bedrijf en omgeving te voorkómen.

Kan de Commissie bevestigen dat vuurwerkbedrijven niet op de lijst van risicobedrijven voorkomen?

2. Zo ja, is de Commissie met mij van mening dat — gezien de ernst van de rampen die zich met vuurwerkbedrijven kunnen voordoen — deze bedrijven alsnog onder de Europese Seveso II-richtlijn dienen te vallen? Is de Commissie bereid daartoe de benodigde stappen te ondernemen?

3. Is de Commissie met mij van mening dat overal binnen de lidstaten van de EU ten behoeve van omwonenden, gemeentebestuurders, media en rampenbestrijders een maximale openbaarheid dient te bestaan met betrekking tot het bestaan van risicobedrijven en de ten behoeve van deze bedrijven voor de overheid afgegeven vergunningen, omdat deze openbaarheid kan bijdragen tot een zorgvuldiger besluitvorming over de inpassing van zulke bedrijven en tot meer snelheid bij het bestrijden van branden en het evacueren van omwonenden?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(20 juli 2000)

1. Terwijl de oorspronkelijke Seveso-richtlijn (Richtlijn 82/501/EEG van de Raad van 24 juni 1982 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten ⁽¹⁾) een lijst van mogelijk gevaarlijke industriële activiteiten bevatte, waarin fabricage en opslag van vuurwerk niet waren opgenomen, werd in de Seveso II-richtlijn (Richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken ⁽²⁾) voor een andere aanpak gekozen om het toepassingsgebied af te bakenen. De Seveso II-richtlijn heeft sinds 3 februari 1999 de oorspronkelijke Seveso-richtlijn volledig vervangen.

De Seveso II-richtlijn heeft uitsluitend betrekking op de „aanwezigheid van gevaarlijke stoffen in inrichtingen”. Bovendien is in de lijst van gevaarlijke stoffen van bijlage I het aantal stoffen teruggebracht van 180 tot 50 om zo een meer uitgebreide en systematische lijst met algemene categorieën zoals „toxisch”, „ontploffbaar” of „ontvlambaar” te verkrijgen. Deze veranderingen hebben het toepassingsgebied van de richtlijn verruimd en vereenvoudigd. Voor het eerst is de richtlijn binnen bepaalde grenzen van toepassing op de fabricage en opslag van pyrotechnische stoffen.

Volgens door de Nederlandse autoriteiten verstrekte informatie valt de inrichting S. Fireworks in Enschede echter niet onder de Seveso II-richtlijn, omdat de door de richtlijn bepaalde grenswaarden niet werden bereikt. De Seveso II-richtlijn onderscheidt net zoals zijn voorganger 2 niveaus, hetgeen betekent dat er twee verschillende drempelwaarden bestaan voor elke stof en voor elke categorie stoffen die is vermeld in bijlage I van de richtlijn. Verondersteld wordt dat het risico van zware ongevallen groter wordt naarmate de in de inrichting aanwezige hoeveelheden stoffen groter zijn. De drempelwaarden voor pyrotechnische stoffen bedragen 50 ton (eerste drempel) en 200 ton (tweede drempel).

2. Na een volledig onderzoek van het ongeval zal de Commissie de drempelwaarden voor pyrotechnische stoffen opnieuw bezien en indien nodig voorstellen tot wijziging van de Seveso-II-richtlijn doen. Dit proces zal worden uitgevoerd in nauwe samenwerking met de lidstaten, het Parlement en andere belanghebbende partijen.

3. De Commissie is het er inderdaad mee eens dat in de ganse Gemeenschap het besluitvormingsproces betreffende de vestiging van gevaarlijke industriële inrichtingen zo transparant mogelijk dient te zijn.

Daarom bevat de Seveso II-richtlijn een nieuwe bepaling die luidt dat in het beleid inzake ruimtelijke ordening van de lidstaten rekening dient te worden gehouden met de gevolgen van zware ongevallen. De lidstaten zijn verplicht het doel van de richtlijn na te streven, namelijk de preventie van zware ongevallen en de beperking van de gevolgen daarvan voor mens en milieu via toezicht op de vestiging van nieuwe inrichtingen, wijzigingen van bestaande inrichtingen en nieuwe ontwikkelingen rond bestaande inrichtingen zoals verbindingswegen, openbare locaties en woongebieden. Op langere termijn moet het beleid inzake ruimtelijke ordening garanderen dat tussen gevaarlijke inrichtingen en woongebieden een veilige afstand wordt bewaard. De lidstaten dragen er zorg voor dat alle bevoegde autoriteiten en alle diensten voor ruimtelijke ordening passende adviesprocedures invoeren. De invoering van deze bepaling kan worden beschouwd als een belangrijke stap met het oog op de beperking van de gevolgen van grote industriële ongevallen.

Bovendien is de visualisering van het risico door middel van landkaarten belangrijk. In het kader van industrieel risicobeheer kunnen kaarten een visueel en „direct” beeld geven van hypothetische zware ongevallen en de gevolgen daarvan voor de onmiddellijke omgeving. Daarom ontwikkelt het Bureau voor risico's van grote ongevallen, dat werd opgericht binnen het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek van de Commissie, het Seveso Plants Information Retrieval System (SPIRS). De doelstelling van SPIRS is het

maken van kaarten met daarop alle installaties in de Gemeenschap die vallen onder de Seveso-richtlijn en het ondersteunen van de met risicobeheer samenhangende besluitvorming door de lidstaten via een flexibel instrument dat de installaties rangschikt volgens het potentiële risico.

(¹) PB L 230 van 5.8.1982, blz. 1.

(²) PB L 10 van 14.1.1997, blz. 13.

(2001/C 89 E/078)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1740/00
van Ioannis Souladakis (PSE) aan de Commissie

(31 mei 2000)

Betreft: Financiering pretoetredingsprocedure Cyprus en Malta

Wat denkt de Commissie te doen om de voor de toetredingslanden bestemde begrotingslijnen over te schrijven van hoofdstuk B4 van de begroting (externe steun) naar hoofdstuk B7 (pretoetredingssteun), overeenkomstig de reeds door het Europees Parlement goedgekeurde richtsnoeren voor de begroting 2001 (§ 48)?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(6 juli 2000)

De Commissie heeft, in het kader van de herziening van de financiële vooruitzichten (¹), voorgesteld de bedragen voor financiële steun aan Cyprus en Malta over te dragen van rubriek 4 naar rubriek 7. Deze overdracht heeft tot doel de behandeling van deze twee landen in overeenstemming te brengen met die van de andere kandidaat-landen die reeds tot rubriek 7 „pretoetredingssteun” behoren (de verordening betreffende de pretoetredingsstrategie voor Cyprus en Malta is op 13 maart 2000 vastgesteld — Verordening nr. 555/2000 van de Raad (²)).

In deze context is er voorgesteld onder rubriek 7 een subrubriek voor de mediterrane landen op te nemen (Cyprus en Malta mogen immers geen gebruik maken van de pretoetredingsinstrumenten Ispa en Sapard).

Deze overdracht belooft, over de periode 2001-2006, 20 miljoen € per jaar.

In het meer budgettair opzicht zijn er tijdens de begrotingsprocedure 2000 twee nieuwe begrotingsonderdelen opgenomen onder titel B7-0, namelijk B7-040 „Pretoetredingsstrategie ten behoeve van Malta” en B7-041 „Pretoetredingsstrategie ten behoeve van Cyprus”. Deze twee onderdelen waren voorzien van een pro memoire (p.m.), terwijl de desbetreffende bedragen steeds geboekt waren op begrotingsonderdeel B7-4012 „Financiële steun aan Cyprus en Malta”.

De Commissie stelt in het voorontwerp van begroting (VOB) 2001 voor, rekening houdend met de vaststelling van bovengenoemde verordening, de twee nieuwe begrotingsonderdelen te voorzien van kredieten: 7,5 miljoen € voor Malta (B7-040) en 11,5 miljoen € voor Cyprus (B7-041).

(¹) COM(2000) 262 def.

(²) PB L 68 van 16.3.2000.

(2001/C 89 E/079)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1746/00
van José Ribeiro e Castro (UEN) aan de Commissie

(25 mei 2000)

Betreft: Rechtsgrondslag „Sancties” tegen Oostenrijk. Verslag van de Commissie

Onlangs werd bekend gemaakt dat de Oostenrijkse kanselier Wolfgang Schuessel de Commissie heeft verzocht een gedetailleerd verslag op te stellen over de situatie in Oostenrijk met het oog op de „sancties” tegen Oostenrijk waartoe de Europese Unie besloten heeft. Dit verslag zou op tijd klaar moeten zijn voor de bijeenkomst van de Europese Raad van 19 en 20 juni in Sancta Maria da Feira.

De context van genoemde „sancties” en de feitelijke en wettige redenen die eraan ten grondslag liggen, zijn niet erg duidelijk en er is wel beweerd dat deze sancties binnen het strikte kader van de bilaterale betrekkingen tussen Oostenrijk en de veertien lidstaten vallen. Uit de strubbelingen die zich tijdens de Europese tops en bij diverse andere vergaderingen die voor het reilen en zeilen van de instellingen van de EU nodig zijn — tot op het hoogste niveau van de Raad — hebben voorgedaan, uit sommige besluiten die door de meerderheid van het Europees Parlement zijn aangenomen en het feit dat de „sancties” door het voorzitterschap van de Raad zelf zijn bekendgemaakt — en niet via veertien verklaringen van de veertien afzonderlijke lidstaten in het kader van hun bilaterale betrekkingen — blijkt echter dat dit zonder enige zweem van twijfel in het kader van de Unie en haar functioneren heeft plaatsgevonden.

De Verdragen laten hierover echter geen enkele onzekerheid bestaan. In de artikelen 6 en 7 van het Verdrag betreffende de Europese Unie wordt namelijk de Commissie genoemd als de Europese instantie die in de praktijk bevoegd is om verslagen uit te brengen en voorstellen te doen over hetgeen zij gepast acht — artikel 7, lid 1 VEU.

Nu was men er in het algemeen van overtuigd dat de tijd nu rijp was om de Unie uit te breiden in plaats van in te krimpen, zoals men ook dacht dat de tijd nu rijp was om het belang van de fundamentele rechten te bevestigen en niet om deze om het even welke reden met de voeten te treden. De Verdragen moeten door iedereen worden gerespecteerd en schending of het niet-respecteren van de Verdragen kunnen slechts tot problemen leiden waarvan de gevolgen niet te overzien zijn, zoals in de lange geschiedenis van Europa vaak pijnlijk gebleken is als over internationale betrekkingen een gerechtelijk oordeel moest worden geveld. De eerbiediging van de Verdragen vormt een fundamenteel element van de rechtsstaat waaraan de Unie, haar instellingen en de lidstaten zich volledig dienen te onderwerpen — artikel 6, lid 1 VEU.

Kan de Commissie dan ook mededelen of zijn op grond van de Verdragen en het rechtsstaatsbeginsel van plan is in te gaan op het verzoek van de Oostenrijkse kanselier Wolfgang Schuessel om nog voor de volgende Europese top van 19 en 20 juni a.s. een grondig verslag over de situatie in Oostenrijk op te stellen?

(2001/C 89 E/080)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1823/00
van Daniela Raschhofer (NI) aan de Commissie

(31 mei 2000)

Betreft: Verslag van de Commissie over de situatie in Oostenrijk

De Oostenrijkse bondskanselier heeft het voorstel gedaan dat de Commissie als hoedster der Verdragen een verslag moet opstellen over Oostenrijk. In dit document moet een onderzoek worden gedaan naar de situatie in Oostenrijk vanuit het gezichtspunt van de naleving van de grondbeginselen van het EU-Verdrag. Op grond van dit verslag moet worden onderzocht of er werkelijk redenen bestaan voor de sancties tegen Oostenrijk.

1. Onder welke voorwaarden zou de Commissie een verslag opstellen over de naleving van de beginselen van artikel 6 van het EU-Verdrag in Oostenrijk?
2. De Commissie is hoedster der Verdragen en controleert voortdurend of het gedrag van de lidstaten in overeenstemming met de Verdragen is. Onder welke voorwaarden zal de Commissie verslagen opstellen over de naleving van de beginselen van artikel 6 van het EU-Verdrag in alle lidstaten?
3. Beschouwt de Commissie de sancties van de 14 tegen Oostenrijk als een schending van de EU-Verdragen?
4. Ziet de Commissie op grond der Verdragen een reden voor de maatregelen van de 14 tegen Oostenrijk?
5. Welke resultaten heeft de permanente observatie van Oostenrijk door de Commissie opgeleverd?
6. Zijn er aanwijzingen dat door de regeringsdeelneming van de FPÖ fundamentele waarden van de EU werden geschonden? Zo ja, welke?
7. De 14 lidstaten beweren bilaterale sancties te hebben getroffen. Het besluit werd afgekondigd door de Portugese Raadsvoorzitter. De 14 beweren telkens weer dat zij alleen gezamenlijk tot opheffing van de sancties kunnen besluiten. Ziet de Commissie daarin geen aanwijzing dat het hier niet om bilaterale, maar om multilaterale sancties gaat, en dus om een besluit van de Raad?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Prodi namens de Commissie
op de schriftelijke vragen P-1746/00 en P-1823/00**

(3 augustus 2000)

Zoals de Commissie in antwoord op meerdere vragen van leden van het Europees Parlement reeds heeft verklaard, houden de bilaterale maatregelen van de regeringen van 14 lidstaten ten aanzien van de regeringscoalitie in Oostenrijk geen verband met het EU-Verdrag of het EG-Verdrag en hebben ze geen uitwerking op de rechten en plichten van enige lidstaat uit hoofde van het Gemeenschapsrecht.

De Commissie heeft eveneens reeds meerdere malen aangegeven dat ze door zal gaan met het vervullen van haar rol als hoedster van de bepalingen en waarden in de verdragen, die de grondslag van de Unie vormen, en dat ze haar vastberadenheid op dat punt bevestigt.

Zoals de geachte afgevaardigde weet, zullen op verzoek van de lidstaten drie, door de president van het Europees Hof voor de rechten van de mens aangewezen persoonlijkheden een rapport opstellen over de manier waarop de Oostenrijkse regering de gemeenschappelijke waarden van de Unie respecteert.

(2001/C 89 E/081)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1755/00
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Raad**

(5 juni 2000)

Betreft: Belastingwerkgroepen

Kan de Raad bijzonderheden verstrekken over alle formele en informele werkgroepen en comités die momenteel actief zijn op het gebied van belastingen en fiscaal beleid op EU-niveau?

Kan de Raad met name mededelen:

- a) wat de opdracht is van deze groepen;
- b) wat de samenstelling is van de groepen;
- c) op welke datum zij hun eerste vergadering hebben gehouden; en
- d) welke toekomstige vergaderingen zij hebben gepland?

Antwoord

(23 oktober 2000)

De werkgroepen die binnen de Raad bevoegd zijn op het gebied van belastingen, zijn de Groep belastingvraagstukken en de Groep gedragscode (belastingregeling voor ondernemingen).

De Groep belastingvraagstukken heeft tot taak alle werkzaamheden op belastinggebied van het COREPER en de Raad voor te bereiden, met uitzondering van de werkzaamheden in verband met de gedragscode (belastingregeling voor ondernemingen). De Groep is samengesteld uit nationale ambtenaren en een vertegenwoordiger van de Commissie, met bevoegdheid op de gebieden die door de werkzaamheden van de Groep worden bestreken.

De Groep gedragscode (belastingregeling voor ondernemingen) is belast met het onderzoeken van belastingmaatregelen waarop mogelijk de gedragscode inzake de belastingregeling voor ondernemingen van toepassing is, en het toezien op de verstrekking van informatie over die maatregelen. De Groep is samengesteld uit één vertegenwoordiger op hoog niveau en één plaatsvervanger per lidstaat en van de Commissie. De lidstaten en de Commissie mogen maximaal twee plaatsvervangers aanwijzen die de vertegenwoordiger op hoog niveau of de plaatsvervanger kunnen vervangen indien een van beiden verhinderd is een vergadering van de Groep bij te wonen. De eerste vergadering vond plaats op 8 mei 1998.

Er is geen vast vergaderrooster voor deze Groepen. De Groep belastingvraagstukken vergadert over het algemeen een à twee maal per week. De Groep gedragscode (belastingregeling voor ondernemingen) heeft in haar bestaan twintig maal vergaderd. Luidens de conclusies van de Raad van 9 maart 1998 dient deze Groep ten minste twee maal per jaar op hoog niveau bijeen te komen om een politieke benadering van de werkzaamheden van de Groep te vergemakkelijken.

Voorts moet melding worden gemaakt van de ad hoc Groep belastingfraude en de Groep op hoog niveau belastingen, die hun werkzaamheden onlangs hebben afgesloten.

Tenslotte zij gewezen op het bestaan van Commissiegroepen en -comités die werkzaam zijn op het gebied van belastingen.

(2001/C 89 E/082)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1757/00
van Alejandro Cercas (PSE) aan de Commissie

(31 mei 2000)

Betreft: Het handhaven van de steun aan de sector gedroogd fruit en hazelnoten

De Commissie ziet in dat het nodig is de sector gedroogd fruit en hazelnoten te ondersteunen doordat de gevolgen van invoer nog steeds voortgang vinden. Deze steun kan worden verleend middels de instrumenten waarin de verordening voor plattelandontwikkeling voorziet. Dit is niet voldoende voor de sector gedroogd fruit en hazelnoten omdat genoemde verordeningen inmiddels door de lidstaten zijn geredigeerd zonder rekening te houden met de vraag of er op de begroting voldoende geld is uitgetrokken om het voortbestaan van de sector te kunnen garanderen. Bovendien is het een marktprobleem dat moet worden aangepakt met marktmaatregelen die op uniforme wijze kunnen worden toegepast in alle productiegebieden zonder dat de concurrentie tussen de verschillende producenten wordt vervalst.

Vindt de Commissie ook niet dat er voldoende reden is om vast te houden aan de steun aan de sector gedroogd fruit en hazelnoten?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(11 juli 2000)

Het geachte parlementslid wordt verzocht kennis te nemen van de antwoorden die de Commissie heeft gegeven op de schriftelijke vragen E-524/00 van de heer Pittella en anderen⁽¹⁾, P-989/00 van de heer Martinez⁽²⁾ en E-1356/00 van de heer Hernández Mollar⁽³⁾, alsmede van het antwoord dat de Commissie tijdens het vragenuur in de vergaderperiode van het Parlement in mei 2000 heeft gegeven op mondelinge vraag H-428/00 van de heer Esteve⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ PB C 26 E van 26.1.2001, blz. 57.

⁽²⁾ PB C 53 E van 20.2.2001, blz. 50.

⁽³⁾ PB C 81 E van 13.3.2001, blz. 29.

⁽⁴⁾ Handelingen van het Europees Parlement (mei 2000).

(2001/C 89 E/083)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1759/00
van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(31 mei 2000)

Betreft: Europees samenwerkingsproject voor volwasseneneducatie

De vakvereniging „Sinorquifa — Sindicato dos Trabalhadores da Química, Farmacêutica, Petróleo e Gas do Norte” (CGTP-IN) heeft in het kader van het project voor Europese samenwerking bij volwasseneneducatie PACE — Grundtvig/Socrates/Leonardo da Vinci besloten een partnerschap aan te gaan met twee andere vakverenigingen, het „Syndicat C.G.T. Energie et Mines, Midi, Pyrénées, Toulouse” en de „Federación de Química — C.C.I.G. Galicia”.

Hiertoe zijn aanvragen ingediend.

Kan de Commissie mededelen hoe het met deze aanvragen staat?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(14 juli 2000)

De Commissie heeft selectievoorstellen gedaan op grond van de resultaten van de evaluatie van de in het kader van de actie Grundtvig voor 2000 ingediende aanvragen. Het project P.E.C.E.A. (Project nr.: 88131-CP-1-2000-0-ES-Grundtvig-ADU) maakt deel uit van deze voorstellen.

De voorstellen in verband met de geselecteerde projecten zijn op 26 en 27 juni 2000 voor advies aan het Socrates-comité voorgelegd en de definitieve resultaten zullen in augustus 2000 aan de coördinatoren van de projecten worden meegedeeld.

(2001/C 89 E/084)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1765/00
van Karl von Wogau (PPE-DE) aan de Commissie

(31 mei 2000)

Betreft: Besteding aan onderzoek van ingehouden premies voor tabaksplanters

Is het de Commissie bekend dat sinds 1999 twee procent (1993-1998: één procent) van de aanplantpremie voor tabaksplanters ten behoeve van onderzoek ingehouden worden?

Hoe worden deze middelen besteed?

Deze middelen zijn bestemd voor onderzoek in het kader van de Europese tabaksteelt. De Landesanstalt für Pflanzenbau in Forchheim/Baden neemt aan deze onderzoeksprogramma's deel. Voor onderzoeksopdrachten uit de jaren 1997-1999 moeten nog meer dan 300 000 DM besteed worden. Voor de Duitse tabaksteelt is deze instelling van levensbelang.

Ook zijn in de afgelopen drie jaar in deze onderzoeksector kennelijk geen nieuwe programma's van stapel gelopen. Daarmee rijst de vraag hoe de opgelopen reserves en de toekomstige inkomsten besteed zullen worden.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(11 juli 2000)

Het gemeenschappelijk fonds voor tabak is ingesteld bij artikel 13 van Verordening (EEG) nr. 2075/92 van de Raad van 30 juni 1992 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector ruwe tabak⁽¹⁾. Dit artikel is gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1636/98 van de Raad van 20 juli 1998⁽²⁾. Daarbij zijn de doelstellingen van dit fonds verruimd en is de inhouding om het van middelen te voorzien verdubbeld tot 2% van de premie die voor elke oogst aan de tabakstelers wordt betaald. De opbrengst van deze inhouding bedraagt momenteel circa 19 miljoen € per jaar. De Commissie heeft een nieuwe uitvoeringsverordening⁽³⁾ voor dit fonds uitgewerkt ter vervanging van de bestaande regeling.

In de praktijk zet de Commissie acties op die worden gefinancierd uit een specifiek begrotingsonderdeel, „Communautair fonds voor onderzoek en informatie” genoemd (B1-175). Op dit begrotingsonderdeel worden kredieten uitgetrokken op basis van een raming van de werkelijke kosten in het betrokken begrotingsjaar.

Sinds 1997 zijn uit het fonds geen nieuwe projecten gefinancierd, maar zijn de beschikbare kredieten gebruikt voor de financiering van de lopende projecten. Deze zijn gekozen na twee oproepen tot het indienen van voorstellen in respectievelijk 1994 en 1996. Deze meerjarenprojecten worden gefinancierd door middel van jaartranches. De Commissie is voornemens om in de komende maanden nieuwe projecten op te zetten.

Om een steeds grotere achterstand weg te werken heeft de Commissie tussen december 1999 en april 2000 5,2 miljoen € vastgelegd die bestemd is voor het aanzuiveren van de financiële situatie betreffende de jaren 1997 en 1998 en voor het betalen van de voorschotten voor 2000. Vóór eind 2000 zal nog 0,5 miljoen € worden vastgelegd om de tranches voor 1999 te kunnen aanzuiveren. Bij wijze van voorschotten voor 2000 is reeds 1 miljoen € betaald. In juli 2000 zal de Commissie beginnen met een serie controles ter plaatse om dan overeenkomstig artikel 21 van bijlage II bij het contract de nog verschuldigde saldi te kunnen betalen. De Landesanstalt für Pflanzenbau in Forchheim (Baden) is betrokken bij drie projecten. Wanneer de controles ter plaatse van die projecten zijn afgerond, zullen de nog aan dit instituut verschuldigde bedragen via de coördinatoren worden uitbetaald.

(¹) PB L 215 van 30.7.1992.

(²) PB L 210 van 28.7.1998.

(³) Nog niet gepubliceerd.

(2001/C 89 E/085)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1777/00

van Ioannis Souladakis (PSE) aan de Commissie

(8 juni 2000)

Betreft: Foutieve publicaties van de Europese Unie

In nummer 9 van de European Union Newsletter (Sarajevo, april 2000 – Delegation of the European Commission in Bosnia and Herzegovina) ontbreekt in het artikel „Full Funding for ‚Quick Start Package‘ in South East Europe” elke verwijzing naar de Egnatia-weg, een ontwikkelingsproject dat door de Europese Unie wordt gefinancierd en maximaal bijdraagt tot de ontsluiting van de landen op het Balkan-schiereiland en de ermee gepaard gaande ontwikkeling. De kaart die bij het artikel hoort, bevat de volgende flater: terwijl expliciet wordt verwezen naar de havens van Thessaloniki en Alexandroupoli en hun aansluiting, dankzij het geplande tracé, op de rest van het Europese netwerk, komt het tracé van de Egnatia-weg helemaal niet op de kaart voor.

Beseft de Commissie dat haar diensten, die belast zijn met de promotie van de activiteiten van de Europese Unie, die bijdragen tot de algemene ontwikkeling binnen en buiten de EU, met dergelijke gebrekkige en zinloze publicaties in feite het belang van deze activiteiten van de EU en de weerklink ervan bij de Europese publieke opinie ondermijnen?

Hoe denkt de Commissie haar ambtenaren die bij deze tekortkoming betrokken waren, te controleren om in de toekomst dergelijke verkeerde handelingen te vermijden?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(24 juli 2000)

Het artikel „Full Funding for „Quick Start Package„ in South East Europe”, dat in nummer 9 van de European Union Newsletter is verschenen, had tot doel een overzicht te geven van de gevolgen van het Quick Start Package op de regionale vervoernetwerken en op de pan-Europese vervoercorridors, met name die welke van belang zijn voor Bosnië-Herzegovina. De Commissie gaat ermee akkoord dat bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de verbinding tussen de pan-Europese vervoercorridors en de transeuropese netwerken (TENs). In dit verband zal de Egnatia-weg en zijn verticale verbindingen een essentiële rol spelen bij de ontwikkeling van zuidoost-Europa en bij het verminderen van het regionale isolement.

In het kader daarvan zou het dan ook volkomen denkbaar zijn om een breder beeld te schetsen van de maatregelen van de Gemeenschap ter bevordering van de ontwikkeling van infrastructuur in zuidoost-Europa. De Egnatia-weg loopt echter niet door Bosnië-Herzegovina. Wegens plaatsgebrek meent de Commissie bovendien dat het niet logisch zou zijn om aandacht te besteden aan deze weg zonder de talrijke andere verbindingen met de vervoercorridors te vermelden die van belang zijn voor Bosnië-Herzegovina. Om dezelfde reden komt de Egnatia-weg niet voor op de kaart bij het artikel, die in feite een officiële publicatie is van de Europese Investeringsbank die beschikbaar is op:

De Commissie is dan ook de mening toegedaan dat het in nr. 9 van de European Newsletter gepubliceerde verslag en de kaart voldoende waren om de belangrijkste informatie met betrekking tot de steun van Quick Start voor de ontwikkeling van het wegennet in Bosnië-Herzegovina duidelijk te maken. Hoewel men ervoor moet trachten te zorgen dat het gepubliceerde materiaal betrouwbaar is, blijken correctieve maatregelen in dit geval niet nodig.

(2001/C 89 E/086)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1779/00
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(8 juni 2000)

Betreft: EU-visserijovereenkomsten met Marokko

Is het de Commissie bekend dat de kustwateren ten zuiden van de breedtecirkel van 27 graden en 4 minuten voor de kust liggen van betwist gebied?

Kan zij daarom de bevestiging geven dat het onjuist is deze wateren voor de kust in enige visserijovereenkomst met Marokko op te nemen?

Gaat zij er derhalve mee akkoord dat de kustwateren ten zuiden van de breedtecirkel van 27 graden en 4 minuten niet vallen onder de huidige EU-visserijovereenkomsten waarover met Marokko wordt onderhandeld?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 juli 2000)

Bij eventuele onderhandelingen met Marokko zal de Commissie het begrip „visserijzone van Marokko” gebruiken, dat wordt gedefinieerd als „de onder de soevereiniteit en/of de jurisdictie van Marokko vallende wateren”.

Met deze definitie wordt geenszins vooruitgelopen op de status van de wateren ten zuiden van de breedtecirkel 27°4': dit probleem valt onder het internationaal recht, en in het bijzonder onder de diverse resoluties van de Verenigde Naties, die de Gemeenschap altijd heeft gesteund.

(2001/C 89 E/087)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1780/00
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(8 juni 2000)

Betreft: Verslag-Alyssandrakis over het ruimtevaartbeleid

In dit verslag, dat op 18 mei 2000 door het Europees Parlement werd aangenomen, wordt de Europese Commissie verzocht om organisatie van een conferentie van de ruimtevaartmogendheden, namelijk de Europese Unie, Rusland, de VS, Japan en China, ter bespreking van samenwerking bij de ontwikkeling van lanceringsystemen en de verwezenlijking van een GSSP (Global Stationary Satellite Position).

Zal de Commissie op deze oproep van het Parlement reageren? Zo ja, wanneer zal deze conferentie dan ongeveer plaatsvinden?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(18 juli 2000)

De kwesties van de ontwikkeling van lanceringsystemen en de verwezenlijking van een GSSP (global stationary satellite position) maken geen deel uit van het huidige werkprogramma van de Commissie. Deze onderwerpen worden momenteel doeltreffend aangepakt door de lidstaten.

In antwoord op het verzoek van de Raad (2 december 1999) bereidt de Commissie momenteel samen met het bestuur van het Europees Ruimte-Agentschap een Europese ruimtevaartstrategie voor. Vóór het einde van dit jaar zal aan de Raad en het Parlement een mededeling over de strategie worden voorgelegd.

Deze kwesties zullen als een onderdeel van de strategie worden beschouwd en tijdens verdere besprekingen daarover zal de eventuele rol van de Commissie op het door het geachte parlementslid genoemde gebied worden vastgesteld.

(2001/C 89 E/088)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1781/00

van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie

(8 juni 2000)

Betreft: Bescherming van de regio Akamas op Cyprus

Akamas is een uniek gebied met veel natuurschoon en een grote biodiversiteit in het westelijke deel van Cyprus, waar veel inheemse dier- en plantensoorten worden aangetroffen. Er zijn internationale pogingen ondernomen om de natuurbescherming in dit gebied te bevorderen, zoals het strategisch beheerplan van de Wereldbank voor de instandhouding van Akamas als reservaat voor bescherming van de biosfeer volgens de IUCN-bepalingen, dat o.a. een nationaal park voorzagt (gefinancierd door de Europese Unie), en aanbeveling nr. 63 van 1995 van de Raad van Europa, die uitgaat van de Conventie van Bern. Ondanks die pogingen neemt de regering van Cyprus zich momenteel voor om concessies te doen in de vorm van minder strenge regels voor de ontwikkeling van het gebied, zodat Akamas opengesteld wordt voor toeristische ontwikkeling op grote schaal en infrastructuurprojecten die niet te verenigen zijn met het statuut van een beschermd gebied.

Zoals door de Commissie reeds vermeld in haar periodieke verslag over de vorderingen van Cyprus op weg naar de toetreding, is de richtlijn milieueffectrapportage op Cyprus nog steeds niet omgezet. Hetzelfde geldt voor de omzetting van de habitat- en vogelrichtlijn, met name met betrekking tot beheerskwesties en het opzetten van een algemeen systeem voor het aanwijzen van speciale beschermingszones, terwijl de omzetting en tenuitvoerlegging van de milieuregelgeving een fundamentele voorwaarde is voor de toetreding van Cyprus tot de EU, waarover de onderhandelingen tussen de EU en Cyprus reeds zijn begonnen.

Heeft de Commissie derhalve enig initiatief genomen om de regering van Cyprus wat de regelgeving voor het gebied Akamas betreft op andere gedachten te brengen, en heeft de Commissie de Cypriotische autoriteiten erop gewezen dat deze bepalingen niet stroken met een volledige aansluiting van Cyprus bij de communautaire regelgeving met het oog op de toetreding, met name met betrekking tot de richtlijn milieueffectrapportage en de vogelrichtlijn? Heeft de Commissie er bij de regering van Cyprus op aangedrongen eventuele ontwikkelingsplannen en -projecten in Akamas uit te stellen, zolang deze niet zijn onderworpen aan een milieueffectrapportage overeenkomstig de communautaire normen? Zo niet, waarom niet?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(11 juli 2000)

De Commissie volgt nauwlettend de ontwikkelingen op het gebied van natuurbescherming in Cyprus, waaronder de problematiek van de Akamas-regio, via de verschillende kanalen waarover zij beschikt: het milieuhoofdstuk in de toetredingsonderhandelingen, technische vergaderingen met de Cypriotische overheid over milieukwesties en ten slotte diverse pretoetredingsinstrumenten, zoals het periodieke verslag over de vorderingen op de weg naar toetreding.

Het klopt dat Cyprus Richtlijn nr. 85/337/EEG van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾ (de richtlijn milieueffectrapportage) nog niet heeft omgezet, maar de overheid heeft haar tijdschema aangepast om de omzetting van de richtlijn in de loop van het jaar 2000 te voltooien. Bovendien is de kandidaat-lidstaten andermaal gewezen op de conclusies

van de Raad van 24 september 1998 over de toetredingsstrategieën voor het milieu, waarin is verklaard dat alle nieuwe investeringen in overeenstemming dienen te zijn met de milieuwetgeving van de EU.

Verder is Cyprus er zich van bewust dat het overeenkomstig Richtlijn nr. 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna^(?) (de habitatrichtlijn) een lijst van gebieden moet voorstellen die als speciale beschermingszones in het Natura 2000-netwerk zullen worden opgenomen. In een project in het kader van het LIFE-programma, dat de Cypriotische overheid bij deze opdracht ondersteunt, is de Akamas-regio opgenomen in een lijst van gebieden die in aanmerking komen om als dergelijke beschermingszone te worden aangewezen.

De Cypriotische overheid heeft de Commissie niet in kennis gesteld van plannen om de natuurbeschermingsmaatregelen in de Akamas-regio af te zwakken om zo de weg vrij te maken voor grootschalige ontwikkeling van de toeristische industrie en infrastructuurprojecten. De Commissie zal evenwel langs de genoemde kanalen en met name via de vergaderingen over natuurbescherming blijven toezien op de door Cyprus aangegane verbintenis om het acquis op dit gebied stapsgewijze over te nemen en ten uitvoer te leggen.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2001/C 89 E/089)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1784/00

van Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) aan de Commissie

(8 juni 2000)

Betreft: Regeling voor de suikerrietcultuur in de Europese Unie

Suikerriet wordt in de Europese Unie alleen in het zuiden van Spanje geteeld. De suikerrietsector maakt een moeilijke tijd door, zoals blijkt uit de moeizame onderhandelingen die de suikerriettelers van de streek van Malaga met de verwerkingsbedrijven aan het voeren zijn.

Iedereen is zich ervan bewust dat deze in de Europese Unie bijzonder zeldzame teelt aanzienlijke steun nodig heeft van het GLB om in de context van de communautaire landbouw te kunnen overleven en rendabel te blijven voor de betrokken landbouwers.

Kan de Commissie mededelen wat haar plannen zijn ten aanzien van de suikerrietcultuur en in hoeverre het GLB volgens haar moet bijdragen aan de instandhouding van deze teelt in de context van de communautaire landbouw?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(11 juli 2000)

De Commissie kan bevestigen dat zij bekend is met de bijzondere omstandigheden waaronder de suikerriettelers moeten werken in Zuid-Spanje, dat binnen de Gemeenschap inderdaad het enige gebied op het vasteland is waar dit gewas nog wordt geteeld.

Sinds de toetreding van Spanje in 1985 zijn in de loop der jaren maatregelen in de gemeenschappelijke marktordering voor suiker opgenomen ter vergemakkelijking van de aanpassing van deze teelt aan de specifieke situatie in de Gemeenschap, waar suikerbieten de belangrijkste grondstof voor de productie van suiker vormen. Momenteel bestaan deze maatregelen hierin dat de Spaanse autoriteiten gedurende de zes verkoopseizoenen van 1 juli 1995 tot en met 30 juni 2001 nationale aanpassingssteun aan de betrokken telers mogen toekennen overeenkomstig artikel 53 van Verordening (EG) nr. 2038/1999 van de Raad van 13 september 1999 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector suiker⁽¹⁾.

Bovendien kan uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw in het kader van goedgekeurde programma's van de Spaanse autoriteiten steun worden toegekend om de problemen te verhelpen die in het productiegebied van suikerriet worden ondervonden. De huidige voorschriften met betrekking tot deze steun zijn vastgesteld bij Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen⁽²⁾ en Verordening (EG) nr. 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandsontwikkeling uit het EOGFL.

Het dieptepunt bereikte de suikerrietteelt in het verkoopseizoen 1995/1996 met een productie van slechts 4 240 ton wittesuikerequivalent. Volgens de marktstatistieken is deze teelt zich echter aan het herstellen. Het ziet ernaar uit dat het vroegere productiepeil van 15 000 ton wittesuikerequivalent per jaar weer zal worden bereikt.

Net als de andere landbouwsectoren in de Gemeenschap moet ook de sector suiker als geheel zich aanpassen aan de veranderende omstandigheden bij de wereldhandel in landbouwproducten. In de toekomst zal het voortbestaan van marginale producties in kwetsbare plattelandsgebieden wellicht afhangen van niet aan de productie gekoppelde subsidies zoals de steunbedragen die beschikbaar worden gesteld door de Structuurfondsen.

(¹) PB L 252 van 25.9.1999.

(²) PB L 161 van 26.6.1999.

(2001/C 89 E/090)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1796/00

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(8 juni 2000)

Betreft: Plafond voor CO₂-belasting in Zweden

De carbidfabriek van Akzo-Nobel — de enige carbidfabriek in Zweden — met 50 werknemers in Stockvik in de buurt van Sundsvall moet wellicht sluiten daar de EU-wetgeving Zweden verbiedt een plafond voor de CO₂-belasting te hanteren. Verhoging van de CO₂-belasting zou betekenen dat de carbidfabriek niet langer rendabel is. Zweden kent de hoogste CO₂-belasting in de EU, maar om ervoor te zorgen dat energie-intensieve bedrijven niet te hard worden aangepakt, is in 1997 een plafond voor de CO₂-belasting ingevoerd.

Volgens de media is de Commissie van oordeel dat dit plafond neerkomt op staatssteun, hetgeen in strijd is met de mededingingsregels van de EU. Is deze informatie juist en zo ja, kan de Commissie haar standpunt toelichten?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(19 juli 2000)

In 1997 heeft de Commissie haar goedkeuring gehecht aan een Zweeds voorstel voor een lagere CO₂-heffing op brandstof voor energie-intensieve industriële activiteiten en de verwarming van serres voor commerciële glasteelt. De goedkeuring was gebaseerd op de communautaire kaderregeling inzake staatssteun ten behoeve van het milieu⁽¹⁾. De Commissie beschouwt het plafond voor de CO₂-belasting inderdaad als staatssteun.

Een vermindering van een algemene belasting valt in het toepassingsgebied van artikel 87, lid 1 (ex artikel 92) van het EG-Verdrag wanneer de vermindering gericht is op bepaalde ondernemingen en gevolgen sorteert voor de handel tussen lidstaten. De Zweedse vermindering werd geacht ten goede te komen aan ongeveer 60 ondernemingen en sorteert gevolgen voor de handel in de Gemeenschap zoals blijkt uit de vraag.

In punt 1.5.3. van de milieukaderregeling is bepaald dat „de invoering van milieubelastingen en -heffingen staatssteun met zich (kan) brengen omdat sommige bedrijven wellicht niet onmiddellijk de extra financiële lasten kunnen dragen en tijdelijk steun nodig hebben. Dergelijke steun komt neer op exploitatiesteun en kan de vorm aannemen van een vrijstelling van de in sommige lidstaten ingevoerde milieuheffingen, indien dit noodzakelijk is om te voorkomen dat het bedrijfsleven daar in een nadelige positie komt in vergelijking met hun concurrenten in landen waar dergelijke heffingen niet bestaan”.

Wat de verenigbaarheid van de steun met de gemeenschappelijke markt betreft, is in punt 3.4 van de kaderregeling bepaald dat de Commissie normaliter geen goedkeuring verleent voor exploitatiesteun die verleend wordt om ondernemingen te ontlasten van de kosten in verband met de door hen veroorzaakte vervuiling. De Commissie kan evenwel tijdelijke vrijstelling van nieuwe milieuheffingen toestaan om een verlies van concurrentievermogen goed te maken, met name op internationaal niveau. De steun moet in beginsel degressief zijn. Daarbij dient tevens rekening te worden gehouden met de tegenprestatie die van de betrokken ondernemingen wordt verlangd in de vorm van maatregelen tot beperking van de door hen veroorzaakte vervuiling. De vermindering van de CO₂-heffing op in de verwerkende industrie gebruikte steenkool en aardgas werd goedgekeurd tot eind 1999. De Commissie heeft zopas van de Zweedse autoriteiten bijkomende informatie ontvangen over de voorgenomen verlenging van de regeling en zal deze onderzoeken ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB C 72 van 10.3.1994.

⁽²⁾ Steunzaak N 2/2000.

(2001/C 89 E/091)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1797/00

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(8 juni 2000)

Betreft: Vermindering van het Zweedse douanepersoneel

Hoe denkt de Commissie over het voorstel om het personeelsbestand van de Zweedse douane in te krimpen, waardoor er onder meer op Gotland geen douane meer zou zijn? Heeft de Commissie, gezien het feit dat Gotland als buitengrens van de Europese Unie wordt beschouwd, onderzoek verricht naar de vermindering van het douanepersoneel en de plannen voor de toekomst?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(19 juli 2000)

De juridische grondslag voor de bescherming van de buitengrenzen van de Gemeenschap op gebieden waarvoor de Gemeenschap bevoegd is, is opgenomen in de communautaire wetgeving met betrekking tot diezelfde gebieden. Lidstaten die op grond van dergelijke wetsbepalingen optreden, passen de maatregelen waarin deze voorzien, toe namens de Gemeenschap. De wijze waarop zij dit doen en de middelen die zij daarvoor inzetten, is de bevoegdheid van de lidstaten zelf. De Commissie kan echter wel de toepassing van dergelijke maatregelen verifiëren via controlebezoeken aan de lidstaten in het kader van de bevoegdheid die zij heeft voor haar eigen middelen. In het kader van het programma Douane 2002 werkt de Commissie ook samen met de lidstaten aan middelen om de controle in de hele Gemeenschap effectiever te maken.

(2001/C 89 E/092)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1798/00

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(8 juni 2000)

Betreft: Verbod op vuurwerk

In Zweden wordt gediscussieerd over een verbod op de verkoop van vuurwerk. Is dit te verenigen met het interne-marktbeginsel van vrij verkeer van goederen, indien vuurwerk wel in andere lidstaten mag worden verkocht?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(27 juli 2000)*

Alle goederen, met inbegrip van vuurwerk, die voor wettelijk gebruik in een lidstaat zijn goedgekeurd, mogen vrij binnen de Gemeenschap circuleren (artikel 28 (ex-artikel 30) van het EG-Verdrag). Een lidstaat die veiligheidsmaatregelen tegen een type product heeft of invoert, mag dit doen wanneer de maatregel geen middel tot willekeurige discriminatie is en noodzakelijk en evenredig is. In dit geval kan een nationale maatregel gebaseerd zijn op artikel 30 (ex-artikel 36) van het EG-Verdrag (openbare veiligheid) waarin wordt bepaald dat de maatregel noodzakelijk is en evenredig is aan een nauwkeurig omschreven en duidelijk belang van openbare veiligheid. Een maatregel die een volledig verbod oplegt, kan onevenredig met andere maatregelen worden beschouwd, zoals strengere eisen met betrekking tot de opslag en het gebruik hetzelfde doel vervullen.

De Commissie verzoekt het geachte parlementslid de eerdere antwoorden van de Commissie over vuurwerk te raadplegen: P-4053/97 van de heer Whitehead⁽¹⁾, E-3184/96 van mevrouw Waddington⁽²⁾, E-3644/95 van de heer Pronk⁽³⁾, E-853/94 van de heer Ford⁽⁴⁾, E-1036/93 van de heer Smith⁽⁵⁾, E-1152/86⁽⁶⁾ van de heer Pitt, E-3102/85 van de heer Pitt⁽⁷⁾ en E-465/80 van de heer Walter⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ PB C 187 van 16.6.1998.

⁽²⁾ PB C 138 van 5.5.1997.

⁽³⁾ PB C 161 van 5.6.1996.

⁽⁴⁾ PB C 17 van 23.1.1995.

⁽⁵⁾ PB C 140 van 21.5.1994.

⁽⁶⁾ PB C 54 van 2.3.1987.

⁽⁷⁾ PB C 249 van 6.10.1986.

⁽⁸⁾ PB C 198 van 4.8.1980.

(2001/C 89 E/093)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1809/00**van Linda McAvan (PSE) aan de Commissie***(8 juni 2000)*

Betreft: Welzijn van kippen die worden gefokt voor de vleesproductie

Het Wetenschappelijk Comité voor gezondheid en welzijn van dieren (SCAHAW) heeft onlangs een rapport gepubliceerd waarin bezorgdheid wordt geuit over de gezondheid en het welzijn van kippen die worden gefokt voor de vleesproductie. In het rapport wordt erop gewezen dat het streven van de fokindustrie om nog snellere groeieresultaten te bereiken heeft geleid tot pijnlijke pootafwijkingen en plotselinge sterfgevallen onder vleeskippen.

Is de Commissie voornemens wetgeving voor te stellen ter bestrijding van de ernstige gezondheids- en welzijnsproblemen die in het SCAHAW-rapport aan de kaak zijn gesteld?

(2001/C 89 E/094)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1848/00**van Linda McAvan (PSE) aan de Commissie***(9 juni 2000)*

Betreft: Welzijn van voor vleesproductie bestemde kippen

Het Wetenschappelijk Comité voor de gezondheid en het welzijn van dieren (SCAHAW) heeft onlangs een rapport gepubliceerd waarin bezorgdheid wordt geuit over de gezondheid en het welzijn van voor vleesproductie bestemde slachtkippen. Het rapport wijst erop dat de slachtkippensector streeft naar steeds snellere groeicijfers, wat heeft ertoe heeft geleid dat bij de slachtkippen pijnlijke aandoeningen aan de poten en plotse sterfte voorkomen.

Kan de Commissie zeggen of zij voornemens is een ontwerprichtlijn in te dienen die een oplossing biedt voor de ernstige gezondheids- en welzijnsproblemen waarop het rapport de aandacht vestigt?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Byrne namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1809/00 en E-1848/00**

(26 juli 2000)

De Commissie heeft het Wetenschappelijk Comité voor gezondheid en welzijn van dieren (SCAHAW) gevraagd een verslag op te stellen over de gezondheid en het welzijn van kippen die worden gefokt voor de vleesproductie (slachtkippen). Het SCAHAW heeft zijn verslag op 21 maart 2000 goedgekeurd.

Op het welzijn van slachtkippen is de aanbeveling van het permanent comité van de Europese Overeenkomst inzake de bescherming van landbouwhuisdieren van 28 november 1995 van toepassing. De lidstaten en de Commissie zijn partijen bij deze overeenkomst en nemen deel aan de werkzaamheden van het permanent comité.

In de Gemeenschap zijn de voornaamste beginselen voor de bescherming van alle soorten landbouwhuisdieren vastgelegd in Richtlijn 98/58/EG⁽¹⁾ van de Raad. De richtlijn stelt de welzijnsvereisten vast voor de bescherming van dieren die voor de verschillende soorten producties, waaronder de vleesproductie, worden gefokt. De richtlijn bepaalt ook dat de eigenaar of fokker ervoor moet zorgen dat het welzijn van zijn dieren aan de vastgestelde minimumvereisten voldoet.

De richtlijn vormt ook een rechtsgrond die het mogelijk maakt om voorstellen voor communautaire maatregelen met betrekking tot de overeenkomst of de aanbevelingen die in het kader daarvan zijn gedaan, voor te bereiden indien dat nodig is voor een eenvormige toepassing van de overeenkomst in de Gemeenschap.

Naar aanleiding van de conclusie van het verslag van het SCAHAW en in het licht van bovengenoemde richtlijn werkt de Commissie aan een voorstel om de welzijnsvereisten voor het fokken van slachtkippen in de Gemeenschap vast te stellen.

⁽¹⁾ PB L 221 van 8.8.1998.

(2001/C 89 E/095)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1811/00
van Neil MacCormick (Verts/ALE) aan de Commissie**

(8 juni 2000)

Betreft: Heffing op klimaatverandering

Beschouwt de Commissie elektriciteit uit waterkracht als een hernieuwbare vorm van elektriciteit? Als hydro-elektrische energie een „hernieuwbare vorm van energie” is, bestaat er dan enigerlei reden om deze te discrimineren in het kader van het beleid betreffende klimaatverandering?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(18 juli 2000)

Het geachte parlementslid informeert naar de discriminatie van hydro-elektrische energie in de context van het klimaatveranderingsbeleid. Hierbij zij opgemerkt dat de Commissie op 10 mei 2000 een voorstel voor een richtlijn betreffende de bevordering van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen op de interne elektriciteitsmarkt⁽¹⁾ heeft goedgekeurd. Dit voorstel geeft het traditionele standpunt van de Commissie inzake de rol van hydro-elektrische energie weer: het is duidelijk een duurzame energiebron, maar elektriciteit van grote waterkrachtcentrales (d.w.z. met een capaciteit van meer dan 10 megawatt (MW)) is in het algemeen concurrentiekrachtig en vereist geen bijzondere steun. Zoals vermeld in de bijlage bij het voorstel, kunnen de lidstaten dus met de door grote waterkrachtcentrales geproduceerde elektriciteit rekening houden voor het bereiken van hun nationaal streefcijfer voor het verbruik van elektriciteit uit duurzame energiebronnen. Alle vormen van hydro-elektrische energie zijn daarom ook opgenomen in de bepalingen inzake de certificatie van oorsprong, aangezien de consumenten het recht moeten hebben te weten of hun elektriciteit uit duurzame energiebronnen is geproduceerd. In het geval van waterkrachtcentrales moeten waarborgcertificaten bepalen of de capaciteit meer of minder dan 10 MW bedraagt. Verder vallen grote waterkrachtcentrales niet onder de meer technische bepalingen van het voorstel, bijvoorbeeld prioritaire toegang tot het net, aangezien dit niet nodig is om de economische levensvatbaarheid ervan op de markt te garanderen.

Eigenlijk discrimineert de Commissie hydro-elektriciteit niet in haar energiebeleid, maar probeert zij de publieke steun te concentreren op de soorten duurzame energiebronnen die zulks het meest nodig hebben en die economisch gerechtvaardigd zijn.

(¹) COM(2000) 279 def.

(2001/C 89 E/096)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1813/00
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Raad

(13 juni 2000)

Betreft: Ecofin-bijeenkomst van 28 februari 2000

Kan de Raad meedelen of hij gemeenschappelijke voorschriften betreffende nationale belastingverlagingen heeft besproken op de bijeenkomst van de Ecofin-Raad van 28 februari 2000 of op een andere bijeenkomst?

Zo ja:

1. Heeft de Raad overeenkomst bereikt over deze gemeenschappelijke voorschriften?
2. Kan de Raad toelichten welke criteria hij heeft goedgekeurd om te beoordelen of een lidstaat belastingen mag verlagen zonder de uit de begrotingsdiscipline voortvloeiende verplichtingen te schenden?
3. Kan de Raad uitleggen waarom bijzonderheden over de overeenkomst niet voorkwamen in de conclusies van de Raad die na de bijeenkomst zijn gepubliceerd?

Antwoord

(23 oktober 2000)

De Raad deelt het geachte parlementslid mee dat hij noch in zijn zitting van 28 februari 2000 noch in enige andere zitting gesproken heeft over gemeenschappelijke voorschriften betreffende nationale belastingverlagingen of de andere in deze vraag aan de orde gestelde kwesties, en dat hij derhalve geen antwoord hierop kan geven.

(2001/C 89 E/097)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1814/00
van Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) aan de Raad

(13 juni 2000)

Betreft: Coördinatie van classificaties ter bescherming van de bossen

In Europa staat een gebied van circa 3 miljoen ha bosgrond onder strenge bescherming. Dit komt overeen met 1,6% van de Europese bossen. De Noordse landen staan bovenaan de lijst en in een specifieke categorie voor wat betreft het oppervlak van de beschermde bossen in de EU.

Als Fins EP-lid ben ik enigszins bezorgd over de criteria voor de bescherming van de bossen die nog altijd plaatsvindt op zuiver nationale basis. Het gebrek aan conformiteit ten aanzien van de beschermingscriteria en de statistische gegevens is een probleem dat zo snel mogelijk moet worden opgelost.

Hoe belangrijk vindt de Raad een coördinatie van de classificaties ter bescherming van de bossen en denkt hij dat deze kwestie aan de orde komt wanneer het zesde Milieuprogramma wordt opgesteld?

Antwoord*(23 oktober 2000)*

De vraag of de classificaties voor bosbescherming moeten worden opgenomen in de Commissievoorstellen betreffende het zesde Milieuprogramma, valt onder de bevoegdheid van de Commissie.

(2001/C 89 E/098)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1817/00
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie***(8 juni 2000)*

Betreft: Rectificaties van bepaalde oproepen tot het indienen van voorstellen voor het programma Interprise

In het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen⁽¹⁾ zijn twee rectificaties gepubliceerd van oproepen tot het indienen van voorstellen voor het programma Interprise. De eerste rectificatie heeft betrekking op de oproep⁽²⁾, die op twee punten gewijzigd wordt: enerzijds wordt de periode voor de uitwerking van een voorstel voor Interprise gehalveerd — van 12 maanden in de oorspronkelijke oproep tot 6 maanden in de rectificatie — en anderzijds wordt het aantal tijdstippen dat oorspronkelijk was vastgesteld voor de indiening van voorstellen in verband met bovengenoemde oproep, van vier tot twee teruggebracht, aangezien de data 30 juni 2000 en 30 september 2000 geschrapt zijn.

Krachtens de tweede rectificatie komt de oproep tot het indienen van Interprise-voorstellen⁽³⁾, die de organisatie van Interprise-evenementen in negen geassocieerde landen betreft, geheel te vervallen.

Kan de Commissie mededelen:

- om welke redenen bovengenoemde oproepen gewijzigd, respectievelijk geannuleerd zijn?
- Is zij niet van mening dat deze rectificaties, die laat zijn gepubliceerd ten opzichte van de vervaltermijnen van de oproepen, schade hebben berokkend aan eventuele initiatiefnemers die reeds op het punt stonden om Interprise-evenementen te organiseren of deze misschien reeds georganiseerd hadden?
- Is de Commissie van plan, en zo ja hoe, om de oproepen tot het indienen van voorstellen voor genoemd programma weer te laten gelden?

⁽¹⁾ PB C 134 van 13.5.2000, blz. 18.

⁽²⁾ PB C 307 van 26.10.1999.

⁽³⁾ PB C 69 van 10.3.2000.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(17 juli 2000)*

De twee in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen gepubliceerde rectificaties⁽¹⁾ passen in het kader van een heroriëntering van het beleid van de Commissie ten aanzien van de analyse en het opstellen van voorstellen van politieke aard en ten aanzien van een terugschroefing van acties van rechtstreeks beheer van projecten ter plekke. Teneinde zich te kunnen wijden aan haar nieuwe taken zoals benchmarking om beter de goede praktijken op het gebied van het ondernemingenbeleid te kunnen vaststellen of de ondernemingsgeest te kunnen aanmoedigen, een passend milieu voor innovatie te kunnen ontwikkelen, zorg te kunnen dragen voor de toegang tot de markten voor de producten en de diensten heeft de Commissie besloten bepaalde rechtstreeks door haar diensten beheerde acties te beperken, zoals de programma's Interprise en „International Buyers EXhibitions” (IBEX), wat geen afbreuk doet aan de kwaliteit daarvan⁽²⁾.

Teneinde geen schade te berokkenen aan de inschrijvers die reeds een project hadden ingediend, heeft de Commissie de twee eerste termijnen van de in het Publicatieblad gepubliceerde oproep⁽³⁾ niet gewijzigd. De tijdens deze twee oproepstermijnen ingediende projecten zijn geëvalueerd. Sommige daarvan hebben reeds de steun van de Commissie ontvangen.

Wat de oproep tot het indienen van voorstellen inzake de organisatie van een Enterprise-evenement in elk van de geassocieerde landen betreft⁽⁴⁾, is de rectificatie kort vóór de vastgestelde termijn gepubliceerd. Sommige potentiële inschrijvers hebben wellicht tijd in de voorbereiding van de voorstellen geïnvesteerd, maar niemand is met de organisatie begonnen zonder het positieve advies van de Commissie. Degenen die een voorstel hebben ingediend zijn schriftelijk van de annulering van de oproep tot het indienen van een voorstel op de hoogte gesteld.

Het rechtstreekse administratieve en financiële beheer door de Commissie van het programma Interprise is stopgezet. Geen enkele verlenging van de termijnen is op dit moment voorzien. De Commissie is evenwel bereid samen met de lidstaten te bestuderen hoe een dergelijk programma kan worden voortgezet, maar zonder dat de Commissie met het rechtstreekse beheer daarvan wordt belast.

(¹) PB C 134 van 13.5.2000.

(²) Mededeling van de Commissie van 26 april 2000 „Uitdagingen voor het ondernemingenbeleid in de kenniseconomie”, COM(2000) 256 def.

(³) PB C 307 van 26.10.1999.

(⁴) PB C 69 van 10.3.2000.

(2001/C 89 E/099)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1837/00
van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie

(31 mei 2000)

Betreft: Aanleg van een metro in Brescia, Italië

In antwoord op mijn schriftelijke vraag E-2176/99 (¹) betreffende de aanleg van een metro in Brescia heeft de Commissie bevestigd dat dit project krachtens richtlijn 97/11 (²) van 3 maart 1997 inzake de milieueffectbeoordeling onderworpen moet worden aan een voorafgaand onderzoek om vast te stellen of er een milieueffectbeoordeling moet plaatsvinden. Een dergelijk onderzoek, dat ook is voorzien in artikel 10 van het presidentieel decreet van 12 april 1996, heeft voorzover ons bekend nooit plaatsgevonden. Ondertussen is door het gemeentelijke dienstenbedrijf van Brescia een aanbesteding uitgeschreven met 31 mei 2000 als uiterste datum voor de indiening van offertes. In de aanbesteding, die is gepubliceerd in het Publicatieblad (³), worden geen voorwaarden gesteld en wordt evenmin de eis gesteld dat er een milieueffectbeoordeling van het project plaatsvindt. Op 31 maart 2000 is door de regio Lombardije, de provincie Brescia en de gemeente Brescia een memorandum van overeenkomst ondertekend, waarbij de regio een bedrag van 165 miljard lire toezegt voor de metroaanleg. In plaats van een procedure te openen om vast te stellen of een milieueffectbeoordeling noodzakelijk is, verklaart de regio Lombardije zich dus bereid om, zij het gedeeltelijk, een project te financieren voordat een dergelijk onderzoek is uitgevoerd.

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om te zorgen dat wordt onderzocht of de plannen voor de aanleg van een metro in Brescia onderworpen moeten worden aan een milieueffectbeoordeling?

Hoe is het mogelijk dat in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen een aankondiging van een aanbesteding wordt gepubliceerd voor werkzaamheden die volgens de Commissie zelf aan een milieueffectbeoordeling onderworpen moeten worden, terwijl er nooit een vooronderzoek heeft plaatsgevonden?

(¹) PB C 280 E van 3.10.2000, blz. 15.

(²) PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

(³) PB S 78 van 20.4.2000.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(4 juli 2000)

De Italiaanse overheid heeft meegedeeld dat de door het geachte parlementslid aangehaalde projectuitvoering slechts goedgekeurd zal worden nadat een „procedura di verifica di assoggettabilità a Valutazione di Impatto Ambientale” (onderzoekprocedure) heeft plaatsgevonden, krachtens „DPR 12 april 1996 Atto di indirizzo e coordinamento per l’attuazione dell’articolo 40 comma 1 della legge 22 febbraio 1994, n. 146, concernente disposizioni in materia di valutazione di impatto ambientale”, nationale wetgeving ter omzetting van bijlage II van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten en tevens krachtens „legge regionale

7 dicembre 1999, No 472" ⁽¹⁾, regionale wetgeving van Lombardije ter uitvoering van „DPR 12 april 1996”. De autoriteiten van de regio Lombardije hebben de Gemeente Brescia reeds meegedeeld dat het project aan een onderzoekprocedure moet worden onderworpen om na te gaan of er al dan niet een milieueffectbeoordeling dient te worden uitgevoerd.

In het kader van bovenvermelde feiten is er momenteel geen bewijs van een mogelijke inbreuk op het Gemeenschapsrecht.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

(2001/C 89 E/100)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1839/00
van W.G. van Velzen (PPE-DE) aan de Commissie

(31 mei 2000)

Betreft: Veiling van radiofrequenties voor mobiele telefonie

Commissaris Liikanen heeft op 24 mei 2000 tijdens de hoorzitting over de „99 Reviews” in het Europees Parlement zijn verontrusting geuit over de hoge opbrengst van de veiling van UMTS-frequenties in het Verenigd Koninkrijk. Deze verontrusting deel ik van harte; tegelijkertijd constateer ik dat de Europese Commissie op grond van artikel 11 van de vergunningenrichtlijn (Richtlijn 97/13/EG ⁽¹⁾, zie hieronder) een inbreukprocedure kan inleiden tegen het Verenigd Koninkrijk.

1. Waarom start de Europese Commissie, mede gezien bovenstaande uiting van verontrusting en bovenstaande constatering, geen inbreukprocedure tegen het Verenigd Koninkrijk?
2. Is de Europese Commissie op termijn bereid op dezelfde grond een inbreukprocedure te starten tegen de lidstaten Nederland, Duitsland en Denemarken, die nu voornemens zijn de radiofrequenties voor UMTS-gebruik te veilen?

⁽¹⁾ PB L 117 van 7.5.1997, blz. 15.

Artikel 11 – Vergoedingen en heffingen voor individuele vergunningen

1. De lidstaten dragen er zorg voor dat iedere vergoeding die van ondernemingen als onderdeel van machtigingsprocedures wordt verlangd, uitsluitend strekt tot dekking van de administratiekosten die voortvloeien uit de afgifte van, het beheer van, de controle van en het toezicht op de naleving van de toepasselijke individuele vergunningen. De vergoedingen voor een individuele vergunning dienen in verhouding te staan tot het ermee gepaard gaande werk en op geëigende wijze en met voldoende bijzonderheden te worden bekendgemaakt, zodat deze informatie gemakkelijk toegankelijk is.

2. Indien gebruik moet worden gemaakt van schaarse hulpbronnen, kunnen de lidstaten, in weerwil van lid 1, hun nationale regelgevende instanties toestaan heffingen te innen om een optimaal gebruik van deze hulpbronnen te waarborgen. Die heffingen dienen niet-discriminerend te zijn en met name rekening te houden met de noodzaak de ontwikkeling van innovatieve diensten en concurrentie te bevorderen.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(4 juli 2000)

De Commissie volgt de tenuitvoerlegging van de procedures in de lidstaten voor het afgeven van vergunningen voor mobiele netwerken van de derde generatie, inclusief die voor het veilen van radiofrequenties, op de voet. Zij doet dit in het licht van de geldende bepalingen van het Gemeenschapsrecht, met name Richtlijn 97/13/EG van het Parlement en de Raad van 10 april 1997 betreffende een gemeenschappelijk kader voor algemene machtigingen en individuele vergunningen op het gebied van telecommunicatiediensten, Richtlijn 90/388/EEG van de Commissie van 28 juni 1990 betreffende de mededinging op de markten voor telecommunicatiediensten ⁽¹⁾ (zoals gewijzigd) en Beschikking nr. 128/1999/EG van het Parlement en de Raad van 14 december 1998 betreffende de gecoördineerde

invoering van de derde generatie van mobiele draadloze communicatiesystemen (UMTS) in de Gemeenschap⁽²⁾, alsmede de mededingingsregels uit het EG-Verdrag.

Met name artikel 10, lid 3, van Richtlijn 97/13/EG vermeldt dat de selectiecriteria voor het afgeven van vergunningen voor schaarse hulpbronnen zoals radiofrequenties „objectief, gedetailleerd, transparant, proportioneel en niet-discriminerend” moeten zijn. Bovendien stelt artikel 11, lid 2; „Indien gebruik moet worden gemaakt van schaarse hulpbronnen, kunnen de lidstaten (...) hun nationale regelgevende instanties toestaan heffingen te innen om een optimaal gebruik van deze hulpbronnen te waarborgen. Die heffingen dienen niet-discriminerend te zijn en met name rekening te houden met de noodzaak de ontwikkeling van innovatieve diensten en concurrentie te bevorderen”.

Bijgevolg moeten de lidstaten in overeenstemming met het subsidiariteitsbeginsel bepalen welke procedures moeten worden gevolgd bij de toewijzing van het beperkte frequentiespectrum dat voor netwerken van de derde generatie beschikbaar is, op voorwaarde dat zij zich houden aan de in het Gemeenschapsrecht vastgestelde beginselen van objectiviteit, non-discriminatie, proportionaliteit en transparantie. De Commissie is van oordeel dat het gebruik van veilingprocedures voor de toewijzing van radiofrequenties voor mobiele netwerken van de derde generatie op zichzelf niet strijdig is met die beginselen en als dusdanig niet aan een inbreukprocedure kan worden onderworpen. Wat betreft de noodzaak om innovatieve diensten en concurrentie te bevorderen, hangt het af van de economische effecten van de verscheidene gebruikte veilingformules. Deze hangen af van een aantal variabelen (duur van de vergunning, regels voor de betaling van de vergunningskosten, voorwaarden voor de opbouw van het netwerk en roamingverplichtingen), die nog niet kunnen worden beoordeeld. De Commissie blijft het vergunningenproces in de lidstaten zeer aandachtig volgen. Zij schenkt vooral aandacht aan de noodzaak om erop toe te zien dat voornoemde beginselen worden nageleefd en maakt een evaluatie van de economische gevolgen van de gevolgte procedure.

⁽¹⁾ PB L 192 van 24.7.1990.

⁽²⁾ PB L 17 van 22.1.1999.

(2001/C 89 E/101)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1841/00

van Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) aan de Commissie

(9 juni 2000)

Betreft: Auteursrecht op EU-wetsteksten uit de Celex-databank

1. Is het juist dat de Commissie van oordeel is dat voor EU-wetsteksten uit de Celex-databank auteursrecht geldt?
2. Zo ja, hoe motiveert zij dit auteursrecht?
3. Beroept de Europese Commissie zich hierbij op Richtlijn 96/9/EG?
4. Zo ja, hoe motiveert zij in dit geval dat de richtlijn rechtstreeks van toepassing zou zijn, zonder dat er een nationale omzettingwet over de bescherming van wetsteksten is?
5. Acht de Europese Commissie het überhaupt aanvaardbaar dat voor wetsteksten, die immers door de Gemeenschapswetgever worden geproduceerd en algemeen toegankelijk en beschikbaar zouden moeten zijn, auteursrecht geldt?
6. Hoe beoordeelt de Commissie de momenteel bijvoorbeeld in Duitsland bestaande juridische geschillen tussen de verschillende vergunninghouders?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(28 juli 2000)

1. De vraag of op officiële teksten op het gebied van „wetgeving, bestuur en rechtspraak”⁽¹⁾ auteursrecht rust, is door de wetgevers in de lidstaten verschillend beantwoord. Zo heeft de Duitse wetgever eenduidig bepaald dat officiële teksten niet auteursrechtelijk worden beschermd.⁽²⁾ Op Gemeenschapsniveau bestaat hiervoor geen specifieke wettelijke bepaling, maar het standpunt van de Commissie luidt dat op juridische en soortgelijke teksten van de communautaire instellingen, ongeacht hun vorm en het medium waarop zij beschikbaar zijn, geen auteursrecht rust.

Er moet evenwel een onderscheid worden gemaakt tussen de „basisvorm” van juridische teksten en teksten die een meerwaarde hebben, bijvoorbeeld in de vorm van een juridische analyse, annotatie, indicering, structuur of specifieke bewerking in een databank, zoals Celex. De auteursrechtelijke bescherming betreft dan ook niet de juridische basisteksten, maar de specifieke selectie, structuur en ordening van de teksten in de databank Celex, die als intellectuele schepping kan worden beschouwd. Bovendien biedt Richtlijn 96/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken⁽³⁾ (de „Databank-richtlijn”), die de wetgeving in de Gemeenschap op het gebied van de rechtsbescherming van databanken harmoniseert, onder bepaalde voorwaarden een bescherming sui generis voor niet-scheppende databanken.

2. Naast de Databank-richtlijn bieden diverse door de Gemeenschap en haar lidstaten ondertekende internationale verdragen auteursrechtelijke bescherming aan gegevensverzamelingen die een intellectuele schepping vormen, waarbij eventuele auteursrechten op de gegevens zelf onverlet blijven. In dit verband wordt gewezen op artikel 5 van het Verdrag inzake auteursrecht van de Wereldorganisatie voor de intellectuele eigendom (WIPO) en artikel 10 van de Overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele eigendom.

3. Het geachte parlementslid wordt verwezen naar de bovenstaande antwoorden.

4. De lidstaten zijn jegens de Gemeenschap verplicht hun wetgeving aan de doelstellingen van de Databank-richtlijn aan te passen. Er wordt op gewezen dat de richtlijn bedoeld is om de bescherming van databanken te harmoniseren door bepaalde databanken auteursrechtelijk te beschermen en een recht sui generis toe te kennen aan niet-scheppende databanken. Voor deze bescherming maakt het niet uit of de inhoud van de databank auteursrechtelijk of anderszins kan worden beschermd. Ingeval lidstaten de Databank-richtlijn op de datum van tenuitvoerlegging niet of niet op de juiste wijze in nationaal recht hebben omgezet, kan de vraag rijzen of de specifieke maatregel, in casu de Databank-richtlijn, een rechtstreekse werking kan hebben, mochten individuen er rechten aan kunnen ontleen. Dit is uiteindelijk een zaak voor het Hof van Justitie. Het is een taak van de Commissie om te beoordelen of het niet nakomen van de verplichtingen door de betrokken lidstaat moet leiden tot een inbreukprocedure.

5. De Commissie neemt, zoals gezegd, het standpunt in dat voor juridische teksten van de communautaire instellingen geen auteursrechtelijke bescherming geldt. Dat er een auteursrecht of een recht sui generis op de databank Celex berust, betekent niet dat de juridische informatie van de gemeenschap niet openbaar toegankelijk is, aangezien het „basismateriaal” of de „basisteksten” die hierin zijn opgenomen zowel op papier als in elektronische vorm algemeen beschikbaar zijn tegen een redelijke vergoeding, en in sommige gevallen zelfs gratis via het EUR-Lex-systeem. Voor de reproductie van documenten uit EUR-Lex is geen voorafgaande toestemming vereist; alleen bronvermelding is verplicht.

6. De Commissie is op de hoogte van het proces tussen twee Duitse vergunninghouders van de databank Celex, Otto Schmidt Verlag en SEIDL Datenbank Service. Voorzover zij weet is dit momenteel het enige juridische geschil tussen Celex-vergunninghouders. Het geschil betreft de interpretatie van de Duitse wetgeving en behoort dan ook tot de bevoegdheid van Duitse rechtbanken.

⁽¹⁾ Zie artikel 2, lid 4, van de Berner Conventie (Akte van Parijs van 24 juli 1971, zoals gewijzigd op 28 september 1979), bekrachtigd in het Verdrag inzake auteursrecht van de Wereldorganisatie voor de intellectuele eigendom (WIPO), dat is aangenomen tijdens de diplomatieke conferentie van 20 december 1996.

⁽²⁾ Zie artikel 5, lid 1, (deel I, hoofdstuk II) van de Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte.

⁽³⁾ PB L 77 van 27.3.1996.

(2001/C 89 E/102)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1842/00
van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Raad

(13 juni 2000)

Betreft: EU-sancties en Oostenrijk (I)

Dit ongeloofwaardige argument komt duidelijk niet overeen met de werkelijkheid, zoals onder meer onlangs door de gerenommeerde rechtswetenschapper Günther Winkler in zijn rapport „Die Anatomie eines europäischen Willküraktes” op basis van de volgende feiten is aangetoond:

De verklaring, die als diplomatieke nota aan de hoogste staatsorganen van Oostenrijk en aan de minister van Buitenlandse Zaken van Portugal is gericht, is in staatsrechtelijk en Europees-rechtelijk opzicht als officieel besluit van de EU aangeduid. Het document draagt weliswaar enerzijds het briefhoofd van het kantoor van de Portugese premier, maar anderzijds is als decreterend orgaan het voorzitterschap van de Europese Unie aangegeven. Dit betekent dat niet slechts een nationaal, maar een orgaan van de Europese Gemeenschap optreedt.

Afgezien van dit aspect wordt in het rapport van Winkler gewezen op een lange reeks onjuistheden in verband met het sanctiebeleid van de Raad.

Om deze redenen wordt de Raad verzocht mede te delen of hij naar argumenten blijft zoeken om zijn houding, die iedere rechtsgrondslag ontbeert, te handhaven, of dat hij het wellicht constructiever acht naar een normalisering van de betrekkingen met Oostenrijk te streven.

Antwoord

(23 oktober 2000)

De Raad heeft zich over deze zaak niet uitgesproken en kan bijgevolg niet antwoorden op de vraag van het geachte parlementslid.

(2001/C 89 E/103)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1843/00
van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Raad

(13 juni 2000)

Betreft: EU-sancties en Oostenrijk (II)

Over de Europese gezindheid van Schüssel bestond in feite ook geen twijfel. Het is echter grotesk dat een land als Oostenrijk zich genoodzaakt ziet zijn pro-Europese gezindheid herhaaldelijk officieel te bekrachtigen. De aanhoudende weigering van de 14 lidstaten vergiftigt de Europese gedachte van een geciviliseerd samenwerken.

Ondanks de tot dusver terughoudende en tegemoetkomende houding van Oostenrijk ziet Portugal geen reden om het beleid ten opzichte van dit land te wijzigen. Volgens de pers gaat het Portugese voorzitterschap van de Raad er niet van uit dat de EU-top in juni de sancties van de overige lidstaten tegen Oostenrijk opheft. Er zou geen aanleiding zijn, aldus de berichten, om van de huidige koers af te wijken.

Na Portugal wordt het voorzitterschap van de Raad in juli overgenomen door Frankrijk. Ook de Franse minister voor Europese Zaken, Pierre Moscovici, heeft reeds verklaard dat zijn regering de sancties tegen Oostenrijk zal handhaven.

Tegelijkertijd bleek echter reeds bij de ontmoeting van de ministers van Buitenlandse Zaken van de EU op de Azoren dat de lidstaten niet langer onverdeeld achter de eind januari opgelegde sancties staan. Er werd onder meer door vertegenwoordigers van Finland, Spanje, Ierland en Italië op aangedrongen de houding ten opzichte van Oostenrijk nog eens te overdenken.

De Raad wordt in dit verband verzocht mede te delen of hij gezien de tegemoetkomende houding van de Oostenrijkse regering en de bedenkingen van een aantal lidstaten voornemens is van deze zinloze en kinderachtige strategie van sancties af te stappen.

Antwoord

(23 oktober 2000)

De Raad heeft hierover geen uitspraak gedaan en kan de vraag van het geachte parlementslid derhalve niet beantwoorden.

(2001/C 89 E/104)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1844/00
van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Raad

(13 juni 2000)

Betreft: EU-sancties en Oostenrijk (IV)

Volgens talrijke gerenommeerde rechtsdeskundigen ontbeert deze verklaring iedere rechtsgrondslag. Bovendien gaat het bij de sancties niet om uitsluitend „bilaterale aangelegenheden”, zoals vaak ten onrechte wordt beweerd. De sancties hebben gevolgen voor de betrekkingen tussen de lidstaten en voor hun gemeenschappelijke activiteiten, en daardoor voor de Gemeenschap als zodanig.

De hoogste vertegenwoordigers van de overige 14 lidstaten van de EU en de hoogste ambtsdragers van de Republiek Oostenrijk achtten het indertijd blijkbaar mogelijk dat onverwijld optreden deelname van de FPÖ aan de regering nog zou kunnen voorkomen. De verklaring schoot haar doel evenwel voorbij en beschadigde daarenboven het aanzien van de Europese Unie in niet geringe mate.

De Raad wordt dan ook verzocht mede te delen wanneer hij zich ertoe zal zetten van deze contraproductieve, tegen het ideaal van de Gemeenschap gerichte strategie af te stappen, de verklaring buiten werking te stellen en met de Republiek Oostenrijk — een immer betrouwbare partner — een productieve dialoog aan te gaan, opdat de betrekkingen kunnen worden genormaliseerd.

Antwoord

(23 oktober 2000)

De Raad heeft zich niet over deze zaak uitgesproken en kan bijgevolg niet antwoorden op de vraag van het geachte parlementslid.

(2001/C 89 E/105)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1850/00
van Elizabeth Lynne (ELDR) aan de Commissie

(9 juni 2000)

Betreft: „Foie gras” van eenden- en ganzenlevers

Het rapport over de welzijnsaspecten bij de productie van „foie gras” van eenden- en ganzenlevers dat het Wetenschappelijk Comité voor de gezondheid en het welzijn van dieren in 1998 voor de Commissie heeft opgesteld, komt tot de conclusie dat de praktijk van gedwongen voederen schadelijk is voor het welzijn van de dieren. Ook wordt opgemerkt dat er op de markt alternatieve producten verkrijgbaar zijn die gemaakt zijn van de levers van dieren die niet gedwongen worden gevoederd. Kunnen deze alternatieve producten in overeenstemming met de communautaire regels over het op de markt brengen van vlees van gevogelte, als „foie gras” worden verkocht? Moeten er maatregelen worden genomen om geleidelijk een eind te stellen aan het gedwongen voederen van vogels in de EU?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(25 juli 2000)*

In juni 1999 zijn in het kader van het Europees Verdrag inzake de bescherming van landbouwhuisdieren twee aanbevelingen goedgekeurd met betrekking tot de bescherming van voor de productie van „foie gras” gehouden eenden en ganzen. De Commissie en de lidstaten hebben actief meegewerkt aan de opstelling en de goedkeuring van deze aanbevelingen, waarvan de eindversie overigens gebaseerd is op het door de geachte afgevaardigde genoemde rapport. Van de lidstaten, die alle partij zijn bij het Verdrag, wordt verwacht dat zij de aanbevelingen naleven.

In deze aanbevelingen wordt erkend dat deze vogels in sociale groepen moeten worden gehouden en dat de kleine individuele kooien die tegenwoordig worden gebruikt, moeten worden verboden. Dit verbod zou per 31 december 2004 moeten gelden voor nieuwe stallen en voor stallen die worden vervangen, en zou uiterlijk per 31 december 2010 algemeen van kracht moeten zijn.

Voorts wordt aanbevolen het onderzoek voort te zetten naar de ontwikkeling van alternatieve technieken voor de productie van „foie gras”, waarbij gedwongen voeding niet meer nodig is. Er is overeengekomen dat, zolang geen nieuwe wetenschappelijke gegevens over alternatieve methoden en de welzijnsaspecten daarvan beschikbaar zijn, de productie van „foie gras” alleen mag worden voortgezet op plaatsen waar zij nu reeds een gangbare praktijk is, en mits daarbij wordt voldaan aan de normen die in de wetgeving van de betrokken lidstaat zijn vastgesteld.

In Richtlijn 98/58/EG van de Raad van 20 juli 1998⁽¹⁾ zijn de belangrijkste beginselen vastgelegd voor de bescherming van alle soorten landbouwhuisdieren, alsmede de welzijnsvereisten waaraan moet worden voldaan voor de bescherming van dieren die voor productiedoeleinden worden gehouden, inclusief voor de productie van „foie gras”. De eigenaar of de houder van de dieren is verantwoordelijk voor de naleving van de welzijnsvereisten.

Ook voorziet de richtlijn in een rechtsgrondslag voor communautaire maatregelen in het kader van het verdrag of de daaruit voortvloeiende aanbevelingen, mocht zulks nodig zijn om een uniforme toepassing in de Gemeenschap te verzekeren. Overeenkomstig artikel 5 van Richtlijn 98/58/EG, kan de Commissie bij de Raad passende voorstellen indienen voor een uniforme toepassing van de bovengenoemde aanbevelingen.

Gedwongen voeding is geen vereiste om lever onder de benaming „foie gras” in de handel te mogen brengen. Krachtens Verordening nr. 1538/91 van de Commissie van 5 juni 1991 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EEG) nr. 1906/90 van de Raad tot vaststelling van handelsnormen voor vlees van pluimvee⁽²⁾ wordt onder „foie gras” verstaan de levers van ganzen of van eenden van bepaalde soorten, „die zo zijn gevoederd dat in de lever hypertrofie van de vetcellen optreedt”. De levers moeten een uniforme kleur hebben en moeten wat eenden betreft een nettogewicht van ten minste 300 gram en wat ganzen betreft een nettogewicht van ten minste 400 gram hebben.

⁽¹⁾ PB L 221 van 8.8.1998.

⁽²⁾ PB L 143 van 7.6.1991.

(2001/C 89 E/106)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1857/00**van Joan Colom i Naval (PSE) en Alonso Puerta (GUE/NGL) aan de Raad***(13 juni 2000)*

Betreft: Talen in de perscommuniqués van de Raad

Kan de Raad meedelen wat zijn beleid is ten aanzien van de talen en gebruiken op het gebied van de communicatie?

Is het waar dat de perscommuniqués die na de bijeenkomsten van de Raad van ministers worden uitgegeven alleen in het Frans en het Engels zijn opgesteld?

Is hiertegen in de afgelopen vijf jaar geprotesteerd door de regering van een lidstaat of zijn van die kant voorstellen ingediend om dit beleid te wijzigen?

Antwoord*(23 oktober 2000)*

De mededelingen aan de pers die de persdienst van het secretariaat-generaal van de Raad bekendmaakt na afloop van Raadszittingen of andere evenementen die in het kader van de Raad plaatsvinden (associatie- en samenwerkingsraden, ondertekening van overeenkomsten met derde landen enz.), zijn in alle officiële talen van de Unie gesteld. Zij worden per post en langs elektronische weg verspreid en zijn toegankelijk op de Internet-site van de Raad.

De originele teksten van deze mededelingen worden tijdens of vlak na de beraadslagingen van de Raad — of andere evenementen — opgesteld. Doorgaans gebeurt dit in het Engels of het Frans, naar gelang van de beschikbare basisdocumenten.

De mededelingen worden onverwijld vertaald in de andere 10 talen van de EU. Gelet op de tijd die hiervoor nodig is, kunnen de andere taalversies evenwel vertraging oplopen ten opzichte van de originele versie.

Alle teksten worden ter beschikking gesteld van de verzamelde pers ter plaatse en opgenomen op de Internet-site van de Raad onder de rubriek „Newsroom/Latest News”. Wanneer alle taalversies beschikbaar zijn, worden de mededelingen aan circa 2000 geadresseerden toegezonden.

Wat tenslotte de derde vraag van de geachte parlementsleden betreft, werd het secretariaat-generaal van de Raad in 1998 op de hoogte gebracht van de bezorgdheid van de Franse permanente vertegenwoordiger, die van mening was dat de vertaling in het Frans te veel tijd in beslag nam.

(2001/C 89 E/107)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1859/00**van Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) aan de Commissie***(9 juni 2000)*

Betreft: De Catalaanse taal

In artikel 22 van de door het Catalaanse parlement goedgekeurde wet 1/1998 van 7 januari inzake de taalpolitiek wordt bepaald dat de universiteiten en instellingen van hoger onderwijs concrete maatregelen dienen te nemen ter waarborging en bevordering van het Catalaans in het kader van hun onderwijs-, onderzoek- en andere activiteiten. Op basis hiervan hebben de Catalaanse universiteiten hun regelingen inzake het taalgebruik vastgesteld.

Een aantal beschuldigingen van de „Asociación de Profesores para la Democracia” en van „Convivencia Cívica Catalana” (onder voorzitterschap van de heer Alejo Vidal-Quadras) heeft ertoe geleid dat de rechter de regeling inzake het taalgebruik van de Universiteit Rovira i Virgili wegens mogelijke ongrondwettigheid heeft opgeschort.

Hoe denkt de Commissie over de juridische procedures tegen handelingen en personen die slechts uiting geven aan hun wens om normaal gebruik te kunnen maken van het Catalaans in een land waar hetzij in het autonomiestatuut van Catalonië, hetzij in de statuten van de Universiteit Rovira i Virgili, wettelijk is erkend dat het Catalaans hun taal is?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie*(14 juli 2000)*

De eerbiediging van de culturele en taalkundige verscheidenheid van de lidstaten is een essentieel beginsel van de opbouw van Europa. De Commissie beschikt echter over geen enkele bevoegdheid op het gebied van juridische procedures van nationaal recht en kan daarom geen advies geven over een juridische procedure die in een lidstaat is geopend op een gebied dat niet door het Gemeenschapsrecht is geregeld.

(2001/C 89 E/108)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1860/00**van Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) aan de Raad**

(13 juni 2000)

Betreft: Verbinding Cabanes-Oropesa (provincie Castellón)

In de Spaanse provincie Castellón bestaat een project voor de aanleg van een wegverbinding tussen Cabanes en Oropesa. Het werk is al toegewezen aan het bedrijf Necso-Rover Alcisa.

Dit project omvat geen milieueffectstudie voor het natuurpark „Desierto de las Palmas” en omgeving, waar een groot aantal unieke inheemse soorten leeft, zowel in de grot van de „L'ullal de Miravet” als in de overige grotten in de omgeving; deze fauna is bijzonder habitatgevoelig, hetgeen betekent dat veranderingen van hun woongebied ertoe kunnen leiden dat deze soorten uitsterven.

Ook de zuidelijke variant van de beoogde verbinding zou negatieve gevolgen hebben voor gebieden met een grote landschappelijke en ecologische waarde die even belangrijk of nog belangrijker zijn dan het natuurpark „Desierto de las Palmas”.

Welke maatregelen denkt de Raad te nemen om ervoor te zorgen dat de milieuwetgeving wordt nageleefd, nu er geen milieueffectstudie is uitgevoerd voor elk van de oorspronkelijke voorstellen voor de verschillende varianten (noord, midden en zuid)?

Antwoord

(23 oktober 2000)

De vraag van het geachte parlementslid valt niet onder 's Raads bevoegdheid. Als hoedster van het Verdrag dient de Commissie er krachtens artikel 226 van het Verdrag op toe te zien dat de betrokken wetgeving van de Gemeenschap op correcte wijze in nationaal recht wordt omgezet en juist wordt toegepast.

(2001/C 89 E/109)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1866/00**van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie**

(9 juni 2000)

Betreft: Vuilstortplaats van Garraf (Barcelona)

De in 1972 in gebruik genomen vuilstortplaats van Garraf in de gemeente Gavà i Begues (Barcelona) dient voor de grootschalige opslag van stadsafval.

Bij de aanleg van deze vuilstortplaats, die in een kalkhoudend en poreus massief ligt, zijn geen maatregelen genomen voor waterdichte afdichting. Als gevolg hiervan heeft percolatieinfiltratie gedurende 28 jaar het grondwater vervuild en de zee bereikt, alsook de grondwaterspiegel van de delta van Llobregat die tot speciaal natuurproject is uitgeroepen. De stortplaats ligt in het natuurpark dat bij besluit van 18 februari 1987 van de Generalitat van Catalonië is uitgeroepen tot „Plan Especial de Protección del Medio Físico y del Paisaje del Espacio de Interés Natural del Garraf” (PPMFENG). In artikel 28 van de tot vorig jaar geldende wetgeving werd bepaald dat het storten van organisch materiaal op 31 december 1999 zou eindigen.

Op 6 april 2000 werd de tweejaarlijkse herziening van het stedelijk programma voor het beheer van stadsafval (Programa Metropolitano de Gestión de los Residuos Municipales (PMGRM)) goedgekeurd en wordt voorzien in het gebruik van de stortplaats van Garraf tot 31 december 2006.

Zowel bij de herziening van het PMGRM als bij de wijziging van het PPMFENG is voorbijgegaan aan richtlijn 1999/31/EG van de Raad betreffende het storten van afvalstoffen die voor 31 juli 2001 (artikel 18) in nationaal recht moet worden omgezet. Hieruit kan worden afgeleid dat de stortplaats van Garraf niet aan de voorwaarden voldoet en derhalve moet worden gesloten (punten 1, 2 en 3 van bijlage I).

Anderzijds is de stortplaats van Garraf „illegaal”, aangezien het een industriële locatie is die is gelegen in een gebied dat in het geldende algemeen stedelijk plan (Plan General Metropolitano) als „bosgebied” wordt aangemerkt. Bovendien ontbreekt een vergunning van de gemeente Gavà.

Verder wordt niet voldaan aan artikel 1, leden 3 en 4 van richtlijn 91/156/EEG van 18 maart 1991 betreffende afvalstoffen ⁽¹⁾. Ook richtlijn 97/11/EG wordt niet nageleefd.

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om ervoor te zorgen dat de genoemde communautaire richtlijnen worden nageleefd?

⁽¹⁾ PB L 78 van 26.3.1991.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(31 juli 2000)

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde feiten.

Er zij op gewezen dat de afvalbehandeling momenteel wordt geregeld door Richtlijn 75/442/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG ⁽²⁾ van de Raad van 18 maart 1991. Volgens artikel 4 nemen de lidstaten de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de nuttige toepassing of de verwijdering van de afvalstoffen plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder dat procédés of methoden worden aangewend die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben en met name zonder risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, zonder geluids- of stankhinder te veroorzaken en zonder schade te berokkenen aan natuur- en landschapsschoon. Volgens artikel 9 van Richtlijn 75/442/EEG moet iedere inrichting of onderneming die verwijderingshandelingen verricht, een vergunning hebben.

Wat een eventuele inbreuk op Richtlijn 1999/31/EG ⁽³⁾ van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen betreft, zij erop gewezen dat deze richtlijn de lidstaten tot nu toe geen enkele verplichte regel oplegt aangezien de termijn voor de omzetting overeenkomstig artikel 18 op 16 juli 2001 eindigt.

Wat Richtlijn 97/11/EG ⁽⁴⁾ van de Raad van 3 maart 1997 tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten betreft, zij erop gewezen dat artikel 3, lid 2, bepaalt dat, indien een vergunningsaanvraag vóór 14 juli 1999 is ingediend, de bepalingen van Richtlijn 85/337/EEG van vóór de wijziging van kracht blijven.

In ieder geval zal de Commissie, in haar rol van hoedster van de verdragen, de nodige maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat het Gemeenschapsrecht in casu wordt nageleefd.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

⁽²⁾ PB L 78 van 26.3.1991.

⁽³⁾ PB L 182 van 16.7.1999.

⁽⁴⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2001/C 89E/110)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1868/00

van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(9 juni 2000)

Betref: Typische producten en voedselbeleid

Er staat een Europees voedselbeleid op stapel; een voorwaarde hiervoor is dat er garanties worden gegeven voor typische en kwaliteitsproducten die uit een speciaal gebied komen. Deze kenmerken staan borg voor een „hoog beschermingsniveau” van de menselijke gezondheid en van de consument. Dit is stellig niet het geval bij de 6 miljoen ton geraspte kaas die wordt verkocht onder het etiket „Parmezaanse kaas”: deze kaas kan helemaal niet uit Parma komen, omdat hij geproduceerd wordt in gebieden waar deze kaas oorspronkelijk niet vandaan komt en waar hij bewerkt wordt op een andere wijze dan van oudsher gebruikelijk is in de provincies Parma en Reggio.

In afwachting van het voedselveiligheidsprogramma luidt de vraag of de Commissie de volgende vragen kan beantwoorden:

1. Staat zij toe dat het merk „Parmezaanse kaas” nog steeds wordt gebruikt voor een product dat vervaardigd is uit onverschillig welk type melk met een 30-tal toevoegingen, waaronder ontwittingsmiddelen, antioxidanten en verschillende antigistingsmiddelen?
2. Kan zij de garantie bieden dat kaas onder de naam „Parmezaans-Reggiaans” inderdaad geproduceerd wordt uit echte melk uit die gebieden en wordt bewerkt volgens methodes die een eeuwenoude traditie vormen?
3. Komt zij op voor de echtheid van typische Europese producten en beschermt zij deze tegen het risico van „gelijkschakeling” met grootschalige productiestandaards?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(26 juli 2000)

De Commissie is van oordeel dat de term „Parmezaans” een op de beschermde benaming Parmigiano-Reggiano geïnspireerde vertaling is. Het ligt dan ook voor de hand dat het gebruik van deze term voor de aanduiding van producten die niet beantwoorden aan het productdossier dat is geregistreerd op grond van Verordening (EEG) nr. 2081/92 van de Raad van 14 juli 1992⁽¹⁾ voor producten met beschermde oorsprongsbenaming „Parmigiano-Reggiano”, aan het einde van de overgangperiode die uitdrukkelijk is vermeld in artikel 13, lid 2, van die verordening, d.w.z. in dit geval 21 juni 2001, verboden zal zijn. Daardoor zal een situatie ontstaan die zowel in juridisch opzicht als wat de afzet betreft in overeenstemming is met het communautaire systeem dat gericht is op een verantwoord gebruik van de beschermde oorsprongsbenamingen en geografische aanduidingen.

⁽¹⁾ PB L 208 van 24.7.1992.

(2001/C 89 E/111)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1872/00

van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie

(9 juni 2000)

Betreft: Spoorwegnet en structuurfondsen 2000-2006 op Sardinië

De spoorwegen op Sardinië (ongeveer 1 000 km lengte waarvan slechts 435 normaal breedspoor) verkeren in een deplorabele toestand. Desondanks komt Sardinië niet voor in het Programma Operativo Nazionale Trasporti 2000-2006 (PONT) en daarmee niet in aanmerking voor verbetering van de dienstverlening (alleen die lijnen die in het Trans-Europese netwerk passen, komen in aanmerking). Ook in het nationaal vervoerprogramma (Programma Operativo Nazionale Trasporti 1994-1999) kreeg Sardinië slechts 50 miljard lire op een nationaal totaal van 3 800 miljard, voor een infrastructurele voorziening die nog steeds niet gereed is (de lijn Campeda-Bonorva). In april 1999 hebben de Italiaanse staat, de regio en de spoorwegen (FS) een programma-akkoord gesloten over de achterstanden die zijn opgelopen nadat er meer dan 30 jaar lang geen investeringen zijn gepleegd: het kaderprogramma-akkoord (APQ 5) voorziet slechts in verbetering van de trajecten Cagliari-Oristano en Sassari-Porto Torres⁽¹⁾; dat is zeker belangrijk, maar niet toereikend om de gebreken te verhelpen van een net waarover voor meer dan 80% met snelheden wordt gereden die beneden de commerciële grens van 70-75 km/uur liggen. Het akkoord tussen de staat en de regio voorziet slechts in een deel van de steun. Het blijft noodzakelijk een tweede kaderprogramma-akkoord (APQ 5b) te sluiten over de maatregelen ten behoeve van het gehele net, het goederenvervoer en de lijnen waarover een concessie is verleend. De Europese Commissie onderhandelt met de Italiaanse staat over PONT 2000-2006 en met de regio Sardinië over het regionaal operationeel programma 2000-2006 (POR). Geen van beide instrumenten spreekt voor wat Sardinië betreft van ingrijpende investeringen in de railsector; voor het eiland wordt alleen gedacht aan ontwikkeling van het wegennet en de havens.

Kan de Commissie zich ervoor inzetten dat PONT 2000-2006 onder de doelstellingen ook modernisering van het FS-net van Midden- en Noord-Sardinië opneemt? Is het mogelijk dat bij de maatregelen die zijn gepland in het kader van de akkoorden tussen de Italiaanse staat, de regio en de spoorwegen (PONT 2000-2006) ook het corresponderende deel van de communautaire middelen wordt opgenomen ten gunste van

de Sardijnse spoorwegen? Kan de Commissie zich ervoor inzetten opdat de in PONT 2000-2006 genoemde maatregelen ook worden ingepast in die voor verbetering en modernisering van bergtrajecten, „Trenino verde”, alsook voor de stedelijke knooppunten Olbia/Golfo Aranci, Tempio Pausania/Arzachena/Palau, Alghero/Sassari/Sorso, Bosa/Macomer/Nuoro, Sorgono/Isili/Mandas/Tortoli, Carbonia/Iglesias/Decimo/Cagliari en Senorbi/Dolianova/Cagliari?

(¹) Het gaat om een bedrag van 510 miljard lire dat al is opgenomen in het bedrijfsplan van de Italiaanse spoorwegen, FS Spa.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(24 juli 2000)

Het is de Commissie bekend in welke achterstandssituatie het vervoersnet op Sardinië zich bevindt.

In het voorstel voor het regionale operationele programma voor Sardinië voor de programmeringsperiode 2000-2006, waarover de onderhandelingen nu vrijwel zijn afgerond, zijn twee maatregelen betreffende de vervoerssector opgenomen. De eerste maatregel heeft tot doel het interne verkeersnet van het eiland te verbeteren, terwijl de tweede maatregel betrekking heeft op de mobiliteit in de stadscentra van Cagliari en Sassari (aanleg van light-rail lijnen). Wat meer in het bijzonder de eerste maatregel betreft, heeft de regio gekozen voor een strategie waarbij de beschikbare financiële middelen worden geconcentreerd op verbetering van het hoofdwegennet en van de intermodale infrastructuur, dit omdat voor de spoorwegen reeds nationale middelen beschikbaar worden gesteld via het „Accordo di programma quadro”. Het spreekt vanzelf dat de regio altijd kan voorstellen deze strategie te veranderen.

Over het nationale operationele programma betreffende het vervoer is de Commissie nog geen formele onderhandelingen met de Italiaanse autoriteiten begonnen, zodat zij nu nog geen oordeel over de inhoud van dat programma kan geven.

(2001/C 89 E/112)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1878/00

van Lord Inglewood (PPE-DE) aan de Commissie

(9 juni 2000)

Betreft: Compensatie voor het verbod op de kabeljauwvisserij in de Noord-Ierse Zee

Kan de Europese Commissie middelen beschikbaar stellen voor compenserende betalingen aan vissers die nadeel ondervinden van het verbod op de kabeljauwvisserij in de Noord-Ierse Zee?

(2001/C 89 E/113)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1879/00

van Lord Inglewood (PPE-DE) aan de Commissie

(9 juni 2000)

Betreft: Compensatie voor het verbod op de kabeljauwvisserij in de Noord-Ierse Zee

Stelt de Europese Commissie aan lidstaten kredieten beschikbaar die ter beoordeling van de regering van de betreffende lidstaat kunnen worden aangewend voor compenserende betalingen aan vissers die nadeel ondervinden van het verbod op de kabeljauwvisserij in de Noord-Ierse Zee?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1878/00 en E-1879/00**

(6 juli 2000)

De Commissie wijst de geachte afgevaardigde op het bepaalde in artikel 16, lid 1, onder c), van Verordening (EG) nr. 2792/1999⁽¹⁾. Volgens die bepalingen kunnen de lidstaten aan vissers en eigenaars van vaartuigen een door het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij (FIOV) medegefinancierde vergoeding toekennen ingeval een plan voor het herstel van een met uitputting bedreigd visbestand wordt uitgevoerd. De aandacht van de geachte afgevaardigde wordt gevestigd op het feit dat het aan de beheersautoriteit voor het betreffende structurele programma is om al dan niet te besluiten de vergoedingen in kwestie toe te kennen, onder naleving van voornoemde bepalingen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2792/1999 van de Raad van 17 december 1999 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen en voorwaarden voor de structurele acties van de Gemeenschap in de visserijsector (PB L 337 van 30.12.1999).

(2001/C 89 E/114)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1891/00
van Carlos Coelho (PPE-DE) aan de Commissie**

(16 juni 2000)

Betreft: Vrij verkeer, verkeersveiligheid, verkeersregels en nationale voorschriften binnen de Europese Unie

Portugese automobilisten die voor hun beroep of tijdens hun vakantie door diverse Europese landen moeten rijden, hebben talrijke klachten ingediend omdat zij hebben moeten constateren dat er een enorm verschil bestaat tussen de diverse EU-landen met betrekking tot de verkeersregels en voorschriften inzake motorvoertuigen.

Zo kan een Portugese automobilist die een reis door Europa wil maken meteen al in Spanje een bekeuring krijgen omdat hij niet over een vervangingssetje lampjes voor de koplampen beschikt (dat in zijn land niet verplicht is), of in Duitsland worden bekeurd omdat hij geen verbanddoos in de auto heeft (die ook in zijn land niet verplicht is), enz.

Als Europese automobilisten die in de Europese Unie reizen rekening moeten houden met de verkeersregels en andere voorschriften die in de diverse landen van kracht zijn, en die ook van toepassing zijn op personen die daar niet woonachtig zijn, moet er voor deze automobilisten dan niet een voorlichtingscampagne worden georganiseerd, ongeacht hun vaste woon- en verblijfplaats in Europa?

Zou het niet mogelijk zijn om ondanks de vele problemen die een harmonisatie van de bestaande normen zal opleveren, ten minste overeenstemming te bereiken over de uitrusting die men verplicht is in een motorvoertuig mee te voeren?

Wat denkt de Commissie dat er gedaan moet worden voor de verkeersveiligheid en het vrije verkeer van EU-burgers? Meer voorlichting, of harmonisering van de wettelijke voorschriften? Welke initiatieven kan de Commissie op dit gebied ontplooiën?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(31 juli 2000)

Er zijn gemeenschappelijke regels voor het wegverkeer in de hele Gemeenschap en, op voorwaarde dat die regels worden nageleefd, is het vrije verkeer gewaarborgd. Deze regels hebben betrekking op de rijvaardigheid van de bestuurder (de in de regelgeving betreffende het rijbewijs gestelde voorschriften zijn opgenomen in Richtlijn 91/439/EEG van de Raad)⁽¹⁾; de technische controle van voertuigen (Richtlijn 96/96/EG van de Raad)⁽²⁾; voor zware bedrijfsvoertuigen, hun maximumgewicht en -afmetingen (Richtlijn 96/53/EG van de Raad)⁽³⁾; de verplichting voor de bestuurder en de passagiers om een veiligheidsgordel te

dragen (Richtlijn 91/671/EEG van de Raad) (*) en het Verdrag inzake het wegverkeer van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties (UN-ECE) van 8 november 1968 (ook het Verdrag van Wenen genoemd). In het Verdrag van Wenen zijn globale richtsnoeren betreffende het vrije verkeer voor internationaal vervoer vastgelegd en in bijlage 5 ervan inzake de technische voorwaarden betreffende motorvoertuigen en aanhangwagens wordt gesteld dat

elke verdragsluitende partij met betrekking tot motorvoertuigen die zij registreert en tot aanhangwagens die zij krachtens haar nationale wetgeving op de wegen toelaat, regels mag vaststellen die een aanvulling vormen op of strikter zijn dan de voorschriften van die bijlage.

De lidstaten kunnen dus eisen dat de op hun grondgebied geregistreerde voertuigen uitrusting zoals verbanddozen, brandblussers of reservelampen bij zich hebben.

Het Verdrag van Wenen bepaalt ook dat

alle voertuigen in het internationale verkeer moeten voldoen aan de technische voorschriften die in hun land van registratie van kracht waren toen zij voor het eerst in gebruik werden gesteld.

Daarom kan een lidstaat niet eisen dat een in een andere lidstaat geregistreerd voertuig uitrusting bij zich heeft die niet verplicht is in de lidstaat waar het voertuig geregistreerd is. In het door het geachte parlementslid genoemde voorbeeld moeten Portugese voertuigen bijgevolg geen reservelampen bij zich hebben wanneer zij in Spanje rijden of ook geen verbanddozen in Duitsland en dus mogen er geen boetes worden opgelegd aan bestuurders die niet aan dergelijke nationale voorschriften voldoen.

Tot nu toe werd het niet noodzakelijk geacht de verschillende nationale voorschriften betreffende het wegverkeer met betrekking tot extra uitrusting verder te harmoniseren, en de lidstaten hebben een dergelijke harmonisering niet gevraagd.

(¹) PB L 237 van 24.8.1991.

(²) PB L 46 van 17.2.1997.

(³) PB L 235 van 17.9.1996.

(⁴) PB L 373 van 31.12.1991.

(2001/C 89 E/115)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1892/00
van Elisa Damião (PSE) aan de Raad

(19 juni 2000)

Betreft: Arbeidsongevallen

Hoewel de wetgeving binnen de Europese Unie inzake een betere bescherming van de veiligheid van de werknemers, met name in de bouw en verwerkende industrie, verbeterd is, is het aantal ernstige ongevallen en dodelijke valpartijen toch gestegen.

Hieruit kan worden geconcludeerd dat het niet voldoende is wetten uit te vaardigen, maar dat er ook op moet worden toegezien dat de voorgestelde maatregelen aan hun doel beantwoorden en in de praktijk worden toegepast. Kan de Raad een overzicht geven van de gegevens die zij in haar bezit heeft over arbeidsongevallen en beroepsziekten en haar evaluatie van de werkzaamheden van de nationale arbeidsinspectiediensten overhandigen?

Antwoord

(23 oktober 2000)

1. Krachtens de bepalingen van het Verdrag treedt de Raad op het gebied van de gezondheid en veiligheid van de werknemers op de arbeidsplaats alsook op andere gebieden, uitsluitend als co-wetgever met het Europees Parlement op.

2. Het is in de eerste plaats aan de Commissie om ervoor te zorgen dat de door haar op dit gebied voorgestelde maatregelen afgestemd zijn op het doel, met name door raadpleging van het Raadgevend Comité voor de veiligheid, de hygiëne en de gezondheidsbescherming op de arbeidsplaats en van vertegenwoordigers van werknemers- en werkgeversorganisaties.
3. Vervolgens is het ook aan de Commissie om na te gaan of de verschillende door het Europees Parlement en de Raad aangenomen richtlijnen door de lidstaten op bevredigende wijze zijn uitgevoerd.
4. Met het oog hierop zijn de lidstaten verplicht om de Commissie te informeren over de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die zij aannemen om aan de richtlijnen op het gebied van de veiligheid van de werknemers te voldoen.
5. Tenslotte: voor zover het voor de goede toepassing van een communautaire richtlijn nodig is om het door een nationaal inspectie- en beheersorgaan verrichte werk te beoordelen, valt deze taak ook onder de bevoegdheid van de Commissie.

(2001/C 89 E/116)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1893/00
van Elisa Damião (PSE) aan de Raad

(19 juni 2000)

Betreft: Openbare dienstverlening

Onder het Portugese voorzitterschap heeft de Raad besloten de liberalisering van openbare diensten te bespoedigen, op grond van onderzoeken naar de gevolgen hiervan voor de werkgelegenheid en sociale cohesie.

Nu hebben nog niet alle lidstaten in de diverse sectoren regelgevende organen opgericht.

Ik zou willen weten of de Unie in staat is erop toe te zien:

- dat niemand van openbare dienstverlening wordt uitgesloten;
- dat er is geen sprake zal zijn van buitensporige concentraties die ten koste gaan van de consument of bepaalde lidstaten;
- dat de werkgelegenheid niet aan de belangen van investeerders zal worden opgeofferd?

Antwoord

(23 oktober 2000)

Gememoreerd zij dat artikel 16 van het VEG bepaalt dat „gezien de plaats die de diensten van algemeen economisch belang in de gemeenschappelijke waarden van de Unie innemen, alsook de rol die zij vervullen bij het bevorderen van sociale en territoriale samenhang, de Gemeenschap en de lidstaten er, in het kader van hun onderscheiden bevoegdheden en binnen het toepassingsgebied van dit Verdrag, zorg voor dragen dat deze diensten functioneren op basis van beginselen en voorwaarden die hen in staat stellen hun taken te vervullen”.

De Raad heeft herhaaldelijk gewezen op het belang ervoor te zorgen dat bij de liberalisering naar behoren rekening gehouden wordt met de verplichtingen inzake openbare dienstverlening in de betrokken sectoren. De Europese Raad van Santa Maria da Feira heeft onlangs nog beklemtoond dat in een dynamische interne markt rekening moet worden gehouden met de belangen en de betekenis van openbare diensten van algemeen belang.

Deze betrokkenheid wordt verder weerspiegeld in het recente, door de Commissie op 30 mei 2000 goedgekeurde voorstel tot wijziging van de postrichtlijn, waarin de noodzaak van handhaving van universele diensten beklemtoond wordt en erop gewezen wordt dat uit prognoses blijkt dat er zelfs bij een eventuele volledige openstelling van de markt in 2007 sprake zal zijn van groei in de totale activiteiten van de leveranciers van de universele dienst. Eenzelfde engagement komt naar voren in de mededeling van de Commissie van 23 mei 2000 over de recente vooruitgang bij de totstandbrenging van de interne markt

voor elektriciteit. In deze mededeling wordt namelijk gesteld dat het nodig is toe te zien — en dit is een absolute voorwaarde voor volledige liberalisering — op de handhaving en ontwikkeling van de openbare-dienstverleningsnormen en rekening te houden met de gevolgen voor de werkgelegenheid in deze sector.

Garanties tegen ongeoorloofde samenwerking met schadelijke effecten zijn opgenomen in de artikelen 81 en 82 van het Verdrag, alsook in de daarvan afgeleide Gemeenschapswetgeving. Daarnaast waarborgt artikel 153, lid 2, dat met de eisen ter zake van consumentenbescherming rekening gehouden wordt bij het bepalen en uitvoeren van het beleid en het optreden van de Gemeenschap op andere gebieden.

Onderstreept zij dat artikel 127, lid 2, van het Verdrag waarborgt dat bij de liberalisering rekening gehouden wordt met de doelstelling van een hoog werkgelegenheidsniveau en dat de verwezenlijking van het economisch potentieel van een volledig geïntegreerde en operationele interne markt op deze gebieden een duidelijke weerslag zal hebben op het scheppen van werkgelegenheid.

De hoofddoelstelling van liberalisering, met aandacht voor de specifieke kenmerken van iedere betrokken sector, met inbegrip van relevante geografische aspecten, is te zorgen voor zowel een doeltreffende werking van de interne markt als het welzijn van de consument, alsmede duurzame economische groei te genereren waardoor een hoger niveau van werkgelegenheid kan worden bereikt. De oproep om vaart te zetten achter de liberalisering van de openbare diensten wordt ingegeven door het feit dat de vooruitgang die geboekt is met de openstelling van een aantal openbare nutsbedrijven voor concurrentie, reeds aanzienlijke economische en sociale voordelen opgeleverd heeft, zoals lagere prijzen, innovatieve diensten en, in bepaalde gevallen, nieuwe banen.

(2001/C 89E/117)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1898/00

van Herbert Bösch (PSE) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Subsidiërings- en gunningspraktijken in de kraanbouw

In Oostenrijk zijn er talrijke ondernemingen die internationaal hun mannetje staan — zo ook in de sector kraanbouw. Uit deze kringen komt kritiek op internationale aanbestedingen binnen de Unie en het communautaire subsidiebeleid.

Wanneer een onderneming in een internationale aanbesteding in de Europese Unie de gunning niet krijgt, wordt zij er niet van in kennis gesteld waarom de opdracht naar een ander gegaan is of hoe dicht zij met haar prijs bij die van de winnaar lag.

Hoewel er in de sector kraanbouw reeds een overcapaciteit is, kent de Europese Commissie subsidies toe. Een gevolg daarvan is dat enkele kraanbouwers met steun van de Europese Commissie zwaar dumping bedrijven.

Zou de Commissie derhalve de volgende vragen kunnen beantwoorden:

1. Waarom ontvangen ondernemingen geen mededeling over de redenen waarom zij de gunning in een aanbestedingsprocedure niet gekregen hebben?
2. Is de Commissie van zins in deze sector in de nabije toekomst transparante maatregelen ten gunste van de burgers te nemen?
3. Ziet de Commissie toe op offertes die gemaakt worden door bedrijven welke zij met belastinggeld subsidieert?
4. Zo ja, geldt dat ook voor de sector kraanbouw?
5. Zo nee, is zij dan niet van mening dat hervormingen noodzakelijk zijn?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(28 juli 2000)

In artikel 8 van Richtlijn 93/37/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken⁽¹⁾ wordt bepaald dat de aanbestedende dienst binnen een termijn van vijftien dagen aan iedere afgewezen gegadigde of inschrijver op diens verzoek de redenen mededeelt voor de afwijzing van zijn aanvraag of van zijn inschrijving op een aanbesteding, in het geval van een inschrijving op een aanbesteding, de naam van de begunstigde.

Volgens de recente jurisprudentie van het Hof van Justitie⁽²⁾ is bovendien tegen het gunningsbesluit een beroep tot nietigverklaring mogelijk, wat in de praktijk betekent dat de aanbestedende diensten verplicht zijn alle inschrijvers van dit besluit op de hoogte te stellen.

De Commissie oefent geen controle uit op de door de ondernemingen ingediende aanbiedingen die communautaire subsidies hebben ontvangen. In artikel 30 van Richtlijn 93/37/EEG wordt daarentegen bepaald dat de aanbestedende dienst die inschrijvingen kan afwijzen schriftelijk om preciseringen over de samenstelling van de inschrijving verzoekt indien voor een bepaalde markt inschrijvingen worden gedaan die in verhouding tot het uit te voeren werk abnormaal laag lijken.

Bovendien zij erop gewezen dat het feit dat men een overheidssteun heeft ontvangen waardoor men aanzienlijk lagere inschrijvingen kan doen dan andere inschrijvers op zich niet in strijd is met het communautaire recht van de overheidsopdrachten noch met het beginsel van gelijke behandeling⁽³⁾.

⁽¹⁾ PB L 199 van 9.8.1993.

⁽²⁾ Arrest van 28 oktober 1999 in Zaak C-81/98, „Alcatel Austria e.a.”.

⁽³⁾ Zie in deze zin de conclusies van Advocaat-generaal Léger van 15 juni 2000 in Zaak C-94/99, „ARGE Gewässerschutz”.

(2001/C 89 E/118)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1908/00
van Neena Gill (PSE) aan de Commissie**

(6 juni 2000)

Betreft: Gemeenschappelijk Onderzoekcentrum

De indiener van de vraag meent te weten dat de huidige directeur-generaal van het Gemeenschappelijk Onderzoekcentrum in oktober met pensioen gaat. Hoe zal deze vacature in de publiciteit worden gebracht?

Hoeveel van de medewerkers bij het Gemeenschappelijk Onderzoekcentrum hebben een tijdelijk contract voor drie jaar en hoeveel een tijdelijk contract voor vijf jaar? Hoeveel procent van deze tijdelijke contracten wordt vernieuwd?

Kan de Commissie meedelen wat haar strategie voor het GOC in de toekomst zal zijn? Welke maatregelen zijn genomen om ervoor te zorgen dat het beheer van het Gemeenschappelijk Onderzoekcentrum voortaan efficiënter geschiedt?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(25 juli 2000)

De huidige directeur-generaal van het Gemeenschappelijk Centrum voor onderzoek (GCO) gaat per 31 oktober 2000 met pensioen. De Commissie doet het nodige om zo spoedig mogelijk in de vacature te voorzien.

Het GCO past het personeelsbeleid toe dat in 1996 voor de gehele begroting voor onderzoek van de Commissie is vastgesteld. Er werken 832 tijdelijke personeelsleden, van wie 155 op grond van een — niet vernieuwbare — overeenkomst van drie jaar zijn aangeworven, terwijl voor 183 een eerste overeenkomst van vijf jaar en voor 143 een tweede overeenkomst van vijf jaar is gesloten; voor 451 onder hen is een contract voor onbepaalde duur gesloten.

Over de toekomst van het GCO heeft een high level panel, voorgezeten door de heer Etienne Davignon, onlangs een verslag bekendgemaakt, waarin verschillende mogelijkheden worden aanbevolen voor een betere uitvoering van de opdracht van het GCO. Dit verslag is op 4 juli door Commissielid Busquin aan de ITRE-commissie toegezonden.

In het GCO hebben al verschillende hervormingen plaatsgevonden die onder meer gericht waren op een meer efficiënt management, integrale kwaliteitsborging, overdracht van beheerstaken aan de instellingen en invoering van interne audits.

(2001/C 89 E/119)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1914/00
van Guido Podestà (PPE-DE) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Bescherming van slachtvee

Dieren die voor de slacht zijn bestemd hebben grote kwellingen te doorstaan die er niet alleen voor zorgen dat de dieren meer te lijden hebben dan nodig is, maar ook ten koste van de goede kwaliteit van het slachtvlees kunnen gaan. Een en ander heeft consequenties voor de beginselen van de consumentenbescherming, vooral indien rekening wordt gehouden met de omstandigheden waaronder levende dieren in de Unie worden ingevoerd, met name uit landen die op de nominatie staan voor toetreding.

Kan de Commissie in dit verband antwoord geven op de volgende vragen:

1. Welke concrete maatregelen zijn er in het kader van de invoer van slachtvee in de Europese Unie genomen om te zorgen voor toepassing van het in meerdere resoluties van het Europees Parlement vermelde richtsnoer dat vee wordt geslacht op de fokplaats of zo dicht mogelijk bij deze plaats?
2. Beantwoorden de omstandigheden waaronder vee wordt geslacht in de landen die willen toetreden tot de Unie aan de communautaire richtsnoeren voor de bescherming van dieren en de consumentenbescherming?
3. Is zij bereid nu of in de nabije toekomst economische bijstand te verlenen voor:
 - verbetering van de voorzieningen, gebouwen en apparatuur van de slachthuizen in die landen,
 - opleidingscursussen inzake de bescherming van dieren voor abattoirpersoneel in die landen en voor veterinaire inspecteurs die erop moeten toezien dat slagers zich bij hun werk aan deze regels houden?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(28 juli 2000)

De verantwoordelijkheden van de Commissie op het gebied van dierenbescherming zijn groter geworden door de recente toevoeging aan het EG-Verdrag van een protocol dat de Europese instellingen en de lidstaten ertoe verplicht het dierenwelzijn als een prioriteit te beschouwen bij het uitstippelen van beleid met betrekking tot landbouw, vervoer, de interne markt en onderzoek.

Bij de uitwerking van communautaire regelgeving wordt rekening gehouden met de resultaten van wetenschappelijk onderzoek en met de beschikbare praktische kennis. Volgens beide soorten gegevens kunnen dieren worden vervoerd mits daarbij wordt voldaan aan specifieke voorwaarden inzake dierenbescherming.

Met betrekking tot het vervoer van dieren die in de Gemeenschap worden ingevoerd, is de Commissie van mening dat de meest doeltreffende manier om een wijdverspreide verbetering te bereiken op het gebied van de normen inzake dierenwelzijn erin bestaat te streven naar internationale consensus daarover.

Het probleem van het vervoer over lange afstand van dieren, en met name van paarden, dient bij voorrang te worden aangepakt en is daarom besproken met de leiding van de veterinaire diensten van de Midden- en Oost-Europese landen die aan het onderhandelen zijn over toetreding tot de Unie. Dat overleg heeft geleid tot overeenstemming over een protocol inzake de bescherming van paarden tijdens het vervoer ervan.

Voorts is het de bedoeling van de Commissie van de Raad een mandaat te krijgen om te onderhandelen over deelneming van de Gemeenschap aan de herziene Europese overeenkomst inzake de bescherming van dieren tijdens internationaal vervoer. Deze (onder auspiciën van de Raad van Europa uitgewerkte) overeenkomst zal ertoe bijdragen dat de bescherming van het dierenwelzijn in heel Europa op een aanvaardbaar niveau komt en dat de wetgeving inzake dierenbescherming in de kandidaat-lidstaten sneller wordt aangepast.

De controle- en inspectiediensten van de Commissie controleren bij hun bezoeken aan slachthuizen in de kandidaat-lidstaten hoe de dieren worden behandeld en geslacht. Als tekortkomingen worden ontdekt, worden deze tijdens de inspectie met de betrokken autoriteiten besproken en wordt er bij latere contacten met die autoriteiten nog weer op teruggekomen.

Op de derde vraag kan worden geantwoord dat de Gemeenschap reeds beschikt over een rechtsgrondslag om financiële steun te verlenen voor structurele, milieu- en moderniseringsmaatregelen in de sector slachterijen van de kandidaat-lidstaten. De betrokken tekst is Verordening (EG) nr. 1268/1999 van de Raad van 21 juni 1999 inzake steunverlening door de Gemeenschap voor pretoetredingsmaatregelen op het gebied van landbouw en plattelandsontwikkeling in de kandidaat-lidstaten in Midden- en Oost-Europa gedurende de pretoetredingsperiode⁽¹⁾ (Sapard). Voorzover de bovengenoemde maatregelen worden opgenomen in de programma's ter uitvoering van deze verordening, kunnen zij in aanmerking komen voor communautaire steun.

Ook via het Phare-programma wordt, met name in het kader van de beschikbaarstelling van pretoetredingsadviseurs uit de lidstaten (twinning), hulp aan de kandidaat-lidstaten gegeven om de overneming te vergemakkelijken van het communautaire „acquis” op veterinair gebied, met inbegrip van de regelgeving inzake dierenwelzijn.

⁽¹⁾ PB L 161 van 26.6.1999.

(2001/C 89 E/120)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1915/00
van Guido Podestà (PPE-DE) aan de Raad

(19 juni 2000)

Betreft: Oorlog in Ethiopië en Eritrea

De crisissituatie in Ethiopië en de hongersnood die de Commissie voor ontwikkeling en humanitaire hulp de laatste maanden tracht te lenigen, zijn de laatste tijd nog verergerd als gevolg van de oorlog tussen Ethiopië en Eritrea.

In een bemiddelingspoging heeft de VN-Veiligheidsraad een resolutie aangenomen waarin beide naties evenzeer verantwoordelijk voor de oorlogshandelingen worden gehouden, zonder oog te hebben voor de verschillende mate van betrokkenheid als agressor en slachtoffer van agressie, respectievelijk Ethiopië en Eritrea.

Kan de Raad mededelen wat het standpunt van de Europese Unie is en welke initiatieven de Raad zal nemen ten aanzien van:

1. het zoeken naar een vreedzame oplossing voor het conflict in de Hoorn van Afrika,
2. de maatregelen die de vertegenwoordiger van het terzake bevoegde EU-Voorzitterschap zal treffen om een onmiddellijke beëindiging van het conflict te bewerkstelligen,

3. de concrete maatregelen die de vertegenwoordiger van het EU-Voorzitterschap, in overleg met het OAS-Voorzitterschap, met onmiddellijke ingang zal treffen om de burgerbevolking te helpen die het slachtoffer van de strijd is geworden?
4. Kan de Raad bovendien mededelen of er gecoördineerde plannen van de verschillende lidstaten voor de evacuatie van de burgers van de Unie bestaan?

Antwoord

(23 oktober 2000)

De regeringen van Ethiopië en Eritrea hebben op 18 juni 2000 een door de OAE voorgesteld akkoord over het staken van de vijandelijkheden tussen Ethiopië en Eritrea ondertekend, waarover de Europese Raad van Feira zich in zijn verklaring van 20 juni 2000 verheugt. Vervolgens heeft de Raad op 29 juni 2000 Gemeenschappelijk Standpunt 2000/420/GBVB betreffende steun van de EU voor het vredesproces tussen beide landen vastgesteld. Uit hoofde van dit gemeenschappelijk standpunt zal de Europese Unie in het bijzonder steun verlenen aan het inzetten van internationale waarnemers, het vaststellen en afbakenen van grenzen, het opruimen van mijnen en bijstandsverlening aan vluchtelingen en ontheemden.

De Geachte Afgevaardigde wordt er voorts op geattendeerd dat het mandaat van de speciale vertegenwoordiger van het voorzitterschap voor Ethiopië/Eritrea, senator Rino Serri, met een nieuwe termijn van zes maanden is verlengd.

(2001/C 89E/121)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1916/00 van Guido Podestà (PPE-DE) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Oorlog in Ethiopië en Eritrea

De crisissituatie in Ethiopië en de hongersnood die de Commissie voor ontwikkeling en humanitaire hulp de laatste maanden tracht te lenigen, zijn de laatste tijd nog verergerd als gevolg van de oorlog tussen Ethiopië en Eritrea.

In een bemiddelingspoging heeft de VN-Veiligheidsraad een resolutie aangenomen waarin beide naties evenzeer verantwoordelijk voor de oorlogshandelingen worden gehouden, zonder oog te hebben voor de verschillende mate van betrokkenheid als agressor en slachtoffer van agressie, respectievelijk Ethiopië en Eritrea.

Kan de Commissie mededelen wat het standpunt van de Europese Unie is en welke initiatieven zij zal nemen ten aanzien van:

1. het zoeken naar een vreedzame oplossing voor het conflict in de Hoorn van Afrika,
2. de maatregelen die de vertegenwoordiger van het terzake bevoegde EU-Voorzitterschap zal treffen om een onmiddellijke beëindiging van het conflict te bewerkstelligen,
3. de concrete maatregelen die de vertegenwoordiger van het EU-Voorzitterschap, in overleg met het OAS-Voorzitterschap, met onmiddellijke ingang zal treffen om de burgerbevolking te helpen die het slachtoffer van de strijd is geworden?
4. Kan de Commissie bovendien mededelen of er gecoördineerde plannen van de verschillende lidstaten voor de evacuatie van de burgers van de Unie bestaan?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie*(18 juli 2000)*

Sinds het uitbreken van de eerste gevechten tussen Ethiopië en Eritrea in mei 1998 heeft de Europese Unie er bij beide landen herhaaldelijk op aangedrongen de vijandelijkheden op alle fronten onmiddellijk te staken, af te zien van het gebruik van verder geweld en hun medewerking te verlenen aan de inspanningen van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid (OAE) voor een vreedzame oplossing van het conflict via onderhandelingen.

De Unie verwelkomde dan ook op 14 juni 2000 het besluit van beide partijen om het voorstel te aanvaarden voor een akkoord over de staking van de vijandelijkheden, dat was opgesteld door de OAE met hulp van een gezant van de Verenigde Staten en de bijzondere vertegenwoordiger van het voorzitterschap van de Unie, de heer Serri. De Europese Raad van 19 en 20 juni 2000 heeft de ondertekening van het akkoord op 18 juni 2000 in Algiers over de staking van de vijandelijkheden toegejuicht.

Het akkoord van Algiers voorziet in een vreedzame oplossing van het conflict – met inachtneming van de grenzen zoals die bestonden bij de onafhankelijkheid – die moet bouwen op de toepasselijke koloniale verdragen, en bevestigt andermaal dat beide landen het raamakkoord van de OAE alsook de tenuitvoerlegging daarvan aanvaarden. Verder verbinden beide landen zich ertoe onmiddellijk de vijandelijkheden te staken vanaf de ondertekening van het document, waarna er een VN-vredesmissie onder auspiciën van de OAE wordt uitgezonden.

Sinds het begin van het conflict in mei 1998 heeft de Commissie via ECHO voor een totaalbedrag van ruim 15,7 miljoen € aan middelen beschikbaar gemaakt voor programma's voor humanitaire hulp in beide landen ten behoeve van de bevolkingen die onder de vijandelijkheden te lijden hadden. Deze hulp bestrijkt de volgende terreinen: watervoorziening en sanitatie, het verstrekken van supplementaire voeding, onderdak, voedselhulp en andere benodigdheden. De aandacht gaat in de eerste plaats uit naar ontheemden en slachtoffers van deportatie. Deze steun omvat een bedrag van 2 miljoen € dat de Commissie heeft vrijgemaakt voor snelle interventie ten behoeve van de Eritrese bevolking die op de vlucht is gegaan voor de binnenvallende Ethiopische troepen. Extra middelen, waarvan de omvang zal afhangen van de vastgestelde behoeften, zal ter beschikking worden gesteld nadat de precieze behoeften in kaart zijn gebracht en de uitvoeringpartners zijn gekend.

De Commissie kan meedelen dat in beide landen evacuatieplannen voor EU-burgers zijn besproken en opgesteld. De kwestie van vertrouwelijkheid is hier niet aan de orde, aangezien dit een gebruikelijke praktijk is en de inhoud van deze plannen niet openbaar wordt gemaakt. Deze evacuatieplannen worden regelmatig aangepast aan de wijzigende omstandigheden. Het voorzitterschap, de Commissie en de lidstaten zijn zich terdege bewust van de noodzaak voor nauwe coördinatie waar het gaat om de veiligheid van EU-burgers.

(2001/C 89 E/122)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1917/00**van Michiel van Hulten (PSE) aan de Commissie***(16 juni 2000)*

Betreft: Europese hulp aan Enschede

Op 13 mei ontplofte in Enschede de fabriek van SE Fireworks, waardoor een aanzienlijk deel van Enschede-Noord werd verwoest of beschadigd. Op 17 mei voerde Commissievoorzitter Prodi een verkenningvlucht uit boven Enschede en zegde hij toe na te gaan op welke manier de Europese Commissie kan bijdragen aan het herstel van de enorme schade.

1. Kan de Commissie aangeven welke voorstellen zij inmiddels heeft ontwikkeld en welke andere stappen zij heeft gezet om die toezegging gestand te doen?
2. Is de Commissie bereid een eventuele herziening van de Nederlandse voorstellen in het kader van de Europese structuurfondsenregeling met voorrang te behandelen, zodat de herstelwerkzaamheden zonder onnodige vertraging kunnen worden uitgevoerd?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(2 augustus 2000)*

1. In aansluiting op het bezoek van de voorzitter van de Commissie aan het getroffen gebied heeft de Commissie samen met het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en vertegenwoordigers van de gemeente Enschede de mogelijkheden onderzocht voor steunverlening voor een aantal maatregelen voor de wederopbouw. In dat verband zijn een aantal technische vergaderingen gehouden.

De steunverlening voor het getroffen gebied dient in de eerste plaats te gebeuren in het kader van het nieuwe plan voor stadsontwikkeling dat de Nederlandse autoriteiten recentelijk (april van dit jaar) bij de Commissie hebben ingediend met betrekking tot doelstelling 2 van de Structuurfondsen. Bijstand uit andere programma's, zoals de communautaire initiatieven URBAN, Interreg en EQUAL, kan worden gegeven voor individuele acties. Financieel zou het daarbij echter, als gevolg van de budgettaire limieten en de specifieke beperkingen inzake de financierbaarheid van de uitgaven, om kleinere bedragen gaan.

2. De Commissie is bereid te aanvaarden dat in het huidige Nederlandse plan voor doelstelling 2 wijzigingen worden aangebracht ten gunste van Enschede. Ook geeft zij de hoogste prioriteit aan dit programma.

(2001/C 89 E/123)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1920/00
van Rolf Linkohr (PSE) aan de Commissie***(16 juni 2000)*

Betreft: Overeenkomst EG-Mexico

1. Welke kredieten staan er voor deze overeenkomst op de begroting?
2. In de Overeenkomst EG-Mexico worden 29 sectoren voor samenwerking genoemd. Hoe denkt de Commissie deze plannen uit te voeren?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(26 juli 2000)*

De Commissie dankt de geachte Afgevaardigde voor zijn onderzoek. Het is juist dat in de Overeenkomst EG-Mexico in totaal 29 gebieden voor wederzijdse samenwerking worden genoemd. De overeenkomst is zo omvattend mogelijk gemaakt omdat zij voor een onbeperkte termijn is gesloten. In het strategiedocument voor Mexico is een nauwkeuriger omschrijving van de prioriteiten voor de komende jaren gepland. In de samenwerking met Mexico zal vooral de nadruk worden gelegd op het bevorderen van een goed openbaar bestuur, economische samenwerking, armoedebestrijding en andere gebieden van wetenschap, technologie, cultuur en onderwijs. De omvang van de voor deze samenwerking beschikbare middelen is afhankelijk van de besluiten die de begrotingsautoriteiten de komende jaren zullen nemen.

Op dit ogenblik zijn in de Gemeenschapsbegroting geen specifieke middelen opgevoerd ten behoeve van de overeenkomst. In het kader van de desbetreffende begrotingslijnen worden bedragen voor afzonderlijke landen toegewezen volgens bepaalde criteria zoals de grootte en het relatieve ontwikkelingsniveau van elk land.

(2001/C 89 E/124)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1931/00
van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie***(16 juni 2000)*

Betreft: Begrotingspost A-3040

Kan de Commissie meedelen welke de doelstellingen zijn van het Migrantenforum van de Europese Unie en hoe dit forum de subsidie van 800 000 aanwendt die het uit post A-3040 ontvangt?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(7 september 2000)

Het Migrantenforum van de Europese Unie is een internationale niet-gouvernementele organisatie (NGO), die overeenkomstig een resolutie van het Parlement door de Commissie wordt gefinancierd. Dit forum heeft als doel migranten en etnische minderheden die legaal op het grondgebied van de Unie verblijven, in staat te stellen hun stem te laten horen.

Het werk van het forum is gebaseerd op de informatie die zijn nationale steungroepen in elke lidstaat verzamelen. In deze steungroepen zijn migrantenverenigingen en -federaties die op nationaal niveau actief zijn, verenigd. Voorts zijn er tien regionale steungroepen, waarin de migrantenverenigingen en -federaties zijn verenigd op basis van de regio van herkomst. Ook vrouwen en jongeren zijn in twee specifieke steungroepen vertegenwoordigd.

Het Migrantenforum vertegenwoordigt momenteel onderdanen van derde landen van ongeveer 65 nationaliteiten. Het bestaat uit 190 organisaties en nationale verenigingen, die meer dan tweeduizend verenigingen in de gehele Unie vertegenwoordigen. Het forum komt op voor de rechten en vrijheden van migranten en etnische minderheden en adviseert de Europese instellingen bij de beleidsontwikkeling op dit gebied.

De belangrijkste activiteiten kunnen als volgt worden samengevat: bescherming van de grondrechten van onderdanen van derde landen die in de Unie verblijven; toegang tot het grondgebied van de lidstaten en vrij verkeer; burgerschap en politieke rechten; sociale gelijkheid, multiculturaliteit en integratie in de Europese samenlevingen; bestrijding van racisme; democratiekwesies en ontwikkelingshulp aan derde landen.

Het actieprogramma voor 2000 van het Migrantenforum omvat specifieke acties inzake stemrecht voor onderdanen van derde landen bij lokale en Europese verkiezingen; lobbyen bij het Parlement voor de goedkeuring van antiracismewetgeving; voorstellen voor programma's ter bevordering van culturele en sociale acties voor jonge migranten om hen te helpen integreren; ontwikkeling van een eisenpakket en publicatie daarvan op de website van het forum; opleiding van jongeren in het kader van het jongerencomité en managers van nationale verenigingen. Het forum heeft een werkgroep immigratie opgericht en zal trachten Europese netwerken te mobiliseren die op dit gebied actief zijn.

Het directoraat-generaal Justitie en binnenlandse zaken heeft het beheer van alles wat verband houdt met het forum op 1 januari 2000 overgenomen.

De Commissie moet ervoor zorgen dat de subsidie effectief wordt besteed. Het Migrantenforum is contractueel verplicht aan de Commissie verslag uit te brengen over zijn activiteiten, en het doet dit regelmatig. Deze contractuele verplichting houdt een jaarlijkse overlegging van de rekeningen in die vervolgens door de Commissie worden onderzocht. Een ambtenaar van de Commissie zetelt ook als waarnemend lid in het uitvoerend comité van het forum en in de raad van beheer.

De Commissie zal in de nabije toekomst een volledige accountantscontrole van de activiteiten en rekeningen van het forum uitvoeren.

(2001/C 89 E/125)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1932/00

van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Begrotingspost A-3038

Begrotingspost A-3038 voorziet in 300 000 voor overige subsidies van algemene aard. Kan de Commissie meedelen wat deze subsidies van algemene aard zijn en hoe ze worden besteed?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(7 september 2000)

Het krediet van post A-3038 dient ter dekking van diverse specifieke subsidies die gezien hun aard niet vallen onder de overige posten van hoofdstuk A-30 (Communautaire subsidies), waaruit subsidies worden verleend aan instellingen van Europees belang of wordt geparticipeerd in de financiering van organisaties die het idee van de Europese burgermaatschappij bevorderen.

In haar voorontwerp van begroting 2000 had de Commissie voor deze post een krediet van 171 000 € gevraagd om de volgende subsidies te kunnen verstrekken:

- a) International Press Club (IPC): 100 000 €.

Deze in 1973 te Brussel opgerichte vereniging is een ontmoetingscentrum voor de internationale pers die te Brussel bij de Gemeenschappen werkzaam is. De Commissie verleent ieder jaar een subsidie als financiële bijdrage in de werkingskosten. Deze is een aanvulling op de subsidie van de Belgische regering en die van de Raad en het Parlement.

- b) Europees Instituut — Washington: 50 000 €.

Dit instituut werd in 1989 in nauwe samenwerking met de Commissie opgericht. Het geeft voorlichting en organiseert vergaderingen om het standpunt van de Europese Unie toe te lichten over onderwerpen die van belang zijn voor de betrekkingen met de Verenigde Staten (Economische en Monetaire Unie, Wereldhandelsorganisatie (WTO), veiligheid en defensie, concurrentie enz.). Het instituut organiseert voorlichtingsvergaderingen op regeringsniveau en conferenties waaraan wordt deelgenomen door de hoogstgeplaatste politici uit Europa en het onderhoudt een communicatienetwerk bij de Amerikaanse besluitvormers.

- c) Internationale Vereniging van oud-personeelsleden van de Europese Gemeenschappen (AIACE): 21 000 €.

Ongeveer de helft van de voormalige ambtenaren van de Europese Gemeenschappen zijn lid van de AIACE, waarvan de voornaamste doelstellingen zijn hun belangen bij de Europese instanties en de nationale autoriteiten te behartigen en indien nodig deze belangen op administratief en sociaal vlak te verdedigen, contacten te onderhouden met organisaties die hetzelfde doel nastreven op internationaal, communautair en nationaal vlak en haar ervaring ter beschikking te stellen van de communautaire instellingen bij de voorbereiding van ambtenaren en andere personeelsleden op hun pensioering.

Bij amendement nr. 451 op het begrotingsontwerp 2000, aangenomen op 28 oktober 1999, heeft het Parlement op post A-3038 een krediet van 300 000 € opgevoerd, hetgeen overeenkomt met het krediet in de begroting 1999, maar zonder vermelding van een bijzondere toewijzing van het bijkomend bedrag van 129 000 €. Bij gebrek aan bijkomende elementen ten opzichte van de ramingen is de Commissie dan ook voornemens de kredieten van deze post te besteden overeenkomstig het voorontwerp van begroting 2000.

(2001/C 89 E/126)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1934/00

van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Begrotingspost A-3029

Kan de Commissie medelen welke internationale niet-gouvernementele jeugdorganisaties communautaire steun ontvangen uit begrotingspost A-3029 en welke selectieprocedure hiervoor wordt gevolgd?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie*(19 september 2000)*

De lijst van organisaties die in 1999 uit hoofde van begrotingspost A-3029, „Steun aan internationale niet-gouvernementele jeugdorganisaties”, subsidie hebben ontvangen, zal rechtstreeks aan de geachte afgevaardigde en het secretariaat-generaal van het Europees Parlement worden opgestuurd. Zoals elk jaar heeft de Commissie het Parlement deze lijst doen toekomen. Daarnaast staat de lijst op de internetsite van de Commissie op het onderstaande adres:

http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgc/info_subv/beneficiaries_fr.htm (de meest recente lijst die momenteel op deze site beschikbaar is, betreft 1998).

Omdat de selectieprocedure voor 2000 nog niet helemaal is afgerond, kan de Commissie de lijst van begunstigde organisaties voor dit jaar op dit moment niet meedelen, maar ze zal dat later alsnog doen.

De procedure voor de toekenning van de subsidies stoelt op de in het Publicatieblad en de oproep tot het indienen van voorstellen⁽¹⁾ bekendgemaakte selectie- en gunningscriteria, en op het sinds 1999 gebruikte vademecum voor subsidiebeheer van de Commissie. De oproep tot het indienen van voorstellen is, met alle nodige bijbehorende documenten (in het bijzonder het subsidieaanvraagformulier en het vademecum voor subsidiebeheer), in het Publicatieblad en op internet bekendgemaakt, en op verzoek aan alle geïnteresseerde organisaties toegezonden. De dossiers met subsidieaanvragen zijn bestudeerd, waarbij rekening is gehouden met de bekendgemaakte selectie- en gunningscriteria (naast de formele subsidiabiliteitscriteria waren dit voornamelijk de kwaliteit en de omvang van het programma van Europese activiteiten met jongeren of jeugdleiders of voor jongeren, de aard van deze jongerenactiviteiten, hun Europese dimensie en hun multiplicatoreffect). Een selectiecomité, bestaande uit vertegenwoordigers van verschillende diensten, heeft vervolgens vergaderd en een voorstel tot verdeling van de beschikbare financiële middelen gedaan.

⁽¹⁾ PB C 379 van 31.12.1999.

(2001/C 89 E/127)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1935/00**van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie***(16 juni 2000)*

Betreft: Begrotingspost A-3023

Het Jeugdforum van de Europese Unie ontvangt in totaal 2 miljoen € uit begrotingspost A-3023. Kan de Commissie meedelen welke de doelstellingen en de leden van deze organisatie zijn en hoe jeugdorganisaties worden geselecteerd om communautaire subsidies te kunnen ontvangen?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie*(19 september 2000)*

Zoals in de statuten van het Jeugdforum van de Europese Unie wordt vermeld, is de doelstelling van het forum het beschermen en bevorderen van de rechten en de belangen van jongeren en hun organisaties. Het forum wordt door de Gemeenschap geraadpleegd in verband met onderwerpen die jongeren en jongerenorganisaties bezighouden.

Het Jeugdforum ontplooit activiteiten om de integratie van het jeugdbeleid in het algemene beleid van de Gemeenschap te vergemakkelijken; om het beleid van de Gemeenschap in verband met onderwerpen die jongeren bezighouden te beïnvloeden; om de participatie van jongeren en jongerenorganisaties aan de totstandkoming van het beleid van de Gemeenschap op allerlei gebied te vergroten; om het wederzijds begrip te bevorderen en te strijden voor gelijke rechten voor alle burgers in de Gemeenschap; om de democratie en een daadwerkelijke participatie in de Gemeenschap te bevorderen. Met het oog op de verwezenlijking van deze doelstelling moet het forum met de Gemeenschap tot een arbeidsrelatie komen als basis voor raadpleging, coördinatie en informatie.

De bijzondere rol van het Jeugdforum van de Europese Unie als bevoorrechte gesprekspartner van de instellingen krijgt concreet gestalte in een groot aantal initiatieven en activiteiten van de Commissie waarbij naar participatie door het forum wordt gestreefd (multiplicator van informatie met het oog op de participatie van jongeren aan het programma Jeugd, raadpleging van jongeren, bijdrage aan het formuleren van politieke voorstellen).

De status van lid wordt toegekend aan nationale jeugdcomités en internationale niet-gouvernementele jeugdorganisaties die voldoen aan bepaalde criteria in verband met hun aard, doelstellingen, wijze van functioneren en omvang.

Wat het voor communautaire financiering in aanmerking komen van de jeugdorganisaties betreft, zijn er – los van de voorwaarden die in de toelichting op de begroting worden vermeld – verschillen tussen de begrotingsposten. Voor de post A-3029, „Steun aan internationale niet-gouvernementele jeugdorganisaties”, wordt de geachte afgevaardigde verwezen naar het antwoord op zijn schriftelijke vraag E-1934/00 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 116.

(2001/C 89 E/128)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1938/00
van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Begrotingspost A-3022

Begrotingspost A-3022 voorziet in 1 500 000 subsidies voor Europese studie- en onderzoekscentra. Kan de Commissie medelen hoe deze centra worden geselecteerd en welke studie- en onderzoeksactiviteiten ze verrichten?

Welke specifieke doelen stelt de Commissie voor deze centra vast om voor een communautaire subsidie in aanmerking te komen?

Antwoord van mevr. Reding namens de Commissie

(13 september 2000)

Post A-3022 van de algemene begroting van de Gemeenschap voorziet in subsidies voor activiteiten van universitaire studie- en onderzoekscentra die ten doel hebben de maatschappelijke organisaties en groeperingen voor te lichten over en warm te maken voor de Europese integratie.

Om de kwaliteit van het resultaat te waarborgen, is bij de selectieprocedure getracht met alle aspecten rekening te houden. De oproep tot het indienen van voorstellen is in het Publicatieblad gepubliceerd ⁽¹⁾ en ook via het internet op ruime schaal verspreid. Tijdens de selectieprocedure zijn de projecten beoordeeld door een groep van onafhankelijke deskundigen, bestaande uit hoogleraren.

Het doel van de Commissie is activiteiten op het gebied van de Europese integratie te ondersteunen die worden georganiseerd door universitaire studie- en onderzoekscentra.

De oproep bevat ook een aantal meer specifieke doelstellingen waarvan het multipliereffect wordt nagestreefd door de ondersteuning van kwalitatief hoogstaande activiteiten en studies en discussies die worden georganiseerd door universitaire kringen en die open staan voor maatschappelijke organisaties en groeperingen. Bij de keuze van de prioritaire thema's (de uitbreiding, de euro, de Intergouvernementele Conferentie (IGC) en de Unie en de wereldhandel) stond voorop dat de effectiviteit van de begrotingsuitgaven moest zijn gewaarborgd. Andere criteria waren dat de aanvragers voor het beheer van het project over voldoende vakbekwaamheid en financiële draagkracht moesten beschikken en dat zo veel gebruik moest worden gemaakt van en steun gegeven aan netwerken van onderwijsgevend, studerende en universiteiten met een nationale en internationale uitstraling.

⁽¹⁾ PB C 61 van 3.3.2000.

(2001/C 89 E/129)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1942/00**van Marietta Giannakou-Koutsikou (PPE-DE) aan de Raad***(19 juni 2000)**Betreft: Zaak-Adnan Oktar*

Science Research Foundation (SRF) is een niet-gouvernementele organisatie die overeenkomstig de Turkse wetten 743 en 903 is opgericht en sinds 1990 in Istanbul actief is. De heer Adnan Oktar is erevoorzitter van SRF. Samen met 90 andere personen werd hij op 12 november 1999 gearresteerd. Momenteel zit hij nog steeds in de gevangenis, in afwachting van het einde van zijn proces. De dag van zijn arrestatie hield de politie omstreeks 3 uur 's nachts in 48 woningen een razzia, waarbij al deze personen, en ook de heer Adnan Oktar werden aangehouden. Volgens onze informatie werden er tijdens deze operatie diverse mensenrechten geschonden en werd er zowel tijdens als na de arrestatie geweld gebruikt. De politie beweert dat de betrokken NGO een criminele organisatie is. In het verleden werd de heer Adnan Oktar reeds twee maal aangeklaagd, maar telkens werd hij vrijgesproken. Momenteel is het proces tegen de heer Oktar aan de gang. Op de eerste dag van het proces, op 7 april 2000, vroeg het Openbaar Ministerie de vrijlating van de opgesloten SRF-leden omdat er totaal geen bewijzen waren gevonden. De tweede zittingdag vindt op 2 juni 2000 plaats.

Kan de Raad, wetende dat Turkije een kandidaat-lidstaat is, meedelen of hij van deze zaak op de hoogte is, of hier volgens hem sprake is van schending van de mensenrechten en welke maatregelen hij denkt te nemen om te voorkomen dat dergelijke feiten zich opnieuw voordoen?

Antwoord*(23 oktober 2000)*

Vertegenwoordigers van de Science Research Foundation (SRF) hebben ook contact opgenomen met de Raad en de leden ervan, en hen van de arrestatie van de heer Oktar op de hoogte gebracht.

Volgens sommige Turkse kranten wordt de heer Oktar van chantage en afpersing beschuldigd. De Raad beschikt niet over gegevens of bewijzen dat er „diverse mensenrechten geschonden werden”. Volgens de informatie van de Raad is het proces tegen de heer Oktar nu aan de gang. De Raad acht het derhalve niet opportuun over dit specifieke geval een uitspraak te doen.

Algemeen gesproken is de benadering van de Europese Unie ten aanzien van de schending van mensenrechten in Turkije gebaseerd op de conclusies van de Europese Raad van Helsinki, waar Turkije erkend werd als „kandidaat-lidstaat die voorbestemd is om tot de Unie toe te treden op basis van dezelfde criteria als die welke voor de andere kandidaat-lidstaten gelden”, met inbegrip van de eerbiediging van de mensenrechten.

De EU heeft de Turkse autoriteiten laten weten dat vooruitgang op het gebied van de mensenrechten een voorwaarde is voor het aanknopen van toetredingsonderhandelingen. Turkije is zich daarvan bewust en heeft een hervormingsproces gestart om aan de criteria van Kopenhagen te voldoen. De Raad is daar verheugd over en zegt zijn steun toe aan de inspanningen die de Turkse regering levert om de mensenrechtensituatie voor alle Turkse burgers te verbeteren.

In het kader van het partnerschap voor de toetreding zal de Raad vaststellen welke aangelegenheden bij de voorbereiding op de toetreding, voorrang moeten krijgen, waaronder de prioriteiten in verband met de mensenrechten. In dat verband onderstreept de Raad dat de nationale wetgeving niet alleen veranderingen behoeft, maar dat zij ook correct uitgevoerd en toegepast moet worden.

Daarnaast zal de Raad de situatie in Turkije nauwlettend blijven volgen en specifieke gevallen zo nodig rechtstreeks onder de aandacht van de Turkse autoriteiten brengen.

(2001/C 89 E/130)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1961/00**van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie**

(21 juni 2000)

Betreft: Aantal zigeunervrouwen in Spaanse gevangenissen

In maart van dit jaar werd het verslag-Barañí over de situatie van zigeunervrouwen in Spaanse gevangenissen openbaar gemaakt.

Volgens dit gedeeltelijk door het Daphne-initiatief van de Commissie gefinancierde verslag is:

- een op de vier vrouwen in Spaanse gevangenissen een zigeunervrouw, terwijl de zigeuners maar 1,5 à 2 % van de totale Spaanse bevolking vertegenwoordigen.

Deze disproportie is te wijten aan diverse factoren:

- de uitsluiting en discriminatie waarvan deze vrouwen het slachtoffer zijn, omdat zij arm zijn, omdat zij zigeuners zijn, en omdat zij vrouwen zijn;
- een tendens naar discriminatie in het rechtsstelsel, waardoor zigeunervrouwen meer dan vrouwen van andere maatschappelijke groepen de kans lopen in het oog te worden gehouden en te worden aangehouden, gevonnist, veroordeeld en gevangengezet;
- de lange gevangenisstraffen: gemiddeld 6,7 jaar.

Volgens verscheidene studies is de willekeur in de strafrechtspraak de oorzaak van de oververtegenwoordiging van etnische minderheden in de gevangenissen van verscheidene EU-lidstaten (zie *Ethnicity and Immigration*, M. Tonry, Univ. Chicago Press).

In de resolutie van het Europees Parlement over de bestrijding van racisme en vreemdelingenhaat in de Europese Unie (A5-0049/2000) wordt de lidstaten verzocht „te besluiten dat de richtlijn inzake de gelijkheid van de rassen krachtens artikel 13 van toepassing is op de politie, de vervolgingsinstanties en gerechtelijke en immigratiediensten, alsmede op de bestrijding van indirect of geïnstitutionaliseerd racisme”.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij van plan is te treffen om de oververtegenwoordiging van etnische minderheden, en meer bepaald zigeuners, in de gevangenissen van de lidstaten op te sporen en te voorkomen?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(26 september 2000)

De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid over de situatie van etnische minderheden in gevangenissen.

De behandeling van de gevangenisbevolking binnen strafinrichtingen valt onder de bevoegdheid van de nationale overheden.

De Commissie verheugt zich er evenwel over dat ze dankzij haar Daphne-initiatief onder meer de volgende studies en projecten op verwante gebieden kon selecteren en financieel ondersteunen: een project van het Observatoire International des Prisons (Frankrijk) over het toezicht op geweldplegingen tegen vrouwen die in Europese gevangenissen verblijven, en over de sensibilisering van de betrokken vrouwen voor hun rechten; een project van de Asociación cultural „La Kalle” (Spanje) over de ontwikkeling van alternatieve oplossingen voor zigeunervrouwen in gevangenschap die het slachtoffer zijn van sociaal geweld; een project van de Türkisch-Deutsche Frauenverein e.V. (Duitsland) over de ontwikkeling van een operationeel netwerk en een vergelijkende studie op het gebied van geweldplegingen tegen etnische minderheden; een project van het Institut de recherche, formation et action sur les migrations (België) voor onderzoek naar risicovolle situaties voor jongeren met islamitische achtergrond.

De Commissie houdt de documentatie over deze studies ter beschikking van het geachte parlementslid.

Verder werd er door de Raad op 6 juni 2000 een akkoord bereikt over een Richtlijn inzake het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming, die formeel werd goedgekeurd op 29 juni 2000/43/EG⁽¹⁾. Ter aanvulling van de Gemeenschapswetgeving die discriminatie vanwege de in artikel 13 van het EG-Verdrag vermelde redenen verbiedt, diende de Commissie in november 1999 een voorstel in tot vaststelling van een communautair actieprogramma⁽²⁾. De belangrijkste doelstellingen van dit programma zijn het verbeteren van de kennis over het verschijnsel discriminatie, het bevorderen van de sensibilisering terzake en de opbouw van het vermogen tot bestrijding van weerstand tegen discriminatie.

⁽¹⁾ PB L 180 van 19.7.2000.

⁽²⁾ Nog niet gepubliceerd.

(2001/C 89 E/131)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1975/00

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(21 juni 2000)

Betreft: De zuivelsector in Galicië

Heeft de Commissie een overeenkomst met de regering van Galicië gesloten om de zuivelsector in Galicië vooruit te helpen, omdat in Galicië momenteel slechts 14 % van de melkproductie wordt verwerkt, terwijl deze regio 35 % van de totale Spaanse melkproductie voor zijn rekening neemt, ook al gezien het feit dat de bestaande Galicische bedrijven langzaam maar zeker door buitenlandse bedrijven worden overgenomen, zoals onlangs nog is gebeurd met de aankoop van Leite Celta door het Amerikaanse bedrijf Suiza Foods?

(2001/C 89 E/132)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1977/00

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(21 juni 2000)

Betreft: Landbouwproductiemodel voor regio's zoals Galicië

Is de Commissie van plan een model te steunen voor de plattelandontwikkeling van regio's als Galicië, met een agrarische sector die voornamelijk bestaat uit veehouderijen dat uitgaat van concrete en specifieke maatregelen zoals de vereenvoudiging van de landaankoop en -verkoop, de oprichting van een grondbank en het verbieden van bosaanplant op landbouwgronden?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1975/00 en E-1977/00**

(27 juli 2000)

De gemeenschappelijke marktordening voor melk en zuivelproducten voorziet niet in overeenkomsten met de regionale autoriteiten van de lidstaten met betrekking tot de ontwikkeling van de plaatselijke zuivelsector.

Het toekomstige operationele programma voor regionale ontwikkeling van Galicië zal evenwel in het gedeelte dat betrekking heeft op landbouw en plattelandontwikkeling ruimte laten voor de maatregelen ter ondersteuning en versterking van de structuur van de zuivelsector en de rundveehouderij en de daarop aansluitende veredelingsbedrijven (zuivelindustrie en vleesindustrie).

(2001/C 89 E/133)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1979/00
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(7 juni 2000)

Betreft: Deelname Commissie-ambtenaren aan lokale verkiezingen in de Belgische federatie

Krachtens artikel 19, lid 1 van het EG-Verdrag hebben EU-onderdanen actief en passief stemrecht in de Belgische federatie.

De Commissie zou evenwel een intern reglement hebben uitgevaardigd dat het voor ambtenaren van de Commissie zeer onaantrekkelijk maakt zich kandidaat te stellen. Ze moeten bij een eventuele kandidaatstelling drie maanden verlof zonder wedde nemen.

Deze maatregel staat haaks op de bekommernis om EU-onderdanen, en dus ook ambtenaren van de Commissie, te integreren in het sociale weefsel van hun woonplaats. Bovendien wordt op deze wijze de betrokkenheid van ambtenaren bij de lokale besluitvorming fundamenteel uitgehold.

1. Heeft de Commissie een intern reglement uitgevaardigd dat ambtenaren van de Commissie verplicht om drie maanden verlof zonder wedde te nemen indien ze kandidaat zijn voor de gemeente- en/of OCMW-raadsverkiezingen in de Belgische federatie? Zo ja, welke zijn de letterlijke bepalingen van dit intern reglement?
2. Erkent de Commissie dat een dergelijk reglement in strijd is met de bekommernis om EU-onderdanen, en dus ook ambtenaren van de Commissie, ten volle te integreren in het sociale weefsel van hun verblijfplaats? Zo ja, zal de Commissie het betrokken reglement intrekken? Zo neen, op welke wijze is de verplichting om drie maanden verlof zonder wedde te nemen te verzoenen met bekommernis om EU-onderdanen, en dus ook ambtenaren van de Commissie, te integreren in het sociale weefsel van hun woonplaats?
3. Erkent de Commissie dat een dergelijk reglement de betrokkenheid van ambtenaren bij de lokale besluitvorming fundamenteel uitholt? Zo ja, zal de Commissie het betrokken reglement intrekken? Zo neen, op welke wijze is de verplichting om drie maanden verlof zonder wedde te nemen te verzoenen met de bekommernis om ambtenaren van de Commissie ten volle te betrekken bij de lokale besluitvorming?

Antwoord van de heer Kinnoek namens de Commissie

(13 juli 2000)

De Commissie heeft geen intern reglement uitgevaardigd met de strekking die door het Parlementslid is vermeld.

De enige bepalingen in the Statuut voor ambtenaren die hierop betrekking hebben — en van toepassing zijn voor de ambtenaren van alle instellingen en niet alleen voor Commissie-ambtenaren — zijn te vinden in artikel 15 daarvan: „De ambtenaar die kandidaat is voor een openbaar ambt dat door middel van verkiezing wordt verkregen, dient verlof om redenen van persoonlijke aard aan te vragen en wel voor ten hoogste drie maanden. Het tot aanstelling bevoegde gezag beoordeelt de positie van de ambtenaar die tot een zodanig ambt is verkozen. Naar gelang van het gewicht van het ambt en van de verplichtingen welke daaruit voor de ambtsdrager voortvloeien, beslist het tot aanstelling bevoegde gezag of de betrokkenen in actieve dienst wordt gehandhaafd dan wel of hij verlof om redenen van persoonlijke aard moet aanvragen. Het verlof duurt in dit geval even lang als zijn mandaat”.

Deze bepalingen houden in dat de Commissie ambtenaren toestaat actief te zijn met betrekking tot de publieke zaak in hun woonplaats, daarbij rekening houdend met aspecten zoals het feit of potentiële kandidaten zich voltijds aan hun verkiezingscampagne wensen te wijden, de aard en de verplichtingen van de functie waarvoor men kandidaat is, en of hierdoor de beschikbaarheid van de ambtenaren ten aanzien van hun instelling excessief in het gedrang komt.

Als een ambtenaar voor een openbaar ambt wordt verkozen, bekijkt de Commissie voorts of het werk dat voortvloeit uit de uitoefening van de door verkiezing verkregen functies gevolgen zal hebben voor de professionele verplichtingen van die persoon ten aanzien van de instelling en verder of het vervullen van deze functies op een of andere manier nadelig zou kunnen zijn voor de instelling. De Commissie beslist dan of de ambtenaar in actieve dienst kan blijven dan wel of hem moet worden verzocht verlof om redenen van persoonlijke aard aan te vragen voor de periode waarin hij het ambt uitoefent. Er zij echter op gewezen dat deze situatie zich maar uiterst zelden voordoet voor een ambtenaar die op lokaal niveau in een vertegenwoordigende functie wordt verkozen.

Dit zijn de enige gevallen in verband met deelneming aan het openbare leven waarin ambtenaren wordt verzocht verlof om redenen van persoonlijke aard aan te vragen.

De Commissie is van mening dat deze bepalingen zowel voor de kandidaten voor lokale verkiezingen als hun werkgevervoldoende vrijheid en discretie laten. Ze ontkent bijgevolg dat deze bepalingen op onredelijke wijze afbreuk doen aan de rechten van ambtenaren om politiek actief te zijn, zich voor verkiezingen kandidaat te stellen of verkozen te worden tot vertegenwoordiger op welk niveau dan ook, en dat ze in strijd zijn met de integratie van ambtenaren in het openbare leven en de democratische procedures van de lidstaten waar ze wonen.

Daarom wordt door de Commissie niet overwogen om deze bepalingen te wijzigen.

De enige maatregel die de Commissie in verband met de aanstaande gemeenteraadsverkiezingen in België heeft genomen, is dat zij via een bericht in het interne mailingsysteem er de aandacht van de ambtenaren op heeft gevestigd dat „België op 27 januari 1999 een wet tot uitvoering van Richtlijn 94/80/EG van de Raad van 19 december 1994 heeft goedgekeurd waarbij niet-Belgische onderdanen van de Europese Unie met woonplaats in België het kiesrecht in lokale verkiezingen kunnen opeisen” en waarin de ambtenaren die voldoen aan de voorwaarden inzake burgerschap van de Unie en verblijf, is gewezen op hun rechten om zich als kiezer te laten registreren, te stemmen en zich kandidaat te stellen.

(2001/C 89 E/134)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1981/00
van Freddy Blak (PSE) aan de Raad

(21 juni 2000)

Betreft: Regeling van de arbeidstijd voor chauffeurs

Een internationaal onderzoeksteam is tot de bevinding gekomen dat vermoeidheid de oorzaak van veel meer verkeersongelukken op de Europese wegen is dan totnogtoe aangenomen is. Vermoeide chauffeurs veroorzaken elk jaar om en bij de 100 000 ongelukken.

Het onderzoek wijst uit dat ongelukken door vermoeidheid niet op de eerste plaats te wijten zijn aan de lengte van de arbeidstijd, maar veeleer aan de arbeidsduur per dag, het aantal uren dat men al op de been is en de duur van de voorafgaande slaap. Het is dus ongemeen belangrijk om een Europese regeling voor de rusttijden van chauffeurs te treffen.

Voor de rij- en rusttijden van chauffeurs gelden er op het ogenblik meerdere richtlijnen – en toch zijn ze niet in alle opzichten geregeld. Het nieuwe voorstel van richtlijn op de arbeidstijd van chauffeurs is momenteel geblokkeerd bij de Raad (voor vervoersaangelegenheden).

Wanneer komt er opnieuw beweging in de besprekingen, zodat alle chauffeurs aan één enkele richtlijn onderworpen zijn?

Welke maatregelen worden er overwogen om chauffeurs uit derde landen zo spoedig mogelijk aan de Europese voorschriften te onderwerpen?

Antwoord

(23 oktober 2000)

Alle chauffeurs die binnen de Gemeenschap goederen over de weg vervoeren, zijn thans onderworpen aan dezelfde voorschriften inzake rij- en rusttijden, namelijk de gemeenschappelijke bepalingen van Verordening (EEG) nr. 3820/85 ⁽¹⁾. De lidstaten mogen uit hoofde van deze verordening strengere voorschriften voor het vervoer op hun grondgebied vaststellen.

Chauffeurs uit derde landen die partij zijn bij de Europese overeenkomst nopens de arbeidsvoorwaarden voor de bemanningen van motorrijtuigen in het internationale vervoer over de weg (AETR), zijn aan soortgelijke bepalingen onderworpen.

Richtlijn 2000/34/EG van 22 juni 2000 tot wijziging van Richtlijn 93/104/EG betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd om de van deze richtlijn uitgesloten sectoren en activiteiten te bestrijken ⁽²⁾, bepaalt dat een aantal voorschriften van de gewijzigde richtlijn van toepassing is op mobiele werknemers in het weg- en luchtvervoer, de binnenvaart en de zeevisserij; het betreft de algemene bepalingen die ertoe strekken voldoende rustperiodes, een maximale wekelijkse arbeidstijd van 48 uur, vier weken jaarlijkse vakantie met behoud van loon, alsmede gezondheids- en veiligheidscontroles te garanderen. De definitie van arbeidstijd is aan de lidstaten overgelaten.

Het door de Commissie in november 1998 ingediende specifieke richtlijnvoorstel voor het wegvervoer, is nog bij de Raad in behandeling.

Voorts heeft de Commissie op 22 juni 2000 bij het Europees Parlement en de Raad een mededeling ingediend waarin wordt aangegeven welke maatregelen noodzakelijk zijn voor de totstandbrenging van een algemeen en samenhangend beleid ten aanzien van de verkeersveiligheid, de concurrentie, alsmede de economische en sociale aspecten van het wegvervoer. In deze mededeling wordt ook ingegaan op de organisatie van de arbeidstijd van chauffeurs.

De Raad is begonnen met de bespreking van deze mededeling, die zich momenteel echter in een impasse bevindt.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 3820/85 van de Raad van 20 december 1985 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer (PB L 380 van 31.12.1985, blz. 1).

⁽²⁾ Nog niet bekendgemaakt in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen.

(2001/C 89 E/135)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1999/00
van Armando Cossutta (GUE/NGL) aan de Raad

(21 juni 2000)

Betreft: Letland en het anti-nazisme

In 1943 was Vasili Kononov 20 jaar oud. Als zoveel andere jonge Europeanen uit die tijd vocht hij als partizaan tegen het nazileger dat Letland bezet hield. Aan het eind van de oorlog heeft hij verschillende medailles ontvangen.

Inmiddels is hij bijna 80 jaar oud en zit hij in Riga gevangen op beschuldiging van het doden van negen burgers tijdens een partizanenactie in een dorp op 300 kilometer van de hoofdstad. Deze beschuldiging is gebaseerd op het verslag van een ooggetuige, Maria Kuznetsova, die overigens de door de rechtbank beluisterde versie heeft ontkend en die beweert dat de indertijd in het dorp aangetroffen lijken niet van door de partizanen gedode burgers waren, maar van door de nazi's gedode partizanen.

Een andere Letse burger, Konrad Kalejs, heeft dienst genomen bij een militaire eenheid die bekend staat als „Arajs Kommando” welke met de nazi's samenwerkte. Hij wordt beschuldigd van de moord op 30 000 mensen: joden, communisten en zigeuners. Hij is in Londen ontdekt en door Groot-Brittannië uitgewezen. Vervolgens is hij teruggekeerd naar Australië waar hij het staatsburgerschap bezit. Daar leeft hij in het verborgene. De Letse President, Vaira Vika-Friberga, heeft tegenover de internationale pers verklaard weinig te zien in het vervolgen van deze oude collaborateur van de nazi's. Zij verklaarde dat zij in de goddelijke gerechtigheid geloofde.

1. Is de Raad ook niet van mening dat het gedrag dat de Letse autoriteiten in deze twee gevallen aan de dag leggen, niet overeenkomt met de waarden waarop de Europese Unie gegrondvest is, terwijl Letland toch op korte termijn zou willen toetreden?

2. Is de Raad ook niet van mening dat hij stappen moet zetten bij de Letse autoriteiten om Kononov vrij te krijgen en hem vervolgens te herstellen in zijn burgerrechten en zijn rechten als strijder tegen het fascisme?

3. Is de Raad niet van mening dat het nodig is de Letse autoriteiten te verzoeken alles in het werk te stellen om Kalejs op te sporen en vast te stellen of hij verantwoordelijkheid draagt voor de genocide die in geheel Europa heeft gewoed en waarvan niet alleen joden, maar ook zigeuners en communisten het slachtoffer waren?

Antwoord*(23 oktober 2000)*

De Raad verdedigt bij elke gelegenheid, en met name in het kader van het toetredingsproces, de fundamentele waarden die ten grondslag liggen aan de Europese Unie en in artikel 6 (ex artikel F) van het Verdrag worden genoemd.

Wat betreft Letland bepaalt de op 1 februari 1998 in werking getreden Europa-overeenkomst tussen dit land en de Unie, in artikel 2: „eerbiediging van de democratische beginselen en de mensenrechten, als vastgelegd in de Slotakte van Helsinki en het Handvest van Parijs voor een nieuw Europa, alsmede de beginselen van de markteconomie vormen de grondslag van het binnen- en buitenlands beleid van de partijen en zijn een wezenlijk onderdeel van deze Overeenkomst.” De bij de Europa-overeenkomst ingestelde Associatieraad is de politieke instantie die de goede toepassing van de overeenkomst waarborgt en kan in die hoedanigheid elk belangrijk punt of geschil bij de toepassing of uitlegging van de overeenkomst behandelen.

Voorts is Letland opgenomen in het lopende toetredingsproces en moet het als kandidaat-lidstaat gevestigde criteria eerbiedigen, met name de door de Europese Raad van Kopenhagen gedefinieerde politieke criteria. In dit verband beschikt de Unie over twee instrumenten van belang waarmee de inachtneming van deze criteria kan worden gecontroleerd: enerzijds wordt in de toetredingspartnerschappen een aantal beginselen, tussentijdse doelstellingen en voorwaarden voor de toetreding van Letland tot de Unie bepaald, waaronder die welke verband houden met het waarborgen van democratie, rechtsstaat, mensenrechten en eerbiediging van minderheden en hun bescherming. Anderzijds stellen de periodieke verslagen die ieder jaar door de Commissie worden opgesteld de Raad in staat om de door Letland gemaakte vorderingen op de weg naar de toetreding te volgen. In het laatste periodieke verslag van de Commissie wordt verklaard dat Letland aan de politieke criteria van Kopenhagen voldoet, en met name dat het beschikt over stabiele instellingen die kunnen instaan voor democratie en rechtsstaat. Deze beoordeling werd gedeeld door de Europese Raad van Helsinki die in het tegenovergestelde geval niet tot de opening van de toetredingsonderhandelingen met Letland zou hebben besloten. Hoe het ook zij, de Unie blijft de situatie in de kandidaat-lidstaten van nabij volgen en zal niet nalaten om op de meest passende wijze te reageren in geval schendingen van bovengenoemde fundamentele beginselen worden geconstateerd.

(2001/C 89 E/136)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2000/00**van Mauro Nobile (UEN) aan de Commissie***(21 juni 2000)*

Betreft: De Vereniging „Dierentuin van Napels”

De Vereniging „Dierentuin van Napels” bestaat al 50 jaar; 50 jaar geleden is namelijk de dierentuin van Napels geopend; de culturele waarde van een dierentuin in een zo grote en belangrijke stad als Napels kan moeilijk ontkend worden; de dichtstbijzijnde dierentuinen liggen ongeveer 200 kilometer verderop (Fasano – Safaripark – Rome); de burgers die afgezien van de culturele waarde overtuigd zijn van het didactisch nut voor scholen en universiteit, zouden bij het sluiten van de dierentuin zeer onthand zijn; de Vereniging „Dierentuin van Napels” is een vereniging met een beperkt doel; 50 jaar geleden heeft deze vereniging een huurcontract gesloten met de eigenaar van dit terrein dat nog groter is, namelijk de „Mostra d'Oltremare Spa”; de gemeente Napels is hiervan de belangrijkste aandeelhouder; omdat de eigenaar van het terrein zijn rechten wil doen gelden, is het in 1998 afgelopen huurcontract niet verlengd, maar is een uitzettingsproces aangespannen dat gewonnen is; in de loop van dit jaar is het contract verlengd; er zijn geen objectieve redenen, maar alleen toevallige die maken dat het huurcontract niet vernieuwd kan worden; de gemeente Napels die met twee petten op bij deze zaak betrokken is, namelijk zowel als grootaandeelhouder van de „Mostra d'Oltremare Spa” alsook als stadsbestuurder, zou ook wel eens mogen letten op de culturele aspecten; zij heeft zich in de zaak niet gemengd, zelfs niet om een alternatief terrein voor de dierentuin voor te stellen; er werken bij de dierentuin in totaal ongeveer 50 mensen wier toekomst onzeker is in een stad die toch al lijdt onder ernstige werkloosheid; de toekomst van de dieren ziet er al even somber uit.

Daarom luidt de vraag aan de Commissie:

- of zij wil nagaan of de bovengeschetste situatie in overeenstemming is met de werkelijkheid;
- of zij de wenselijkheid kan evalueren om stappen te zetten bij de gemeente Napels, opdat de dierentuin voor de stad behouden kan blijven, ook al is het op een andere plek, zonder dat dit de gemeente iets hoeft te kosten.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(8 september 2000)

De Commissie neemt akte van de bezorgdheid van het geachte parlementslid over de problemen van de „Giardino zoologico de Napoli” ten gevolge van het aflopen van het huurcontract van deze dierentuin. De Commissie heeft echter geen enkele bevoegdheid om tussen te komen bij een dergelijke commerciële huurovereenkomst tussen een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid en een andere onderneming. Het zou voor de Commissie dan ook niet passend zijn om stappen te zetten bij de gemeente Napels met het oog op het vinden van een alternatieve locatie voor de dierentuin.

In april van het afgelopen jaar is Richtlijn 1999/22/EG van de Raad vastgesteld betreffende het houden van wilde dieren in dierentuinen ⁽¹⁾. De doelstelling van deze richtlijn is de bescherming van wilde dieren en de instandhouding van de biodiversiteit en het is alleen in deze context dat de Commissie kan optreden. De richtlijn moet door de lidstaten ten uitvoer worden gelegd via de vaststelling van maatregelen op het gebied van vergunningverlening voor en inspectie van dierentuinen in de Gemeenschap, wat het mogelijk moet maken de rol van dergelijke dierentuinen bij de instandhouding van de biodiversiteit te versterken.

⁽¹⁾ PB L 94 van 9.4.1999.

(2001/C 89 E/137)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2006/00

van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Oneigenlijk gebruik van communautaire steun voor de ontwikkeling van de informatiemaatschappij door de Generalitat van Valencia

Op 21 juni 1996 vaardigde de regionale regering van Valencia een besluit uit tot oprichting van het Bureau van Valencia voor de informatiemaatschappij (OVSI) dat onder meer werd belast met de coördinatie en het toezicht op de uitvoering van het project inzake de integratie van de autonome regio Valencia in de informatiemaatschappij op de wijze die wordt omschreven in het memorandum dat op 28 november 1994 in Brussel werd ondertekend.

Sinds de oprichting is het OVSI in politieke, economische en sociale kringen in opspraak geraakt aangezien het niet nauwkeurig de taken vervulde waarvoor het werd opgericht. Het gevolg hiervan is dat een minister wegens een vermeend ambtsmisdrijf werd ontslagen en dat verenigingen van winkeliers werden beschuldigd van oneerlijke concurrentie in het kader van het plan „renove” van het programma Infoville (eveneens afhankelijk van het kaderprogramma voor telecommunicatie van de Generalitat).

Is de Commissie van deze zaken op de hoogte?

Kan de Commissie mededelingen doen over de aard en de omvang van de communautaire steun die de Generalitat voor de stichting OVSI ontvangt en over het programma Infoville (of elk van de programma's die afhankelijk zijn van het Infocentrum van de Generalitat), met name in verband met de posten B5-330 en B5-331 betreffende de informatiemaatschappij?

Is de Commissie voornemens een onderzoek in te stellen om na te gaan of de Generalitat de communautaire steun op de juiste wijze besteedt en in overeenstemming met de doelstellingen inzake de ontwikkeling van de informatiemaatschappij in de autonome regio Valencia waarvoor deze steun werd toegekend?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(28 juli 2000)*

De door het geachte parlementslid verstrekte informatie was de Commissie nog niet bekend.

Op 8 juli 1998 ontving de Commissie van de OVSI een officiële steunaanvraag voor een bedrag van 10 000 € op een totaal budget van 60 000 €. Doel was steun te verlenen voor de organisatie van een tweede zomercursus over regionaal beleid, de informatiemaatschappij en telecommunicatie, die van 21 tot en met 24 september 1998 in Alicante zou plaatsvinden.

Het voorgestelde project werd conform de doelstellingen van het ISAC-werkprogramma (Information Society Activity Centre) bevonden, en na een beoordeling door ISAC/IS2 werd besloten steun toe te kennen in het kader van begrotingslijn B5-331. De betalingen werden uitgevoerd volgens de geldende voorschriften, en het eindrapport en het financieel overzicht lieten duidelijk zien dat de toegekende middelen inderdaad waren gebruikt voor de organisatie van de in de aanvraag beschreven activiteiten.

Het door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling gesteunde operationeel programma 1994-1999 voor de regio Valencia bevatte een steunmaatregel ten behoeve van de informatiemaatschappij. De OVSI was één van de potentiële begunstigden van deze maatregel. Aangezien de Commissie echter, behalve bij grote investeringen, niet betrokken is bij de selectie van individuele projecten voor bijstand uit de Structuurfondsen, zijn haar geen details bekend over de besteding van aan de OVSI toegekende middelen.

De Commissie heeft de Spaanse autoriteiten gevraagd haar de nodige informatie te bezorgen.

(2001/C 89 E/138)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2013/00
van Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) aan de Raad***(22 juni 2000)*

Betreft: Toerisme en een handvest voor kleine ondernemingen

De Europese Raad van Lissabon heeft de Raad en de Commissie verzocht een Europees handvest op te stellen voor kleine ondernemingen en hun behoeften in aanmerking te nemen, waarbij zij worden erkend als belangrijke factor bij het scheppen van werkgelegenheid.

Zal de Raad rekening houden met het op grond van hun seizoengebondenheid en hun bijzondere betekenis voor de versterking van de werkgelegenheid en de ontwikkeling van de benadeelde gebieden in Europa specifieke karakter van toeristische ondernemingen?

Antwoord*(23 oktober 2000)*

De Europese Raad van Lissabon van 23-24 maart 2000 heeft de Europese Unie het doel gesteld de meest concurrerende en dynamische kenniseconomie van de wereld te worden die in staat is tot duurzame economische groei met meer en betere banen en een hechtere sociale samenhang.

In dat kader heeft de Europese Raad van Lissabon de Raad en de Commissie verzocht een Europees Handvest voor kleine bedrijven op te stellen dat in juni 2000 zou moeten worden goedgekeurd en dat de lidstaten zou moeten verplichten bijzondere aandacht te besteden aan en passend in te spelen op de behoeften van kleine bedrijven, die de belangrijkste motor zijn voor het scheppen van banen in Europa.

Ingevolge dit verzoek heeft de Raad Algemene Zaken van 13 juni 2000 het Europees Handvest voor kleine bedrijven aangenomen en dit ter goedkeuring voorgelegd aan de Europese Raad van Feira van 19-20 juni 2000, die zich over deze aanneming verheugd betoonde.

De Europese Raad van Feira heeft ook het belang onderstreept van kleine bedrijven en ondernemers voor groei, concurrentievermogen en werkgelegenheid in de Unie en heeft verzocht om volledige uitvoering van het handvest als onderdeel van het alomvattende kader voor het in voorbereiding zijnde ondernemingsbeleid. Met dit alomvattende kader worden vorderingen gemaakt op basis van het door de Commissie voorgestelde werkprogramma voor ondernemingsbeleid 2000-2005, haar voorstellen voor het benchmarken van ondernemingsbeleid alsmede het voorgestelde meerjarenprogramma voor ondernemingen en ondernemerschap 2001-2005. Deze initiatieven moeten voor eind 2000 hun eerste vruchten afwerpen.

Er zij op gewezen dat het Europees Handvest voor kleine bedrijven een wezenlijk horizontaal karakter heeft en gericht is op de specifieke behoeften van kleine bedrijven, ongeacht de bedrijfstak waarin zij actief zijn, teneinde hun vermogen tot innovatie en tot het scheppen van werkgelegenheid op te voeren. In die optiek gelden de beginselen en beleidslijnen van het handvest voor het hele kleinbedrijf en dus ook voor de bedrijven in de toeristische sector.

Het Parlement zal overigens om zijn advies over het voorstel voor een besluit van de Raad betreffende een meerjarenprogramma voor ondernemingen en ondernemerschap (2001-2005) ⁽¹⁾ worden verzocht. Bij die gelegenheid zal het Parlement kunnen releveren aan welke sectoriële aspecten het in het bijzonder belang hecht.

⁽¹⁾ COM(2000) 256 + COR 1.

(2001/C 89 E/139)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2015/00
van Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) aan de Raad

(22 juni 2000)

Betreft: Noodzaak tot vaststelling van E-OBD vereisten met betrekking tot LPG-voertuigen

Sinds 1 januari 2000 moeten alle voertuigen die in Europa op de markt worden gebracht voldoen aan de vereisten van richtlijn 70/220 ⁽¹⁾ als gewijzigd bij richtlijn 98/69/EG ⁽²⁾ waarbij met name wordt bepaald dat voertuigen moeten worden voorzien van diagnostische boordsystemen („on-board diagnostics“-OBDSystemen).

Richtlijn 98/77/EG ⁽³⁾, ook tot wijziging van richtlijn 70/220, voorziet in voorschriften met betrekking tot de goedkeuring van LPG-voertuigen.

Het gevolg van deze beide richtlijnen is dat vanaf 1 januari 2000 voor nieuwe types en vanaf 1 januari 2001 voor bestaande types, LPG-voertuigen aan de E-OBDS vereisten moeten voldoen.

Sedert de zomer van 1999 zijn de Europese Commissie en de industrie unaniem van mening dat OBDS systemen moeten worden toegepast op LPG-voertuigen overeenkomstig het voor voertuigen met dieselmotor vastgestelde tijdschema (of later), om de industrie voldoende tijd te geven voor de ontwikkeling van deze nieuwe technologie en de toepassing ervan op voertuigen die door alternatieve brandstoffen worden aangedreven.

In dit verband heeft de Commissie een voorstel ingediend dat in de Raad werd behandeld. Tot op heden is er wegens procedurele problemen nog geen besluit inzake dit voorstel van de Commissie genomen. Het gevolg daarvan is dat dit voorstel nu bij de Raad en het Europees Parlement in behandeling is.

1. Kan de Raad mededelen wat de aard van deze procedurele problemen is?
2. Wat is de mening van de Raad over de problemen die deze vertraging met zich meebrengt voor de LPG-industrie, met name in het licht van een mogelijke belemmering van de vrije handel in LPG-voertuigen in Europa?
3. Welke maatregelen kan en zal de Raad nemen om de procedure terzake te bespoedigen?

⁽¹⁾ PB L 76 van 6.4.1970, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 350 van 28.12.1998, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 286 van 23.10.1998, blz. 34.

Antwoord

(23 oktober 2000)

Zoals in de vraag van het geachte parlementslid is aangegeven, heeft de Commissie, op 14 februari 2000, bij het Europees Parlement en de Raad een voorstel ingediend voor de vaststelling van de data met ingang waarvan diagnostische boordsystemen (OBD) op voertuigen die tijdelijk of permanent op LPG of aardgas lopen, verplicht zijn.

De Raad heeft het Commissievoorstel in bespreking.

In dit stadium van de medebeslissingsprocedure kan de Raad hetzij het voorgestelde besluit vaststellen indien hij alle in het advies van het Europees Parlement vervatte amendementen goedkeurt of indien het Parlement geen amendementen voorstelt, hetzij, in de andere gevallen, een gemeenschappelijk standpunt vaststellen, dat voor bespreking naar het Europees Parlement wordt gezonden (art. 251 VEG).

Wat de vraag van het geachte parlementslid betreft over een mogelijke belemmering van de vrije handel in LPG-voertuigen, zij erop gewezen dat de voorgestelde maatregelen deel uitmaken van het Europese systeem voor de goedkeuring van voertuigen. Deze wetgevingspraktijk heeft de volledige steun van de deelnemers aan de interne markt, zodat eventuele belemmeringen van het vrije verkeer in LPG-voertuigen uitgesloten zijn.

(2001/C 89 E/140)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2018/00

van Jan-Kees Wiebenga (ELDR) aan de Commissie

(21 juni 2000)

Betreft: Onbedoelde legalisering van de handel in PMK en XTC

In richtlijn 93/46/EEG⁽¹⁾ van de Commissie van 22 juni 1993 ter vervanging en wijziging van de bijlagen bij richtlijn 92/109/EEG⁽²⁾ van de Raad van 14 december 1992 inzake de vervaardiging en het in de handel brengen van bepaalde stoffen die worden gebruikt voor illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen, wordt in bijlage I het woord 3,4 Methyleendioxyfenylpropan-2-ON, door het woord 3,4 (Methyleendioxy)fenylpropan vervangen. De stof 3,4 Methyleendioxyfenylpropan-2-ON is niet gelijk aan de stof 3,4 (Methyleendioxy)fenylpropan. 3,4 Methyleendioxyfenylpropan-2-ON, ook wel bekend als PMK, is de basisstof voor de harddrug XTC. Een en ander is beschreven in het Nederlands Juristen Blad van 26 mei 2000, blz. 1068/1069. Zie ook een artikel in De Telegraaf van 29 mei 2000.

1. Waarom wordt in de richtlijn 93/46/EEG van de Commissie van 22 juni 1993 in bijlage I het woord 3,4 Methyleendioxyfenylpropan-2-ON door het woord 3,4 (Methyleendioxy)fenylpropan vervangen?
2. Is het juist dat als gevolg van de genoemde wijziging in de richtlijn 93/46/EEG van de Commissie PMK niet meer onder de lijst van verboden stoffen valt en daarmee sinds 22 juni 1993 feitelijk gelegaliseerd is?
3. Indien dit het geval is, heeft dit dan tot gevolg dat sinds 22 juni 1993 de vervaardiging van en de handel in PMK en dus ook XTC niet meer strafbaar is?
4. Zou een en ander kunnen betekenen dat in veel gevallen de strafvervolgning zonder rechtsgrond komt te zitten, hetgeen tot beëindiging van voorarrest en mogelijk tot schadeclaims tegen de overheid zal leiden?
5. Zou een en ander kunnen betekenen dat veel gedetineerden ten onrechte zijn veroordeeld?
6. Wat denkt de Commissie aan deze onbedoelde mogelijk ernstige situatie te gaan doen?

⁽¹⁾ PB L 159 van 1.7.1993, blz. 134.

⁽²⁾ PB L 370 van 19.12.1992, blz. 76.

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(28 juli 2000)

In bijlage I van de Nederlandse versie van het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen is bij de publicatie van Richtlijn 93/46/EEG van de Commissie een zetfout opgetreden. Deze fout betreft alleen de benaming van de stof; de GN-code is wel juist. In Richtlijn 92/109/EEG van de Raad is 3,4-Methyleendioxyfenylpropan-2-ON (GN-code 2932 90 77) al in de lijst van stoffen van categorie 1 opgenomen en dit blijft zo in de gewijzigde richtlijn. Er is dus steeds sprake geweest van registratie van de stof en van controle op het illegale gebruik ervan overeenkomstig Richtlijn 92/109/EEG.

Eventuele strafrechtelijke vervolging is een zaak van de lidstaat. Deze vloeit voort uit nationale uitvoeringsmaatregelen in verband met de omzetting van de genoemde richtlijnen in nationale wetgeving. De Commissie beschikt niet over informatie over mogelijke veroordelingen, waarvan het geachte parlementslid gewag maakt.

De Commissie heeft het Publicatiebureau verzocht om deze fout recht te zetten.

(2001/C 89 E/141)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2020/00
van Gerhard Hager (NI) aan de Raad**

(22 juni 2000)

Betreft: Vooruitgang op het gebied van het Corpus Iuris

Naar aanleiding van het voorstel voor een richtlijn van de Raad ter bestrijding van fraude en vervalsing in verband met girale betaalmiddelen, kon worden geconstateerd dat de Commissie een nieuwe techniek voor de harmonisatie van de wettelijke voorschriften in de lidstaten toepast. Er wordt niet langer gestreefd naar een uniforme formulering van strafbare feiten in alle lidstaten, maar alleen nog naar een nauwkeurig omschreven resultaat dat in alle lidstaten moet worden bereikt. Er wordt dus blijkbaar niet meer gestreefd naar een Europese lijst van delicten.

Kan de Raad de volgende vragen beantwoorden:

1. Hoever zijn de werkzaamheden in verband met het Corpus Iuris gevorderd?
2. Welke kosten gaan met deze werkzaamheden gepaard?
3. Acht de Raad voortzetting van deze werkzaamheden met het oog op de omschakeling naar de bovengenoemde nieuwe regelingstechniek nog zinvol?

Antwoord

(23 oktober 2000)

Tot nog toe is geen initiatief betreffende het Corpus Iuris bij de Raad ingediend. De Raad kan derhalve de vragen van het geachte parlementslid niet beantwoorden.

(2001/C 89 E/142)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2023/00
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(21 juni 2000)

Betreft: Vertraging bij betalingen voor subprogramma 1.3 „Schoolbibliotheken” van programma „Onderwijs en basisopleiding” in het tweede CB

Een jaar geleden heeft de 60 leden tellende Boekenkeuzecommissie de boekenlijst vastgesteld voor de collectie van de schoolbibliotheken. Dit werk wordt gefinancierd via het programma „Onderwijs en

basisopleiding" in het tweede Communautair Bestek. Verantwoordelijk voor het leveren van de boeken aan de bibliotheken zijn de door het Ministerie van Onderwijs aangewezen uitvoerende instanties, die tevens tot taak hebben de uitgevers na ontvangst van de boeken te betalen.

De uitgevers hebben de boeken geleverd door herdrukken van duizenden boeken te verzorgen en grote financiële verplichtingen aan te gaan, maar zij zijn nog niet betaald, waardoor zij in enorme financiële problemen zijn gekomen. Weet de Commissie waaraan de vertraging bij de betalingen te wijten is en, zo ja, op welke wijze zij het probleem wil oplossen?

Antwoord van mevr. Diamantopoulou namens de Commissie

(18 september 2000)

Aangezien de Commissie niet op de hoogte was van het door de geachte afgevaardigde aan de orde gestelde probleem, heeft zij het Griekse ministerie van Onderwijs, dat verantwoordelijk is voor de uitvoering van bovengenoemd operationeel programma, om nadere inlichtingen verzocht. Volgens de ontvangen informatie is de vertraging bij de betalingen aan de uitgevers voornamelijk te wijten aan het feit dat de betalingen overeenkomstig de contracten tussen de uitvoerende instanties en de uitgevers uitsluitend kunnen worden verricht nadat alle boeken geleverd zijn en nadat de vereiste controles zijn uitgevoerd, wat een tijdrovende aangelegenheid is.

Aan de uitvoerende instanties zijn reeds voorschotbetalingen van meer dan 50% overgemaakt. De betalingen voor gecontroleerde leveringen van boeken worden normaal gesproken volgens de geldende procedures verricht. Een klein aantal uitvoerende instanties heeft nog met enige vertraging te kampen. De Commissie heeft de verzekering gekregen dat door het ministerie van Onderwijs alles in het werk zal worden gesteld om het probleem zo spoedig mogelijk op te lossen.

(2001/C 89 E/143)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2024/00

van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Commissie

(21 juni 2000)

Betreft: Visgronden

Kan de Commissie medelen hoeveel procent van de communautaire visgronden Brits is, uitgaande van:

- a) een 12-mijlsgrens,
- b) een 200-mijlsgrens, en hoeveel procent — naar waarde of naar gewicht — van de vis die is aangevoerd in de laatste periode van een jaar waarvoor gegevens beschikbaar zijn, aangevoerd is door in Groot-Brittannië geregistreerde schepen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(27 juli 2000)

De Commissie kan geen indicatie verstrekken inzake het percentage communautaire visgronden dat onder Groot-Brittannië ressorteert, aangezien de afbakening van exclusieve economische zones een aangelegenheid is die onder de bevoegdheid van de lidstaat valt. Het gemeenschappelijk visserijbeleid heeft betrekking op het beheer van de visbestanden in het gehele gebied waarin zij voorkomen, en wat dit punt betreft is er geen enkele samenhang met de gebieden die onder de nationale jurisdictie vallen.

In Groot-Brittannië geregistreerde vaartuigen hadden in 1997 een aandeel van 13,03 % in waarde en 13,16 % in gewicht in de totale aanvoer van vis door communautaire vaartuigen.

(2001/C 89 E/144)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2028/00
van Reino Paasilinna (PSE) aan de Raad

(22 juni 2000)

Betreft: De vernietiging van voor kernwapens bestemd plutonium

De Verenigde Staten en Rusland zijn overeengekomen in totaal 68 ton voor kernwapens bestemd plutonium te vernietigen. Elk land zou 34 ton voor zijn rekening nemen. De vernietiging is gespreid over een periode van 20 jaar. De landen zullen installaties bouwen waar het in kernwapens gebruikte plutonium zal worden omgewerkt voor gebruik in kerncentrales. De Verenigde Staten verstrekken Rusland economische steun voor de bouw van de nodige installaties.

Kan de Raad meedelen welke bijzondere maatregelen zullen worden genomen om Rusland te steunen, opdat het in staat is het voor kernwapens bestemd plutonium volgens het tijdschema en naar behoren te vernietigen?

Wat is het standpunt van de Europese Unie ten aanzien van de hierboven genoemde overeenkomst in het licht van de wijzigingen in de Russische milieu-aanpak?

Antwoord

(23 oktober 2000)

In de gemeenschappelijke strategie van de Europese Unie ten aanzien van Rusland, aangenomen door de Europese Raad op 4 juni 1999, verbindt de Europese Unie zich met name tot het bevorderen van de non-proliferatie van massavernietigingswapens, wapenbeheersing, de toepassing van bestaande overeenkomsten en de versterking van exportcontroles.

Voor de uitvoering van het hoofdstuk ontwapening/non-proliferatie van de gemeenschappelijke strategie heeft de Raad op 17 december 1999 een gemeenschappelijk optreden aangenomen tot vaststelling van een samenwerkingsprogramma van de Unie voor non-proliferatie en ontwapening in de Russische Federatie.

Het programma heeft tot doel,

- samen te werken met de Russische Federatie in haar streven naar een betrouwbare, veilige en milieuvriendelijke ontmanteling en/of omschakeling van de infrastructuur en uitrusting voor haar massavernietigingswapens;
- een wettelijk en operationeel kader te creëren voor een grotere rol van de Europese Unie — in de vorm van projectgerichte samenwerking — bij risicoverminderende samenwerkingsactiviteiten in de Russische Federatie;
- waar nodig, de coördinatie van programma's en projecten op dit gebied te bevorderen op communautair, nationaal en internationaal niveau.

Het referentiebedrag ter dekking van de met het programma gemoeide kosten belooft 8,9 miljoen € voor de jaren 1999 en 2000. In de eerste fase zal het programma met name een bijdrage leveren voor een reeks studies en experimentele studies over het vervoer, de opslag en verwijdering van plutonium.

Voor de non-proliferatiedoelstelling is het immers van cruciaal belang dat het voor kernwapens bestemde plutonium, dat als gevolg van de ontwapening beschikbaar is geworden, goed wordt beheerd. De in het gemeenschappelijk optreden genoemde studies en experimentele studies moeten ertoe bijdragen dat Rusland binnen de daarvoor vastgestelde termijnen vooruitgang kan boeken op het stuk van de verwijdering van het voor kernwapens bestemde plutonium.

De beoogde studies omvatten:

- de opstelling van een gedetailleerd kortetermijnactieplan voor de verwijdering van plutonium;
- steun voor bepaalde Russische organisaties met het oog op het bouwen van werktuigen en het opdoen van de nodige ervaring voor het beheer op korte termijn van plutonium in Rusland;
- een studie naar methodes en middelen voor vervoer en tijdelijke opslag van voor kernwapens bestemd plutonium;
- een vooruitzicht op middellange termijn voor het beheer van plutonium.

(2001/C 89 E/145)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2029/00
van Reino Paasilinna (PSE) aan de Commissie

(21 juni 2000)

Betreft: Een automatisch opengaand slot op fietshelmen voor kinderen

De jongste tijd hebben meerdere ongevallen plaatsgehad die tot de dood van kinderen hebben geleid en waarbij de doodsoorzaak was dat het slot onder het gewicht van de kinderen als gevolg van het ongeval niet openging.

Kan de Commissie meedelen hoe de kwaliteit van de in de Europese Unie verkochte fietshelmen op het niveau van de Europese Gemeenschap is geregeld en of kan worden verkregen dat een automatisch onder het gewicht van het kind opengaand slot een verplichte vereiste wordt voor fietshelmen voor kinderen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(27 juli 2000)

Volgens de bij het Finse ministerie van Sociale zaken en volksgezondheid verkregen informatie zijn de dodelijke ongelukken van kinderen met fietshelmen tijdens het dragen daarvan op speelplaatsen veroorzaakt door het klemmen van deze helmen in vaste installaties. De kinderen zijn gestikt door het slotsysteem van de helmen die niet overeenkomstig hun bestemming waren gebruikt. In dit geval wordt de bescherming die de kinriem biedt, ook al is deze passend voor het cyclisme, gevaarlijk wanneer het kind klem komt te zitten en stikt.

De fietshelmen zijn geregeld in de Richtlijn „nieuwe aanpak” 89/686/EEG van de Raad van 21 december 1989 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende persoonlijke beschermingsmiddelen⁽¹⁾. Deze sinds 1 juli 1995 verplichte richtlijn stelt in haar bijlage 2 de fundamentele voorschriften betreffende de gezondheid en de veiligheid vast die verplicht door de fabrikant in acht moeten worden genomen, voor zover deze van toepassing zijn. Volgens deze voorschriften moeten de helmen en hun kinriemen zodanig worden ontworpen en gefabriceerd dat de gebruiker, onder de te verwachten gebruiksomstandigheden waarvoor zij bestemd zijn, een passende bescherming van zo hoog mogelijk niveau geniet.

De norm EN 1078 „Helmen voor fietsers en voor gebruikers van skateboards en rolschaatsen” verwijst in de inleiding naar het stikkingsgevaar voor kinderen wanneer deze met de helm ergens vast komen te zitten. Hierin wordt verwezen naar norm EN 1080 „Veiligheidshelmen voor jonge kinderen” die helmen voor kinderen, jonger dan zeven jaar betreft, die niet mogen worden gebruikt tijdens het „spelen op speelplaatsen of het gebruik van speelplaatsapparatuur”.

Zoals alle geharmoniseerde normen, waarvan de kenmerken worden gepubliceerd uit hoofde van de richtlijn nieuwe aanpak, zijn de normen EN 1078 en EN 1080, hoewel deze een referentie voor de fabrikanten zijn, niet verplicht van toepassing. De fietshelmen voor kinderen worden evenwel verondersteld conform te zijn aan Richtlijn 89/686/EEG wanneer zij deze normen in acht nemen.

De lidstaten zijn verantwoordelijk voor het toezicht op de markt en nemen de passende maatregelen ten aanzien van niet-conforme of gevaarlijke apparatuur. Dankzij de zogenaamde procedure „veiligheidsclausule”, die in artikel 7 van Richtlijn 89/686/EEG is opgenomen, kan de lidstaat, die vaststelt dat beschermingsmiddelen die van het „EG”-merkteken zijn voorzien en overeenkomstig hun bestemming worden gebruikt, voor de veiligheid van personen een gevaar kunnen opleveren, alle passende maatregelen treffen om deze beschermingsmiddelen uit de markt te nemen en het vrije verkeer daarvan te verbieden. De lidstaat moet de Commissie van deze maatregelen in kennis stellen onder vermelding van de redenen. Dankzij deze procedure kunnen ook de normen met leemtes worden aangevochten.

Contact is opgenomen met de Europese commissie voor normalisatie, teneinde na te gaan of de normen EN 1078 en EN 1080 leemtes vertonen en of deze moeten worden gewijzigd om ongelukken door wurging beter te voorkomen, onder behoud van de beschermende kenmerken van de helm bij passend gebruik daarvan.

⁽¹⁾ PB L 399 van 30.12.1989.

(2001/C 89 E/146)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2030/00
van Jean-Claude Fruteau (PSE) aan de Commissie

(21 juni 2000)

Betreft: Fytosanitaire maatregelen

De fytosanitaire maatregelen zijn in Poseidom-landbouw (artikel 11) stiefmoederlijk behandeld. Toch is de strijd tegen de organismen die schadelijk zijn voor planten van wezenlijk belang voor de ultraperifere gebieden.

Vandaar onze ontgoocheling over de geringe kredieten die er momenteel voor zijn uitgetrokken en over de te grote vertraging waarmee na de uitvoering van een maatregel de saldi worden betaald.

Met welke concrete maatregelen denkt de Commissie beide problemen aan te pakken?

Antwoord van de heer Byrne Namens de Commissie

(3 augustus 2000)

De Commissie kan het geachte parlamentslid mededelen dat de fytosanitaire toestand in de Franse overzeese departementen sinds 1993 speciale aandacht krijgt. Sinds dat jaar is immers een zeer groot aantal actieprogramma's dat Frankrijk voor zijn overzeese departementen heeft ingediend, gefinancierd door de Gemeenschapsbegroting. Dit heeft deze departementen in staat gesteld specifieke fytosanitaire problemen die verband houden met hun perifere ligging en gedeeltelijk met hun insulaire karakter, efficiënt aan te pakken. In 1999 bedroeg de cofinanciering van het fytosanitaire subprogramma met betrekking tot ten minste drie verschillende soorten projecten voor elk deel van de overzeese departementen 700 000 €.

De Commissie zal erop toezien dat geen tijd wordt verloren bij de administratieve procedures voor de betaling van de toegekende communautaire financiële bijdrage. Bovendien zal de Commissie op basis van de budgettaire oriëntaties die zijn vastgesteld in het verslag van 14 maart 2000 betreffende artikel 299, lid 2, van het EG-Verdrag (ex artikel 227)⁽¹⁾, onderzoeken hoe de cofinanciering van adequate actieprogramma's voor fytosanitaire verbeteringen kan worden gestabiliseerd.

⁽¹⁾ COM(2000) 147 def. — In de conclusies van dit verslag wordt gesteld dat de Commissievoorstellen die een weerslag op de begroting hebben, overeenkomstig de bepalingen van artikel 299, lid 2, speciale aandacht krijgen in het kader van de in de interinstitutionele overeenkomst van 6 mei 1999 goedgekeurde financiële vooruitzichten.

(2001/C 89 E/147)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2033/00
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(21 juni 2000)

Betreft: Pijn

Het schijnt dat van honderdduizenden personen die iedere dag ernstige lichamelijke pijn lijden slechts een tamelijk gering aantal een pijnstillende behandeling krijgt met verdovende middelen overeenkomstig de richtsnoeren van de Wereldgezondheidsorganisatie, volgens welke het stillen van pijn een van de belangrijkste indicatoren is van de goede kwaliteit van medische zorg.

1. Kan de Commissie medelen welke plaats Italië, Frankrijk, Duitsland, het Verenigd Koninkrijk en Spanje onder de industrielanden innemen bij de behandeling van pijn,
2. of er onder de door de Unie gefinancierde onderzoeksprogramma's sommige specifiek gewijd zijn aan pijnstilling,

3. zo ja, of er naast de traditionele opiumachtige stoffen nieuwe geneesmiddelen zijn voor de pijnbestrijding,
4. of er een communautair agentschap is dat dit onderzoek kan coördineren en de resultaten ervan onder alle lidstaten kan verspreiden?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(27 juli 2000)

1. De Commissie heeft geen gegevens over pijnbestrijding.
2. Twee onderzoekprojecten van het programma Biomed 2 (vierde kaderprogramma) en het programma „Kwaliteit van het bestaan en beheer van de biologische hulpbronnen” (vijfde kaderprogramma) hebben rechtstreeks betrekking op pijnbestrijding. Zij betreffen respectievelijk de behandeling van chronische pijn en ontsteking van het bewegingsapparaat met opiaten en de mechanismen van trigeminuspijn. Naast deze twee projecten financiert de Commissie momenteel nog acht andere algemene onderzoekprojecten op het gebied van pijn. Over het contract voor nog een project wordt nog onderhandeld.

Enkele initiatieven in het kader van het derde actieplan voor kankerbestrijding (Besluit nr. 646/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 maart 1996⁽¹⁾), die specifiek de palliatieve zorgen betreffen, omvatten onder andere pijnbeheersing.

3. Opiaten vormen nog altijd het middel bij uitstek voor de behandeling van patiënten met chronische pijn.
4. Over het bestaan van een dergelijk agentschap is de Commissie niets bekend. Het verbreiden en eventueel benutten van de resultaten is echter een belangrijk en verplicht element van elk in het kader van het vierde en het vijfde kaderprogramma gefinancierd project. Het kaderprogramma voorziet in diverse instrumenten (gecoördineerde acties, thematische netwerken, virtuele instituten) voor de coördinatie van de onderzoekactiviteiten op een specifiek gebied in Europa, overeenkomstig de bedoeling van de Europese Onderzoekruimte.

⁽¹⁾ PB L 95 van 16.4.1996.

(2001/C 89 E/148)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2034/00
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(21 juni 2000)

Betreft: Rechtstreekse steun aan de agrarische sector

In verklaringen aan een Galicisch persorgaan werd gewag gemaakt van een universitair onderzoek waarin wordt verklaard dat de productiviteit van de agrarische sector in Galicië amper 16% van het Europese gemiddelde haalt, een onderzoek dat gepresenteerd werd in bijzijn van de directeur-generaal voor Landbouw en plattelandontwikkeling van de Commissie, José Manuel Silva. Deze verklaarde onlangs dat de agrarische sector in Galicië „niet veel rechtstreekse steun ontvangt, omdat zijn basisproducten, melk en vlees, meer onderworpen zijn aan een marktsysteem dan aan subsidieregelingen”. Door welk pervers mechanisme komen de communautaire subsidies, in het bijzonder de steun in het kader van de EOGFL-Garantie, vooral ten goede aan de rijkste gebieden en takken van landbouw, ten koste van andere regio's zoals Galicië die volledig in staat zijn een multifunctionele landbouw die werkelijk gebaseerd is op het land, te ontwikkelen?

Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie

(27 juli 2000)

De Commissie kan bevestigen dat de landbouwsector in Galicië relatief weinig directe steun krijgt omdat de belangrijkste basisproducten van deze regio, zuivel en vlees, hoofdzakelijk worden ondersteund via de marktprijzen die de consument ervoor betaalt, en niet via subsidies die door de belastingbetaler worden opgebracht.

Het zijn met andere woorden de Europese verbruikers, niet de belastingbetalers, die de landbouwers in Galicië ondersteunen.

De Commissie herinnert eraan dat de Europese Raad van Berlijn heeft besloten om het begin van de hervorming in de zuivelsector uit te stellen tot 2005, maar de Raad de toezegging heeft laten doen dat in 2003 op basis van een verslag van de Commissie een tussentijds onderzoek zou worden verricht om ervoor te zorgen dat de huidige regeling van de extra heffing na 2008 kan worden opgeheven.

De Commissie hoopt te kunnen rekenen op de steun van het geachte parlementslid wanneer de hervorming in de zuivelsector eindelijk haar beslag moet krijgen.

(2001/C 89 E/149)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2038/00

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(21 juni 2000)

Betreft: isselijovereenkomst met Marokko

Wat is de stand van de onderhandelingen over de nieuwe visserijovereenkomst van de Europese Unie met Marokko? Voert de Commissie de onderhandelingen in overeenstemming met de resolutie van het Europees Parlement?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 juli 2000)

Nadat de Raad het onderhandelingsmandaat had vastgesteld, heeft de Commissie op alle niveaus actie ondernomen om de besprekingen over een nieuwe relatie met Marokko zo spoedig mogelijk te kunnen beginnen.

Het voor de visserij bevoegde lid van de Commissie heeft in mei 2000 een bezoek aan Rabat gebracht. Hij is er ontvangen door de koning van Marokko en heeft er besprekingen gevoerd met de premier en andere bewindslieden.

De Commissie is zich zeer bewust van de bezorgdheid van het Parlement, die voortkomt uit het belang dat de visserijbetrekkingen tussen de Gemeenschap en Marokko uit economisch zowel als sociaal oogpunt hebben.

De Commissie is ervan overtuigd dat belangrijke bilaterale visserijbetrekkingen met Marokko zullen kunnen worden voortgezet. Zij verwacht dat er nieuwe vormen van samenwerking en nieuwe mechanismen zullen zijn, waarbij zowel de overheid als de privé-sector zal zijn betrokken en waarvan beide overeenkomstsluitende partijen zullen profiteren doordat de wederzijdse economische voordelen en de werkgelegenheid in de van de visserij afhankelijke gebieden behouden zullen blijven.

De Marokkaanse autoriteiten hebben in dit verband hun bereidheid om een nieuw partnerschap met de Gemeenschap in de visserijsector tot stand te brengen bevestigd en hebben verklaard beschikbaar te zijn voor een nieuwe vergadering van beide partijen in juli 2000.

De Commissie zal het Parlement volledig op de hoogte houden van de ontwikkeling van haar contacten met de Marokkaanse autoriteiten over deze aangelegenheid.

(2001/C 89 E/150)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2039/00
van Christa Randzio-Plath (PSE) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Wijziging richtlijn 77/388/EEG met betrekking tot de belasting over de toegevoegde waarde op bepaalde elektronisch verrichte diensten

Hoe hoog acht de Commissie de omzet van betaalde diensten die in een derde land gevestigde ondernemers verrichten ten behoeve van bedrijven in de EU? Hoe hoog acht de Commissie de omzet van betaalde diensten die in een derde land gevestigde ondernemers verrichten ten behoeve van particuliere klanten in de EU?

Valt het te verwachten dat het besluit om alle economische subjecten uit landen buiten de EU in de sector elektronische handel slechts te verplichten tot registratie in een enkele lidstaat, zal leiden tot een belastingopbrengst in de desbetreffende EU-lidstaten die niet strookt met de economische activiteit?

Kan worden uitgesloten dat de beoogde richtlijn door voornoemde regelingen leidt tot fiscale discriminatie van bedrijven met fiscale zetel in de EU?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(17 juli 2000)

Wat de gevolgen voor de BTW-inkomsten betreft, moet worden benadrukt dat de elektronische handel zich nog maar in een prille beginfase bevindt en momenteel geen omvangrijke belastinginkomsten genereert, hoewel het ernaar uitziet dat dit in de nabije toekomst zal veranderen. Op transacties tussen bedrijven, die veruit het leeuwendeel van de elektronische handel uitmaken, zal de verleggingsregeling worden toegepast. Voor transacties tussen bedrijven en consumenten, een markt die tot dusver nog maar weinig bedrijvigheid toont, zal een registratiesysteem van verkopers worden ingesteld.

Het voorstel van de Commissie⁽¹⁾ betreffende BTW op elektronische handel is derhalve ook niet ingegeven door financiële overwegingen. Het voorstel beoogt in de eerste plaats de bestaande ongelijkheid weg te nemen in de fiscale behandeling van de elektronische handel, die in het nadeel van het communautaire bedrijfsleven werkt. Het is de bedoeling ervoor te zorgen dat de concurrentie tussen actoren uit de Gemeenschap en actoren uit derde landen eerlijk en billijk is, en dat er een duidelijk en degelijk fiscaal kader bestaat waarbinnen de elektronische handel verder kan groeien.

De Commissie heeft daarom ook niet geprobeerd om het reële niveau van de belastbare bedrijvigheid te kwantificeren. Alle gegevens uit betrouwbare externe bronnen, en in het bijzonder van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO), bevestigen dat de verschillende, langs elektronische weg geleverde on-linediensten waarop het voorstel van de Commissie van toepassing is, nu pas serieus van de grond beginnen te komen.

De Commissie is van oordeel dat één enkele plaats van registratie voor actoren uit derde landen de enige houdbare optie is, met name in het kader van de WTO-verplichtingen. Dit zal uiteraard het gebrek aan eenvormigheid in de bestaande BTW-tarieven in de Gemeenschap in de kijker plaatsen, wat volgens de Commissie alleen maar de behoefte aan een grotere harmonisatie van de tarieven kan benadrukken.

⁽¹⁾ PB C 30 van 5.2.1999.

(2001/C 89 E/151)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2041/00
van Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Hogesnelheidstrein naar Malaga

Is de Commissie op de hoogte van het project voor de aanleg van een hogesnelheidslijn die Cordoba met Malaga zal verbinden?

Zal dit project geheel of gedeeltelijk door de Europese Unie worden gefinancierd?

Zo ja, ten laste van welke communautaire fondsen en voor welk bedrag?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(11 juli 2000)

Krachtens Beschikking nr. 1692/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 1996⁽¹⁾ maakt het traject van de hogesnelheidstrein (HST) Cordoba-Malaga deel uit van het Spaanse Trans-Europese netwerk (TEN). Bijgevolg komen de studies en werken in verband met dit infrastructuurproject in aanmerking voor gemeenschapsfinanciering, in het bijzonder uit het Cohesiefonds en de begrotingslijn voor TEN B5-700.

De Spaanse autoriteiten hebben in het kader van de TEN-begroting voor 2000 gevraagd de technische studies voor de HST-lijn Cordoba-Malaga voor 50% te financieren (in totaal bedragen de studiekosten 12 miljoen €). Op voorstel van de Commissie is in de laatste vergadering van het financieel comité op 24 mei 2000 besloten een subsidie van 6 miljoen € te verlenen voor de technische studies voor het project.

De HST-lijn Cordoba-Malaga is opgenomen in het regionale ontwikkelingsplan voor Spaanse regio's in het kader van doelstelling 1 en is een van de meest emblematische projecten die in de programmaperiode 2000-2006 in de regio Andalucía zullen worden ontwikkeld. Het project is ook vermeld in het Spaanse infrastructuurplan voor de periode 2000-2007. Desalniettemin kan nog niet bepaald worden aan welk van de diverse Europese structuurfondsen het project door de Spaanse autoriteiten zal worden voorgedragen, omdat de programmadocumenten nog niet zijn afgerond.

⁽¹⁾ PB L 228 van 9.9.1996.

(2001/C 89 E/152)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2048/00**van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie**

(27 juni 2000)

Betref: Verontreiniging van de rivier de Arachthos en de Baai van Arta

In maart 2000 is het linkergedeelte van de Imaret-irrigatiedam in Arta over een lengte van 100 meter ingestort, waardoor geweldige hoeveelheden slib door het water zijn meegesleurd en in de Baai van Arta terecht zijn gekomen. Gevreesd wordt dat de schadelijke gevolgen voor het ecosysteem in de Baai van Arta zich in de zomer zullen doen gevoelen, wanneer de temperatuur stijgt en de aanvoer van vers water opdroogt zodat de organische belasting van het slib naar verwachting tot eutrofiëring en zuurstoftekort zal leiden. Uit klachten van de instanties en bewoners in deze streek blijkt dat de dambreuk is veroorzaakt door uitgebreide, illegale grindwinning aan weerszijden van de dam (zo'n 80 000 kubieke meter), en door verhoging van de waterafvoersnelheid door de Griekse Elektriciteitsmaatschappij in de centrale Arachthos-dam.

Volgens het antwoord van de Commissie van 18 maart 1998 op mijn vraag (E-0231/98) ligt de Arachthos-delta in een speciaal beschermd gebied (Baai van Arta). Hoe wil de Commissie bij de bevoegde Griekse autoriteiten interveniëren om te bereiken dat:

1. er maatregelen worden genomen om de schade aan de Imaret-dam te herstellen;
2. er een einde komt aan de aanvoer van slib, maar ook aan de lozing van vast afval in de Baai van Arta;
3. er een gespecialiseerd bedrijf wordt aangewezen voor het uitbaggeren van de Baai van Arta en het reinigen van het bodem van de Arachthos en de baai;
4. er een einde komt aan de illegale grindwinning?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(28 juli 2000)*

De golf van Amvrakikos (krachtens Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾ voorgesteld gebied van communautair belang en overeenkomstig Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽²⁾ geclassificeerde speciale beschermingszone) is het voorwerp van een LIFE-Natuur-project met het behoud en beheer van de wetlands als doelstelling. In dit kader is de Commissie door de begunstigde van het project (Ontwikkelingsmaatschappij van Amvrakikos – Etanam) op de hoogte gebracht van het door het geachte parlementslid genoemde incident en van de eventuele gevolgen ervan voor de bovengenoemde zone, die de monding van de Arachthos-rivier omvat.

Volgens die informatie kwam het door het water meegesleurde afval (vooral resten van plasticzakken, maar ook glas en metalen) voort van een oude ongecontroleerde stortplaats, die reeds 15 jaar niet meer wordt gebruikt, aan de oever van een rivier. Uit de naar aanleiding van het incident onder de verantwoordelijkheid van Etanam uitgevoerde deskundigenonderzoeken, die metingen van fysisch-chemische parameters (verdunde zuurstof, pH, temperatuur) en microbiologische analyses van het water stroomopwaarts van de ingestorte dam en in de golf omvatten, blijkt dat het afval reeds gedegrademd was en dus geen organische belasting meer vormde; bijgevolg is er geen kans op eutrofiëring van het water, dat ook geschikt werd bevonden om te zwemmen.

Momenteel is de aanvoer van afval gestopt en is de schade aan de dam van Imaret hersteld. De oevers van de rivier en van de golf zijn schoongemaakt met behulp van door de regio Epirus toegekende kredieten. De mogelijke sanering van de rivierbedding en van de golf met het oog op de verwijdering van het afval (vastgehaakte plasticresten) wordt door Etanam onderzocht, gelet op de te overkomen technische problemen. Bovendien heeft Etanam samen met de gemeenten van de regio initiatieven genomen om maatregelen te nemen om incidenten waarbij de golf wordt verontreinigd in de toekomst te vermijden.

Het voorkomen en stilleggen van illegale activiteiten valt onder de verantwoordelijkheid van de nationale autoriteiten. Niettemin zal de Commissie er in het kader van het voornoemde LIFE-project op toezien dat de sanering wordt voltooid en de doeltreffende bescherming van het ecosysteem in de golf van Amvrakikos wordt gegarandeerd.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽²⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

(2001/C 89 E/153)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2049/00**van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie***(27 juni 2000)*

Betreft: Verbod op mobiele telefoons tijdens vluchten

Volgens een artikel in het Britse tijdschrift Flight heeft de Britse luchtvaartinstantie (Civil Aviation Administration) een uitgebreid, gedetailleerd onderzoek uitgevoerd naar de gevolgen van het gebruik van mobiele telefoons in vliegtuigen. De conclusie van het onderzoek luidt dat mobiele telefoons zonder twijfel kwalijke gevolgen hebben voor het functioneren van elektronische apparatuur en allerlei storingen veroorzaken (zowel wanneer een passagier opbelt als wanneer hij wordt gebeld) en dat er om veiligheidsredenen maatregelen moeten worden genomen met het oog op een volledig verbod, zowel tijdens de vlucht als tijdens het taxiën.

Is de Commissie voornemens op korte termijn een initiatief te ontplooien om in dit opzicht een zo groot mogelijke veiligheid van het vliegverkeer te waarborgen? Zou het wellicht nuttig zijn als zij zich belastte met de organisatie en coördinatie van een desbetreffende bewustmakingscampagne ten behoeve van de reizigers?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(12 september 2000)*

De Commissie is zich volledig bewust van het door het geachte parlementslid vermelde probleem. Dit geldt trouwens voor de hele luchtvaartsector. De Commissie heeft dan ook recentelijk een Voorstel⁽¹⁾ voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 3922/91 van de Raad inzake de harmonisatie van technische voorschriften en administratieve procedures op het gebied van de burgerluchtvaart⁽²⁾ ingediend teneinde gemeenschappelijke eisen vast te stellen voor de commerciële exploitatie van vliegtuigen. Het voorstel bevat onder andere bepalingen waarbij wordt verboden draagbare elektronische apparaten die de werking van de systemen en apparatuur van de vliegtuigen nadelig kunnen beïnvloeden, aan boord te gebruiken. (OPS 1 110 in de bijlage bij bovengenoemd voorstel voor een verordening).

⁽¹⁾ COM(2000) 121 def.

⁽²⁾ PB L 373 van 31.12.1991.

(2001/C 89 E/154)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2057/00**van Francesco Musotto (PPE-DE) aan de Commissie***(27 juni 2000)*

Betreft: Bosnië-Herzegovina

Door het ontbreken van een gemeenschappelijke markt tussen de Republika Srpska en de Kroatische Moslimfederatie blijft een duurzame economische ontwikkeling achterwege. Is de EU van plan de totstandkoming van een geïntegreerde economische ruimte te steunen?

Bij de verkiezingen van april 2000 boekten de gematigde krachten van Bosnië-Herzegovina een positief resultaat. Is de EU bereid directe acties te steunen ten voordele van die gemeenten die een gematigde burgemeester hebben gekozen, bijvoorbeeld door vormen van partnerschap in het leven te roepen?

De in Dayton besloten gemeenschappelijke instellingen functioneren niet naar behoren. Is de EU bereid de technische bijstand aan deze instellingen op te voeren zodat de coördinatie tussen de nationale en de regionale en plaatselijke overheden en tussen het centrum en de periferie optimaal kan verlopen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(14 juli 2000)*

De Commissie vreest dat het ontbreken van een geïntegreerde markt een rem zal plaatsen op de duurzame economische ontwikkeling in Bosnië en Herzegovina. In de Raadgevende Task Force EU/BiH heeft de Commissie de beide entiteiten en de centrale regering aangemoedigd om de voorwaarden te scheppen voor de ontwikkeling van een geïntegreerde binnenlandse markt. Zo omvat het „stappenplan” dat Bosnië en Herzegovina moet uitvoeren voordat de onderhandelingen over een stabilisatie- en associatieovereenkomst kunnen beginnen, maatregelen ter bevordering van de ontwikkeling van een geïntegreerde economische ruimte. De Gemeenschap steunt deze doelstelling ook financieel. Zij heeft al hulp verleend voor de ontwikkeling van een eenvormig wetgevingskader op het gebied van verzekeringen, mededinging en arbitrage. Zij zal technische steun verlenen voor het opzetten van een mededingsraad, een bureau voor mededinging en consumentenbescherming en een arbitrage-instantie op „nationaal” niveau. Het EG-Bureau voor bijstand op het gebied van douane en belastingen (CAFAO) heeft een belangrijke bijdrage geleverd aan de totstandbrenging van een gemeenschappelijke economische ruimte. CAFAO heeft het „nationale” ministerie van Economie en Buitenlandse Zaken geholpen bij de opstelling en de uitwerking van douanewetgeving en douanetarieven, waarmee voor het eerst een gemeenschappelijk douanegebied in Bosnië en Herzegovina tot stand werd gebracht.

Het bijstandsprogramma voor dit jaar omvat een onderdeel dat specifiek is gericht op de ondersteuning van de ontwikkeling van de gemeenten. Doel van het programma is om met een testgroep van een aantal gemeenten en gemeenteverbanden te werken aan de versterking van hun beheerscapaciteiten en banden te

smeden tussen gemeenten in verschillende delen van het land. Een beperkte samenwerking met andere gemeenten van de regio, bij wijze van proef, kan ook deel uitmaken van het programma. Aangezien het programma zal gericht zijn op plaatsen die willen samenwerken met andere Europese regio's, zal het zeker ten goede komen van de Bosnische gemeenten waar een gematigd en hervormingsgezind bestuur is verkozen.

Sinds 1996 heeft de Gemeenschap ongeveer 29 miljoen € vastgelegd om het functioneren en de consolidatie van Bosnië en Herzegovina als staat te ondersteunen. Ook in het jaar 2000 zal technische bijstand worden verleend aan de gemeenschappelijke instellingen van Bosnië (president, parlementaire vergadering, raad van ministers en de zes vakministeries). Hierbij zal worden voortgebouwd op het vorige bijstandsprogramma voor de staatsinstellingen. Het nieuwe programma zal er in het bijzonder naar streven de coördinatie en samenwerking tussen het „nationale” niveau en de entiteiten te versterken en een onafhankelijk en professioneel ambtenarenapparaat te ontwikkelen. Dit apparaat zal, zodra het is opgericht, ook bijdragen tot een verbetering van de betrekkingen tussen het centrale niveau en de entiteiten/periferie.

(2001/C 89 E/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2058/00
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(27 juni 2000)

Betreft: Programma's voor informanten en getuigen die met het gerecht samenwerken

Net zoals de Verenigde Staten hebben sommige EU-lidstaten wetten die voorzien in programma's voor personen die met het gerecht samenwerken, d.w.z. spijtoptanten uit de georganiseerde misdaad of „lastige” getuigen, en die bescherming nodig hebben. Vaak levert het gebruik van spijtoptanten justitie waardevolle informatie op voor het onderzoek en de veroordeling van de criminelen. In Italië zien wij echter dat getuigen die in eerste instantie de justitie hebben geholpen achteraf niet de bescherming genieten die hun was beloofd of die zij wegens de economische toestand van hun gezin nodig hebben. Hoe vaak stellen wij niet vast dat spijtoptanten — meervoudige moordenaars — aanzienlijke geldpremies ontvangen, afgezien van de cheques die hun gezinsleden maandelijks kunnen beuren, terwijl ten aanzien van de getuigen de beloften niet worden gehouden of de misdaden die zij aan het licht brengen niet worden vervolgd.

Kan de Commissie mij meedelen:

1. of zij kennis heeft van het bestaan van regelingen in de lidstaten voor de behandeling van de personen die met de justitie samenwerken en de getuigen;
2. of deze specifieke sector volgens haar valt onder de politieke en justitiële samenwerking, met name in het kader van het nieuwe artikel K van het Verdrag van Amsterdam;
3. zo ja, of zij, ondanks de uiteenlopende situaties in de lidstaten op het gebied van de criminaliteit, bereid is voorstellen te doen met het oog op de harmonisatie op het hoogst mogelijke niveau van de regelingen voor de bescherming van personen die met de justitie samenwerken en van getuigen, alsook van hun gezinnen, zonder dat echter de straffen voor de schuldigen van extreem gewelddadige misdaden, meervoudige moordenaars en alle mogelijke delicten tegen minderjarigen volledig worden kwijtgescholden;
4. zo niet, waarom zij het Office européen de Police niet belast met het verzamelen van alle nodige gegevens om ervoor te zorgen dat de diverse systemen op elkaar worden afgestemd en te voorkomen dat te sterk uiteenlopende situaties ontstaan?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(26 juli 2000)

De Commissie is het met het geachte parlementslid eens dat getuigen en personen die deel uitmaken of deel hebben uitgemaakt van criminele organisaties, een belangrijke rol spelen bij de bestrijding van deze organisaties door informatie te verstrekken over hun samenstelling en activiteiten.

Een resolutie van de Raad ⁽¹⁾ inzake de bescherming van getuigen in het kader van de bestrijding van de internationale georganiseerde criminaliteit, die op 23 november 1995 werd goedgekeurd, is erop gericht de veiligheid te garanderen van getuigen die over inlichtingen of gegevens beschikken die belangrijk kunnen zijn voor een strafproces en waardoor het leven van de betrokkenen in gevaar kan worden gebracht. De meeste lidstaten beschikken over wetgeving die voorziet in speciale bescherming van getuigen.

Een tweede op 20 december 1996 goedgekeurde resolutie ⁽²⁾ betreffende personen die met justitie samenwerken, is gericht op een efficiëntere samenwerking bij de bestrijding van de internationaal georganiseerde misdaad door gebruik te maken van de verklaringen die tegenover de bevoegde autoriteiten worden afgelegd door leden van zulke organisaties die bereid zijn met justitie samen te werken. Op dit gebied past een aantal lidstaten algemene wetgeving toe aan de hand waarvan de bepalingen van deze resolutie ten uitvoer worden geleid. De aanpak en de behoeften verschillen van lidstaat tot lidstaat.

De Raad bereidt momenteel de tenuitvoerlegging voor van Aanbeveling nr. 25 van het document „Voorkoming en bestrijding van de georganiseerde criminaliteit: een strategie van de Europese Unie voor het begin van het nieuwe millennium” ⁽³⁾. Volgens die Aanbeveling moet een voorstel worden uitgewerkt voor een instrument dat de positie en de bescherming regelt van getuigen en van personen die aan criminele organisaties deelnemen of hebben deelgenomen.

⁽¹⁾ PB C 327 van 7.12.1995.

⁽²⁾ PB C 10 van 11.1.1997.

⁽³⁾ PB C 124 van 3.5.2000.

(2001/C 89 E/156)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2068/00
van Rosemarie Müller (PSE) aan de Commissie

(27 juni 2000)

Betreft: Terrorisme

Van welke definitie van terrorisme gaat de Commissie bij haar werkzaamheden uit en hoe worden in het bijzonder de verschillende vormen van grensoverschrijdend terrorisme gedifferentieerd?

Acht de Commissie het mogelijk dat

- de Europese Unie door terroristen uit derde landen als wijkplaats wordt gebruikt?
- terroristen uit derde landen op het gebied van de Europese Unie aanslagen plegen?

Acht de Commissie het mogelijk dat terroristen die onafhankelijk van staten opereren in het bezit komen van massavernietigingswapens?

- Mocht zij een en ander waarschijnlijk achten, houdt zij het voor mogelijk dat dergelijke wapens door terroristen die onafhankelijk van staten opereren worden ingezet?

Welke maatregelen heeft de Commissie tot dusver genomen om terroristische dreigingen te analyseren en hieraan het hoofd te bieden?

In hoeverre werkt zij daarbij samen met:

- de autoriteiten van de lidstaten?
- andere landen?
- internationale organisaties?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie*(12 september 2000)*

De Gemeenschapswetgeving inzake terrorisme (zoals de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie) gaat uit van strafbare handelingen zoals bedoeld in de artikelen 1 en 2 van het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme van 27 januari 1977 (die betrekking hebben op de ernstigste strafbare feiten, zoals gijzeling, het gebruik van vuurwapens en explosieven, daden van geweld gericht tegen het leven of de vrijheid van personen of waarbij gemeen gevaar voor personen ontstaat).

Om te voorkomen dat de Unie een wijkplaats voor buitenlandse terroristen of het doelwit van terroristische aanslagen wordt, is het van groot belang dat de lidstaten nauwer gaan samenwerken, waarbij ook de uitwisseling van informatie over terroristische organisaties moet worden verbeterd. In dit verband moet worden opgemerkt dat de werkzaamheden van Europol op het gebied van terrorismebestrijding via de uitwisseling en de ontwikkeling van informatie een nieuwe impuls vormen voor de activiteiten van de lidstaten.

Ondanks een aantal terroristische aanslagen, laten de statistieken de laatste paar jaar een algemene dalende tendens in de lidstaten zien. De mogelijkheid dat terroristische organisaties in het bezit komen van massavernietigingswapens is echter een groot gevaar, dat niet alleen de Unie, maar de gehele internationale gemeenschap bedreigt. Het is dan ook van groot belang dat de lidstaten standaardmaatregelen goedkeuren voor het onderzoeken en voorkomen van terrorisme.

In artikel 29 van het Verdrag betreffende de Europese Unie wordt de bestrijding van terrorisme genoemd als een manier om de doelstelling van de Unie om de burgers een hoog niveau van zekerheid te verschaffen in een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, te verwezenlijken. De Commissie werkt op dit gebied samen met de lidstaten in de desbetreffende organen van de Raad, zoals de werkgroep van de Raad die zich bezighoudt met terrorisme, en in Europol. De Commissie is ervan overtuigd dat voor de bestrijding van terrorisme internationale samenwerking geboden is. Daarom moet de Unie samenwerken met betrokken derde landen, zoals de Verenigde Staten. Er bestaat grote overeenstemming over terrorismebestrijding met de VS, waarmee wordt samengewerkt in het kader van de Transatlantische dialoog. De Unie speelt ook een belangrijke rol in de werkzaamheden van de Verenigde Naties op het gebied van terrorismebestrijding, in het kader waarvan een aantal belangrijke verdragen tot stand is gekomen en over andere nog wordt onderhandeld.

(2001/C 89 E/157)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2076/00
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie***(27 juni 2000)*

Betreft: Etnische minderheden in het bedrijfsleven

DG Ondernemingen heeft opdracht gegeven tot het verrichten van onderzoek naar de bedrijfsactiviteiten van etnische minderheden.

Welke vorderingen zijn er bij deze onderzoeksprojecten tot dusverre gemaakt?

Welke gegevens zijn er verkregen en welke lering is hieruit tot nu toe getrokken?

Worden deze rapporten openbaar gemaakt?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(20 juli 2000)*

In Besluit 97/15/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende een derde meerjarenprogramma voor het midden- en kleinbedrijf in de Europese Unie⁽¹⁾ wordt de Commissie gevraagd het ondernemerschap te bevorderen en specifieke doelgroepen, waartoe ondernemers uit etnische minderheden behoren, te ondersteunen.

Binnen dit kader heeft de Commissie opdracht gegeven voor een studie over jonge ondernemers, vrouwelijke ondernemers, ondernemers uit etnische minderheden en medeondernemers⁽²⁾ in de Unie en Midden- en Oost-Europa. Het belangrijkste doel bestond erin de hoofdthema's en de problemen van de doelgroepen vast te stellen teneinde de beleidsvormers op Europees niveau te informeren en effectieve steun voor deze doelgroepen te vergemakkelijken. Het rapport over deze studie wordt momenteel afgewerkt. Een gedrukte versie van de samenvatting zal binnenkort wijd verspreid worden.

Uit de belangrijkste bevindingen, die reeds beschikbaar zijn, blijkt dat ondernemingen uit etnische minoriteiten een kleine minderheid van de leden of het cliëntenbestand van de meeste bedrijfsondersteunende organisaties en verenigingen uitmaken. Iets meer dan een vijfde van de algemene steunorganisaties verlenen specifieke diensten aan ondernemers uit etnische minderheden of hebben een beleid voor hen. Veel van de problemen waarmee ondernemers uit etnische minderheid worden geconfronteerd, delen zij met andere kleine bedrijven. Nochtans lijken ondernemingen uit etnische minderheden meer problemen te hebben met een aantal kwesties zoals de toegang tot geldmiddelen, de geconstateerde discriminatie door sommige financiële instellingen⁽³⁾ en dienstverleners, de taalbarrières, de beperkte commerciële en managementvaardigheden en de zwakkere marketingvaardigheden dan bij andere kleine ondernemingen. Tenslotte zijn de ondernemingen uit etnische minderheden teveel geconcentreerd in activiteiten met een lage toetredingsdrempel die weinig ruimte bieden voor marktontwikkeling.

Uit deze eerste resultaten blijkt dat het wellicht nodig is de toegang van etnische minderheden tot algemene en doelgerichte steunverlening en tot financiering te verbeteren, de ontwikkeling van ondernemingen uit etnische minderheden in nieuwe activiteitensectoren te ondersteunen en initiatieven om lokale capaciteit op te bouwen, te sponsoren.

Het volledige verslag over dit onderzoek zal spoedig worden uitgebracht en zal voor de beroepsorganisaties en de andere betrokkenen beschikbaar zijn. Naast deze studie heeft de Commissie een aantal proefprojecten met betrekking tot de opleidingsbehoeften van ondernemers uit etnische minderheden gesteund. De resultaten van deze projecten kunnen nuttige informatie verschaffen over de manieren om op de behoeften van deze doelgroep in te spelen.

(1) PB L 6 van 10.1.1997.

(2) De term medeondernemer wordt gebruikt voor de beschrijving van de situatie van een echtgeno(o)t(e) of andere hechte partner van een bedrijfseigenaar-zaakvoerder, die een belangrijke rol in het runnen van een zaak speelt, hoewel hij of zij strikt genomen zelf geen eigenaar-zaakvoerder is.

(3) Zie ook het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag E-714/00 van de heer Glyn Ford, lid van het Europese Parlement, PB C 374 E van 28.12.2000, blz. 141.

(2001/C 89 E/158)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2078/00
van Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) aan de Commissie

(27 juni 2000)

Betreft: De classificatie van brandstoffen in de EU

Volgens een net gepubliceerd rapport, uitgebracht door een internationaal wetenschappelijk onderzoeksteam dat door het Finse Ministerie van Handel en Industrie is ingesteld, zou turf als brandstof moeten worden geclassificeerd in een afzonderlijke groep van „traag regenererende biomassa-brandstoffen”, enerzijds te onderscheiden van de eigenlijke „biologische brandstoffen” (bijvoorbeeld hout) en anderzijds van de „fossiele brandstoffen” (bijvoorbeeld petroleum en steenkool).

Turf is, wat zijn ontstaanswijze betreft, duidelijk een biologische brandstof, maar de cyclus ervan is aanzienlijk langer dan bij andere biologische brandstoffen. Anderzijds verschilt het als hernieuwbare energiebron van de niet hernieuwbare fossiele brandstoffen.

Vindt de Commissie het op basis van de recentste informatie op dit gebied nodig om de eerdere classificaties en categorieën van brandstoffen te verduidelijken?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(11 september 2000)

De Commissie neemt deel aan de werkgroepen van de Economische Commissie voor Europa van de VN die zich bezighouden het internationaal codificatiesysteem voor laag-, midden- en hoogwaardige steenkool en de internationale classificatie van in lagen voorkomende steenkool. Turf valt buiten deze codificatie, omdat turf niet als een fossiele brandstof wordt beschouwd.

Tevens heeft de Commissie het Europees Normalisatiecomité (CEN) opdracht gegeven tot de ontwikkeling van normen op het gebied van vaste biologische brandstoffen. Met haar opdracht aan het CEN wil de Commissie de ontwikkeling van hernieuwbare energiebronnen stimuleren en zo bijdragen tot de praktische uitvoering van de op de Conferentie van Kyoto gedane beloften door nuttig gebruik te maken van uit de bosbouw en agro-voedingsindustrie afkomstige biomassa-producten. Turf is een vaste brandstof waarvan de vorming duizenden jaren in beslag neemt. Zij kan nauwelijks tot deze categorie worden gerekend en is dus buiten de opdracht gehouden. Een en ander strookt met de richtsnoeren voor nationale broeikasgasinventarissen van de Intergouvernementele werkgroep inzake klimaatverandering (IPCC) in het kader van het Raamverdrag inzake klimaatverandering van de Verenigde Naties (UNFCCC), waarin turf niet als een intrinsiek hernieuwbare energiebron wordt beschouwd.

De Commissie is voorts van mening dat turf door zijn specifieke eigenschappen moeilijk te classificeren is. Als organisch materiaal dat gedurende duizenden jaren door de ophoping van plantenresten onder anaërobe omstandigheden in het water is gevormd, bevat turf de meeste organische verbindingen van de oorspronkelijke planten die het hebben gevormd en kan daarom worden beschouwd als op organisch materiaal gebaseerde brandstof. De huidige exploitatie van turfgronden moet worden gezien in de context van de ernstige achteruitgang en teloorgang van turfgebieden die in de Gemeenschap heeft plaatsgevonden. Wat dit betreft kunnen nationale beleidsmaatregelen, die de instandhouding van belangrijke turfgebieden combineren met de exploitatie van een betrekkelijk klein deel van de totale turfvoorraad en een goede uitvoering van een recultiveringsbeleid, onder bepaalde omstandigheden die geen netto verlies van de waarde als turfgebied inhouden, een neutraal of positief levenscyclus-effect hebben op de totale broeikasgasuitstoot bij productie en gebruik van turf.

De rol van turf als energiebron wordt verder onderzocht in een door de Commissie in opdracht gegeven technische en wetenschappelijke studie, getiteld „Evaluation of the fuel peat industry in the enlarged European Union” en gezamenlijk uitgevoerd door een aantal turfonderzoekorganisaties in de Gemeenschap. Een exemplaar van de studie wordt aan de geachte afgevaardigde en het Secretariaat-generaal van het Parlement toegezonden.

(2001/C 89 E/159)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2082/00

van Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2000)

Betreft: Evaluatie van beoordelingssystemen voor voedselveiligheid en testmethoden die in de lidstaten gebruikt worden

Heeft de Commissie een evaluatie van de beoordelingssystemen voor de voedselveiligheid en de testmethoden uitgevoerd (rechtstreeks of via tussenpersonen) die in elk van de lidstaten in gebruik zijn, en zo ja, op welke terreinen is er volgens haar misschien verder onderzoek nodig?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(1 augustus 2000)

De Commissie heeft via haar Voedsel- en Veterinair Bureau in Dublin een team van ambtenaren samengesteld, die in elke lidstaat verantwoordelijk zijn voor de beoordeling van de gelijkwaardigheid en de doeltreffendheid van de systemen voor levensmiddelencontrole overeenkomstig artikel 5 van Richtlijn

93/99/EEG van de Raad van 29 oktober 1993 betreffende aanvullende maatregelen inzake de officiële controle op levensmiddelen⁽¹⁾. Er zijn beoordelingen in de lidstaten uitgevoerd, waaronder een beoordeling van de laboratoria voor levensmiddelencontrole, hun competenties, de kwaliteitsborging van de laboratoriummethoden, uitrusting, voorzieningen en andere middelen.

Artikel 7 van Richtlijn 89/397/EEG van de Raad van 14 juni 1989 inzake de officiële controle op levensmiddelen⁽²⁾ in combinatie met artikel 3 van Richtlijn 93/99/EEG bepaalt dat de laboratoria vóór 1 november 1998 moeten werken volgens de internationale normen voor laboratoriumaccreditering EN 45000 series (ISO 17025:2000). Deze beoordelingsverslagen worden gepubliceerd op de internetsite van de Commissie: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sfp/sfp_index_en.html.

Naast de bepalingen van het wettelijke kader voor controles steunt de Commissie thans een wetenschappelijke samenwerkingstaak in het kader van Richtlijn 93/5/EEG van de Raad van 25 februari 1993 betreffende de bijstand aan de Commissie en de samenwerking van de lidstaten bij het wetenschappelijk onderzoek van vraagstukken in verband met levensmiddelen⁽³⁾. Deze taak betreft de vergelijking van laboratoriummethoden voor de officiële controle van levensmiddelen en de vergelijkbaarheid van controlebemonsterings- en analysegegevens. De resultaten van deze taak zullen begin 2001 beschikbaar zijn.

⁽¹⁾ PB L 290 van 24.11.1993.

⁽²⁾ PB L 186 van 30.6.1989.

⁽³⁾ PB L 52 van 4.3.1993.

(2001/C 89 E/160)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2091/00

van José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2000)

Betreft: Samenwerking met de ontwikkelingslanden op wetenschappelijk gebied

In de mededeling van de Commissie „Naar een Europese ruimte van onderzoek”, waarin de totstandbrenging van een echte gemeenschappelijke ruimte voor onderzoek en innovatie wordt bepleit, ontbreekt een verwijzing naar de samenwerking op wetenschappelijk gebied tussen de Europese Unie en de ontwikkelingslanden.

De samenwerking op wetenschappelijk gebied is van groot belang voor het bevorderen van de ontwikkeling en de groei van de ontwikkelingslanden. Wat is de strategische dimensie van de Commissie ten aanzien van de samenwerking met de ontwikkelingslanden op wetenschappelijk gebied in het licht van het zesde kaderprogramma?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(27 juli 2000)

Dat in de mededeling van de Commissie „Naar een Europese onderzoekruimte”⁽¹⁾ niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar wetenschappelijke & technologische (W&T) samenwerking met ontwikkelingslanden duidt niet op een wijziging van het beleid. Het betekent alleen dat deze mededeling, zoals ook uit de titel blijkt, betrekking heeft op kwesties binnen de geografische grenzen van de Gemeenschap.

In feite onderstreept de vrij grote omvang van de W&T- samenwerking met ontwikkelingslanden in alle (Onderzoek and Technologische Ontwikkeling) OTO- kaderprogramma's, het belang dat wordt gehecht aan W&T- samenwerking met Azië (ASEM), Latijns Amerika & het Caribische gebied (ALCUE), het Mediterrane partnerschap (Barcelona proces) en Afrika (Top van Caïro).

Ter voorbereiding van de toekomstige onderzoekactiviteiten van de Gemeenschap, werkt de Commissie momenteel aan een algemeen oriëntatiedocument. Na de publicatie van dit document, in het begin van de herfst, volgt begin 2001 het officiële voorstel voor het 6de OTO- kaderprogramma.

De strategie voor O&O- samenwerking met ontwikkelingslanden wordt binnen dat ruimere kader besproken.

Bij de voorbereiding van de W&T- samenwerking, zal de Commissie er rekening mee houden dat de instrumenten in het beleid voor OTO en externe betrekkingen, in het bijzonder als het gaat om politieke betrekkingen, handel en ontwikkelingssamenwerking, elkaar moeten aanvullen en een synergetisch effect moeten sorteren.

(¹) COM(2000) 6 def.

(2001/C 89 E/161)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2096/00
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(30 juni 2000)

Betreft: Vertegenwoordiging politieke instanties lagere overheden in Europese Raad

Is de Raad in het licht van de komende herziening van de Verdragen tijdens de Intergouvernementele Conferentie voornemens een wetgevingsinitiatief te presenteren teneinde de vertegenwoordiging van ministers van lagere overheden die over politieke en wetgevende bevoegdheden beschikken in de Europese Raad te waarborgen? Dit gezien het feit dat er nog steeds landen zijn, zoals Spanje, die in tegenstelling tot Duitsland, België, Oostenrijk en het Verenigd Koninkrijk weigeren de bepalingen van artikel 203 van de geconsolideerde Verdragen ten uitvoer te leggen.

Antwoord

(23 oktober 2000)

Het kan het geachte parlementslid niet ontgaan dat de Raad hoegenaamd niet betrokken is bij de werkzaamheden van de Conferentie van de vertegenwoordigers van de regeringen der lidstaten, en dat hij zich dus niet over de werkzaamheden van de Conferentie kan uitspreken. Het Europees Parlement beschikt daarentegen over twee waarnemers die nauw betrokken zijn bij de werkzaamheden ter voorbereiding van de Conferentie. Voor een uitgebreider overzicht van de stand van zaken bij de IGC, zij het geachte parlementslid verwezen naar het verslag dat onder verantwoordelijkheid van het voorzitterschap voor de Europese Raad van Feira is opgesteld.

Artikel 203 van het Verdrag bepaalt dat de Raad bestaat uit een vertegenwoordiger van elke lidstaat op ministerieel niveau die gemachtigd is om de regering van de lidstaat die hij vertegenwoordigt, te binden. Het ligt op de weg van de regering van de betrokken lidstaat de passende vertegenwoordiging in de diverse Raadsformaties vast te stellen.

(2001/C 89 E/162)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2097/00
van François Zimeray (PSE) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Betrekkingen tussen de Europese Unie en Iran

Het Europees Parlement heeft op 16 september 1999 eenstemmig een resolutie over de toestand van de politieke gevangenen aangenomen die in Iran beschuldigd worden van spionage (R5-0029/1999). Paragraaf 5 van die resolutie stelt met nadruk dat het Europees Parlement erop aandringt dat elke vorm van dialoog tussen de Europese Unie en de islamitische republiek Iran afhankelijk gemaakt wordt van de eerbiediging van de rechten van de mens.

Vandaag, 9 maanden na de goedkeuring van de resolutie, zijn er nog altijd 13 leden van de joodse gemeenschap in Iran die opgesloten blijven zonder dat de rechten van de verdediging geëerbiedigd worden; er wordt nu een schijnproces tegen de betrokkenen gevoerd.

Kan ik een gedetailleerde stand van zaken van de besprekingen, concrete vormen van politieke en/of economische samenwerking, en meer in het algemeen de relaties tussen de Europese Unie en Iran krijgen die eventueel aan de gang zijn of bestaan hebben sinds september vorig jaar?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(17 juli 2000)

De Commissie deelt ten volle de bezorgdheid over het gebrek aan respect voor de mensenrechten in Iran, die het Parlement in zijn ontwerp-resolutie B5-0079/1999 heeft geuit. In de brede dialoog tussen de Unie en Iran stelt de Unie steeds opnieuw mensenrechtenkwesties aan de orde.

In de zaak van de 13 Iraanse joden en 8 moslims die op beschuldiging van spionage worden vastgehouden, hebben zowel de Unie als afzonderlijke lidstaten in het afgelopen jaar een aantal stappen ondernomen. De Unie heeft de nadruk gelegd op het belang van een open en eerlijk proces en was teleurgesteld dat er geen waarnemers op het proces werden toegelaten. Na de uitspraak op 1 juli 2000 heeft de Unie haar bezorgdheid geuit en de wens uitgedrukt dat het Hof van Beroep de straffen zou milderen.

De brede dialoog tussen de EU-trojka en Iran, die in 1998 op gang is gebracht, wordt voortgezet in vergaderingen om de zes maanden op het niveau van minister of onderminister. In december 1999 heeft in Helsinki een vergadering plaatsgevonden en de laatste vergadering dateert van juni 2000 in Teheran. Alle belangrijke kwesties, waaronder mensenrechten en ook dit proces, worden regelmatig aan de orde gesteld.

De Commissie verleent al enkele jaren financiële steun aan Iran ten behoeve van de bijstand aan vluchtelingen, die via UNHCR (Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen) en internationale niet-gouvernementele organisaties wordt verstrekt. Eerder dit jaar is een project voor medische en voedselhulp van Artsen zonder Grenzen (AzG) — Frankrijk van start gegaan. Dit initiatief vertegenwoordigt, samen met een humanitair project (ziekenhuis) dat enkele jaren geleden na een aardbeving is opgezet, de enige vorm van samenwerking met Iran.

Ofschoon de politieke situatie in Iran zorgen blijft baren, openen de positieve ontwikkelingen met de recente parlementsverkiezingen en de grotere gevoeligheid van het land voor internationale druk nieuwe mogelijkheden om met de Iraanse regering een constructieve dialoog over mensenrechtenkwesties op te bouwen. De Commissie zal de situatie nauwlettend blijven volgen om iedere mogelijkheid tot ondersteuning van deze positieve veranderingen te benutten.

(2001/C 89 E/163)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2098/00 van Elspeth Attwooll (ELDR) aan de Commissie

(16 juni 2000)

Betreft: Amnestisch schaaldierengif (ASP)

De vaste veterinaire commissie bij de Europese Commissie heeft op 15 december 1999 besloten om een werkgroep op te richten om onderzoek te doen naar testmethoden voor het opsporen van amnestisch schaaldierengif (ASP) in kammosselen.

Heeft de werkgroep zijn onderzoek beëindigd, en zo ja, kan de vaste veterinaire commissie nu aan de hand van de conclusies spoedig aanbevelingen doen voor een wijziging van richtlijn 97/61 op het testen op ASP⁽¹⁾ om er de bepalingen van te verduidelijken, vooral door een nauwkeurig omschreven standaard-procedure voor het onderzoek van kammosselen in alle lidstaten vast te stellen?

Erkent de Europese Commissie dat de testmethoden op het ogenblik verschillen van de ene tot de andere lidstaat en dat zo iets een ernstig gevaar voor de eenheidsmarkt voor kammosselen vertegenwoordigt?

⁽¹⁾ PB L 295 van 29.10.1997, blz. 35.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(13 juli 2000)

Het Permanent Veterinair Comité besloot op zijn vergadering van 15 december 1999 om een groep van deskundigen in te stellen en de Gemeenschap en de nationale referentielaboratoria voor mariene biotoxinen te raadplegen over de aanwezigheid van amnestisch schaaldierengif (ASP) in schaaldieren, met name in kammosselen, en de anatomische distributie van deze toxine in de eetbare delen van de weekdieren. De deskundigengroep is op 17 februari 2000 in Brussel bijeengekomen en heeft ontwerpconclusies opgesteld die ter bespreking zouden worden voorgelegd aan de plenaire vergadering van de nationale referentielaboratoria in de Gemeenschap.

De ontwerpconclusies van de deskundigengroep vonden bij de laboratoria, van 15-17 maart 2000 in vergadering bijeen, een gunstig onthaal maar zij waren van mening dat, in het licht van de beschikbare gegevens over variabiliteit tussen dieren, een nadere evaluatie door de werkgroep nodig was, rekening houdend met de resultaten van lopend wetenschappelijk onderzoek ter zake. De groep zal opnieuw bijeenkomen wanneer deze wetenschappelijke gegevens beschikbaar zijn, wat, zo hoopt de Commissie, dit najaar zal zijn.

Het is de Commissie bekend dat er verschillen tussen de lidstaten zijn bij de toepassing van analytische tests. Niettemin realiseert zij zich ook dat de wetenschappelijke kennis op dit punt onvolledig is. Daarom hebben de laatste twee jaar verschillende deskundigen op dit onderwerp gestudeerd, gecoördineerd door het communautair referentielaboratorium voor mariene biotoxinen.

Zodra de eindconclusies beschikbaar zijn, zal de Commissie bezien of zij met een voorstel voor wetgeving moet komen.

(2001/C 89 E/164)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2100/00

van **Chris Davies (ELDR)** aan de Commissie

(30 juni 2000)

Betreft: Dood van dolfijnen in EU-wateren

Is de Europese Commissie van plan, gezien de rapporten over honderden dolfijnen die in EU-wateren gevangen worden en verdrinken, en in aansluiting op mijn schriftelijke vraag E-0935/00⁽¹⁾, om een actieplan met strikt tijdschema op te stellen en te publiceren om het probleem te lijf te gaan en de dood van dolfijnen te voorkomen, ofwel door toepassing van verbeterde wetenschappelijke werkwijzen ofwel door een verbod op het gebruik van pelagische sleepnetten, zoals het in een aantal lidstaten al bestaat?

⁽¹⁾ PB C 53 E van 20.2.2001, blz. 42.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(29 augustus 2000)

In de Visserijraad van 16 juni 2000 heeft de Commissie ernstige bezorgdheid geuit over deze en soortgelijke aangelegenheden. In verband hiermee zal de Commissie zeer binnenkort contact opnemen met de lidstaten en hem verzoeken haar te laten weten welke maatregelen zij hebben genomen om de bijvangst van walvisachtigen bij de beroepsvisserij te beperken. Voorts heeft de Commissie het voornemen te kennen gegeven voorrang te geven aan de voortzetting van het wetenschappelijk onderzoek en zich te beraden over maatregelen voor de onmiddellijke toekomst.

(2001/C 89 E/165)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2105/00
van Struan Stevenson (PPE-DE) aan de Commissie

(30 juni 2000)

Betreft: Bedreiging van zeezoogdieren door Franse en Spaanse trawlvissers

Weet de Europese Commissie dat zeezoogdieren ernstig bedreigd worden, vooral door Franse en Spaanse trawlvissers? De Europese Commissie heeft van duurzame visserij een van de kernpunten van het gemeenschappelijk visserijbeleid gemaakt; moet ze er dan niet voor zorgen dat ze zeezoogdieren dezelfde bescherming geeft als vis die voor menselijke consumptie gevangen wordt? Is ze van plan om binnenkort van start te gaan met een overeenkomstig initiatief?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(24 juli 2000)

De Commissie heeft kennis genomen van de berichten dat ongeveer 350 dolfinen in de Golf van Biskaje zijn gestrand, en eerder dit jaar een kleiner aantal bij de kust van Zuidwest-Engeland. Zij heeft ook vernomen dat dit volgens de media het gevolg is van de bijvangst van dolfinen door Spaanse en Franse vissersboten die pelagische trawlnetten gebruiken.

In dit verband moet erop worden gewezen dat Spaanse vissersvaartuigen op grond van de Spaanse wetgeving geen gebruik mogen maken van pelagische trawlnetten.

De Commissie is van mening dat naar middelen moet worden gezocht om walvisachtigen een adequate bescherming te bieden.

In de Raadsvergadering van 16 juni 2000 heeft de Commissie haar ernstige bezorgdheid geuit over deze kwestie en soortgelijke aangelegenheden. Zij zal de lidstaten weldra verzoeken haar mede te delen welke maatregelen zij op nationaal niveau hebben genomen of nog zullen nemen. Voorts heeft het Commissielid dat bevoegd is voor visserij het voornemen te kennen gegeven voorrang te geven aan het verdere onderzoek op dit gebied en na te gaan welke maatregelen in de onmiddellijke toekomst kunnen worden genomen.

(2001/C 89 E/166)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2117/00
van Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) aan de Commissie

(30 juni 2000)

Betreft: Voorwaarden bij aansprakelijkheidsverzekeringen voor motoren in de lidstaten

In Finland zijn de premies voor aansprakelijkheidsverzekeringen voor motoren zeer hoog. De reden voor deze hoge premies is uiteraard het grote ongevalrisico. Het lijkt er echter op dat de premies voor de verschillende types motoren niet op rechtvaardige wijze worden vastgesteld, wanneer men kijkt naar het aantal ongevallen dat per type motor plaatsvindt. In de praktijk betalen eigenaren van zwaardere motoren onevenredig veel voor verkeersongevallen waarbij lichtere motoren betrokken zijn.

Is de Commissie op de hoogte van deze verzekeringspraktijk in Finland?

Wijkt de hierboven beschreven praktijk af van de praktijken zoals die in andere lidstaten wordt toegepast?

Ziet de Commissie mogelijkheden om dit probleem op positieve wijze op te lossen, teneinde te zorgen voor een rechtvaardiger methode om premies vast te stellen? Is het voor een Finse motorrijder binnen de interne markt mogelijk om in een andere lidstaat een verzekering af te sluiten met premies die redelijk zijn in verhouding tot het risico dat de betreffende motorrijder loopt, met inachtneming van onder meer de leeftijd van de motorrijder, rijervaring, woonplaats of het type motorfiets en de cilinderinhoud?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(7 september 2000)*

De commerciële praktijk die door het geachte parlementslid aan de orde wordt gesteld betreft een criterium met betrekking tot het voertuig — namelijk de cilinderinhoud ervan — dat in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van het risico door de verzekeringsondernemingen. Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt wordt door verzekeringsondernemingen in de meeste lidstaten, met inbegrip van Finland, rekening gehouden met het criterium inzake de grootte of het motorvermogen.

De vaststelling van de verzekeringspremies maakt deel uit van het commerciële beleid van elke onderneming en de criteria en methoden voor de beoordeling van het risico kunnen vrij worden gekozen. De Commissie kan zich niet bemoeien met een kwestie die verband houdt met het beginsel van de contractvrijheid, te meer omdat het beginsel waarop de communautaire bepalingen terzake berusten gebiedt dat de premies vrijelijk door de verzekeringsondernemingen worden vastgesteld overeenkomstig hun eigen tariefingscriteria.

Volgens het gemeenschapsrecht mag, bij de derde richtlijn schadeverzekering 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houden de wijziging van de richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG ⁽¹⁾, elke verzekeraar van een lidstaat de verzekeringswerkzaamheid voor branche 10 inzake de verplichte aansprakelijkheid motorrijtuigen in een andere lidstaat uitoefenen, hetzij via een bijkantoor of door middel van vrije dienstverrichting. Aldus kan een motorrijder die een verzekeringspolis voor verplichte wettelijke aansprakelijkheid voor een in Finland geregistreerd motorrijwiel wil afsluiten bij een in een andere lidstaat dan Finland gevestigde verzekeraar, dit doen voor zover de verzekeraar over een erkenning beschikt die door zijn lidstaat van herkomst is afgegeven en hij eveneens is aangesloten bij het Bureau van motorrijtuigenverzekeraars en het Finse Waarborgfonds motorverkeer ⁽²⁾. De aansluiting bij deze twee organismen is noodzakelijk om de werking te verzekeren van het stelsel van de „groene kaart” en van de verplichte wettelijke aansprakelijkheidsverzekering voor motorrijtuigen, ingesteld bij richtlijn 72/166/EEG van de Raad van 24 april 1972 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid ⁽³⁾, de tweede richtlijn 84/5/EEG van de Raad van 30 december 1983 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgeving der lidstaten betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven ⁽⁴⁾ en de derde richtlijn 90/232/EEG van de Raad van 14 mei 1990 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgeving der lidstaten tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven ⁽⁵⁾. Het wettelijk kader dat consumenten in staat stelt het verzekeringsproduct te kiezen dat hun het beste past alsmede de verzekeraar waaraan zij de voorkeur geven, ongeacht zijn lidstaat van herkomst, is van kracht.

⁽¹⁾ PB L 228 van 11.8.1992.

⁽²⁾ Richtlijn 90/618/EEG (PB L 330 van 29.11.1990) gewijzigd bij richtlijn 92/49/EEG (PB L 228 van 11.8.1992).

⁽³⁾ PB L 103 van 2.5.1972.

⁽⁴⁾ PB L 8 van 11.1.1984.

⁽⁵⁾ PB L 129 van 19.5.1990.

(2001/C 89 E/167)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2118/00**van Giovanni Procacci (ELDR) aan de Commissie***(30 juni 2000)*

Betref: Procedure van de Europese Commissie nr. 94/4855 tegen de beperkingen van de wet Evin op het uitzenden van in het buitenland georganiseerde sportevenementen op de Franse televisie

De Commissie lijkt eindelijk vast van plan om een einde te maken aan de beperkingen op het uitzenden van in een ander land plaatsvindende sportevenementen op de Franse televisie als er op borden reclame wordt gemaakt voor alcoholhoudende dranken, de zogenaamde wet Evin.

De Europese wijnbouwsector heeft zich met de klacht van de Franse producenten van wijn van gecontroleerde herkomst en Bordeauxwijnen bij de Commissie steeds bezorgd getoond over de maatregelen van de Franse overheid die in het bijzonder de wijnbouwsector treffen.

De huidige situatie biedt geen rechtszekerheid en vormt een evidente inbreuk op het vrije verkeer van diensten op de interne markt, zoals de Commissie ook zegt in haar met redenen omkleed advies aan Frankrijk van 1996. De vaststelling van een lijst van internationale evenementen in het kader van de gedragscode die toch mogen worden uitgezonden ook al staan er borden met reclame voor alcoholhoudende dranken, bewijst bovendien hoe onredelijk de maatregel van de Franse autoriteiten is, zeker wanneer men nagaat dat het om de belangrijkste en meest bekeken internationale sportevenementen gaat (zoals Europese kampioenschappen en de wereldbeker voetbal).

Op 7 juni hebben Europees Commissaris Bolkestein en Catherine Tasca, de Franse minister van Cultuur, een akkoord ondertekend met het oog op de naleving van het principe van de rechtszekerheid zoals bepaald door het Hof van Justitie van de Europese Unie en van de overige grondbeginselen van het Verdrag, zoals het vrije verkeer van diensten.

Kan de Commissie zeggen:

- Wat het akkoord met de Franse minister van Cultuur precies inhoudt?
- Hoe het de naleving van het principe van het vrije verkeer van diensten op de interne markt garandeert en rechtszekerheid biedt, als men bedenkt dat een gedragscode geen afwijkingen kan toestaan op een strafwet zoals de wet Evin?

(2001/C 89 E/168)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2197/00
van Astrid Lulling (PPE-DE) aan de Commissie

(3 juli 2000)

Betreft: Beperkingen van de wet-Evin op tv-uitzending van buitenlandse sportevenementen in Frankrijk

Het Europees Parlement heeft in zijn schriftelijke vraag van 28 februari ll. aan de Europese Commissie (E-0550/00) ⁽¹⁾ zijn bezorgdheid over de toepassing van de wet-Evin in Frankrijk uitgedrukt, die tot gevolg heeft dat sportevenementen die plaatsvinden in het buitenland, in Frankrijk niet uitgezonden kunnen worden omwille van de reclameborden voor alcoholische dranken die te zien zijn. Het Parlement is vooral ook bezorgd dat de klacht op grond waarvan de Europese Commissie in haar gemotiveerd advies van juli 1996 aan Frankrijk de praktijk een beperking van het vrij verkeer voor dienstverlening noemt, zonder gevolg blijft.

In zijn antwoord van 10 april ll. zegt commissaris Bolkestein toe „om in dezen persoonlijk naar een doeltreffende oplossing te zoeken” en om „daarom binnenkort belet (te) vragen bij de desbetreffende Franse ministers (...) teneinde deze inbreukprocedure (...) te bespreken.”

Als het Europees Parlement goed ingelicht is, heeft commissaris Bolkestein op 7 juni de Franse minister van Cultuur Catherine Tasca in Parijs ontmoet. Heeft de ontmoeting een bevredigende oplossing voor de problemen opgeleverd die in het gemotiveerd advies genoemd worden?

Is het waar dat de Europese Commissie de Franse autoriteiten zou gevraagd hebben om bepaalde aanpassingen in de gedragscode door te voeren, zonder die gedragscode zelf aan te vechten, terwijl juist die gedragscode de voornaamste hinderpaal voor de rechtszekerheid vormt die het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen als principe stelt?

Denkt de Europese Commissie dat eenvoudige aanpassingen van de gedragscode een bevredigend antwoord kunnen bieden, dat vrije dienstverlening en eerbiediging van het rechtszekerheidsprincipe waarborgt?

Hebben de Franse autoriteiten waarborgen verstrekt voor de daadwerkelijke toepassing van de principes van de gedragscode door de strafrechter, die zich normaal gesproken enkel aan de wet-Evin te houden heeft?

⁽¹⁾ PB C 330 E van 21.11.2000, blz. 185.

(2001/C 89 E/169)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2210/00
van Brice Hortefeux (PPE-DE) aan de Commissie

(26 juni 2000)

Betreft: Procedure nr. 94/4855 van de Commissie tegen beperkingen die door de wet Evin opgelegd worden aan televisie-uitzendingen in Frankrijk van sportwedstrijden in het buitenland

De Commissie heeft besloten de contacten met de Franse overheid voort te zetten, teneinde een bevredigende oplossing te vinden voor de beperkingen die in Frankrijk worden opgelegd aan televisie-uitzendingen van sportwedstrijden in het buitenland, met name van autowedstrijden en internationaal Europees voetbal, die door de Europese Commissie zelf in haar met redenen omkleed advies van 1996 genoemd worden.

Wij volgen de voortgang van deze zaak met aandacht en in het bijzonder het gevolg dat gegeven is aan de klacht die door de wijnbouw en wijnverwerkende industrie bij de Europese Commissie is ingediend en steunen elke actie die u zult ondernemen om aan deze situatie een einde te maken die producenten en industrie ten zeerste benadeelt.

Wij zouden met name willen weten:

1. Waarom denkt de Commissie dat de gedragscode, die in 1995 is opgesteld en waarin een restrictieve interpretatie aan de bepalingen van de wet Evin gegeven wordt, onder het voorbehoud van zekere aanpassingen een bevredigend antwoord zal kunnen geven op de moeilijkheden die in het met redenen omkleed advies genoemd worden?
2. Welke waarborgen heeft de Commissie dat de strafrechter die zich alleen door de bepalingen van de wet Evin moet laten leiden de beginselen van de gedragscode zal toepassen, zelfs als dit document verspreid zou worden?
3. Zijn er op de bijeenkomst die de verantwoordelijke commissaris op 7 juni 2000 met de Franse autoriteiten gehad heeft, bevredigende oplossingen gevonden die de vrije dienstverlening en het beginsel van de rechtszekerheid waarborgen? Welke verplichtingen hebben de Franse autoriteiten dienaangaande op zich genomen?
4. Hoeveel tijd heeft Frankrijk gekregen om deze verplichtingen uit te voeren?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Bolkestein namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2118/00, E-2197/00 en P-2210/00

(28 juli 2000)

De Commissie wijst er nogmaals op dat zij deze zaak zeer nauwgezet bestudeert, niet alleen vanwege de zorgen die deze het Parlement baart, maar ook omdat zij erop wil toezien dat de regels van de interne markt worden geëerbiedigd.

De Commissie wil er in deze zaak in de eerste plaats voor zorgen dat de toepassing van de wet-Evin verenigbaar is met artikel 49 (ex artikel 59) van het EG-Verdrag, dat wil zeggen dat deze toepassing in evenredigheid moet zijn met de doelstelling van bescherming van de volksgezondheid, een doelstelling waar de Commissie volledig achter staat. In dit opzicht vindt de Commissie dat de gedragscode van 1995 in beginsel voldoende waarborg biedt dat aan de evenredigheidseis wordt voldaan. Zij is echter van mening dat de Franse autoriteiten de gedragscode verder moeten verbeteren teneinde het toepassingsgebied ervan tot enkele welomschreven gevallen te beperken en te waarborgen dat de code meer rechtszekerheid en een grotere voorspelbaarheid biedt aan belanghebbende partijen.

Het lid van de Commissie voor de Interne markt en de Franse minister van Cultuur en communicatie hebben op 7 juni 2000 in Parijs een constructief en positief gesprek gevoerd over de maatregelen die de Franse overheid moet nemen om aan deze voorwaarden te voldoen. In een eerste fase zal de Franse overheid met belanghebbende partijen, waaronder adverteerders en sportfederaties, overleg plegen over de inhoud en de gevolgen van de gedragscode. Zodra de nodige maatregelen zijn getroffen en de Commissie een definitieve beslissing in deze zaak heeft genomen, zal zij de geachte parlementsleden hiervan in kennis stellen.

(2001/C 89 E/170)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2121/00
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(30 juni 2000)

Betreft: Argentijnse vissersboten in Galicisch eigendom

Argentijnse vissersboten die het eigendom zijn van Europese, in dit geval Galicische ondernemingen ondervinden, zoals bekend, vaak problemen bij het vissen in de wateren die onder de bevoegdheid vallen van de staat waartoe zij juridisch gezien behoren, aangezien de autoriteiten de belangen van andere sectoren van de Argentijnse vissersvloot vooropstellen. Deze discriminatie heeft zelfs al tot protesten geleid in Puerto Madryn (Patagonië) en Buenos Aires.

Is de Commissie voornemens een stabiele overeenkomst te sluiten met Argentinië waardoor de investeringen worden beschermd en de belangen en de activiteiten van de Argentijnse vissersboten die in eigendom zijn van Galicische ondernemingen worden gewaarborgd?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(28 juli 2000)

De Commissie blijft bij haar standpunt over bepaalde instandhoudingsmaatregelen die Argentinië heeft vastgesteld ten aanzien van de visbestanden.

Tijdens de besprekingen die in februari j.l. met de nieuwe regering in Argentinië zijn gevoerd, heeft de Commissie de in het kader van de visserijovereenkomsten tot stand gebrachte gemengde vennootschappen aan de orde gesteld, en heeft zij een herziening van een aantal van deze instandhoudingsmaatregelen gevraagd om het algemene evenwicht binnen de overeenkomst te herstellen.

Daarom wijst de Commissie met nadruk op de noodzaak om samen met de Argentijnse autoriteiten de huidige situatie te onderzoeken, met de bedoeling tot een akkoord te komen dat, rekening houdend met de situatie van de bestanden, de in het kader van de visserijovereenkomsten tot stand gebrachte gemengde vennootschappen een zekere juridische en economische stabiliteit garandeert.

(2001/C 89 E/171)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2122/00
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Raad

(30 juni 2000)

Betreft: Europees werkgelegenheidsbeleid

Frankrijk heeft wetgeving aangenomen ter bevordering van de 35-urige werkweek. Gezien de positieve resultaten van dit initiatief en andere maatregelen ter zake zouden deze algemeen moeten worden ingevoerd. Acht de Raad het mogelijk bij de hervorming van de Verdragen tijdens de Intergouvernementele Conferentie ook het Europees werkgelegenheidsbeleid aan de orde te stellen en de grenzen ten opzichte van hetgeen reeds tijdens de Raad van Amsterdam is besloten, te verleggen?

Antwoord

(23 oktober 2000)

Het kan het geachte parlementslid niet ontgaan dat de Raad hoegenaamd niet betrokken is bij de werkzaamheden van de Conferentie van de vertegenwoordigers van de regeringen der lidstaten en dat hij zich dus niet over de werkzaamheden van de Conferentie kan uitspreken. Het Europees Parlement beschikt daarentegen over twee waarnemers die nauw betrokken zijn bij de werkzaamheden ter voorbereiding van de Conferentie.

Voor een uitgebreid overzicht van de agenda van de Conferentie zij het geachte parlementslid verwezen naar het verslag dat onder verantwoordelijkheid van het voorzitterschap voor de Europese Raad van Feira is opgesteld, alsmede naar de desbetreffende conclusies van de Europese Raad van Feira.

(2001/C 89 E/172)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2154/00
van Ioannis Marinos (PPE-DE) aan de Commissie

(22 juni 2000)

Betreft: Communautaire fondsen voor Noord-Cyprus

Kan de Commissie zeggen of haar diensten de mogelijkheid hebben onderzocht om rechtstreeks communautaire fondsen ter beschikking te stellen van steden, gemeenten en niet-gouvernementele organisaties die hun zetel hebben in het noordelijk deel van Cyprus dat illegaal wordt bezet door de Turken?

Is het volgens de Europese Commissie efficiënt dat zoiets zou gebeuren zonder advies of toestemming van de internationaal erkende regering van de republiek Cyprus?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(20 juli 2000)

Cyprus kent sinds 1974 een de facto verdeling. Dit betekent dat het de Commissie niet mogelijk was om organisaties zoals de door het geachte parlementslid genoemde rechtstreeks te financieren. Niettemin was de Commissie zich voortdurend bewust van de noodzaak om alles te doen wat binnen haar bereik ligt te doen om de twee gemeenschappen dichter bij elkaar te brengen; in haar jaarlijkse begrotingstoe wijzingen werd dan ook (met steun van het Parlement) een deel van de financiële bijstand aan Cyprus regelmatig bestemd voor bicommunale activiteiten.

De politieke spanningen op het eiland in de periode tussen de bijeenkomsten van de Europese Raad in Luxemburg en Helsinki maakten het zeer moeilijk om in het kader van het Vierde Financieel Protocol bicommunale projecten uit te voeren. Desondanks werden er evenwel elders (d.w.z. niet op het eiland) twee geslaagde conferenties gehouden tussen uit de twee gemeenschappen afkomstige vakbondsleden en vrouwengroepen.

Vanaf de ondertekening van het nieuwe Financieel Protocol in maart 2000 is 3 miljoen € bestemd voor bicommunale projecten. Het geld zal dit jaar worden gebruikt ter restaurering van een deel van het architecturale en historische centrum van Nicosia aan beide zijden van de „green line”. Het geld zal worden gesluisd via het project van de Verenigde Naties dat luistert naar de naam „Nicosia Master Plan”, dat al enkele jaren loopt en waarvoor de burgemeester van Nicosia en zijn collega in het noordelijk deel van de stad zich actief inzetten.

(2001/C 89 E/173)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2161/00
van Marco Cappato (TDI) aan de Raad

(22 juni 2000)

Betreft: Godsdienstvrijheid in Griekenland

Chara Kalomiri, Grieks burger, is het middelpunt van een rechtszaak die ernstige twijfel oproept met betrekking tot de eerbiediging van de godsdienstvrijheid in Griekenland. Zij werd door de autoriteit van de Athos-berg aangegeven omdat zij van september 1994 tot en met maart 1995 leiding heeft gegeven aan een „centrum voor praktische psychologische filosofie” op het schiereiland Chalkidiki. In 1997 werd zij voor het eerst door een Griekse rechtbank veroordeeld. Nadat de Hoge Raad het vonnis had vernietigd werd zij tijdens een herhaling van het proces andermaal veroordeeld. De rechters motiveerden hun vonnis met de verklaring dat „het aan de meditatie gewijde centrum voor de beoefening van het boeddhisme” geen officiële toestemming van het Ministerie van Onderwijs en Religie had gekregen, toestemming die wordt verleend nadat het advies van de orthodoxe kerk is ingewonnen.

Is de Raad niet van mening dat, aangezien de eerbiediging van de godsdienstvrijheid een grondrecht is en een beginsel dat alle lidstaten gemeen hebben, dringend stappen uit hoofde van de artikelen 6 en 7 van het EU-Verdrag of uit hoofde van artikel 13 van het EG-Verdrag moeten worden genomen om een einde te maken aan elke schending van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede elke discriminatie met betrekking tot de godsdienstvrijheid, vooral met betrekking tot Griekenland?

Antwoord*(23 oktober 2000)*

De door de Geachte Afgevaardigde aan de orde gestelde kwestie heeft betrekking op feiten, besluiten en uitspraken met een louter binnenlands karakter en valt niet onder de bevoegdheid van de Europese Unie.

De vrijheid van godsdienst of overtuiging, die is vastgelegd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en die voortvloeit uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten is een van de algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht (artikel 6 van het VEU) ⁽¹⁾. Deze bepaling van het Verdrag geldt evenwel alleen in gevallen die onder de wetgeving van de Gemeenschap of van de Unie vallen.

⁽¹⁾ Arrest van 27 oktober 1976, Zaak 130/75, Prais, Jurispr. 1976, p. 1589.

(2001/C 89 E/174)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2177/00**van Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) aan de Commissie***(7 juli 2000)*

Betreft: Visserij

De Europese Commissie heeft een technische procedure goedgekeurd voor de definitieve vaststelling van de totale toegestane vangst voor ansjovis in de Golf van Biskaje.

De totale vangst voor 1999 beliep 33 000 ton. Voor 2000 stelde de Commissie een beperking tot 5 000 ton voor, om een vernieuwing van de voorraden in het gebied mogelijk te maken.

Uiteindelijk verhoogde de Commissie de totale toegestane vangst voor ansjovis voor het lopende seizoen tot 16 000 ton. Tijdens de komende Visserijraad op 16 juni zou deze hoeveelheid (tot 33 000 ton) kunnen worden verhoogd, indien het paaibestand van de genoemde soort is toegenomen tot meer dan 36 000 exemplaren.

Kan de Commissie medelen over welke wetenschappelijke gegevens zij beschikt met betrekking tot de populatie van volwassen ansjovis in de Golf van Biskaje? Kan zij op grond hiervan medelen of de toegestane vangst effectief zal worden verhoogd?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(28 juli 2000)*

Een subgroep van het Wetenschappelijk, Technisch en Economisch Comité voor de Visserij van de Commissie heeft een analyse voltooid op basis van onder meer nieuwe informatie die in het voorjaar van 2000 is verkregen bij twee door een onderzoeksschip verrichte onderzoeken in de Baai van Biskaje. Volgens deze analyse is de paaistand van ansjovis veel groter dan verwacht en bedraagt deze bijna 50 000 ton. Daarom heeft de Raad van Visserijministers op 16 juni 2000 ingestemd met een verhoging van de totale toegestane vangst (TAC) van ansjovis tot 33 000 ton, wat dezelfde hoeveelheid is als de TAC's in recente jaren.

(2001/C 89 E/175)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2178/00**van Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) aan de Commissie***(7 juli 2000)*

Betreft: Visserij

Op 16 mei ll. heeft de Europese Commissie Frankrijk een tweede met redenen omkleed advies doen toekomen wegens een gebrek aan controle op de grootte van de gevangen vis, met name heek. Een eerste advies dateert van 1996.

Het gaat om een inbreuk op het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 1991, waarbij werd geconstateerd dat Frankrijk zijn verplichtingen terzake niet nakwam.

Welke maatregelen wil de Commissie nemen om Frankrijk ertoe te brengen zijn verplichtingen op dit gebied na te komen, met name gezien het belang van de visserij voor andere landen van de Unie, en met name voor Spanje en het Baskenland?

Welke compensatie plant de Commissie voor de vissers uit andere landen die door deze praktijken worden benadeeld, en hoe denkt zij deze in praktijk te brengen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 september 2000)

De Commissie heeft inderdaad om de door het geachte parlementslid genoemde redenen een tweede met redenen omkleed advies aan Frankrijk uitgebracht in het kader van artikel 228 van het EG-Verdrag (ex artikel 171).

Deze procedure is een onderdeel van het geheel van controlemaatregelen die door de Commissie worden toegepast met betrekking tot de visserijactiviteiten van de lidstaten en de inachtneming van de voor deze sector geldende communautaire regelgeving.

Dergelijke controles worden constant door de Commissie uitgevoerd voor alle lidstaten, met name via inspectiebezoeken door communautaire inspecteurs.

Wat het laatste gedeelte van de vraag betreft wijst de Commissie erop dat er geen compensatie plaatsvindt wanneer bij de communautaire inspectie gevallen van niet-naleving van de communautaire regelgeving aan het licht komen. In gevallen waarin sprake is van systematische niet-naleving van de communautaire regelgeving kan de Commissie de procedure van artikel 226 van het EG-Verdrag (ex artikel 169) inleiden.

(2001/C 89 E/176)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2184/00 van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(3 juli 2000)

Betreft: Betere regelgeving

De Top van Lissabon heeft zich tot de invoering van „betere regelgeving” verplicht. Wat overweegt de Commissie te doen om ervoor te zorgen dat aan deze verplichting wordt voldaan?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(29 september 2000)

De Commissie is voornemens begin volgend jaar een beleidsdocument betreffende betere regelgeving in te dienen en onderzoekt momenteel de bestaande initiatieven (Task force voor de vereenvoudiging van het ondernemingsklimaat (BEST); Business Impact Assessment (BIA — Bedrijfseffectrapportage); Eenvoudiger wetgeving voor de interne markt (SLIM) en Business Test Panel (Bedrijvenpanel)) teneinde tussen deze initiatieven een grotere onderlinge synergie tot stand te brengen en hun vermogen te versterken om aan een beter regelgevingskader voor het bedrijfsleven bij te dragen. Dit document zal voor de Europese Raad in Stockholm van maart 2001 worden opgesteld en tijdens deze Raad worden besproken.

De herziening van het beleid verschaft de Commissie ook de gelegenheid om na te denken over het passende regelgevingsniveau dat vereist is in de context van nieuwe vormen van economische activiteit (elektronische handel, enz.), over de mogelijkheden die worden geboden door co-regulering en over de beste manier om te garanderen dat nationale wetgeving het bedrijfsleven geen extra lasten oplegt.

Bij de huidige voorbereidingen gaat de aandacht in het bijzonder naar de ontwikkeling van methoden die moeten garanderen dat de nieuwe communautaire wetgeving zorgvuldig wordt voorbereid. Daartoe onderzoekt de Commissie de mogelijkheden die worden geboden door nieuwe effectbeoordelingsmethoden en door de mogelijkheden om de verscheidenheid en diepgang van de beraadslagingen te verruimen op het ogenblik dat wetsontwerpen worden voorbereid.

De Commissie zal tevens haar medewerking verlenen aan het door het Franse voorzitterschap genomen initiatief om de kwaliteit van de nationale en communautaire wetgeving te bespreken op een bijeenkomst van de ministers die belast zijn met het functioneren van het openbaar bestuur.

(2001/C 89 E/177)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2186/00
van Diana Wallis (ELDR) aan de Commissie

(3 juli 2000)

Betreft: Invoering van de euro

Wat heeft de Commissie gedaan om de voorbereidingen voor de euro zowel volledig als grondig te laten zijn? Is zij van oordeel dat haar voldoende financiën en personeel voor deze taak is toegewezen? Wordt er toezicht gehouden op de maatregelen van de regeringen van elke lidstaat?

Kan de Commissie bevestigen dat er regelingen zijn getroffen waarmee de – voornamelijk verantwoorde-lijke – nationale regeringen onmiddellijk op eventuele praktische vraagstukken kunnen reageren?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(22 september 2000)

De Commissie ziet op tweeërlei wijze toe op de voorbereidingen voor de invoering van de euro in de lidstaten. Enerzijds stimuleert zij de organisatie van fora om besprekingen en uitwisselingen van informatie tussen de lidstaten of beroepsorganisaties mogelijk te maken, waaronder met name kunnen worden genoemd de netwerken van „overheidsinstanties” (samengesteld uit de hoofden van de euroteams van de lidstaten) en van de „directeuren voor communicatie” (samengesteld uit de nationale directeuren die belast zijn met de communicatie over de €), alsmede het Raadgevend Comité „Praktische aspecten van de overschakeling op de euro” (samengesteld uit de vertegenwoordigers van een twintigtal Europese beroepsverenigingen). De Commissie neemt ook deel aan de werkgroep van nationale muntmeesters (waarvan zij het secretariaat verzorgt) en organiseert geregeld bijeenkomsten van meer gespecialiseerde groepen (bijvoorbeeld de „eurogroep” van het Europees Consumentencomité, en het Comité Handel en Distributie). Anderzijds publiceert zij geregeld studies die het mogelijk maken na te gaan welke vorderingen bij de voorbereidingen zijn gemaakt. Een daarvan is een driemaandelijks overzicht van de ontwikkeling van het gebruik van de euro („Quarterly review of the use of de euro”) en daarnaast de Eurobarometer-enquête betreffende de houding ten opzichte van de invoering van de euro of de Eurobarometer Flash-enquête over de voorbereiding van het midden- en kleinbedrijf (MKB).

De Directoraten-generaal Economische en Financiële Zaken, Gezondheid en Consumentenbescherming, Ondernemingen en Interne Markt houden zich met deze problematiek bezig.

Alle deelnemende lidstaten hebben structuren voor de coördinatie van de overschakeling naar de euro opgezet. Deze zijn er ook mee belast de vragen van het publiek te beantwoorden.

(2001/C 89 E/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2196/00
van Carmen Fraga Estévez (PPE-DE) aan de Commissie

(3 juli 2000)

Betreft: Voorstel voor de toewijzing van visserijmogelijkheden aan de communautaire vloot in de wateren van de Svalbard eilanden

Uit het Commissievoorstel voor het beheer van de garnalenvisserij in de wateren van de Svalbard eilanden, waarin de referentieperiode voor de toewijzing van visserijmogelijkheden wordt gewijzigd van 1990-1995 in 1995-1999, blijkt dat EU-lidstaten die zich voortdurend actief met de visserij bezighouden, visserijmogelijkheden verliezen ten gunste van andere, zoals bijv. Duitsland dat alleen in het laatste jaar 1999 vissersschepen daarheen stuurde.

Er zij aan herinnerd dat het jaar 1999 uitzonderlijk was, omdat de Commissie de communautaire vloot verzocht zich uit de onderhavige visgronden terug te trekken, om geen conflict met Noorwegen te veroorzaken. Het conflict ontstond, omdat plotseling Duitse vissersschepen opdoken, die bovendien toebehoren aan IJslandse ondernemingen. Terwijl een deel van de communautaire vloot aan het verzoek voldeed, maakte Duitsland hiervan gebruik om meer schepen te zenden, liefst negen, met als gevolg dat de resultaten voor 1999, waarmee is besloten rekening te houden, veel gunstiger zijn voor dat land dan voor de rest van de vloot die van oudsher daar vist.

Kan de Commissie naar aanleiding hiervan meedelen hoe het mogelijk is dat zij in haar voorstel tot verdeling van de visserijdagen besluit Duitsland te belonen dat juist de lidstaat is die het conflict van 1999 veroorzaakte, door dit land visserijmogelijkheden toe te kennen die moeten worden onttrokken aan vloten die zich op aanbeveling van de Commissie uit de visserij terugtrokken, met de financiële verliezen van dien?

Waarom zij de communautaire vloot visserijmogelijkheden heeft ontnomen ten gunste van een derde land, in dit geval IJsland, dat eigenaar is van de onder Duitse vlag varende vissersschepen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(27 juli 2000)

Tot nu toe heeft de Commissie over deze kwestie geen voorstel ingediend.

Het geachte parlementslid zij er evenwel op gewezen dat tijdens een vergadering op 30 juni 2000 van ambtenaren van de lidstaten en de Commissie, door de betrokken lidstaten overeenstemming is bereikt over een visplan dat mogelijkheden voor de communautaire garnalenvloot aangeeft om in de wateren van Svalbard te vissen. In de overeenkomst staat dat communautaire vaartuigen gedurende maximaal 519 dagen in het betrokken gebied mogen vissen en dat, enkele uitzonderingen niet te na gesproken, in het gebied nooit meer dan vier vaartuigen uit de Gemeenschap tegelijk aanwezig mogen zijn. Alle betrokken lidstaten hebben met dit plan ingestemd.

In het licht van de bereikte overeenkomst heeft de Commissie over deze kwestie geen formeel voorstel meer ingediend.

(2001/C 89 E/179)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2199/00
van Frédérique Ries (ELDR) aan de Commissie

(3 juli 2000)

Betreft: Gelijke behandeling van personen zonder onderscheid naar ras of etnische oorsprong

Bij de debatten over het verslag-Buitenweg over gelijke behandeling van personen zonder onderscheid naar ras of etnische oorsprong (A5-0136/2000) in de Commissie openbare vrijheden heb ik samen met mijn

collega Willy de Clercq amendement nr. 72 ingediend, dat namelijk in de zin van de richtlijn het principe van gelijke behandeling betekent dat er geen directe of indirecte discriminatie op grond van ras of etnische oorsprong plaatsvindt, noch aanzetting tot discriminatie, zoals ontkenning van de uitroeiing van de joden en aansporing tot haat of geweld op grond van ras of etnische of religieuze oorsprong.

De Europese Commissie heeft bij de debatten in de parlementaire commissie de gegrondheid van het amendement principieel niet betwist, maar er juridische argumenten tegen ingebracht, die zouden verantwoord worden dat een dergelijke bepaling in een afzonderlijke wettekst gegoten wordt.

Kan de Europese Commissie laten weten wat ze van plan is om de inhoud van het amendement verder uit te werken, meer bepaald de principestelling dat ontkenning van de uitroeiing van de joden als aanzetting tot discriminatie te beschouwen is? Hoe ziet in grote lijnen de afzonderlijke wettekst er uit die ze bij het debat in de parlementaire commissie aangekondigd heeft? Welk tijdschema is ervoor voorzien?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(13 september 2000)

Artikel 13 van het EG-Verdrag biedt de Raad de mogelijkheid maatregelen te nemen om discriminatie te bestrijden. Het door de Commissie ingediende voorstel voor een richtlijn tot vaststelling van het beginsel van gelijke behandeling van personen zonder onderscheid naar ras of etnische oorsprong⁽¹⁾, gebaseerd op artikel 13, verbiedt discriminatie op deze gronden op een aantal gebieden van individuele gevallen van discriminatie. De Commissie is van mening dat het door de geachte afgevaardigde ingediende amendement op de ontwerp-richtlijn — sindsdien door de Raad goedgekeurd op 29 juni 2000⁽²⁾ — geen betrekking heeft op individuele gevallen van discriminatie, die onder het toepassingsgebied van de richtlijn vallen, maar veeleer op bredere vormen van racistisch gedrag, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 13 vallen.

Om die reden kon de Commissie het desbetreffende amendement niet overnemen. De Commissie heeft er evenwel op gewezen dat artikel 29 van het Verdrag betreffende de Europese Unie bevoegdheden bevat om bredere vormen van racisme en vreemdelingenhaat te bestrijden. De Commissie herinnert eraan dat de Raad in 1996 op grond van (ex) artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie een gemeenschappelijk optreden⁽³⁾ heeft aangenomen inzake politie- en justitiële samenwerking ter bestrijding van racisme en vreemdelingenhaat, waaronder het aanzetten tot rassenhaat en geweld en het ontkennen van de holocaust. De tenuitvoerlegging van het gemeenschappelijk optreden zal deze zomer voor de tweede maal worden onderzocht. In het licht van dit onderzoek zal de Commissie nadenken welke verdere actie eventueel ondernomen moet worden op grond van artikel 29 van het Verdrag betreffende de Europese Unie met het oog op het aanpakken van verschijnselen zoals genoemd door de geachte afgevaardigde.

⁽¹⁾ COM(1999) 566 def.

⁽²⁾ PB L 180 van 19.7.2000.

⁽³⁾ PB L 185 van 24.7.1996.

(2001/C 89 E/180)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2205/00 van Johan Van Hecke (PPE-DE) aan de Commissie

(3 juli 2000)

Betref: Vangstverbod voor Belgische vissersschepen die eigendom zijn van Nederlandse reders, vissen op Belgische quota, maar hun vangst verkopen in Nederland

Onlangs kregen twaalf Belgische vissersschepen die eigendom zijn van Nederlandse reders een tijdelijk vangstverbod opgelegd vanwege de Belgische autoriteiten, omdat zij niet voldeden aan de vereisten opgelegd door de Belgische wetgeving. Deze voorziet immers dat vissersschepen die onder Belgische vlag varen ook daadwerkelijk een economische band met België moeten hebben. De betrokken vissersschepen maken gebruik van Belgische vangstquota, maar verkopen hun vangst in Nederland en niet in België. Bovendien hebben ze onvoldoende Belgisch personeel aan boord. In Nederland wordt sterk geïnteresseerd tegen het opgelegde vangstverbod.

Wat is de zienswijze van de Commissie terzake? Hoe kunnen volgens de Commissie in de toekomst dergelijke situaties voorkomen worden, waarbij men vis op quota van een bepaald land dat echter geen economische steun heeft van het gebruik van die quota?

(2001/C 89 E/181)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2236/00
van Albert Maat (PPE-DE) aan de Commissie

(29 juni 2000)

Betreft: Visserij economische binding als vereiste in België

Vorig jaar heeft België economische binding als vereiste in de visserij ingevoerd. Dit betekent dat schepen die onder de Belgische vlag varen een „echte” economische binding moeten hebben met de Belgische kustregio en de populatie die afhankelijk is van visserij. Concreet houdt het in dat de vissersschepen een gedeeltelijke Belgische bemanning moeten hebben of dat een groot deel van de vangst aangeland en verkocht moet worden via Belgische havens en veilingen. Nederlandse vissers, die verschillende schepen onder Belgische vlag hebben varen, hebben bij verschillende instanties, zowel de Europese Commissie als de Belgische rechtbank, bezwaar tegen dit economischebindingsprincipe aangetekend.

In april van dit jaar heeft de Belgische overheid geconcludeerd dat de Nederlandse schepen niet aan het economischebindingsprincipe hebben voldaan in het tweede gedeelte van 1999 en heeft daarom de licenties voor bepaalde tijd opgeschort.

Het lijkt erop dat de acties van België doelgericht zijn geweest tegen het aan banden leggen van Nederlandse vissers die onder Belgische vlag varen. Hoe kijkt de Europese Commissie aan tegen het economischebindingsvereiste dat België ingesteld heeft, gezien de door haar onderschreven doelstellingen aangaande een interne markt?

Is de Commissie van plan actie te ondernemen tegen de Belgische maatregelen die onzes inziens strijdig zijn met de internemarktprincipes van de Europese Unie? Zo ja, op welke wijze? Zo neen, waarom niet?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2205/00 en P-2236/00

(31 juli 2000)

In het arrest van 14 december 1989 betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing (zaak C-216/87, *The Queen tegen Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte Jaderow Ltd*) heeft het Hof van Justitie het recht van een lidstaat erkend te eisen dat een vaartuig dat zijn vlag voert, „een daadwerkelijke economische” band met die lidstaat heeft, voor zover die band slechts de relatie tussen de visserijactiviteiten van dat vaartuig en de van de visserij afhankelijke bevolkingsgroepen en de aanverwante industrieën betreft. Volgens het Hof was een dergelijke verplichting in overeenstemming met het Gemeenschapsrecht en derhalve met de regels van de interne markt.

Bij koninklijk besluit van 3 februari 1999 heeft de Belgische regering voorgeschreven dat deze „daadwerkelijke economische band” moet bestaan voor schepen die onder Belgische vlag varen. Volgens dit besluit is aan deze voorwaarde voldaan wanneer minstens 50% van de bemanning aangemonsterd werd uit personen die vast verblijven in de regio langs de Belgische kust of wanneer ten minste 50% van de jaarlijkse visvangst in Belgische kusthavens aangeland werd en een substantieel deel van deze aanlandingen in de lokale visafslagen te koop werd aangeboden of bij elke combinatie van deze beide criteria. De reder kan ook andere criteria voorstellen en de Belgische autoriteiten moeten beslissen of de voorgestelde criteria het nakomen van de bovengenoemde verplichting garanderen.

De Belgische regering heeft het ontwerp-besluit bij de Commissie aangemeld, die het goedgekeurd heeft, aangezien de bepalingen ervan in overeenstemming waren met het bovengenoemde arrest van het Hof van Justitie.

Een groep reders heeft een klacht ingediend tegen de hierboven beschreven verplichting. De klacht betreft de wijze waarop de Belgische autoriteiten deze verplichting concreet hebben ingevuld. De Commissie behandelt momenteel de klacht en zal het Parlement op de hoogte houden.

(2001/C 89 E/182)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2208/00
van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(3 juli 2000)

Betreft: Uitzetting van Europese burgers uit de VS en Canada

In de Verenigde Staten en Canada leeft een zeer grote gemeenschap van Azorische herkomst, waarvan velen de Portugese nationaliteit hebben behouden ook al zijn zij in Amerika geboren.

De Amerikaanse deportatiewet uit 1996 heeft geleid tot de systematische uitzetting van buitenlanders die in de VS voor een delict zijn veroordeeld, of het nu om een ernstig misdrijf gaat of om een simpele verkeersovertreding. In maart heeft de Supreme Court van de Verenigde Staten verklaard dat deze wet geen terugwerkende kracht heeft ten aanzien van misdrijven waarvoor de veroordeling vóór 1996 heeft plaatsgevonden, maar dit arrest lost de problemen van reeds uitgezette burgers of van degenen die momenteel in Noord-Amerikaanse gevangenissen straffen uitzitten niet op. De Canadese wetgeving heeft een soortgelijke strekking.

De regionale autoriteiten van de Azoren zijn in kennis gesteld van 307 deportaties vanuit de VS en 87 vanuit Canada naar de Azoren. Dit aantal zou echter ook veel hoger kunnen liggen, aangezien de Amerikaanse autoriteiten de Portugese consulaire autoriteiten en deze wederom de regionale autoriteiten van de Azoren niet altijd op de hoogte stellen.

In de pers, met name op de Azoren en in Massachusetts, kunnen de vaak dramatische gevolgen van deze uitzettingen worden nagelezen: alarmerende zelfmoordcijfers, uiteengevallen families, mensen die geen Portugees spreken uit stedelijke agglomeraties die in kleine plattelandsgemeenschappen op de Azoren terecht komen met het rampzalige sociale stigma van deportatie, enz.

Op 14 mei 2000 heeft een „Women's Immigrant Support Group” in New Bedford, Massachusetts een wake en een protestmars tegen de deportatiewet georganiseerd. En ook een aantal leden van het Amerikaanse Congres, in het bijzonder Barney Frank, en senator Patrick Kennedy hebben zich tegen de wet uitgesproken.

De regionale autoriteiten van de Azoren zetten, in het kader van hun bevoegdheden en mogelijkheden, een intensief beleid ter begeleiding van de gedeporteerden op stapel, vooral door Portugese lessen en de bevordering van programma's voor opleiding en sociale rehabilitatie en integratie.

Is de Commissie voornemens om uit hoofde van artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie initiatieven te ontplooiën om verbetering te brengen in de situatie van deze Europese burgers?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(11 september 2000)

De Commissie is inderdaad op de hoogte van de moeilijkheden in verband met deportaties waartoe door de autoriteiten van de Verenigde Staten is besloten op basis van de Wet van 1996 inzake de nieuwe aanpak van illegale immigratie en de verantwoordelijkheid bij immigratie (de IIRAIRA).

De eventueel negatieve gevolgen van de IIRAIRA voor burgers van de Unie zijn met de lidstaten in de werkgroep consulaire aangelegenheden van de Raad doorgenomen en bij de regering van de Verenigde Staten aan de orde gesteld. In een bijeenkomst in maart 2000 is deze werkgroep door de Amerikaanse dienst voor emigratie en naturalisatie ervan in kennis gesteld dat de wetgeving aangaande deportatie met slechts een zeer geringe ruimte voor flexibiliteit was opgesteld.

Desalniettemin hebben zowel de lidstaten als de Commissie zich erover bezorgd getoond dat de huidige bepalingen van de IIRAIRA tot onmenselijke, door de Amerikaanse wetgever niet bedoelde toestanden hebben kunnen leiden. De huidige tekst van de IIRAIRA zou derhalve moeten worden aangepast, waarbij er van de kant van de Unie op werd aangedrongen dat de wet door het Amerikaanse Congres herzien zou worden. De Amerikaanse presidentsverkiezingen zouden wel eens tot uitstel van deze nieuwe behandeling kunnen leiden.

De Commissie is er intussen van op de hoogte gebracht dat de Portugese regering met de Verenigde Staten een protocol heeft afgesloten met daarin nieuwe procedures die bij gevallen van deportatie van Portugese onderdanen moeten worden gevolgd.

(2001/C 89 E/183)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2209/00
van Robert Evans (PSE) aan de Commissie

(26 juni 2000)

Betreft: Notarissen

Is het de Commissie bekend dat de in de negentiende eeuw in Frankrijk en België geïntroduceerde praktijk om notarissen de mogelijkheid te bieden hun kinderen als hun opvolger in het notarisambt te benoemen, nog steeds bestaat? Een aantal mensen uit mijn Londense kiesdistrict die zich in deze landen wilden vestigen, hebben als gevolg van deze archaische wetgeving ernstige problemen ondervonden.

Deze traditie brengt met zich mee dat in Frankrijk ruim een derde van de notarissen uit een gezin komt waar een van de ouders als notaris werkzaam was en dat in België kinderen van notarissen bij de selectie voorrang krijgen. Dit kan worden beschouwd als een hinderpaal voor gekwalificeerde kandidaten die notaris willen worden maar geen toegang krijgen tot het ambt, hetgeen dus een concurrentiebelemmerende factor is. Is de Commissie ook niet van mening dat dit een inbreuk vormt op de regels inzake het vrije personenverkeer binnen de interne markt?

Bovendien zijn slechts tien percent van de Franse notarissen vrouwen, aangezien de erfelijkheidsregel in het Franse notariaat alleen geldt voor mannelijke nakomelingen. Beschouwt de Commissie dit ook niet als een indirecte vorm van seksuele discriminatie?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(17 juli 2000)

De benoeming van notarissen valt onder de bevoegdheid van de lidstaten. In België en Frankrijk worden deze door de overheid benoemd. De Commissie beschikt niet over nauwkeurige informatie betreffende de door de geachte afgevaardigde aangehaalde praktijk.

Het grote aantal notariskinderen in het beroep, waarop de geachte afgevaardigde wijst, zou door de grote economische waarde van notariaten kunnen worden verklaard. Dit economisch feit, dat ook voor andere vrije beroepen bestaat, zou namelijk personen die niet de financiële middelen hebben om een notariaat te kopen ervan kunnen weerhouden zich kandidaat te stellen voor de benoeming tot notaris. In dit verband zij erop gewezen dat het EG-Verdrag de regeling van het eigendomsrecht in de lidstaten onverlet laat (artikel 295 (ex-artikel 222)). Deze economische belemmering is geen met de artikelen 43 of 49 (ex-artikel 52 en 59) van het EG-Verdrag strijdige maatregel. De benoeming van notarissen geschiedt volgens de informatie waarover de Commissie beschikt volgens objectieve regels die met name betrekking hebben op de vereiste beroepskwalificaties.

Wat de kwestie van seksuele discriminatie betreft, in verband met het feit dat in Frankrijk de erfelijkheidsregel in het notariaat alleen geldt voor mannelijke nakomelingen is de Commissie voornemens de Franse overheid om nadere opheldering dienaangaande te vragen. Hier zou het inderdaad kunnen gaan om een rechtstreekse discriminatie, die verboden is bij het communautaire recht en meer in het bijzonder bij Richtlijn 86/613/EEG van de Raad van 11 december 1986 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van zelfstandig werkzame mannen en vrouwen, de landbouwsector daarbij inbegrepen, en tot bescherming van het moederschap⁽¹⁾ en bij Richtlijn 76/207/EEG van de Raad van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB L 359 van 19.12.1986.

⁽²⁾ PB L 39 van 14.2.1976.

(2001/C 89 E/184)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2215/00
van Struan Stevenson (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2000)

Betreft: Verbod voor Russische „klondikers”

Is het de Commissie bekend dat er momenteel 24 Russische „klondikers” actief zijn bij Rockall ten westen van de 15°-meridiaan? Met deze schepen, die alle meer dan 65 meter lang zijn, wordt gevist op schelvis, waardoor de bestanden voor de komende jaren ernstig gevaar lopen.

Kan de Commissie onmiddellijk maatregelen nemen ter bescherming van de visbestanden in de wateren bij Rockall door de Visserijcommissie voor het noordoostelijk deel van de Atlantische Oceaan (NEAFC) te verzoeken spoedmaatregelen te nemen voor de instandhouding ervan door de Russische „klondikers” effectief de toegang tot het gebied te ontzeggen voor zij een ecologische ramp veroorzaken? Gelet op het brede scala aan instandhoudingsmaatregelen die de Commissie reeds genomen heeft, is het van vitaal belang dat de NEAFC maatregelen neemt om de schelvisbestanden te beschermen.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(24 juli 2000)

Het is de Commissie inderdaad bekend dat er Russische vissersvaartuigen actief zijn in de internationale wateren bij Rockall Bank, en zij is verontrust in verband met de mogelijke gevolgen van deze visserij voor de schelvisbestanden in dit gebied.

De Commissie heeft dit probleem al voorgelegd aan de Visserijcommissie voor het noordoostelijk deel van de Atlantische Oceaan (NEAFC). Zij zal deze zaak met de grootste nauwlettendheid blijven volgen, met de bedoeling een rationele exploitatie van deze visbestanden te garanderen.

(2001/C 89 E/185)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2218/00
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(3 juli 2000)

Betreft: Vorstschade aan de wijngaarden in het gebied rond Nemea (departement Korinthië)

Op 4 mei 2000 hebben de wijngaarden in het gebied rond Nemea (departement Korinthië) zeer zware schade ondervonden door vorst die ongewoon was voor die tijd van het jaar. Er is niet alleen schade aan de productie van dit jaar maar ook aan die van de volgende jaren, aangezien de planten zelf aangetast zijn. Er moet worden opgemerkt dat de wijn die in het gebied rond Nemea wordt geproduceerd, van uitstekende kwaliteit is en erkend is als een in bepaalde gebieden voortgebrachte kwaliteitswijn (vqprd). De schade zal zeer zware gevolgen hebben voor de productie en ook voor de wijnbedrijven in het gebied. Kunnen de producenten van hoger genoemd gebied steun krijgen als compensatie voor schade aan de landbouwproductie en aan de productiemiddelen overeenkomstig de communautaire richtsnoeren inzake overheidssteun aan de landbouwsector, die van kracht zijn voor de periode 2000-2006⁽¹⁾? Wanneer en met welke procedures moet de steun worden aangevraagd?

⁽¹⁾ PB C 28 van 1.2.2000.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(28 juli 2000)

Overeenkomstig punt 11.3. van de de Communautaire richtsnoeren voor staatssteun in de landbouwsector⁽¹⁾ kunnen volgens de Commissie ongunstige weersomstandigheden zoals vorst (zelfs wanneer die omstandigheden ongewoon zijn) niet als natuurrampen in de zin van artikel 87 (ex artikel 92), lid 2, onder b), van het EG-Verdrag worden beschouwd. Dergelijke gebeurtenissen kunnen echter worden gelijkgesteld met een natuurramp zodra de omvang van de schade een bepaalde drempel bereikt, die voor de probleemgebieden is vastgesteld op 20 % van de normale productie, en voor de overige gebieden op 30 %.

Als Griekenland dergelijke nationale steun zou willen verlenen moet het land de betrokken steunregeling als ontwerp melden, overeenkomstig de procedure van artikel 88 (ex artikel 93), lid 3, van het EG-Verdrag. In de communautaire bepalingen is geen uiterste termijn voor de kennisgeving opgenomen, maar steunaanvragen die meer dan drie jaar na de gebeurtenissen worden ingediend, worden door de Commissie afgewezen tenzij er specifieke redenen worden aangevoerd.

(¹) PB C 28 van 1.2.2000.

(2001/C 89 E/186)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2220/00
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(3 juli 2000)

Betreft: Pelagische sleepnetten

Kan de Commissie een lijst verstrekken van lidstaten die het gebruik van pelagische sleepnetten in EU-wateren toestaan?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(28 juli 2000)

Alle lidstaten met uitzondering van Spanje staan het gebruik van pelagische trawls in communautaire wateren toe. Griekenland beschikt echter niet over vaartuigen die zijn uitgerust met pelagische trawls met visborden of spantrawls. Luxemburg en Oostenrijk hebben geen vissersvloot.

(2001/C 89 E/187)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2231/00
van Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) aan de Commissie

(5 juli 2000)

Betreft: Door de Colombiaanse regering gevraagde steun voor het zogenaamde „Plan Colombia”

Kan de Commissie bevestigen dat de Colombiaanse regering aan de EU steun heeft gevraagd voor de uitvoering van het zogenaamde „Plan Colombia”?

Weet de Commissie dat de vakcentrale CGTD in Colombia vindt dat het plan geen bijdrage levert aan vrede, sociale rechtvaardigheid en duurzame ontwikkeling in Colombia?

Weet de Commissie dat NGO's en de civil society niet betrokken zijn bij de voorbereiding en uitvoering van het plan?

Wat is het oordeel van de Commissie over het „Plan Colombia” en is de Commissie voornemens dit plan, ondanks de kritiek, te steunen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(28 juli 2000)

De Colombiaanse regering heeft de internationale gemeenschap gevraagd de diverse componenten van het „Plan Colombia” te steunen, evenals haar vredesinspanningen. Terwijl de Commissie brede steun heeft uitgesproken voor de vredesinspanningen van president Pastrana, heeft zij de nadruk gelegd op de noodzaak de oorzaken van het huidige conflict bij de wortel aan te pakken, namelijk de sociale ongelijkheid, en het gebrek aan respect voor de rechtsstaat. De Commissie is op de hoogte van de negatieve reactie van diverse niet-gouvernementele organisaties (NGO's), zowel in Colombia als in de Unie, op het „Plan Colombia”, met name op de militaire component ervan.

De Commissie zou vanzelfsprekend een grotere betrokkenheid van de civiele maatschappij bij het opstellen en uitvoeren van projecten en programma's verwelkomen, en heeft deze boodschap aan de Colombiaanse autoriteiten overgebracht.

(2001/C 89 E/188)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2238/00
van Helena Torres Marques (PSE) aan de Commissie

(29 juni 2000)

Betreft: Kosten gebruik kredietkaarten eurozone

Bij gebruik van kredietkaarten in eigen land worden de gebruiker niet voor iedere operatie kosten in rekening gebracht.

De Commissie wordt verzocht het volgende mede te delen:

1. Is het mogelijk de gebruikers van kredietkaarten kosten in rekening te brengen voor het gebruik hiervan in andere landen van de eurozone?
2. Mocht er gezien het wisselkoersrisico een bepaald bedrag in rekening worden gebracht, is dit dan voor iedere operatie gelijk of kan dit ook een percentage van de prijs zijn?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(26 juli 2000)

Voor het grensoverschrijdend gebruik van kredietkaarten worden in het algemeen twee soorten kosten berekend: dienstverleningskosten omdat de dienst buiten de lidstaat van de afgifte van de kaart wordt verleend en de kosten dekken die de banken hebben voor het gebruik van de internationale netwerken van goedkeuring en inning, wat niet het geval is voor de nationale transacties en kosten voor wisselverrichtingen ter dekking van het wisselkoersrisico.

Wat de transacties tussen twee lidstaten van de Euro-zone betreft zijn de kosten voor de wisselverrichtingen sinds 1 januari 1999 verdwenen. Deze kosten bestaan nog wel voor de buiten deze zone gedane transacties.

De kosten voor de dienstverlening kunnen verschillende vormen aannemen, te weten een forfait (flat fee) per transactie of een percentage van het bedrag (wat meestal het geval is), ofwel een combinatie van beide.

De instellingen die kredietkaarten uitgeven zijn tot transparantie verplicht en moeten hun klanten duidelijk de voor de grensoverschrijdende transactie berekende kosten mededelen, maar zij zijn vrij deze kosten te berekenen.

De vaststelling van deze kosten behoort tot de bevoegdheid van elke bank in het concurrerend kader waarin deze actief is. De Commissie heeft in haar mededeling over de retailbetalingen in de interne markt⁽¹⁾ de wens uitgesproken dat de binnen deze markt verrichte transacties zoveel mogelijk qua kosten gelijk worden gesteld aan nationale transacties, maar dat is nog niet het geval, met uitzondering van België.

⁽¹⁾ COM(2000) 36 def.

(2001/C 89 E/189)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2251/00
van Lone Dybkjær (ELDR) aan de Commissie

(7 juli 2000)

Betreft: Bio-ethiek

Deze vraag heeft tot doel de prioriteiten van de Commissie in het vijfde kaderprogramma voor onderzoek te verduidelijken, in het bijzonder ten aanzien van de vraag waarom voor de bio-ethiek in het deel van het kaderprogramma dat handelt over Quality of Life and Management of Living Resources een lagere prioriteit is ingeruimd.

De ontwikkelingen op het gebied van de biologie zijn enorm. De technische mogelijkheden die het onderzoek op het gebied van GMO's, micro-organismen enz. biedt, trekken nogal vage grenzen voor de vraag hoe ver het onderzoek mag gaan. Nochtans heeft de Commissie in het vijfde kaderprogramma slechts 10 miljoen € voor een periode van vier jaar uitgetrokken voor onderzoek naar ethische, juridische en sociale aspecten. De mogelijkheden van een gemeenschappelijke Europese dialoog over de ethische consequenties van het onderzoek worden daardoor sterk beperkt.

Kan de Commissie in dit verband mededelen in hoeverre zij bereid is aan deze sector in de komende jaren meer aandacht denkt te besteden?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie

(8 september 2000)

Zoals zij in haar mededeling van januari 2000 over de Europese Onderzoekruimte⁽¹⁾ heeft beschreven, hecht de Commissie veel belang aan de ontwikkeling van een gemeenschappelijke visie op ethische kwesties in Europa, met name in de context van de biowetenschappen. Onderzoek op het gebied van de bio-ethiek zal in dit verband een onmisbare rol spelen.

Binnen het vijfde kaderprogramma is de bio-ethiek een van actielijnen van „Generieke OTO-activiteiten” en moet deze de beschikbare middelen delen met andere, „overbelaste” onderdelen van het programma „Kwaliteit van het bestaan en beheer van de biologische hulpbronnen”. Bij de eerste uitnodiging tot het indienen van voorstellen voor dit programma (twee termijnen), werden ongeveer 50 projectvoorstellen op het gebied van bio-ethiek ingediend voor een totaalbedrag van 40 miljoen €. Hiervan kwamen acht projecten voor financiering in aanmerking, waarmee een totale bijdrage van de Gemeenschap van 4,75 miljoen € was gemoed. Gezien het belang van de bio-ethiek onderzoekt de Commissie de mogelijkheid om twee aanvullende uitnodigingen voor onderzoekvoorstellen op het gebied van de bio-ethiek te publiceren (sluitingsdata voorjaar 2001 en 2002) om de hiervoor uitgetrokken middelen te verruimen.

Aangezien aan vele andere projecten in het kader van het genoemde specifieke programma eveneens ethische aspecten kleven, vinden in het kader van het programma ethische evaluaties plaats van die wetenschappelijke projecten waarbij punten aan de orde komen die een grote rol in de bio-ethiek spelen. De ethische evaluaties worden door pan-Europese panels van vooraanstaande deskundigen uit uiteenlopende disciplines (bijv. wetenschap, recht, ethiek en sociologie) gemaakt. De Commissie heeft al drie maal een dergelijke ethische evaluatie georganiseerd. Deze evaluaties vormen een waardevol instrument om het ethisch bewustzijn zowel binnen de wetenschappelijke gemeenschap als onder Europese beleidsmakers te verhogen.

Parallel daaraan worden in het kader van de begeleidingsmaatregelen bij dit programma ook specifieke initiatieven (conferenties, workshops) gesteund die erop gericht zijn pan-Europese discussies over essentiële thema's uit de bio-ethiek te stimuleren. Deze initiatieven zijn een belangrijk middel om de samenwerking tussen biowetenschappen, sociale wetenschappen en maatschappij te bevorderen.

⁽¹⁾ COM(2000) 6 def.

(2001/C 89 E/190)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2253/00
van Wolfgang Ilgenfritz (NI) aan de Commissie

(7 juli 2000)

Betreft: Bouw snackbars op parkeerplaatsen Oostenrijkse snelwegen

In Oostenrijk heeft de maatschappij Asfinag, een snelwegbeheerder, het vruchtgebruik van het zeer goede wegennet met het daaruit voortvloeiende recht op alle vormen van inkomsten uit de exploitatie hiervan. De Asfinag is van haar zijde verplicht dit wegennet te onderhouden en te exploiteren.

Op grond van het vruchtgebruik kan de Asfinag percelen langs de snelweg aan exploitanten van snelwegrestaurants verpachten en contracten met hen sluiten.

Het merendeel van de contracten die Asfinag met haar partners heeft gesloten zijn in de contracten van het Ministerie van Economische Zaken met de snelwegrestaurants en ook in de dienovereenkomstige convenanten overgenomen.

In de contracten zijn de voorwaarden inzake de bouw en instandhouding van snelwegrestaurants geregeld.

Een Oostenrijkse exploitant van restaurants (de Kärntnerische Bauernimbiss GmbH) is de toestemming geweigerd voor de bouw van een snackbar op een parkeerplaats langs een snelweg (met alleen sanitaire faciliteiten) met het argument dat hierdoor door de Asfinag en de snelwegrestaurants gesloten contracten zouden worden geschonden. Om een snackbar te kunnen openen, is namelijk toestemming vereist van het dichtstbijzijnde snelwegrestaurant, dat in het onderhavige geval contractueel een beschermde zone van 25 km is toegekend. De twee betrokken snelwegrestaurants hebben bovendien geen toestemming verleend.

Deze gang van zaken is duidelijk in strijd met artikel 81 van het EG-Verdrag, uit hoofde waarvan prijsafspraken tussen ondernemingen waardoor de vrije mededinging wordt belemmerd, niet zijn toegestaan, en artikel 82 van het EG-Verdrag, dat misbruik van monopolieposities verbiedt.

1. Welke stappen denkt de Commissie in het onderhavige geval (op zo kort mogelijke termijn) te ondernemen om deze belemmeringen van de vrije mededinging uit de weg te ruimen?
2. Welke gevolgen zal deze vorm van belemmering van de mededinging voor alle betrokkenen hebben?
3. Welke maatregelen zal de Commissie nemen om gediscrimineerde exploitanten die dergelijke snelwegrestaurants wilden openen en die door de jarenlange toepassing van dergelijke mededinging belemmerende contractuele clausules winst is ontgaan, een compensatie te bieden?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(14 september 2000)

Volgens het geachte parlementslid heeft de maatschappij Asfinag, een snelwegbeheerder, het recht percelen langs de snelweg aan exploitanten van snelwegrestaurants te verpachten. Overeenkomstig de contracten tussen de Asfinag en de snelwegrestaurants is voor de bouw van een snackbar de toestemming van het dichtstbijzijnde snelwegrestaurant vereist. De aanvraag van een restaurantexploitant voor het bouwen van een snackbar op een parkeerplaats langs een snelweg werd geweigerd, omdat het dichtstbijzijnde snelwegrestaurant weigerde toestemming te verlenen. Het geachte parlementslid is van oordeel dat dit in strijd is met de artikelen 81 en 82 (ex artikelen 85 en 86) van het EG-Verdrag.

Op grond van de beschikbare informatie kan de Commissie zich niet definitief erover uitspreken of inbreuk op de Europese mededingingsregels is gepleegd. Het toestaan van een beschermde zone lijkt tot een beperking van de mededinging te leiden. Er zou echter moeten worden onderzocht of dit invloed kan hebben op het intracommunautaire handelsverkeer. Voorts zou moeten worden verduidelijkt welke rol de door het geachte parlementslid bedoelde contracten van het ministerie van Economische Zaken spelen. Het toestaan van een beschermde zone zou bovendien in aanmerking kunnen komen voor een uitzondering (artikel 81 van het EG-Verdrag) of kunnen worden geacht geen misbruik te vormen (artikel 82 van het EG-Verdrag).

De Commissie kan in ieder geval geen schadeloosstellingen toekennen. Vorderingen daartoe kunnen bij de nationale rechtbanken of andere nationale instanties worden ingediend, overeenkomstig de nationale procedureregels.

(2001/C 89 E/191)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2256/00
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(4 juli 2000)

Betreft: Optreden ter ondersteuning van de euro

Na afloop van de Ecofin-Raad van 8 mei 2000 verklaarde de Franse minister van Financiën, Laurent Fabius, dat concrete stappen zouden kunnen worden genomen ter versterking van de euro.

Volgens berichten waren de ministers van Financiën het erover eens dat er een interventie-instrument bestaat en beschikbaar is, daarbij doelend op de reserves van het Europese stelsel van centrale banken.

Kan de Commissie aangeven welke instrumenten kunnen worden aangewend om de euro te ondersteunen, onder welke omstandigheden daarop een beroep kan worden gedaan, en wie voor een dergelijk besluit verantwoordelijkheid draagt?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(28 juli 2000)

Het economische beleid beïnvloedt de ontwikkeling van de wisselkoers via verschillende kanalen. Terwijl het monetaire beleid door de werking ervan op de rente en door de interventies een rechtstreeks effect heeft, hebben andere economische beleidsmaatregelen een onrechtstreekse invloed omdat zij de verwachtingen van de marktdeelnemers beïnvloeden.

De Europese Centrale Bank (ECB) kan de aantrekkelijkheid en de rentabiliteit van portefeuillebeleggingen in euro veranderen door de rente te wijzigen. Een stijging van de herfinancieringsrente, die het belangrijkste beleidsinstrument van de ECB is, zou normaliter kapitaalinvloer aantrekken, en hierdoor wordt de wisselkoers ondersteund. Een stijging van de rente zou tevens een gunstige invloed op de inflatieverwachting hebben, wat de geloofwaardigheid van de ECB op het gebied van de stabiliteit zou versterken. Een ander instrument van het wisselkoersbeleid is de interventie op de valutamarkten. Door de euro tegen deviezen op de valutamarkten te kopen, zou de ECB aan de markt een signaal afgeven dat de wisselkoers ondergewaardeerd is. Niet-„gesteriliseerde” interventies zouden de liquiditeit van de binnenlandse monetaire markt verkleinen en tot renteverhogingen kunnen leiden terwijl „gesteriliseerde” interventies alleen de vraag zouden beïnvloeden. De interventies op de valutamarkten zouden meer effect hebben indien zij door de betrokken centrale banken gezamenlijk werden ondernomen.

Andere gebieden van het economisch beleid, met name het belasting- en het structuurbeleid, hebben een indirect effect op de wisselkoers. Een evenwichtige fiscaal-monetaire beleidsmix zou de ontwikkeling van de wisselkoers op de middellange termijn verstevigen. Structurele hervorming en de goede werking van de arbeidsmarkt kunnen het verwachte rendement doen stijgen en aldus investeringen in de eurozone aantrekken.

In het EG-Verdrag worden de verantwoordelijkheden ten aanzien van de beleidsmaatregelen in de eurozone duidelijk verdeeld. Terwijl de ECB het monetaire beleid geheel onafhankelijk bepaalt, vallen het fiscaal beleid en het begrotingsbeleid onder de bevoegdheid van de lidstaten. De ECB moet derhalve de rente op zodanige wijze vaststellen dat de prijsstabiliteit in de eurozone wordt gevrijwaard. Begrotingsmaatregelen worden op nationaal niveau vastgesteld met het oog op de ondersteuning van de doelstelling van prijsstabiliteit van het monetaire beleid. Het stabiliteits- en groeipact is een doeltreffend coördinatie-instrument om dit doel te verwezenlijken.

Wat de interventies aangaat, wordt in het EG-Verdrag (artikel 105 en artikel 111) bepaald dat de ECB valutamarktoperaties verricht in overeenstemming met de door de Raad vastgestelde algemene oriëntaties. Deze algemene oriëntaties laten het hoofddoel van van het Europese stelsel van centrale banken (ESCB), zijnde het handhaven van de prijsstabiliteit, onverlet. Op dit ogenblik heeft de Raad deze algemene oriëntaties niet vastgesteld.

Tot dusverre heeft de ECB niet op de valutamarkten geïntervenieerd. Aangezien de wisselkoers voor de ECB geen doelvariabele is, zouden interventies ter ondersteuning van de euro slechts noodzakelijk kunnen worden indien zou blijken dat er een duidelijke wanverhouding tussen de wisselkoersen bestaat, die de inflatiedoelstelling van de ECB in gevaar zou brengen. De ECB beschikt over valutareserves ten belope van 50,1 miljard € (30 juni 2000) die voor interventies zouden kunnen worden gebruikt. De valutareserves van het Eurosysteem als geheel bedragen bijna 390 miljard €.

(2001/C 89 E/192)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2260/00
van Pere Esteve (ELDR) aan de Commissie

(7 juli 2000)

Betreft: Liberalisering van de elektriciteitssector

In diverse lidstaten is momenteel een proces van liberalisering van de elektriciteitsprijzen aan de gang.

Over het algemeen zal deze liberalisering in Europa, en met name op het Spaanse vasteland, een positief effect hebben, maar dit zou wel eens anders kunnen uitpakken voor de Balearen, omdat een volledig geliberaliseerde markt niet haalbaar is in geïsoleerde regio's, vanwege hun geografische ligging. De liberalisering zal daar waarschijnlijk niet de verhoopte prijsdaling teweegbrengen.

Heeft de Commissie voorzien in maatregelen om, indien het proces van liberalisering van de elektriciteitssector in bepaalde Europese regio's, zoals de Balearen, hapert, te garanderen dat deze sector uiteindelijk toch volledig wordt geliberaliseerd?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(11 september 2000)

Overeenkomstig de informatie waarover de Commissie beschikt, bestaat het systeem voor de elektriciteitsvoorziening van de eilandgroep van de Balearen uit vijf elektriciteitscentrales, namelijk drie op Majorca, één op Ibiza en één op Minorca. De systemen van deze drie eilanden zijn onderling niet gekoppeld en geen van hen is verbonden met het netwerk van het Spaanse schiereiland.

Gezien de uit de geografische situatie voortkomende uiterst kleine omvang van het elektriciteitsproductiesysteem van de Balearen is het duidelijk dat de positieve effecten van grotere concurrentie op de elektriciteitsprijzen zich op deze eilanden nooit in dezelfde mate kunnen doen gevoelen als op grotere elektriciteitsmarkten. Een volledige liberalisering van dergelijke geïsoleerde systemen kan zelfs negatieve effecten hebben, zoals prijsverhogingen ten gevolge van monopolistisch of oligopolistisch gedrag van het - uit de aard der dingen - beperkte aantal marktspelers die bedoelde systemen exploiteren. Wanneer de Spaanse overheid het nuttig acht dergelijke kleine geïsoleerde systemen te liberaliseren, kan zij derhalve een beroep doen op artikel 24, lid 3, van Richtlijn 96/92/EG van het Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit⁽¹⁾ en kan zij een ontheffing aanvragen van de voornaamste bepalingen van de richtlijn en er tegelijkertijd voor zorgen dat door een effectieve regulering van de markt een passend prijsniveau voor de eindgebruiker wordt gewaarborgd.

In het algemeen is de Commissie zich ten volle bewust van de specifieke situatie van eilanden op het gebied van de elektriciteitsvoorziening, zoals onlangs besproken op de op de Azoren gehouden conferentie „Energie voor de eilandgemeenschappen”. De Commissie analyseert momenteel de situatie en weegt de mogelijke oplossingen en maatregelen af, met name in verband met de bevordering van duurzame energiebronnen. Die hebben doorgaans immers een groot expansiepotentieel op eilanden waarvan de netwerken niet met de nationale netwerken zijn verbonden.

⁽¹⁾ PB L 27 van 30.1.1997.

(2001/C 89 E/193)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2263/00
van Brice Hortefeux (PPE-DE) aan de Commissie

(7 juli 2000)

Betreft: Communautair programma Odysseus voor opleiding, uitwisseling en samenwerking

Op 19 juni 2000 hebben douanebeambten van de Britse haven van Dover de lijken gevonden van 58 immigranten die onder afschuwelijke omstandigheden zijn omgekomen tijdens hun clandestiene reis naar Groot-Brittannië. Dit drama heeft opnieuw in het licht gesteld dat de Europese Unie maar over weinig middelen beschikt om de netwerken van clandestiene immigratie te bestrijden.

Het budget van het programma Odysseus voor opleiding, uitwisseling en samenwerking inzake asielbeleid, immigratie en overschrijding van externe grenzen van de Europese Unie bedraagt slechts 12 miljoen € voor de periode 1998-2002. Dit programma richt zich in de eerste plaats tot de EU-lidstaten, maar de kandidaat-lidstaten kunnen er eveneens bij worden betrokken. Het voorziet in opleiding, uitwisseling van ambtenaren en andere terzake bevoegde personen, en onderzoek en studies over deze kwesties. De Commissie zorgt voor de tenuitvoerlegging van de acties. Het programma maakt de financiering mogelijk van door overheids- en particuliere instellingen, niet-gouvernementele organisaties, onderzoeksinstituten, universiteiten en opleidingscentra voorgestelde acties.

1. Wat is het tussentijdse oordeel van de Commissie over de werking en de doelstellingen van dit programma?
2. Zijn de doelstellingen van het programma Odysseus niet te uiteenlopend ten aanzien van de beschikbare financiële middelen? Zijn de acties die in het kader van dit programma worden gefinancierd bij voorrang gericht op de bestrijding van clandestiene immigratie?
3. Zijn de doelstellingen en de financiële middelen van dit programma, en het systeem van toewijzing van kredieten via openbare aanbestedingen, aangepast aan de behoeften inzake asielbeleid, immigratie en overschrijding van externe grenzen?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(7 september 2000)

De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid en verklaart dat zij er, overeenkomstig het mandaat dat haar is verleend door de Europese Raad van Feira, naar streeft een alomvattend beleid tot stand te brengen inzake beheer van de migratiestromen, daarbij rekening houdend met het feit dat de bestrijding van illegale immigratie en de ontmanteling van organisaties voor mensenhandel absoluut noodzakelijk zijn.

1. De Commissie evalueert het Odysseus-programma op verschillende niveaus. In de eerste plaats intern door middel van het verslag dat de Commissie jaarlijks aan het Parlement en de Raad uitbrengt. Het activiteitenverslag 1999 zal binnenkort moeten verschijnen. Daarnaast is er een externe expertise uitgevoerd door een onafhankelijk adviesbureau dat via een aanbesteding is gekozen; dit heeft, naar aanleiding van het onderzoek van de in het kader van titel VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) beheerde samenwerkingsprogramma's een positief beeld geschetst van de wijze waarop het Odysseus-programma beantwoordt aan de doelstellingen die in zijn rechtsgrondslag zijn vastgelegd (gemeenschappelijk optreden van de Raad, goedgekeurd op 19 maart 1998⁽¹⁾). Ten slotte is het programma positief beoordeeld door degenen die tijdens de op 24 november 1999 te Brussel georganiseerde conferentie met alle externe partners van Odysseus en in aanwezigheid van vertegenwoordigers van het Parlement het woord hebben gevoerd. Hoewel er kritiek, op- en aanmerkingen en suggesties naar voren werden gebracht tijdens deze ontmoeting, die ten doel had de balans op te stellen van twee jaar van uitvoering van het programma, stelde het merendeel van de deelnemers zich op het standpunt dat het programma op bevredigende wijze beantwoordt aan de doelen die ervoor zijn gesteld.
2. De doelen van het programma en de middelen die ervoor worden toegewezen zijn vastgesteld in de rechtsgrondslag, die is goedgekeurd vóór de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam en de opstelling van de conclusies van de Europese Raad van Tampere. De invoering van Odysseus betekende een stap in de richting van meer samenwerking en uitwisseling op het gebied van asiel, immigratie en

overschrijding van de buitengrenzen. Evenals de andere programma's die onder titel VI van het VEU vallen (Grotius, Oisin, Stop en Falcone) beoogt Odysseus in het algemeen een betere kennis van de problematiek in verband met de betrokken onderwerpen en stimuleert het in het algemeen bij de met deze vraagstukken belaste instanties (bestuursinstellingen, niet-gouvernementele organisaties, internationale instellingen, academische wereld) een communautair gezichtspunt.

Niettemin heeft de Commissie er, met name door de indiening van een jaarprogramma, steeds op toegezien dat een belangrijk deel van de toegewezen begrotingsmiddelen werd besteed aan de uitvoering van acties in verband met actuele kwesties. Zo heeft het Comité van beheer van het programma, om slechts de voor het jaar 2000 uitgevoerde selectie te noemen, op voorstel van de Commissie 13 projecten (op een totaal van 36) gekozen die verband hielden met de bestrijding van de illegale immigratie, de mensenhandel en het onregelmatig overschrijden van de buitengrenzen van de Unie.

3. De Commissie is, rekening houdend met de nieuwe ontwikkelingen die zijn voortgekomen uit het Verdrag van Amsterdam, de doelstellingen van het actieplan van Wenen tot instelling van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en de conclusies van de Europese Raad van Tampere, van mening dat het feit dat de termijn waarbinnen de financiële toewijzing geldig is binnenkort afloopt en dat de rechtsgrondslag van het programma binnenkort vervalt de gelegenheid zouden moeten bieden voor de invoering van een communautair instrument dat beantwoordt aan de nieuwe behoeften die voortvloeien uit de ontwikkeling van gemeenschappelijke beleidsmaatregelen op de onder de artikelen 62 en 63 van het EG-Verdrag vallende gebieden.

(¹) PB L 99 van 31.3.1998.

(2001/C 89 E/194)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2270/00
van Dominique Souchet (UEN) aan de Commissie

(7 juli 2000)

Betreft: Sanctie tegen Crédit mutuel

Het vooruitzicht van een Europees besluit tegen de Crédit mutuel met veroordeling tot een enorme boete, zogenaamd wegens staatssteun voor het „blauwe boekje”, zorgt voor rechtmatige onrust, niet alleen bij de 5 miljoen houders van een boekje of de 27 000 vrijwilligers die tot bestuurder verkozen zijn en grootmoedig hun tijd en vakkennis ter beschikking van de vennoten gesteld hebben, maar ook bij al degenen – en ze zijn bijzonder talrijk onder de plaatselijke mandatarissen in Frankrijk – die sterk gehecht zijn aan de onderlinge solidariteit op plaatselijk vlak, die in veel streken van Frankrijk een doorslaggevende factor in de economische ontwikkeling gevormd heeft en nog altijd blijft vormen.

Na een doorlichting, waarvan de oordelen die erin uitgesproken worden en vooral de kwaliteitsoordelen bijzonder betwistbaar blijken, ziet het ernaar uit dat de Europese Commissie in de richting van een sanctie denkt, die tegelijk volkomen onrechtvaardig en volledig nutteloos zou zijn.

Onrechtvaardig, want de Crédit mutuel is een instelling die opdrachten van algemeen belang vervult – vooral plaatselijke ontwikkeling en sociale huisvesting – en in tegenstelling met veel andere instellingen nooit beroep heeft gedaan op staatsmiddelen om de schadegevallen in de bankverrichtingen te bestrijden waar ze een aantal keren van te lijden heeft gehad.

Nutteloos, want achter de klacht van de Franse Vereniging van Banken AFB, die uitsluitend met de concurrentie te maken heeft (terwijl het spaarvolume dat het blauwe boekje vertegenwoordigt – 1,4 % van de Franse en 0,2 % van de Europese spaartegoeden – de concurrentie klaarblijkelijk niet kan vervalsen), schuilt de wens om het blauwe boekje een zodanige verspreiding te geven dat het een alledaags artikel wordt – iets waar de Crédit mutuel zich trouwens niet tegen verzet, op één voorwaarde: dat men bereid is om de voorwaarden ernstig te bespreken, en dat de Crédit mutuel zelf geen discriminerende behandeling moet ondergaan.

Tegen die achtergrond lijkt een sanctie in ieder geval alleen maar conflicten te kunnen veroorzaken, terwijl de belanghebbende instelling een oplossing door middel van onderhandelingen voorstelt die rechtvaardig is en bevrediging schenkt, ook voor de klagers. Het zou dan ook onbegrijpelijk zijn dat de Europese Commissie haar repressief optreden handhaaft en de Crédit mutuel met alle middelen blijft vervolgen, tenzij het in werkelijkheid haar bedoeling zou zijn om niet de schamele opbrengst van het blauwe boekje in het vizier te nemen, maar wel juist het principe van het inzamelen van spaargeld onder het volk, waar, zoals we weten, de financiële instellingen van de andere kant van de Atlantische Oceaan een bijzonder agressieve vijandigheid tegen koesteren en waarvan ze de functie in de economische ontwikkeling, meer bepaald voor de kleine en middelgrote ondernemingen en bedrijven weigeren te erkennen.

Kan de Europese Commissie de verzekering geven dat het in ieder geval niet haar bedoeling is om de Crédit mutuel een niet te rechtvaardigen boete op te leggen en het Franse inzamelingsstelsel van spaargelden onder de bevolking te ontmantelen door zich moedwillig aan een restrictieve interpretatie van de Europese concurrentieregels te houden, en daarmee financie le belangen te dienen die volledig vreemd zijn aan onze ingewortelde en levende cultuur van onderlinge solidariteit, en er zelfs vijandig tegenover staan?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(13 september 2000)

De Commissie kreeg een zware taak toebedeeld toen haar door Franse en buitenlandse concurrenten van de bank Crédit Mutuel (CM) werd verzocht na te gaan of bij het Livret Bleu van CM, een geheel op zichzelf staand mechanisme, sprake is van staatssteun of niet. Het gaat hier om een systeem waarin belastingvrijstelling op een spaarproduct is gekoppeld aan het verrichten van een taak van algemeen belang. Hoewel de bank inderdaad optreedt als tussenpersoon, moet uit hoofde van artikel 86, lid 2 (ex artikel 90) van het EG-Verdrag worden nagegaan of de toekenning van het exclusieve distributierecht van een spaarproduct met belastingvrijstelling CM voordelen kan opleveren die groter zijn dan de kosten van de taak van algemeen economisch belang die door de Staat aan de bank is opgedragen.

De Commissie twijfelt niet aan de inhoud of de omvang van de taken van algemeen belang. Maar zij moet nagaan of Crédit Mutuel via dit mechanisme niet overgecompenseerd is. Overcompensatie zou kunnen worden gelijkgesteld met staatssteun die onverenigbaar is met de interne markt.

Om na te gaan wat precies de kosten en opbrengsten van het systeem zijn voor CM, moeten de betrekkingen tussen de Staat, de bank en de klanten uitvoerig worden bestudeerd. Dat is al een ingewikkeld onderwerp omdat er drie partijen bij het probleem zijn betrokken, en het wordt nog ingewikkelder gemaakt omdat in het systeem rekening moet worden gehouden met twee kenmerken van CM: het ontbreken van een afzonderlijke analytische boekhouding van het Livret Bleu en het feit dat een bank als CM een onderneming is die een scala aan producten aanbiedt.

Daarom is de analytische boekhouding van CM onderzocht en loopt nog een onderzoek naar de effecten van het Livret Bleu op de andere financie le activiteiten van de bank.

De Commissie is niet voornemens om de bank een sanctie of een boete op te leggen, en beschikt ook niet over de daarvoor benodigde middelen. Zij moet daarentegen de voorwaarden voor eerlijke concurrentie herstellen, zonodig door de terugbetaling te eisen van alle steunbedragen die de steun die geoorloofd zou zijn vanwege de taak van algemeen belang die door de Franse staat aan de bank is opgelegd, overschrijden en die niet verenigbaar met de interne markt kunnen worden verklaard op basis van een van de andere afwijkingen van het verbod op staatssteun van artikel 87 (ex artikel 92) van het Verdrag. Daarbij moet niet worden vergeten dat CM een directe concurrent is van de andere communautaire banken die, afgezien van het Livret Bleu, dezelfde financie le producten aanbieden.

Het is niet aan de Commissie om een oplossing voor de toekomst voor te stellen: zij moet slechts nagaan of eventuele oplossingen die door de lidstaat worden voorgesteld, verenigbaar zijn met de interne markt.

(2001/C 89 E/195)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2276/00 van Reinhold Messner (Verts/ALE) aan de Commissie

(7 juli 2000)

Betreft: Snelwegverbinding tussen de snelwegen „Tirreno” en „Brennero”

De wegenbouwmaatschappijen Autocisa en Autobrennero zijn voornemens een verbindingssnelweg aan te leggen tussen de snelwegen „Tirreno” en „Brennero” (de weg gaat dan ook „Tibre” heten) waarvoor zij twee verschillende tracés voorstellen: Autocisa is voorstander van een meer noordelijk gelegen tracé tussen Nogarole Rocca en Fontevivo di Parma, terwijl de voorkeur van Autobrennero uitgaat naar een „lager” tracé, tussen Mantua-Zuid en Fontivo di Parma. Maar inmiddels wordt er reeds gewerkt aan een verbinding tussen beide autowegen door middel van de verbreding van de weg tussen Reggiolo Rolo op de Brennerautoweg en Parma. Deze as wordt gefinancierd door de Italiaanse staat, de regio Emilia-Romagna en de maatschappij Autobrennero. Wanneer deze weg klaar is, zou een eventuele „Tibre”-snelweg hoe dan ook een zinloze overlapping vormen met een bestaande infrastructuur die hetzelfde gebied bestrijkt (!).

Onlangs verklaarden de voorstanders van beide varianten ten overstaan van de plaatselijke pers dat de Europese Unie 10 % van de kosten van de „Tibre” voor haar rekening zou nemen⁽²⁾; het zou dus om een bedrag van 200 miljard lire gaan, aangezien de totale kosten van de weg op zo'n 2 000 miljard lire worden geraamd. Dat zou niet stroken met de investeringen die op nationaal en Europees niveau worden gedaan om een deel van het wegvervoer naar de Brenner-spoorlijn over te hevelen en de infrastructuur van de spoorwegcorridor tussen de Tyrrheense kust en de Brenner te verbeteren, evenmin als met de voorgenomen aanleg van de Brenner-spoorwegtunnel.

Intussen heeft de Commissie een Europees programma inzake klimaatsverandering voorgesteld om de te Kyoto overeengekomen doelstellingen⁽³⁾ met het oog op de vermindering van gassen die het broeikaseffect in de hand werken, te kunnen verwezenlijken. In 1996 was 22 % van de uitstoot van dit soort gassen in de Europese Unie toe te schrijven aan het vervoer over de weg (bron: Eurostat), en dat percentage zal tussen nu en 2010 nog stijgen. Italië heeft toegezegd dat zij dit percentage vóór 2001 zal terugbrengen met 6,5 % van de waarden van 1990⁽⁴⁾, en dit percentage was in 1995 al met 3,2 % gestegen. Bovendien zouden beide geplande „Tibre”-tracés door landbouwgebieden lopen die in absolute termen tot de meest productieve van Europa behoren.

Is het waar dat de Commissie bereid zou zijn de verbindingssnelweg „Tibre” te subsidiëren?

Denkt zij niet dat er gezien de toezeggingen in verband met de terugdringing van de emissies van gassen die het broeikaseffect in de hand werken, minder zal moeten worden geïnvesteerd in nieuwe snelweginfrastructuur, en zeker als die een overlapping betekent met bestaande wegen, zoals in het geval van de verbinding tussen Autocisa en Autobrennero?

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om te garanderen dat de MER-procedures worden toegepast op dit project om vast te stellen of dit werkelijk gewenst is en het openbaar belang dient?

⁽¹⁾ In een doctoraalscriptie die in oktober 1999 aan de Technische Hogeschool van Milaan werd verdedigd en op een studiebijeenkomst te Mantua werd gepresenteerd (Titel: „Tirreno-Brennero: Strada? Ferrovia? Quale strada? Quale ferrovia”; auteurs: Mahmoud Mataei en Simona Mattioli, begeleid door professor architect Giuseppe Boatti, academisch jaar 1998-99) wordt aangetoond dat de gemiddelde maandelijkse verkeersdruk op de „Tibre”, berekend op grond van de huidige verkeersstromen, circa 69 000 voertuigen per rijrichting zou bedragen, d.w.z. ongeveer één twaalfde van de capaciteit van de weg. De nieuwe weg zou dus alleen maar tot doel hebben het wegverkeer — met name het goederenvervoer — naar de Tyrrheense havens te doen toenemen.

⁽²⁾ Gazzetta di Mantova, 30 mei 2000, blz. 17.

⁽³⁾ Zie mededeling van de Commissie COM(2000) 88 van 8 maart 2000.

⁽⁴⁾ Zie mededeling van de Commissie COM(1999) 230, Voorbereiding van de tenuitvoerlegging van het protocol van Kyoto, 19 mei 1999.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(19 september 2000)

De weg tussen de twee autosnelwegen die door het geachte parlementslid wordt vermeld, is aangeduid als een geplande verbinding op de wegnetaart die is opgenomen in bijlage I van de communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van het Trans-Europese vervoersnet (TEN-V)⁽¹⁾, welke in 1996 door het Parlement en de Raad zijn aangenomen. De Italiaanse regering diende een formele aanvraag in voor financiële steun voor dit project in het kader van het Trans-Europese vervoersnetwerk (begrotingsjaar 2000). De Commissie wees dit project echter niet aan voor de verlening van steun. Na toetsing van het project aan de voorwaarden en selectiecriteria in de desbetreffende verordeningen van de Raad en het Parlement⁽²⁾ bleek het project niet de vergelijking te kunnen doorstaan met andere projecten die meedongen naar de binnen de begroting in kwestie beschikbare beperkte financiële middelen.

In het kader van de TEN-V-begroting geeft de Commissie prioriteit aan de financiering van spoorwegprojecten. Dit beleid is in overeenstemming met het streven naar vermindering van de onevenwichtigheid tussen de vervoerswijzen en de ontwikkeling van duurzame mobiliteit rekening houdend met de milieubelangen als vastgesteld in het Witboek inzake het gemeenschappelijke vervoersbeleid van 1992⁽³⁾. In een aantal gevallen kunnen investeringen in nieuwe autosnelweginfrastructuur evenwel aangewezen worden als een project van gemeenschappelijk belang, bijvoorbeeld in perifere gebieden, in de context van de regionale ontwikkeling, of om deze gebieden te verbinden met de rest van de Gemeenschap. Wanneer echter vaststaat dat er overlappingen zijn met investeringen in andere wegen zal het project vermoedelijk economisch niet levensvatbaar zijn en niet aangewezen kunnen worden als project van gemeenschappelijk belang.

Artikel 8 van Beschikking 1692/96/EG bepaalt dat bij de ontwikkeling en de uitvoering van projecten die aangewezen worden als projecten van gemeenschappelijk belang in het Trans-Europese netwerk de lidstaten rekening dienen te houden met de bescherming van het milieu door voor de uit te voeren projecten milieu-effectbeoordelingen op te stellen overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG, gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG⁽⁴⁾ en door toepassing van Richtlijn 92/43/EEG⁽⁵⁾. Wanneer bepaalde organisaties of mensen betwijfelen dat de desbetreffende bepalingen van deze richtlijnen juist zijn toegepast, worden zij verzocht de mogelijke onjuiste toepassing aan de Commissie te melden. Op basis van de door het geachte parlementslid gegeven informatie kan wegens het ontbreken van gronden voor een klacht over de toepassing van het Gemeenschapsrecht momenteel geen schending ervan worden vastgesteld.

- (¹) Beschikking Nr. 1692/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 1996 betreffende communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van een transeuropees vervoersnet, PB L 228 van 9.9.1996.
- (²) Verordening (EG) nr. 2236/95 van de Raad van 18 september 1995 tot vaststelling van de algemene regels voor het verlenen van financiële bijstand van de Gemeenschap op het gebied van transeuropese netwerken, gewijzigd bij Verordening nr. 1655/1999 van het Parlement en de Raad van 19 juli 1999, PB L 197 van 29.7.1999.
- (³) COM(92) 494 def.
- (⁴) Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, gewijzigd bij Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997, PB L 73 van 14.3.1997.
- (⁵) Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna, PB L 206 van 22.7.1992.

(2001/C 89 E/196)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2289/00
van John Bowis (PPE-DE) aan de Commissie

(11 juli 2000)

Betreft: Financiering bevordering volksgezondheid

In september 1999 werd een aanbesteding voor deelneming aan een actieprogramma ter bevordering van de volksgezondheid gehouden waarbij werd aangekondigd dat bij de financiering een splitsing van de financiering zou gelden van 90 % EU-subsidie en 10 % financiering door de inschrijver. De organisaties die op de aanbesteding hebben gereageerd hebben nu, zonder voorafgaande waarschuwing of raadpleging, te horen gekregen dat de splitsing van de financiering gewijzigd is in respectievelijk 70 en 30 %. Is de Commissie hiervan op de hoogte? Is de Commissie zich verder bewust van de negatieve gevolgen die dit zal hebben voor kleine, maar efficiënte organisaties die in het verleden waardevol werk voor de Commissie verzet hebben en zal de Commissie haar beslissing herzien, met name als het gaat om kleinere organisaties, waarmee een partnerschapsrelatie bestaat, zoals bij andere directoraten geldt?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(13 september 2000)

De Commissie heeft nooit aangekondigd dat bij de financiering in het kader van programma's ter bevordering van de volksgezondheid een splitsing zou gelden van 90 % EU-subsidie en 10 % financiering door de inschrijver.

In 1999 vermeldde de oproep tot het indienen van voorstellen bij wijze van indicatie voor de inschrijvers dat de gemiddelde subsidie voor projecten in 1998 ongeveer 60 % bedroeg. Er werden geen verdere indicaties gegeven betreffende een minimum- of een maximumpercentage van de Gemeenschapssubsidie.

Het is waar dat in 1999 aan een aantal projecten een subsidie is toegekend van 90 % van de voor financiering in aanmerking komende directe kosten. In het subsidieaanvraagformulier stond duidelijk dat dit het absolute maximum was, dat dit maximum door de Commissie slechts bij wijze van uitzondering wordt toegekend en dat de Commissie van geval tot geval een besluit neemt over de uiteindelijke hoogte van de subsidie. Het programmacomité was hiervan volledig op de hoogte.

In 1999 werd evenwel besloten dat de subsidie in de regel beperkt zou worden tot 70 % van de in aanmerking komende kosten. Anders zouden de economische situatie van de begunstigde en de financiële haalbaarheid van de voorgestelde actie onzeker kunnen zijn en zou de subsidie van de Commissie haar stimulerende en aanvullende karakter kunnen verliezen.

Deze benadering is door het Europees Parlement bij de goedkeuring van de begroting voor 2000 bevestigd, in de vorm van een uitdrukkelijk verzoek dat voor alle projecten waaraan medefinanciering wordt toegekend ten minste 20% van de financiering voor rekening moet komen van de inschrijver (opmerkingen bij begrotingslijn A-302).

(2001/C 89E/197)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2290/00
van Nicholas Clegg (ELDR) aan de Commissie

(11 juli 2000)

Betreft: Anti-TBC geneesmiddelenprogramma DOTS

Is de Commissie bekend met het anti-TBC geneesmiddelenprogramma DOTS, dat door de Wereldbank en de WHO hogelijk werd geprezen?

Welke steun geeft de EU thans aan het geneesmiddelenprogramma DOTS?

Welke toekomstige steun aan het DOTS-programma is er gepland?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(18 september 2000)

De Commissie is op de hoogte van en steunt ten volle de activiteiten van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) op het gebied van tuberculose (TB), zoals het „Stop TB“-initiatief, dat op de DOTS-strategie (directly observed therapy short course) is gebaseerd.

Veel door de Gemeenschap genomen initiatieven zijn belangrijk voor de TB-beheersing in Europa en de rest van de wereld, zoals het communautair netwerk voor epidemiologische surveillance en beheersing van overdraagbare ziekten⁽¹⁾, dat zorgt voor een permanente communicatie tussen de instellingen en volksgezondheidsinstanties die zich met besmettelijke ziekten bezighouden. Het communautair actieprogramma in verband met de preventie van AIDS en van bepaalde andere besmettelijke ziekten⁽²⁾ verleent financiële steun aan projecten zoals Euro-TB (surveillance van tuberculose in 51 landen van de regio Europa van de WHO). Bijstandsprogramma's ten gunste van de Midden- en Oost-Europese landen en de Nieuwe Onafhankelijke Staten verlenen financiële steun aan projecten op het gebied van de preventie en de beheersing van ziekten en de hervorming van het gezondheidszorgstelsel. De Commissie is van plan in het kader van het actieprogramma 2000 een Tacis-project in Oekraïne uit te voeren om bij te dragen aan de bestrijding van TB door het uitvoeren van de door de WHO aanbevolen DOTS-strategie en door het produceren van TB-geneesmiddelen die voldoen aan goede fabricagepraktijken.

Op het gebied van het ontwikkelingsbeleid heeft de Gemeenschap onlangs haar engagement herhaald om de drie belangrijkste bedreigingen voor de gezondheid in Afrika te bestrijden, namelijk human immunodeficiency virus (HIV)/AIDS, malaria en tuberculose. In het kader van het programma voor de internationale samenwerking met ontwikkelingslanden (INCO) financiert de Commissie een project in Zambia dat is gericht op de decentralisatie van de TB-behandeling onder toepassing van de DOTS-strategie (1 miljoen €).

Via humanitaire hulp heeft de Commissie de laatste jaren voor een bedrag van circa 3 miljoen € steun verleend aan TB-beheersingsprojecten in Rusland, gebaseerd op de DOTS-strategie. Verder heeft de Commissie andere projecten in verband met TB-beheersing in Rusland, Belarus, Moldavië en Oekraïne gefinancierd voor een totaal bedrag van circa 8 miljoen €.

In het communautair onderzoeksbeleid uit hoofde van het vijfde kaderprogramma is „Onderzoek voor ontwikkeling“ een prioriteit van de internationale samenwerking en „Infectieziekten“ is een kernactiviteit die belangrijke projecten inzake de ontwikkeling van TB-vaccins en -geneesmiddelen, alsook inzake epidemiologie en diagnose ondersteunt.

Deze communautaire acties die de door de nationale autoriteiten en internationale organisaties genomen initiatieven aanvullen, geven blijk van het reële engagement van de Gemeenschap om tuberculose in de gehele wereld te bestrijden.

(¹) Beschikking nr. 2119/98/EG van het Parlement en de Raad van 24.9.1998, PB L 268 van 3.10.1998.

(²) Besluit nr. 647/96/EG van het Parlement en de Raad van 29.3.1996, PB L 95 van 16.4.1996.

(2001/C 89 E/198)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2294/00

van James Nicholson (PPE-DE) aan de Commissie

(11 juli 2000)

Betreft: Maximum leeftijdsgrens voor piloten in de burgerluchtvaart

Is de Commissie op de hoogte van het feit dat de Franse regering een maximum leeftijdsgrens heeft vastgesteld voor piloten in de burgerluchtvaart die het Franse luchtruim benutten?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(8 september 2000)

De Commissie is zich bewust van het feit dat in Frankrijk een leeftijdsgrens voor piloten geldt.

Momenteel worden vergunningen voor bemanningen met het oog op het benutten van het luchtruim en landen op het grondgebied in het kader van internationale burgervluchten erkend, op voorwaarde dat deze worden uitgereikt overeenkomstig de bepalingen van bijlage I van het Verdrag van Chicago. Deze bijlage bevat een norm waarbij het uitoefenen van „pilot-in-command“-functies op commerciële vluchten wordt verboden voor piloten die ouder zijn dan 60 jaar, alsook de aanbeveling dat bedoelde piloten op dergelijke vluchten geen functie als copiloot uitoefenen. Hoewel bepaalde staten een afwijking van bijlage I bij de Overeenkomst hebben doen opnemen, teneinde ervoor te zorgen dat hun eigen vergunningen voor het uitoefenen van functies aan boord van commerciële vliegtuigen geldig blijven boven deze leeftijdsgrens, kunnen andere lidstaten op geen enkele wijze worden verplicht om een dergelijke afwijking bij het benutten van hun luchtruim te aanvaarden.

De werkzaamheden van de Joint Aviation Authorities (JAA) met het oog op de harmonisatie van de vergunningsregels voor vliegtuigbemanningen hebben een compromis opgeleverd, waardoor vergunningen voor het uitoefenen van functies aan boord van commerciële vliegtuigen geldig blijven tot de houder ervan 65 jaar is geworden, mits dergelijke functies worden uitgeoefend in vliegtuigen met een meerkoppige bemanning waarbij de andere piloot minder dan 60 jaar oud is. Een dergelijk compromis verbindt de JAA-lidstaten echter niet, zodat die nog steeds kunnen beslissen om geen toestemming te geven voor het overvliegen van hun grondgebied door commerciële vliegtuigen die bestuurd worden door een piloot welke ouder is dan 60 jaar.

In de nabije toekomst zullen de diensten van de Commissie een voorstel indienen ter harmonisering van de normen en voorschriften voor vliegtuigbemanningen binnen de Gemeenschap. Zij zijn het ermeê eens om daarbij zo nauw mogelijk aan te sluiten bij het JAA-voorstel, inclusief wat de leeftijdsgrenzen betreft, maar het spreekt vanzelf dat het niet mogelijk is vooruit te lopen op de eindbeslissing die de Commissie na de nodige raadplegingen zal treffen. Bovendien moet dit voorstel vervolgens worden besproken door het Europees Parlement en de Raad. Er kan bijgevolg geen zekerheid bestaan over het eindresultaat.

Samenvattend kan worden gezegd dat, zolang de regels voor de vergunning van vliegtuigbemanningen niet zijn geharmoniseerd op communautair niveau, elke lidstaat op dit gebied vrij zijn eigen regels kan vaststellen. Vanzelfsprekend moeten dergelijke regels dan wel in overeenstemming zijn met de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht, zoals het niet-discriminatie- en evenredigheidsbeginsel.

(2001/C 89 E/199)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2298/00**van Rosa Migúlez Ramos (PSE) aan de Commissie**

(11 juli 2000)

Betreft: Communautaire vissers buiten het GVB

Iedereen is bekend met het feit dat er vissersvaartuigen zijn van lidstaten die opereren in internationale wateren en die zich niet houden aan de normen van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid (normen ten aanzien van de visbestanden, hygiënische normen, sociale normen voor bemanningsleden, enz.) via de sluiproute van de goedkope vlaggestaat. Er zijn veel klachten over de rooftochten van deze vissersvaartuigen.

Minder bekend zijn echter de praktijken van vissersvaartuigen uit sommige EU-lidstaten. Sommige communautaire vissersvaartuigen maken namelijk liever vrij gebruik van hun visserijmogelijkheden, zonder zich te bekommeren om de normen van het GVB, zonder de beperkingen ten aanzien van de hoeveelheid of de omvang van hun vangsten in acht te nemen, op basis van de zogeheten „privé-overeenkomsten met derde landen”. Dit geldt voor vissersvaartuigen die gebruik maken van hun, op zich niet illegale, visserijmogelijkheden in wateren die onder de jurisdictie vallen van het Koninkrijk Marokko.

Hoe denkt de Commissie bij de toekomstige hervorming van het GVB in 2002 een onderscheid te maken tussen vaartuigen onder een communautaire vlag, vaartuigen onder een communautaire vlag die opereren op basis van privé-overeenkomsten met derde landen, en vaartuigen onder een goedkope vlag?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(28 juli 2000)

In verband met de hervorming van het gemeenschappelijk visserijbeleid (GVB) in 2002 is de Commissie voornemens alle aspecten van dat beleid, dus ook het externe aspect ervan, grondig te bestuderen.

De plannen van de Commissie ten aanzien van de drie door het geachte parlementslid genoemde onderdelen van de vissersvloot — „vaartuigen die onder een communautaire vlag opereren in het kader van door de Gemeenschap gesloten overeenkomsten”, „vaartuigen die onder een communautaire vlag opereren op basis van privé-overeenkomsten” en „vaartuigen die onder een goedkope vlag opereren, buiten de communautaire wateren” — worden behandeld met strikte inachtneming van de internationale verbintenissen van de Gemeenschap, en de Commissie zal rekening houden met de adviezen en standpunten die tijdens de bovenbedoelde besprekingen worden geformuleerd.

Zonder te willen vooruitlopen op de toekomstige besprekingen zou de Commissie echter willen opmerken dat zij zich inzet voor het bestrijden van de illegale visserij. Zij kan nu al een aantal meer doeltreffende en dwingende middelen daarvoor bepalen, zoals: het uitstippelen van een gemeenschappelijke strategie voor de verre visserij in Europa, de mogelijkheid om onderdanen van de Gemeenschap gerechtelijk te vervolgen, een verscherping van de controle op de aanvoer in de communautaire havens van zowel communautaire vaartuigen als vaartuigen die onder een niet-communautaire vlag varen.

De Commissie wijst erop dat het GVB, inclusief de externe aspecten ervan, weliswaar een geïntegreerd gemeenschappelijk beleid is, maar dat de tenuitvoerlegging ervan de taak is van de lidstaten, die beschikken over de beleidsbevoegdheid op het gebied van de visserij.

(2001/C 89 E/200)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2314/00
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(11 juli 2000)

Betreft: Seveso II-richtlijn

In antwoord op de mondelinge vraag nr. 64 (H-0469/00) ⁽¹⁾ deelt de Commissie mee dat het toepassingsgebied van de Seveso II-richtlijn „tegelijkertijd is verbreed en vereenvoudigd”. Dit betekent onder meer dat de vervaardiging en opslag van pyrotechnische stoffen sinds 3 februari 1999 onder deze richtlijn vallen vanaf bepaalde drempelwaarden.

Kunnen personen, organisaties en/of bedrijven die het slachtoffer werden van het niet aanpassen van de Seveso-richtlijn binnen de door de Commissie gestelde termijn een juridische procedure aanspannen tegen de in gebreke blijvende lidstaat met het oog op een schadevergoeding? Zo ja, op welke wijze dienen de betrokkenen zo'n procedure op te starten? Zo nee, waarom niet en welke juridische argumenten schuift de Commissie naar voren om dit standpunt in te nemen?

⁽¹⁾ Schriftelijk beantwoord op 13.6.2000.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 september 2000)

Het recht van een door de laattijdige omzetting van Richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken ⁽¹⁾ benadeeld(e) individu, organisatie of bedrijf om klacht in te dienen tegen en schadevergoeding te eisen van de respectieve lidstaat, wordt behandeld in de jurisprudentie van het Hof van Justitie betreffende de aansprakelijkheid van de staat.

Het Hof van Justitie heeft in zijn jurisprudentie het principe gevolgd dat de lidstaten verplicht zijn de schade te vergoeden die particulieren hebben geleden door inbreuken op de communautaire wetgeving waarvoor zij aansprakelijk kunnen worden gesteld op voorwaarde dat de geschonden regel van het Gemeenschapsrecht ertoe strekt hun rechten toe te kennen, dat het om een voldoende ernstige inbreuk gaat en dat er een rechtstreeks oorzakelijk verband bestaat tussen deze inbreuk en de door de particulieren geleden schade (zaken 6/90 en 9/90, Francovich (1991) Jurispr. I-5357, 5415; gevoegde zaken 46/93 en 48/93 (1996), Jurispr. I-1029).

De manieren waarop particulieren een dergelijke procedure kunnen inleiden worden ook behandeld in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, waarin wordt gesteld dat particulieren hun eis voor de nationale rechtbanken kunnen brengen in overeenstemming met de nationale aansprakelijkheidswetgeving. De in de nationale wetten vastgestelde voorwaarden mogen evenwel niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke nationale vorderingen gelden en mogen niet van die aard zijn dat zij vergoeding voor de geleden schade onmogelijk of uiterst moeilijk maken.

⁽¹⁾ PB L 10 van 14.1.1997.

(2001/C 89 E/201)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2315/00
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(11 juli 2000)

Betreft: Seveso II-richtlijn

In antwoord op vraag nr. 64 (H-0469/00) ⁽¹⁾ deelt de Commissie mee dat de toepassing van de Seveso II-richtlijn „tegelijkertijd is verbreed en vereenvoudigd”. Dit betekent dat de vervaardiging en opslag van pyrotechnische stoffen sinds 3 februari 1999 onder deze richtlijn vallen.

1. Op welke wijze heeft Nederland deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
2. Op welke wijze heeft de Belgische federatie deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
3. Op welke wijze heeft Frankrijk deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
4. Op welke wijze heeft Duitsland deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
5. Op welke wijze heeft Ierland deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
6. Op welke wijze en wanneer heeft het Verenigd Koninkrijk deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
7. Op welke wijze heeft Denemarken deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
8. Op welke wijze heeft Zweden deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
9. Op welke wijze heeft Spanje deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
10. Op welke wijze heeft Portugal deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
11. Op welke wijze heeft Griekenland deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?
12. Op welke wijze heeft Luxemburg deze aanpassingen omgezet in nationale wetgeving? Werden deze aanpassingen doorgevoerd binnen de door de Commissie gestelde termijn?

(¹) Schriftelijk beantwoord op 13.6.2000.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 september 2000)

Overeenkomstig Artikel 24 van Richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken (¹) hadden de lidstaten deze richtlijn uiterlijk op 3 februari 1999 in werking moeten doen treden (omzetting en toepassing). De Commissie wil erop wijzen dat het niet zij was maar wel de Raad die bij het vaststellen van de richtlijn, de overgangperiode heeft vastgelegd op twee jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn. Op 3 februari 1999 had de Commissie nog geen enkele kennisgeving van de lidstaten omtrent de omzetting van de richtlijn in wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen ontvangen.

Sedertdien hebben verscheidene lidstaten wel hun nationale bepalingen aan de Commissie meegedeeld. Toch is een inbreukprocedure ingeleid tegen negen lidstaten omdat zij geen omzettingsmaatregelen hebben meegedeeld. In zes van de negen gevallen heeft de Commissie onlangs besloten de zaak aanhangig te maken bij Hof van Justitie op grond van hetzij het ontbreken van kennisgeving, hetzij onvolledige kennisgeving (België, Duitsland, Ierland, Luxemburg, Oostenrijk en Portugal). Tegelijk worden de wel meegedeelde omzettingsmaatregelen door de Commissie beoordeeld op overeenstemming.

(¹) PB L 10 van 14.1.1997.

(2001/C 89 E/202)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2318/00**van Margrietus van den Berg (PSE) aan de Commissie**

(11 juli 2000)

Betreft: Europees uitreisverbod voor voetbalvandalen

Het Europees voetbalkampioenschap ondervindt, ondanks strenge voorzorgsmaatregelen, ernstige verstoringen door aanhoudende rellen veroorzaakt door voetbalhooligans. Ter voorkoming van deze rellen moeten volgens de Nederlandse, de Britse en de Belgische ministers van Binnenlandse Zaken voetbalvandalen met een stadionverbod een uitreisverbod krijgen. Het aanstaande Franse voorzitterschap zou een dergelijke regeling op zijn agenda moeten zetten, zodat de regeling in werking kan treden voordat het Europees voetbalkampioenschap in 2004 in Portugal van start gaat.

1. Heeft de Commissie kennis genomen van het plan van de ministers van Binnenlandse Zaken van België, Nederland en het Verenigd Koninkrijk voor een uitreisverbod voor voetbalvandalen, dat door het Franse voorzitterschap zou moeten worden geagendeerd?
2. Is de Commissie bereid een initiatief terzake te bevorderen en te helpen vormgeven?
3. Zo ja, op welke wijze ziet de Commissie een rol voor zichzelf weggelegd en kan zij aangeven welke vorm dit initiatief kan aannemen?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(20 september 2000)

1. De Commissie weet dat de Belgische, Nederlandse en Britse autoriteiten van plan zijn hun samenwerking op het gebied van de bestrijding van voetbalvandalisme te verbeteren en een uitreisverbod voor voetbalvandalen in te voeren.
2. De Commissie is bereid dergelijke initiatieven te stimuleren en ertoe bij te dragen dat deze een concrete vorm krijgen. Uit bepaalde gebeurtenissen tijdens Euro 2000 is gebleken dat op Gemeenschapsniveau overeenstemming moet worden bereikt over een uitreisverbod voor veroordeelde voetbalvandalen bij risicowedstrijden en dat moet worden nagegaan hoe bij sportevenementen herrieschoppers op een efficiënte wijze kunnen worden aangepakt. De Commissie zal erop toezien dat wanneer ter voorkoming van geweld initiatieven worden genomen waardoor het vrije verkeer van de burgers van de Gemeenschap kan worden beperkt, rekening wordt gehouden met de door de Gemeenschapswetgeving verstrekte garanties, met name Richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid ⁽¹⁾.
3. Alvorens een beslissing te nemen over concrete voorstellen om het bestaande beleid te verbeteren zou de Commissie echter eerst kennis willen nemen van de conclusies van het Nederlands-Belgisch evaluatieproject Euro 2000 dat financieel wordt gesteund in het kader van het gemeenschappelijk programma van de Unie voor uitwisseling en opleiding van, en samenwerking tussen de rechtshandhavingsinstanties (OISIN). Uit de evaluatie van de organisatie van Euro 2000 zullen de nodige conclusies worden getrokken om, wanneer in de toekomst soortgelijke evenementen worden georganiseerd, efficiëntere maatregelen te kunnen nemen en de samenwerking te versterken.

⁽¹⁾ PB 56 van 4.4.1964.

(2001/C 89 E/203)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2320/00
van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie

(30 juni 2000)

Betreft: Begroting 2001

De Commissie komt in haar voorontwerp van begroting voor 2001 met voorstellen ter financiering van een stijging met 48 % van de uitgaven ten behoeve van de westelijke Balkan (38 % tussen 2000 en 2006) inclusief 2,3 miljard euro voor Servië.

Hoe rechtvaardigt de Commissie een dergelijke stijging terwijl zij tegelijkertijd bezuinigingen voorstelt op begrotingslijnen voor de armste landen? Kunnen dergelijke bedragen wel daadwerkelijk worden uitgegeven?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(24 juli 2000)

De door de Commissie in het voorontwerp van begroting voor 2001 voorgestelde stijging met 48 % van de uitgaven voor de Balkan is grotendeels toe te schrijven aan Kosovo. De Commissie en de Wereldbank hebben de behoeften voor de wederopbouw van Kosovo op 2 300 miljoen € geraamd. Algemeen wordt aanvaard dat de stabilisatie in de regio ten dele afhankelijk is van een snelle wederopbouw van Kosovo. De missie van de Verenigde Naties in Kosovo (UNMIK) heeft de donors gevraagd hun inspanningen te concentreren op de drie jaar na het einde van het conflict. Op basis daarvan heeft de Commissie besloten om in 2001 350 miljoen € uit te geven. Indien deze speciale toewijzing voor Kosovo niet wordt meegerekend in het globale voorstel voor uitgaven in de Balkan bedraagt de door de Commissie voor de vijf landen van de Balkan voorgestelde stijging slechts 1,03 % in vergelijking met het jaar 2000. De Commissie legt er de nadruk op dat 90 % van de toewijzing voor Kosovo tegen eind juni was vastgelegd en dat voor 54 % contracten waren aangegaan. Zij wijst erop dat de ad hoc delegatie van het Parlement die van 31 mei tot en met 3 juni een bezoek heeft gebracht aan Kosovo heeft bevestigd dat „Kosovo wat de begroting 2000 en het voorontwerp van begroting voor 2001 betreft daadwerkelijk in staat blijkt te zijn om de toegekende middelen op te nemen”. De Commissie verwacht dat van de totale toewijzing uit de begroting 2000 voor de landen van de Westelijke Balkan (527 miljoen €) tegen september 87 % zal zijn vastgelegd en voor bijna 60 % contracten zullen zijn gesloten. De opnamecapaciteit van die landen kan niet worden vergeleken met die van andere minder ontwikkelde landen. De Commissie stelt geen verlaging van de toewijzingen voor de armste landen voor doch wil voor de beschouwde periode binnen dezelfde totale toewijzing tot een beter evenwicht tussen de landen komen.

(2001/C 89 E/204)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2324/00
van Gerard Collins (UEN) aan de Commissie

(30 juni 2000)

Betreft: Intercommunale samenwerkingsinitiatief

Het intercommunale samenwerkingsinitiatief dat als onderdeel van het pakket maatregelen Agenda 2000 in maart 1999 is goedgekeurd heeft de sociale en economische vernieuwing van achterstandssteden en vervallen stadswijken ten doel. Permanente financiële steun is van vitaal belang voor het overleven van tal van kleine buurtverenigingen die aan dit soort projecten deelnemen. De Commissie heeft de richtsnoeren voor het URBAN II-initiatief reeds definitief goedgekeurd dat voorziet in financiële middelen ten bedrage van 700 miljoen € voor de periode 2000-2006, maar de plaatselijke verenigingen hebben deze gelden nog niet ontvangen. Is de Commissie bereid de fondsen van URBAN II sneller vrij te geven zodat de belangrijkste sociaal-economische projecten kunnen worden voortgezet?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(27 juli 2000)

De Commissie heeft op 28 april 2000 richtsnoeren voor het communautair initiatief voor economische en sociale rehabilitatie van in crisis verkerende steden en buurten, URBAN II,⁽¹⁾ goedgekeurd. Lidstaten die voor URBAN II in aanmerking wensen te komen worden verzocht programmavoorstellen in te dienen binnen zes maanden na de bekendmaking van deze mededeling, dus vóór 19 november 2000.

De programmavoorstellen worden opgesteld en aan de Commissie voorgelegd door de instanties die daartoe door de betrokken lidstaten zijn aangewezen. De projectkosten komen voor steun in aanmerking vanaf de dag waarop het operationeel programma door de Commissie is ontvangen en ontvankelijk is verklaard (als het alle voor een beoordeling vereiste bevat). Hoe vroeger de lidstaten hun voorstellen voor subsidiabele gebieden, overeenkomstig de in de URBAN II-richtsnoeren genoemde criteria, en vervolgens ook de operationele programma's indienen, hoe sneller de Commissie de goedkeuringsprocedures kan starten. De Commissie zal uiterlijk vijf maanden na ontvangst van de betrokken plannen een besluit nemen over de bijdrage van de Fondsen.

Het is de Commissie bekend dat er voor bepaalde kleine buurtverenigingen die zijn betrokken bij projecten voor economische en sociale rehabilitatie steun nodig is, en zij zal ervoor zorgen dat de verschillende operationele programma's snel worden goedgekeurd.

Wat betreft de continuïteit van de financiering wil de Commissie erop wijzen dat URBAN II met name is gericht op het formuleren en ten uitvoer leggen van innovatieve strategieën voor duurzame economische en sociale rehabilitatie. Het aantal programma's in het kader van het communautair initiatief URBAN zal afnemen in vergelijking met de vorige programmeringsperiode 1994-1999, waarin URBAN programma's financierde in 118 stadsgebieden. Voor de programmeringsperiode 2000-2006 zal het aantal stadsgebieden dat onder het nieuwe initiatief moet vallen tot ongeveer 50 worden beperkt. Sommige plaatselijke groeperingen die vroeger voor steun in het kader van URBAN I in aanmerking kwamen, zouden voortaan onder een onderdeel stadsontwikkeling van doelstelling 1 of doelstelling 2 kunnen vallen. Daarom zouden in de programmeringsdocumenten van deze doelstellingen maatregelen voor stadsontwikkeling moeten zijn opgenomen voor de belangrijkste stadsgebieden in de regio.

⁽¹⁾ PB C 141 van 19.5.2000.

(2001/C 89 E/205)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2326/00

van Ursula Stenzel (PPE-DE) aan de Commissie

(30 juni 2000)

Betreft: Verenigbaarheid Pools wetsontwerp mededingingsrecht en consumentenbescherming met Acquis communautaire

Het Poolse parlement zal binnenkort zijn goedkeuring hechten aan een wet over mededingingsrecht en consumentenbescherming. Deze wet behelst ook een aantal belangrijke bepalingen betreffende de industriële eigendom. Maar tevens bevat het een bepaling die blijkbaar indruist tegen de internationale voorschriften inzake industriële eigendom, namelijk artikel 332a, waarin is vastgelegd dat merkenrechten aan inheemse fabrikanten moeten worden doorgegeven wanneer een merk de afgelopen tien jaar voor de inwerkingtreding van de wet continu is gebruikt.

De Commissie wordt verzocht het volgende mede te delen:

- Is het bepaalde in artikel 332a van de voornoemde wet verenigbaar met de Europese overeenkomst en het Europees recht in het algemeen?
- Welke gevolgen zou de goedkeuring van deze wet door het Poolse parlement voor het verdere verloop van de toetredingsonderhandelingen met Polen hebben?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(25 juli 2000)

Het Poolse parlement heeft in zijn laatste lezing op 30 juni 2000 een nieuwe wet op de industriële eigendom aangenomen, die de desbetreffende bepaling omvat. Wat de verplichtingen van Polen uit hoofde van de Europaovereenkomst betreft, geeft de eerste analyse van de Commissie aan dat het desbetreffende amendement eerder betrekking heeft op eigendomsrechten in de strikte zin van het woord (eigendom van het merk) dan op industriële-eigendomsrechten (d.w.z. of het merk al dan niet beschermd is). De Europaovereenkomst omvat geen bepalingen inzake particuliere-eigendomsrechten, evenmin als de verdragen (artikel 295 (ex artikel 222) van het EG-Verdrag). Deze kwestie valt derhalve niet zozeer onder het Gemeenschaprecht als wel onder het nationale recht.

(2001/C 89 E/206)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2328/00

van Nicholas Clegg (ELDR) aan de Commissie

(11 juli 2000)

Betreft: EST

Zou de Commissie naar aanleiding van haar onlangs gepubliceerde mededeling inzake de ontwikkeling van het volksgezondheidsbeleid (16.5.2000) een onderzoek willen laten instellen naar het gebruik van de elektroshocktherapie (EST) in de EU?

Zou de Commissie daarbij rekening willen houden met de twijfels over het succes van EST en de uiteenlopende wijzen waarop deze in de lidstaten wordt toegepast, mede gelet op bezorgdheid over de eerbiediging van de rechten van de mens (ontbreken van toestemming van de patiënt enz.)?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(22 september 2000)

Het voorstel voor een actieprogramma op het gebied van de volksgezondheid dat onlangs samen met de mededeling over de gezondheidsstrategie van de Gemeenschap⁽¹⁾ is ingediend, beoogt de samenwerking tussen de lidstaten en de verspreiding van kennis en goede praktijken te bevorderen. In principe is het mogelijk om op grond van dat programma maatregelen te nemen met betrekking tot specifieke medische interventies, zoals ten aanzien van de kwaliteit, de doeltreffendheid en de voorwaarden voor de toepassing van de elektroshocktherapie (EST). Bij deze maatregelen zouden de bevoegdheden van de lidstaten voor de organisatie, verlening van medische diensten en gezondheidszorg volledig moeten worden geëerbiedigd.

Er lopen geen onderzoekprojecten van de Commissie over de elektroshocktherapie en de Commissie heeft deze in het verleden ook niet verricht. Een dergelijk project zou echter in het kader van het vijfde kaderprogramma uit hoofde van het thema „kwaliteit van het bestaan” kunnen worden gefinancierd.

Wat de ethiek betreft: volgens artikel 7 van Besluit nr. 182/1999/EG van de Raad en het Europees Parlement van 22 december 1998 tot goedkeuring van het vijfde kaderprogramma⁽²⁾ moeten „alle onderzoekprojecten die uit hoofde van dit programma worden verricht met inachtneming van de fundamentele ethische beginselen worden uitgevoerd”. Dus om er zeker van te zijn dat alle ethische en nationale wetgeving van de betrokken lidstaten wordt geëerbiedigd moet een dergelijk voorstel als het voor financiering wordt uitgekozen, aan een ethisch onderzoek worden onderworpen voordat een contract gesloten wordt.

⁽¹⁾ COM(2000) 285 def.

⁽²⁾ PB L 26 van 1.2.1999.

(2001/C 89 E/207)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2337/00
van Astrid Thors (ELDR) aan de Commissie

(4 juli 2000)

Betreft: Vervoer van levende dieren

Nieuwe rapporten wijzen erop dat binnen de EU nog steeds de richtlijn inzake het vervoer van dieren wordt overtreden: er wordt geen rekening gehouden met de rusttijden, de voertuigen zijn niet uitgerust op de wijze die in de richtlijn wordt voorgeschreven en het toezicht op de naleving van de richtlijn is gebrekkig of blijft geheel achterwege.

Overweegt de Commissie vervolging wegens overtreding van de Gemeenschapswetgeving in te stellen van de landen waarvan in officiële controlerapporten (Mission report on a veterinary mission to France, 26.4.-1.5.1998, Mission report on a veterinary mission to Belgium, 13.9.-18.9.1998, Mission report on a veterinary mission to Greece, 12.10.-16.10.1998) wordt geconstateerd dat zij zich niet houden aan de voorschriften van richtlijn 91/628/EEG⁽¹⁾, gewijzigd bij richtlijn 95/29/EG⁽²⁾? Zal de Commissie overgaan tot het maken van een analyse van de dierenbeschermingsaspecten van de landbouwsteun?

⁽¹⁾ PB L 340 van 11.12.1991, blz. 17.

⁽²⁾ PB L 148 van 30.6.1995, blz. 52.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(20 september 2000)

Richtlijn 91/628/EEG van de Raad van 19 november 1991 inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer en tot wijziging van de richtlijnen 90/425/EEG en 91/496/EEG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 95/29/EG van 29 juni 1995⁽¹⁾, is door alle lidstaten in nationaal recht omgezet.

De Commissie is evenwel op de hoogte van het feit dat er nog altijd vervoer plaatsvindt waarbij de bepalingen van de richtlijn niet worden nageleefd.

De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de dagelijkse controle van de naleving van de communautaire wetgeving. Deskundigen van de Commissie voeren evenwel periodieke inspecties ter plaatse uit; het doel van deze inspecties is te garanderen dat de richtlijn uniform wordt toegepast en dat de lidstaten adequaat op de naleving van de vereisten van de richtlijn toezien.

Uit deze inspecties en uit informatie van dierenbeschermingsorganisaties is gebleken dat er in een aantal lidstaten bepaalde tekortkomingen bestaan in verband met de naleving van de Gemeenschapswetgeving. Dientengevolge zijn er krachtens artikel 226 (ex artikel 169) van het EG-Verdrag tegen verschillende lidstaten inbreukprocedures gestart.

Het Protocol betreffende de bescherming en het welzijn van dieren⁽²⁾ bepaalt dat de Gemeenschap en de lidstaten bij het formuleren en uitvoeren van het beleid van de Gemeenschap op het gebied van landbouw, vervoer, interne markt en onderzoek ten volle rekening houden met hetgeen vereist is voor het welzijn van dieren. Zelfs vóór het van kracht worden van het protocol stelde Verordening (EG) nr. 615/98 van de Commissie van 18 maart 1998 houdende bijzondere uitvoeringsbepalingen voor het stelsel van uitvoerrestituties met betrekking tot het welzijn van levende runderen tijdens het vervoer ervan⁽³⁾ de betaling van restituties bij uitvoer van levende runderen afhankelijk van de naleving van Richtlijn 91/628/EEG van de Raad tijdens het vervoer van de dieren tot de eerste lossingsplaats in het land van eindbestemming.

Vóór het eind van het jaar zal de Commissie een gedetailleerd verslag presenteren betreffende de toepassing van de communautaire regels inzake het vervoer van dieren.

⁽¹⁾ PB L 148 van 30.6.1995.

⁽²⁾ PB C 340 van 10.11.1997.

⁽³⁾ PB L 82 van 19.3.1998.

(2001/C 89 E/208)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2347/00
van Olivier Dupuis (TDI) aan de Commissie

(13 juli 2000)

Betreft: Oogluikende toelatingen van drugshandel door instanties voor drugsbestrijding

De commissie van het Amerikaanse Congres voor de geheime diensten heeft in mei van dit jaar de conclusies van de parlementaire enquête over de rol van de CIA in de steun aan de contra's van Nicaragua in het begin van de jaren tachtig gepubliceerd.

In hoorzittingen die achter gesloten deuren plaatsvonden, hebben voormalige agenten van de CIA bevestigd dat de contra's van de Amerikaanse geheime diensten de vrije hand gekregen hebben om hun guerrilla met de inkomsten uit de handel in cocaïne te financieren.

Was de Commissie op de hoogte van deze feiten? Houdt de Commissie een dergelijke ontsporing in de strijd in de handel tegen verdovende middelen voor eenmalig, of beschikt zij integendeel over inlichtingen over soortgelijke toestanden in andere regio's van de wereld die zich in de afgelopen jaren voorgedaan zouden hebben of nog voordoen? Is de Commissie niet van mening dat de ernst van deze feiten haar ertoe verplicht ze in de bevoegde internationale lichamen aan de kaak te stellen, om te beginnen in de organisatie van de Verenigde Naties voor de bestrijding van de drugshandel (UNDCP)? Is de Commissie bovendien niet van mening dat de ernst van deze feiten haar ertoe moet bewegen zo spoedig mogelijk een herziening van de internationale conventies inzake drugs voor te stellen, waardoor het mogelijk wordt alle activiteiten die verband houden met de productie van en de handel in stoffen die thans verboden zijn in een wettig kader onder te brengen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(20 september 2000)

De Commissie was niet op de hoogte van de feiten waarnaar het geachte parlementslid verwijst.

De hoge illegale opbrengsten in de drugshandel liggen aan de oorsprong van de band die er bestaat tussen de financiering van gewapende conflicten en drugs. In dit opzicht herinnert de Commissie eraan dat de EU-strategie het gebruik van onwettige handelswijzen verbiedt.

In het kader van haar bevoegdheden zet de Commissie zich in voor de strijd tegen illegale drugsgerelateerde activiteiten, zowel in de Unie als op het internationale toneel, of het nu gaat om de productie, de verwerking of verschillende vormen van drugshandel.

De Commissie is van mening dat zij de genoemde feiten bij de bevoegde internationale instanties niet aan de kaak kan stellen, omdat zij er geen kennis van heeft. Op het internationale vlak en in samenwerking met andere partners, zoals met de Verenigde Staten, treedt zij evenwel krachtadig op tegen de internationale criminaliteit. Voorts is het zo dat zij geen herziening van de internationale verdragen inzake verdovende middelen kan voorstellen op basis van feiten waarvan zij niet rechtstreeks kennis heeft.

(2001/C 89 E/209)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2350/00
van Véronique Mathieu (EDD) aan de Commissie

(13 juli 2000)

Betreft: Communautair bosbouwbeleid

De doelstellingen die door de Commissie in 1988 in haar mededeling COM(88) 255⁽¹⁾ over communautaire strategie en maatregelen in de bosbouwsector vastgelegd zijn, omvatten ook de recreatieve betekenis van het bos.

1. Kan de Commissie nader omschrijven wat zij onder de recreatieve functie van het bos verstaat?
2. Kan de Commissie mededelen welke initiatieven voor de versterking van de recreatieve aspecten van het bos reeds genomen zijn?

(¹) PB C 312 van 7.12.1988, blz. 1.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 september 2000)

Met de „recreatieve functie van het bos” worden alle voorzieningen bedoeld die erop gericht zijn ontspanningsmogelijkheden voor het publiek te bieden. De aard van deze voorzieningen hangt samen met het beeld dat de stadsbevolking van de natuur heeft en dat vaak tot activiteiten leidt die schadelijk kunnen zijn voor andere functies van het bos, met name de ecologische en de economische functie. Bovendien zijn de verschillende recreatievormen niet altijd met elkaar te verenigen (wandelen, fietsen, paardrijden, jagen). Eigenaars en beheerders van bossen moeten erop toezien dat het beheer en het gebruik van de bossen zoveel mogelijk op alle functies van het bos zijn afgestemd.

Om de recreatieve functie van de bossen te bevorderen kunnen door de overheid of door particuliere eigenaars naar gelang van de plaatselijke omstandigheden uiteenlopende initiatieven worden genomen, die onder meer betrekking kunnen hebben op de toegankelijkheid van het bos, de beschikbare voorzieningen en de samenstelling van het bosbestand.

Overeenkomstig artikel 30 van Verordening (EG) nr. 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandsontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) (¹) kan de Gemeenschap deelnemen aan de financiering van investeringen in bossen, die erop gericht zijn de economische, ecologische of maatschappelijke waarde van die bossen te vergroten.

(¹) PB L 160 van 26.6.1999.

(2001/C 89 E/210)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2351/00 van William Abitbol (UEN) aan de Commissie

(13 juli 2000)

Betreft: Machtsovername van het Europees Investeringsfonds door de Europese Investeringsbank

Na op 5 juni 2000 de goedkeuring van haar raad van gouverneurs ontvangen te hebben, heeft de Europese Investeringsbank op 19 juni, door het verwerven van de nodige meerderheid in de aandelen, de macht in het Europees Investeringsfonds overgenomen.

Door een handige manoeuvre die de bezitsverhoudingen binnen het fonds wijzigt, is de EIB er onder de dekmantel van een beleidsrationalisering in geslaagd een aanzienlijk en voldoende deel van de kleine aandeelhouders aan de kant te zetten, ondanks de tegenstand van de Franse banken, die alleen stonden in hun strijd waarin nochtans het belang van alle Europese banken met kleinere klanten en van het midden- en kleinbedrijf zelf op het spel stonden.

Op de operatie zelf wil ik niet terugkomen, hoewel daar genoeg over te zeggen zou zijn. Van onmiddellijker belang zijn de directe gevolgen: het blokkeren van de werkelijke werkzaamheden van het fonds ten gunste van het midden- en kleinbedrijf en de opschorting van de lopende contracten.

Erger nog: niet alleen ontbreekt het dit fonds nieuwe stijl, dat om zo te zeggen aan de EIB horig is geworden, aan een operationele structuur, maar ook zou het, doordat de vroegere statuten die het mogelijk maakten de werkzaamheden van het fonds tot het Europese midden- en kleinbedrijf te beperken buiten werking zijn gesteld, mogelijk zijn dat andere instellingen dan banken die niet in Europa gevestigd zijn grote sommen ontvangen die, tot bewijs van het tegendeel, door de Europese belastingbetaler worden betaald.

Bij dergelijke vooruitzichten vreest het Europese midden- en kleinbedrijf terecht dat de toegang tot financieringsfaciliteiten nog moeilijker zal worden. Men kan zich dan ook afvragen of de EIB, die het voortaan alleen voor het zeggen heeft, werkelijk van zins is van de hulp aan het Europees midden- en kleinbedrijf door middel van het fonds haar eerste prioriteit te maken.

Kan de Commissie derhalve het Parlement mededelen welke rol zij als tweede aandeelhouder van het fonds denkt te spelen, om van de EIB te eisen dat zij duidelijk maakt welke doelstellingen zij prioritair aan het fonds toekent en dat zij met name waarborgen geeft voor de duurzaamheid en de kwaliteit van haar verrichtingen voor het Europese midden- en kleinbedrijf bij projecten die op het grondgebied van de Unie uitgevoerd worden?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(4 oktober 2000)

Overeenkomstig de herziene statuten van het Europees Investeringsfonds (EIF), die tijdens de algemene vergadering van 19 juni 2000 door de aandeelhouders werden goedgekeurd, zal het fonds een tripartiete aandeelhoudersstructuur blijven behouden, bestaande uit de Europese Investeringsbank (EIB), de Commissie en een groep van banken („financiële instellingen”). Dit was een gemeenschappelijke doelstelling van de EIB, de Commissie en de financiële instellingen.

Als onderdeel van het algemene hervormingsvoorstel bood de EIB de financiële instellingen een pakket aan waardoor zij konden kiezen aandeelhouders van het EIF te blijven of aan de EIB te verkopen wanneer zij, om hen toe te rekenen redenen, niet wensten deel te nemen aan het vernieuwde EIF.

Het hoofddoel van de hervorming is het midden- en kleinbedrijf (MKB) binnen de Gemeenschap blijvend doeltreffende steun te garanderen door het EIF binnen de EIB-groep te versterken en de risicokapitaalactiviteiten van de beide instellingen bij het EIF te concentreren, waardoor meer duidelijkheid over hun respectieve rollen wordt gecreëerd, overlappingsen verder weggewerkt, synergieën worden benut en de impact ten behoeve van het MKB wordt gemaximaliseerd⁽¹⁾. De EIB heeft er steeds de nadruk op gelegd dat dit de voornaamste redenen waren om met de hervorming van het EIF te beginnen.

Deze hervorming, waarmee door de Ecofin-Raad werd ingestemd en die door de Raad van Gouverneurs van de EIB werd goedgekeurd, is het gevolg van een verzoek van de Europese Raad aan de financiële instellingen van de Gemeenschap om hun inspanningen ter bevordering van risicokapitaal voor hightech-bedrijven en bedrijven in de beginfase van hun ontwikkeling op te drijven. Daartoe zal de EIB ook het beheer van haar aanzienlijke risicokapitaalactiviteiten aan het EIF ontwikkeld.

Overeenkomstig zijn statuut heeft het EIF tot taak een bijdrage te leveren aan de communautaire doelstellingen. De huidige activiteiten van het EIF moeten in nauwe samenwerking met zijn aandeelhouders worden uitgevoerd.

De activiteiten van het EIF ter ondersteuning van het MKB (waaronder initiatieven zoals „groei en milieu” en „groei en werkgelegenheid”, die het gebruik van begrotingsmiddelen impliceren) zullen derhalve met eigen middelen en voor rekening van derden worden voortgezet. Het EIF kan als nieuwe taak ook het beheer van speciale middelen op zich nemen, voor zover dit verenigbaar is met zijn opdracht. De EIB-groep zal alle door het EIF verstrekte producten, inclusief garanties voor Trans-Europese netwerkprojecten (TENs), blijven verschaffen.

De Commissie en de financiële instellingen zullen hun invloed op de activiteiten van het EIF blijven uitoefenen via hun vertegenwoordiging in de Raad van Bewind en de Accountantscommissie van het EIF. Voorts heeft de EIB zich ertoe verbonden de belangen van de minderheidsaandeelhouders te respecteren en dezen aldus werkelijk invloed te laten uitoefenen op de strategische koers van het EIF.

⁽¹⁾ De activiteiten van het EIF, dat in 1994 werd opgericht, waren op twee gebieden van communautair belang gericht, namelijk de Trans-Europese netwerken (TENs) en het midden- en kleinbedrijf (MKB). In 1997 verzocht de Europese Raad van Amsterdam de EIB haar eigen risicokapitaalactiviteiten te ontwikkelen. In antwoord daarop voerde de EIB de zogenaamde ASAP-faciliteit in teneinde door nieuwe initiatieven ten behoeve van de infrastructuur en het MKB groei en werkgelegenheid te ondersteunen. De nieuwe activiteiten van de EIB in het kader van de ASAP-faciliteit werden snel ten uitvoer gelegd en vielen gedeeltelijk samen met de activiteiten, in het bijzonder de risicokapitaalactiviteiten, van het EIF ten behoeve van het MKB.

(2001/C 89 E/211)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2357/00
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(13 juli 2000)

Betreft: Europees verslag over de kwaliteit van het schoolonderwijs

In het Europees verslag over de kwaliteit van het schoolonderwijs van de Europese Commissie krijgt de Belgische federatie — in vergelijking met andere EU-lidstaten — slechte cijfers voor de verdraagzaamheid van jongeren tegenover buitenlanders. Voor het aanleren van vreemde talen zit de federatie zelfs bij de slechtste groep. Voor ouderparticipatie, wiskunde en natuurwetenschappen verstrekt de Europese Commissie cijfers op het niveau van de Vlaamse gemeenschap. Hier behoort de Vlaamse Gemeenschap tot de koplopers.

Vermits de Commissie voorbijgaat aan de bevoegdheidsverdeling in de Belgische federatie (onderwijs behoort ondubbelzinnig tot het takenpakket van de deelstaten), geeft haar rapport een vertekend en onjuist beeld. Voor 9 van 16 indicatoren gebruikt ze algemeen-Belgische cijfers, voor de overige indicatoren (wiskunde, natuurwetenschappen, integratie ICT in onderwijscurriculum, onderwijssysteem, ouderparticipatie, aantal leerlingen per computer en onderwijsuitgaven per leerling/student) doet ze een beroep op gegevens van de gemeenschappen. De resultaten van het rapport kunnen dus niet eenduidig worden geïnterpreteerd.

1. Erkent de Commissie dat haar methodologie (in casu het niet-uitsplitsen van gegevens naar de Vlaamse gemeenschap en de Franse gemeenschap) een vertekend en derhalve onjuist beeld geeft van de onderwijssituatie in de Belgische federatie? Zo neen, hoe verdedigt de Commissie haar methodologische keuze vermits onderwijs in de Belgische federatie ondubbelzinnig tot de bevoegdheden behoort van de Gemeenschappen?

2. Erkent de Commissie meer specifiek dat haar methodologie (in casu het niet-uitsplitsen van gegevens naar de Vlaamse gemeenschap en de Franse gemeenschap) een vertekend en derhalve onjuist beeld geeft van de houding van Vlaamse en Franstalige jongeren ten opzichte van buitenlanders? Zo neen, welke argumenten schuift de Commissie naar voren om geen uitsplitsing te maken van de gegevens over houding ten opzichte van buitenlanders?

(2001/C 89 E/212)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2358/00
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(13 juli 2000)

Betreft: Europees verslag over de kwaliteit van het schoolonderwijs

In het Europees verslag over de kwaliteit van het schoolonderwijs van de Europese Commissie krijgt de Belgische federatie — in vergelijking met andere EU-lidstaten — slechte cijfers voor de verdraagzaamheid van jongeren tegenover buitenlanders. Voor het aanleren van vreemde talen zit de federatie zelfs bij de slechtste groep. Voor ouderparticipatie, wiskunde en natuurwetenschappen verstrekt de Europese Commissie cijfers op het niveau van de Vlaamse gemeenschap. Hier behoort de Vlaamse Gemeenschap tot de koplopers.

Vermits de Commissie voorbijgaat aan de bevoegdheidsverdeling in de Belgische federatie (onderwijs behoort ondubbelzinnig tot het takenpakket van de deelstaten), geeft haar rapport een vertekend en onjuist beeld. Voor 9 van 16 indicatoren gebruikt ze algemeen-Belgische cijfers, voor de overige indicatoren (wiskunde, natuurwetenschappen, integratie ICT in onderwijscurriculum, onderwijssysteem, ouderparticipatie, aantal leerlingen per computer en onderwijsuitgaven per leerling/student) doet ze een beroep op gegevens van de gemeenschappen. De resultaten van het rapport kunnen dus niet eenduidig worden geïnterpreteerd.

1. Erkent de Commissie meer specifiek dat haar methodologie (in casu het niet-uitsplitsen van gegevens naar de Vlaamse gemeenschap en de Franse gemeenschap) een vertekend en derhalve onjuist beeld geeft van de talenkennis van Vlaamse en Franstalige jongeren? Zo neen, welke argumenten schuift de Commissie naar voren om geen uitsplitsing te maken van de gegevens over talenkennis?

2. Zal de Commissie — gezien de bevoegdheidsverdeling in de Belgische federatie — voortaan gebruik maken van een uitsplitsing naar Vlaamse en Franse gemeenschap? Zo neen, waarom weigert de Commissie rekening te houden met de bevoegdheidsverdeling in de Belgische federatie en haar onderwijsgegevens uit te splitsen?

**Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Reding namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2357/00 en E-2358/00**

(11 september 2000)

De voor de opstelling van dit verslag toegepaste methodologie in termen van presentatie van de gegevens voor België was gebaseerd op de volgende beginselen. Als zowel voor de Franse als de Vlaamse gemeenschap kwalitatieve gegevens bestaan, worden beide stellen gegevens gepresenteerd in situaties waarin deze gegevens verschillen. Als de gegevens echter identiek zijn, worden zij alleen onder de hoofding België gepresenteerd. Dat was het geval voor de Eurydice-gegevens.

Als sommige gegevens niet beschikbaar waren, werden alleen de beschikbare gegevens gepresenteerd. Dat is het geval voor de bronnen van de IEA (International association for the evaluation of educational achievement), als deze onafhankelijke internationale organisatie wereldwijde enquêtes uitvoert op grond van de financiële bijdragen van de landen die zich akkoord hebben verklaard om aan de enquêtes deel te nemen. Daarom worden in de indicatoren van een IEA-bron alleen die landen gepresenteerd welke aan de enquête hebben deelgenomen.

Wanneer de gegevens afkomstig zijn van een Eurostat-bron, bestaat de door Eurostat gevolgde aanpak er over het algemeen in statistieken op het niveau van de lidstaten te presenteren. Deze aanpak wordt in het verslag weerspiegeld.

(2001/C 89 E/213)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2360/00
van Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) aan de Commissie**

(7 juli 2000)

Betreft: Ophanden zijnde opheffing van de Nederlandse Filmkeuring (NKF)

1. Is de Commissie op de hoogte van het voornemen van de Nederlandse overheid om de (nieuw) bij wet ingestelde Nederlandse Filmkeuring op te heffen en te vervangen door een systeem van zelfregulering door de branche?
2. Wat is het standpunt van de Commissie daarover, mede in het licht van de vele maatregelen die zij neemt met betrekking tot de bescherming van minderjarigen en de waardigheid van de mens in relatie tot de nieuwe media?
3. Hoe verklaart de Commissie de kennelijke tegenstrijdigheid tussen enerzijds de opheffing van een onafhankelijke classificatiecommissie zoals de Nederlandse Filmkeuring en de Europese promotie van beschermingsmaatregelen op het gebied van de nieuwe media?
4. Op welke wijze denkt de Commissie de kennis en ervaring van de Nederlandse Filmkeuring voor de toekomst te behouden en welke rol ziet de Commissie hierbij voor zichzelf weggelegd?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(19 september 2000)

1. De Commissie is op de hoogte van het voornemen van de Nederlandse overheid om een nieuw classificatiesysteem voor audiovisuele media in Nederland in te stellen. Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel en gelet op de culturele verschillen tussen lidstaten en regio's is de instelling van dergelijke systemen in eerste instantie een verantwoordelijkheid van de lidstaten.

De Commissie heeft begrepen dat de Nederlandse overheid een wettelijk kader voor een systeem van zelfregulering voor audiovisuele media in Nederland heeft voorgesteld, en tevens de oprichting van het Nederlands Instituut voor de Classificatie van Audiovisuele Media (NICAM) financieel heeft ondersteund. In het NICAM zijn de Nederlandse publieke en commerciële omroepen, film- en videoproducenten, videotheken, de detailhandel en distributeurs van computerspelletjes vertegenwoordigd. De Commissie heeft vernomen dat er daarnaast een plan bestaat om ook internetproviders voor het NICAM uit te nodigen. Een nieuwe Nederlandse Mediawet voorziet in de opheffing van de Nederlandse Filmkeuring, maar het is de bedoeling dat de daar verzamelde kennis en ervaring middels de overheveling naar het NICAM behouden blijft.

2. De aanbeveling van de Raad van 24 september 1998 betreffende de ontwikkeling van de concurrentiepositie van de Europese industrie van audiovisuele en informatiediensten door de bevordering van nationale kaders teneinde een vergelijkbaar en doeltreffend niveau van bescherming van minderjarigen en de menselijke waardigheid te bereiken (98/560/EG)⁽¹⁾ roept de lidstaten op nationale systemen voor zelfregulering in de industrie van audiovisuele en informatiediensten in te stellen. De benadering van de Nederlandse overheid lijkt volledig te sporen met de tekst van de aanbeveling.

Kinderen gebruiken audiovisuele media vandaag de dag op velerlei manieren. Ze gaan naar de film, kijken televisie en video's, ze spelen computerspelletjes en ze surfen op internet. Er lijkt geen reden te zijn waarom elk medium dat gebruikt wordt voor het doorgeven van een audiovisuele inhoud (vaak dezelfde inhoud) een eigen classificatiesysteem zou moeten hebben. Dat is voor ouders zelfs uiterst verwarrend. Een samenhangende aanpak van de classificatie van audiovisuele media is daarom een welkome ontwikkeling.

3. De Commissie ziet hierin geen tegenstrijdigheid aangezien de Nederlandse overheid niet alleen kiest voor opheffing van de Nederlandse Filmkeuring, maar deze vervangt door een systeem en een instituut voor alle audiovisuele media. Het NICAM heeft verklaard gebruik te willen maken van de kennis en ervaring van de Nederlandse Filmkeuring, wanneer deze wordt opgeheven.

4. Zoals reeds vermeld, zijn systemen voor de classificatie van audiovisuele media en voor het beschermen van minderjarigen tegen schadelijke audiovisuele inhoud in eerste instantie een verantwoordelijkheid van de lidstaten. De Commissie is evenwel van mening dat een coherente aanpak van de classificatie van audiovisuele media (film, televisie; videospelletjes, internet) voor ouders overzichtelijker zou zijn en tot een hoger beschermingsniveau van minderjarigen zou leiden. De classificatiecommissies in de lidstaten beschikken over bijna een eeuw aan ervaring in het beoordelen en classificeren van audiovisueel materiaal en hun participatie bij een dergelijke aanpak lijkt dan ook van essentieel belang.

⁽¹⁾ PB L 270 van 7.10.1998.

(2001/C 89 E/214)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2375/00
van Dana Scallon (PPE-DE) aan de Commissie

(13 juli 2000)

Betreft: Europees Centrum voor de journalistiek

Het Europees Centrum voor de journalistiek is de enige pan-Europese School voor de journalistiek en staat in alle Europese landen bekend als een uitstekend en belangrijk centrum voor de journalistiek.

Het centrum begon oorspronkelijk met een budget van 450 000 € van de Commissie, wat neerkwam op 90 % van de financiering van het centrum. In 1999 werd met deze zelfde subsidie van de Commissie 26 % van de financiering van het centrum gedekt. Deze forse stijging van de middelen uit de particuliere sector en van andere investeerders, parallel aan de toename van door het centrum aangeboden projecten en programma's, getuigen van een succesvol initiatief en laten zien dat de middelen van de Commissie goed werden geïnvesteerd en een levensvatbaar en krachtig initiatief blijven steunen.

Vorig jaar kreeg het centrum bericht dat de Commissie de subsidie aan het centrum vanaf 2001 zal intrekken, maar dat het centrum voor het soort projecten dat het thans aanbiedt rechtstreekse financiering kan aanvragen.

Het centrum verwelkomde dit besluit, omdat het van mening was dat het met succes kon wedijveren om subsidiegelden. Vanwege het aftreden van de vorige Commissie en de daaropvolgende hervorming verkeert het centrum nu in het ongewisse over de definitieve beleidsbeslissingen op dit terrein. Als er niets wordt gedaan, krijgt het centrum vanaf december geen subsidie meer en heeft het nog niet de gelegenheid gehad offertes in te zenden voor opdrachten om te voorzien in de middelen die verloren zullen gaan. Het vooruitzicht om 25% van zijn inkomsten te verliezen zonder de kans om in de plaats daarvan een inschrijving te winnen, maakt projectvoorstellen, budgettering en management onmogelijk.

Kan de Commissie mededelen welke begrotingslijnen en aanbestedingen voor projecten deze kredietlijn voor het Europees Centrum voor de journalistiek zullen kunnen vervangen?

Kan de Commissie mededelen wanneer deze begrotingslijnen bekend zullen worden gemaakt en welk tijdschema er zal komen voor het aanvragen en toekennen van subsidies?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(26 september 2000)

Sinds zijn oprichting in 1994 heeft het Europees centrum voor de journalistiek in Maastricht zeer belangrijke opleidingsactiviteiten voor journalisten uit alle lidstaten en de kandidaat-landen van Midden- en Oost-Europa ontwikkeld. De Commissie is zich bewust van het belang van deze activiteiten en heeft het Centrum vanaf het begin ondersteund.

Wat de financiering in het verleden betreft, vergist de geachte afgevaardigde zich op twee punten.

De Commissie gaf een jaarlijkse subsidie van 500 000 € in de jaren 1992 tot 1998 en daarna 450 000 € in 1999. Voor dit jaar zal het bedrag opnieuw circa 450 000 € belopen.

Ten tweede stelde de Commissie de raad van bestuur van het Europees Centrum voor de journalistiek reeds in november 1998 ervan in kennis dat de algemene subsidie eind 2000 zou worden stopgezet. Dit besluit werd in een vroeg stadium meegedeeld om het Centrum voldoende tijd te geven om zich aan te passen en naar nieuwe initiatieven en mogelijkheden te zoeken.

Het Europees Centrum voor de journalistiek kan zich aanmelden voor alle door de Commissie gepubliceerde oproepen tot het indienen van voorstellen, zoals de oproep tot het indienen van projecten, georganiseerd door verenigingen en bonden van Europees belang (begrotingslijn A-3024) en de oproep tot het indienen van voorstellen: steun voor informatiecampagnes georganiseerd door niet-gouvernementele organisaties (begrotingslijn B3-300). Informatie over algemene voorwaarden en tijdschema's is te vinden in het Publicatieblad en op de Europa-server.

(2001/C 89 E/215)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2380/00 van Olivier Dupuis (TDI) aan de Commissie

(13 juli 2000)

Betreft: Kwaliteitsbewaking XTC-pillen

De Franse minister Jack Lang heeft voorgesteld dat op evenementen en bijeenkomsten van jongeren waarop, naar wordt vermoed, op grote schaal XTC zal worden gebruikt, een hulpteam aanwezig zou zijn dat door middel van analyses controleert of de pillen „veilig” zijn en pillen die met hoog toxische stoffen vermengd zijn onderschept om te vermijden dat gebruikers op zulke evenementen gevaar — in sommige gevallen zelfs levensgevaar — lopen.

Hoe denkt de Commissie principieel over dit voorstel? Welke maatregelen ter bescherming van de consument zijn volgens de Commissie mogelijk op basis van het beginsel dat elke verbruiker recht heeft op correcte informatie? Meent de Commissie niet dat uitgerend het strafbaar maken van het verbruik van sommige stoffen de productie en de handel ervan in de illegale sfeer doet belanden waardoor slechte waar op de markt geraakt? Meent de Commissie niet dat het uitsluiten van een hele groep stoffen van de basiskwaliteitsnormen moeilijk te verzoenen valt met de verantwoordelijkheid die de Gemeenschap heeft vastgelegd in artikel 153 betreffende de bescherming van de gezondheid van de consument?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(26 september 2000)*

Ten eerste zij erop gewezen dat „veiligheidstests” voor „ecstasy” en soortgelijke illegale drugs onder de bevoegdheid van de lidstaten vallen en dat de Commissie niet betrokken is bij de uitvoering van dergelijke maatregelen. De verwijzing naar artikel 153 (ex artikel 129a) van het EG-Verdrag is niet van toepassing omdat dit artikel niet bedoeld is voor illegale stoffen.

Het communautair actieplan inzake drugsbestrijding (2000-2004)⁽¹⁾ moedigt de lidstaten en de Commissie ertoe aan een innovatieve aanpak van de preventie van het misbruik van synthetische drugs te ontwikkelen, rekening houdend met de specifieke kenmerken van gebruikers van synthetische drugs. Het ter plekke testen van „ecstasy” kan deel uitmaken van deze preventieve aanpak, op voorwaarde dat het door de wetgeving van de lidstaten wordt toegestaan.

Overeenkomstig het ontwerp-jaarverslag 2000 over de stand van het drugsprobleem in de Gemeenschap, opgesteld door het Europees waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving (EWDD) vindt het ter plekke testen van pillen in verschillende vormen plaats in Duitsland, Frankrijk, Nederland en Oostenrijk. In sommige lidstaten vindt het testen van pillen plaats in een legale „grijze zone”, aangezien het verzamelen, analyseren en opslaan van illegale drugs, zelfs voor testdoeleinden, een overtreding van de wet is. Anderzijds heeft een Berlijnse rechtbank bepaald dat het hanteren van narcotica tijdens een drugstest niet strafbaar was en in Oostenrijk wordt het testen van pillen uitgevoerd in het kader van een onderzoekproject. In Nederland zijn criteria voor goede testpraktijken ontwikkeld, waarbij een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen monitoring en schadebeperking.

Het EWDD heeft een studie in opdracht gegeven naar het ter plekke testen van pillen in de Gemeenschap. Dit onderzoek zal een inventaris opmaken van de bestaande programma's voor het ter plekke testen van pillen en de doelstellingen, doelgroepen, methoden en risico's daarvan onderzoeken. Het uiteindelijke doel van de projecten is na te gaan hoe preventie- en schadebeperkingsmaatregelen met het testen van pillen kunnen worden gecombineerd. De resultaten van de studie worden in het najaar verwacht.

⁽¹⁾ COM(1999) 239 def.

(2001/C 89 E/216)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2389/00**van Pedro Marset Campos (GUE/NGL) aan de Commissie***(7 juli 2000)*

Betreft: Aanvang werkzaamheden aan een zuiveringsinstallatie in Ulea (Murcia-Spanje)

De toestand in Ulea is zorgwekkend zoals blijkt uit de recente onrust in deze streek omdat de regionale regering en het gemeentebestuur volharden in hun plannen voor de bouw van een zuiveringsinstallatie met Europese subsidies ondanks het verzet van de burgers en hoewel de door de Commissie gehanteerde criteria hiertegen pleiten. De Commissie heeft aanwijzingen van mogelijke onregelmatigheden en is daardoor tegen deze installatie.

Aangezien deze installatie in strijd is met de Europese normen en richtlijnen op milieugebied luidt de vraag of de Commissie niet vindt dat er met spoed besluiten moeten worden genomen en dat er concrete actie moet worden ondernomen bij de Spaanse autoriteiten om een eind te maken aan deze toestand waarbij het met de toepassing van de regels niet erg nauw wordt genomen.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(7 september 2000)*

De door het geachte parlementslid genoemde feiten zijn de Commissie niet bekend.

Tot dusver heeft de Commissie namelijk met betrekking tot het door het geachte parlementslid vermelde project geen enkele klacht ontvangen wegens het niet-naleven van de communautaire richtlijnen.

Bijgevolg kan de Commissie, in het licht van de verstrekte informatie, in het onderhavige geval geen schending van het Gemeenschapsrecht constateren.

(2001/C 89 E/217)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2408/00
van John Cushnahan (PPE-DE) aan de Commissie

(18 juli 2000)

Betreft: Valutaspeculatie

Is de Commissie bereid initiatieven te ontplooiën teneinde een wereldwijd samenwerkingsverband van regeringen tot stand te brengen met het doel een einde te maken aan valutaspeculatie?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(20 september 2000)

Het vrij verkeer van kapitaal is in beginsel vastgelegd in het EG-Verdrag waarvan de Commissie de hoedster is. De Commissie heeft, in het kader van de evaluatie van de gevolgen van de globalisering van de financiële markten voor de financiële sector in de lidstaten, samen met andere internationale organisaties nagegaan of de invoering van controles op het kapitaalverkeer om speculatie te beperken, aangewezen is.

Het vrij verkeer van kapitaal draagt bij tot een efficiënte toewijzing van de middelen in de wereldeconomie waardoor de internationale investeringen zo rendabel mogelijk worden. Op die manier leiden de geliberaliseerde kapitaalstromen tot een hoger niveau van economische groei en een betere spreiding van de groei in de gehele wereld. Wanneer maatregelen worden genomen om kapitaalbewegingen te beperken dient met deze belangrijke overwegingen ook rekening te worden gehouden. Bovendien is de omvang van de internationale kapitaalstromen in de afgelopen twintig 20 jaar enorm toegenomen waardoor het moeilijk is een onderscheid te maken tussen stromen die kunnen worden beschouwd als zuiver speculatief en die welke verband houden met investeringen en handel. Hoewel speculatieve stromen gemakkelijk kunnen worden geïdentificeerd, blijkt uit de ervaring dat kapitaalcontroles op middellange termijn zelden doeltreffend zijn aangezien de investeerders toch de middelen vinden om deze te omzeilen.

Op grond van deze overwegingen mogen pogingen om opnieuw kapitaalcontroles in te voeren (of andere maatregelen die het vrij verkeer van kapitaal belemmeren), niet worden ondersteund.

(2001/C 89 E/218)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2409/00
van John Cushnahan (PPE-DE) aan de Commissie

(18 juli 2000)

Betreft: Amerikaanse gehandicaptenwet

Is het de Commissie bekend dat de rechters in de Verenigde Staten krachtens de gehandicaptenwet rekening moeten houden met de handicap van een persoon wanneer zij vonnis wijzen? Zijn er lidstaten met gelijksoortige wetgeving? Is de Commissie bereid een voorstel te doen om alle lidstaten aan te moedigen een maatregel zoals de „Amerikaanse gehandicaptenwet” in hun nationale wetgeving op te nemen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(25 september 2000)

De Commissie is niet op de hoogte van specifieke bepalingen die in de Verenigde Staten zouden gelden en die rechters ten aanzien van gehandicapten bepaalde verplichtingen zouden opleggen. Ze heeft evenmin weet van soortgelijke maatregelen in de lidstaten. De Commissie is niet van plan voorstellen in die zin in te dienen.

(2001/C 89 E/219)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2415/00
van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(18 juli 2000)

Betreft: Noodzaak van wetgeving voor de uitwisseling tussen de lidstaten van patiënten die op wachtlijsten staan — situatie in Spanje

In Spanje heeft zich onlangs een ernstig probleem op het gebied van de gezondheid voorgedaan, omdat verschillende personen zijn gestorven die niet in de openbare ziekenhuizen konden worden geopereerd aangezien er sprake was van lange wachtlijsten — zowel voor de operatiezaal als voor bezoeken van specialisten en diagnostische tests. De situatie is in het hele land tamelijk ernstig. Zo moet men in de autonome regio Valencia anderhalf jaar wachten op het maken van een echocardiogram, terwijl het gebrek aan bedden voor chronische of ongeneeslijk zieke patiënten op 3 200 wordt geschat.

Deze situatie is niet alleen ontoelaatbaar, maar ook duidelijk in strijd met artikel 152 van het Verdrag dat uitgaat van een hoog niveau van bescherming van de menselijke gezondheid.

In dit verband wordt verwezen naar:

- de resolutie van de Raad van 18 november 1999 waarin de lidstaten en de communautaire instellingen wordt verzocht de bescherming van de gezondheid bij alle beleidsvormen en acties van de Gemeenschap te waarborgen;
- de resolutie van de Raad van 8 juni 1999 waarin erop wordt gewezen dat het nieuwe communautaire programma op het gebied van de gezondheid de samenwerking tussen de lidstaten moet bevorderen en steunen;
- de conclusies van het Foro Sanitatis van medische beroepen, dat op 30 juni 2000 in Barcelona werd gehouden, waarin de EU wordt verzocht de uitwisseling van patiënten op wachtlijsten te regelen;
- de uiteenzetting van commissaris Byrne voor het Europees Parlement op 16 juni 2000 waarin hij toezegde via het nieuwe actieprogramma op het gebied van de gezondheid een hoog niveau van bescherming van de gezondheid te waarborgen en de lidstaten ter verantwoording te roepen, ook als de gezondheidszorg aan regionale of lokale regeringen is gedelegeerd.

Welke maatregelen denkt de Commissie in verband met het ernstige probleem van de wachtlijsten in Spanje te nemen ter waarborging van artikel 152 van het Verdrag?

In welke van de drie grote actielijnen van het gezondheidsprogramma zijn maatregelen voorzien om deze tekortkoming van het gezondheidsstelsel te verhelpen die het leven in gevaar brengt van burgers die op een behandeling wachten?

Is de Commissie bereid wetgevingsmaatregelen te nemen om de uitwisseling tussen de lidstaten te regelen van patiënten die op wachtlijsten staan?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 september 2000)

De Commissie is zich bewust van het probleem van wachtlijsten voor patiënten in verschillende lidstaten.

Heel wat factoren, zoals stijgende kosten, demografische trends, nieuwe en dure medische technologie en gestegen verwachtingen van het publiek dragen tot dit probleem bij. Het zijn evenwel de lidstaten die dit probleem moeten aanpakken als onderdeel van hun verantwoordelijkheid voor de organisatie en verstrekking van gezondheidsdiensten en geneeskundige verzorging.

De Gemeenschap kan de lidstaten wel helpen hun gezondheidszorg te verbeteren en een hoog niveau van gezondheidsbescherming te verzekeren. Daartoe heeft de Commissie een voorstel voor een besluit van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautair actieprogramma op het gebied van de volksgezondheid (2001-2006)⁽¹⁾ ingediend, dat acties omvat zoals het ontwikkelen en toepassen van een communautair netwerk voor monitoring, analyse en advisering met betrekking tot klinische richtsnoeren, alsmede kwaliteitsvraagstukken en goede praktijken voor interventies in de gezondheidszorg; het opstellen van evaluaties, adviezen en richtsnoeren met betrekking tot gezondheidstechnologieën, gezondheidsinterventies, alsmede kwaliteitsvraagstukken en goede praktijken; en het opsporen van essentiële informatie over de gezondheid en de gezondheidszorg, onder meer over de toegang daartoe en de rechten daarop.

Dit voorstel wordt momenteel door de Raad en het Parlement besproken.

Artikel 152 (ex artikel 129) van het EG-Verdrag geeft de Gemeenschap duidelijk geen enkel mandaat om wetgeving voor te stellen met betrekking tot de organisatie en verstrekking van gezondheidsdiensten en geneeskundige verzorging, en sluit uitdrukkelijk maatregelen uit die de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten beogen (met uitzondering van maatregelen op veterinair en fytosanitair gebied en maatregelen met betrekking tot de kwaliteit en de veiligheid van organen en stoffen van menselijke oorsprong, bloed en bloedderivaten).

⁽¹⁾ COM(2000) 285 def. van 16.5.2000.

(2001/C 89 E/220)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2450/00
van William Newton Dunn (PPE-DE) aan de Commissie

(11 juli 2000)

Betreft: Steun aan Britse varkensboeren

Hoe is de stand van zaken naar aanleiding van het verzoek van de Britse regering om toestemming voor buitengewone steun aan Britse varkensboeren die zwaar te lijden hebben van de BSE-crisis?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 september 2000)

De geachte afgevaardigde bedoelt waarschijnlijk de steunmaatregel met de benaming „Regeling voor de herstructurering van de varkenshouderij 2000” („Pig Industry Restructuring Scheme 2000”), waarvan de Commissie per brief van 30 maart 2000 in kennis is gesteld. Er moet evenwel op worden gewezen dat noch in de toelichting, noch elders in de tekst van deze kennisgeving naar bovine spongiforme encefalopathie (BSE) wordt verwezen.

Er hebben inderdaad bilaterale besprekingen en een briefwisseling met de Britse autoriteiten plaatsgevonden; bepaalde details van het steunprogramma worden evenwel nog onderzocht. De Commissie kan dan ook nog geen bijzonderheden over de resultaten van het onderzoek meedelen.

Het onderzoek naar de verenigbaarheid van deze steunmaatregel met de artikelen 87-89 (ex-artikelen 92-94) van het EG-Verdrag wordt uitgevoerd volgens de procedures die zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr.659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 (nu artikel 88) van het EG-Verdrag⁽¹⁾. De geachte afgevaardigde zal, overeenkomstig artikel 20, lid 3, van die verordening, in kennis worden gesteld van de beschikking van de Commissie in verband met deze steunmaatregel.

⁽¹⁾ PB L 83 van 27.3.1999.

(2001/C 89 E/221)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2451/00
van Roberto Bigliardo (TDI) aan de Commissie

(11 juli 2000)

Betreft: Bouw van een warmtekrachtcentrale in de gemeente Acerra (Napels)

De voorzitter van de regionale raad van Campanië heeft bij besluit nr. 161 van 26 juni 2000 besloten een warmtekrachtcentrale te plaatsen in het gebied ASI van de gemeente Acerra en het begin van de werkzaamheden vastgesteld op 7 juni 2000, ondanks dat de gemeenteraad van genoemde stad herhaaldelijk met algemene stemmen blijkt had gegeven tegen de aanleg van een dergelijke installatie te zijn.

Op het grondgebied van Acerra bevinden zich reeds fabrieken die uiterst schadelijke gevolgen voor het milieu hebben, zoals Montefibre, en de inwoners zijn zeer bezorgd over het feit dat er zich ook in het omliggende gebied, van Casalnuovo tot Caivano, industriële verbrandingsinstallaties en andere installaties van twijfelachtige ecologische kwaliteit bevinden. Bovendien is het grondgebied van Acerra volgens aldaar verricht onderzoek een risicogebied op het vlak van de sterfgevallen ten gevolge van kanker.

Kan de Commissie meedelen of zij op de hoogte is van dit funeste besluit van de regio Campanië, of zij bij de regionale raad van Campanië stappen wil ondernemen, in de eerste plaats om een bevoegdheidsconflict te voorkomen met de gemeente Acerra die volkomen het recht heeft zich te verzetten tegen keuzen van boven zonder passende criteria, en vooral of zij de regionale raad wil verzoeken een conferentie van de diensten bijeen te roepen ter voorkoming van problemen van openbare orde die de opgelopen spanning tussen de burgers zou kunnen veroorzaken?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(7 september 2000)

De Commissie is verantwoordelijk voor de correcte toepassing van het Gemeenschapsrecht in alle lidstaten. Artikel 211 (ex artikel 155) van het EG-Verdrag bepaalt: „Teneinde de werking en de ontwikkeling van de gemeenschappelijke markt te verzekeren ziet de Commissie toe op de toepassing zowel van de bepalingen van dit Verdrag als van de bepalingen welke de instellingen krachtens dit Verdrag vaststellen ...” Artikel 226 (ex artikel 169) van het EG-Verdrag bepaalt: „Indien de Commissie van oordeel is dat een lidstaat een van de krachtens dit Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, brengt zij dienaangaande een met redenen omkleed advies uit, na deze staat in de gelegenheid te hebben gesteld zijn opmerkingen te maken. Indien de betrokken staat dit advies niet binnen de door de Commissie vastgestelde termijn opvolgt, kan de Commissie de zaak aanhangig maken bij het Hof van Justitie.”

Interne machtsconflicten tussen diverse Italiaanse overheidsinstanties vallen niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap. Op communautair niveau is uitsluitend van belang dat het Gemeenschapsrecht correct wordt toegepast.

In het onderhavige geval vormen de communautaire richtlijnen over milieueffectbeoordeling (Richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽¹⁾) en Richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997 ⁽²⁾, tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG het desbetreffende Gemeenschapsrecht. De Commissie zou haar oordeel over de situatie baseren op deze rechtsgrondslag.

Op basis van de door het geachte parlementslid verstrekte informatie kan echter momenteel, mede gezien het ontbreken van redenen voor een klacht over de toepassing van het Gemeenschapsrecht, geen inbreuk op de bovenvermelde richtlijnen worden vastgesteld.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2001/C 89 E/222)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2459/00 van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Commissie

(24 juli 2000)

Betreft: Innemen van paspoorten van verdachte voetbalhooligans door de Duitse autoriteiten

Is de Commissie van mening dat het innemen van de paspoorten van ca. vijfhonderd verdachte voetbalhooligans door de Duitse autoriteiten onmiddellijk voorafgaande aan het voetbaltoernooi Euro 2000 verenigbaar was met de Europese Verdragen?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(22 september 2000)

De maatregelen die door de lidstaten uit hoofde van de openbare orde worden genomen, moeten worden getoetst aan Richtlijn 64/221/EEG ⁽¹⁾ en aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, die de rechten waarborgen van personen die zijn onderworpen aan maatregelen tot beperking van het recht van vrij verkeer en van verblijf.

In het belang van de openbare orde en veiligheid gemaakte inbreuken op de rechten welke door het EG-Verdrag worden gegarandeerd, mogen niet verder gaan dan hetgeen ten behoeve van de bescherming van deze openbare orde en veiligheid noodzakelijk is ⁽²⁾.

Het is de taak van de nationale autoriteiten om in eerste instantie de concrete situatie te beoordelen en vervolgens, met inachtneming van het Gemeenschapsrecht, passende maatregelen te nemen. De Commissie van haar kant is op grond van de informatie waarover zij beschikt en gezien de omstandigheden van mening dat de door het geachte parlementslid genoemde maatregelen lijken te beantwoorden aan het beoogde doel, het persoonlijke gedrag van de herriescoppers viseren, uitvoerig zijn gemotiveerd en slechts gedurende beperkte tijd gelden.

⁽¹⁾ Richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid (PB 56 van 4.4.1964).

⁽²⁾ Zie Zaak 36/75 Rutili, Jurispr. (1975) II-1219.

(2001/C 89 E/223)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2471/00

**van Antonio Tajani (PPE-DE), Mario Mantovani (PPE-DE),
Raffaele Lombardo (PPE-DE), Stefano Zappalà (PPE-DE), Guido Viceconte (PPE-DE)
en Francesco Fiori (PPE-DE) aan de Commissie**

(24 juli 2000)

Betreft: Het ontbreken van passende voorzieningen voor gehandicapten in het Feyenoord-stadion in Rotterdam

Tijdens de finale van het Europese kampioenschap voetbal in het Feyenoord-stadion in Rotterdam:

- konden een aantal gehandicapten niet met hun rolstoelen het stadion binnen en moesten zij, na te zijn gefouilleerd, naar de aan hen toegewezen plaatsen worden gedragen waarbij hun rolstoelen in een ander gedeelte moesten blijven staan;
- een aantal journalisten die van het gebeuren opnames maakten, werden hiervan overhaast weerhouden door agenten, ter plaatse opgesloten en na momenten van grote spanning die ontaardden in een schermutseling tussen journalisten en agenten, pas laat op de avond vrijgelaten.

Welk standpunt denkt de Commissie in dezen in te nemen?

(2001/C 89 E/224)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2526/00

van Armando Cossutta (GUE/NGL) aan de Commissie

(2 augustus 2000)

Betreft: Discriminatie van gehandicapten in Rotterdam

Op zondag 2 juli 2000 is een groep Italiaanse gehandicapten, die in het bezit waren van geldige plaatsbewijzen, vóór de finale van het Europees kampioenschap voetbal op schandalige wijze mishandeld door personeel van het stadion en de Nederlandse politie.

In de dagen daarvoor had de groep van de stadiumleiding plaatsen in een voor rolstoelen makkelijk toegankelijke sector van het stadion toegewezen gekregen. Bij aankomst in het stadion zijn deze plaatsen echter grotendeels geweigerd. Pas na lange discussies is de begeleiders de „concessie” gedaan dat de gehandicapten naar een andere sector hoger in het stadion gedragen mochten worden die niet bereikbaar is voor rolstoelen. Bovendien moesten zij hun rolstoel met water en andere eerste levensbehoeften achterlaten bij de ingang.

1. Is de Commissie niet van mening dat dergelijke voorvallen in strijd zijn met de Verdragen en in het bijzonder artikel 13 van het EG-Verdrag, dat bepaalt dat elke vorm van discriminatie van onder meer gehandicapten verboden is?

2. Is de Commissie niet van mening dat sprake is van welbewuste discriminatie van lichamelijk gehandicapte Europese burgers, en dat bij een sportevenement van Europees belang?

3. Is de Commissie het ermee eens dat Nederland geen toestemming meer moet krijgen om evenementen van Europees belang op het gebied van sport, cultuur, kunst, enz. te organiseren, zolang niet gegarandeerd is dat alle Europese burgers ongeacht hun toestand en nationaliteit hiervan ten volle en vrijelijk kunnen genieten?

(2001/C 89 E/225)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2554/00
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(28 juli 2000)

Betreft: Bescherming van de rechten van gehandicapte burgers en de gebeurtenissen in Rotterdam

Op de avond van 2 juli heeft een groep van 140 gehandicapten, waarvan 100 aangewezen zijn op een rolstoel, vlak voor de finale van het Europese kampioenschap voetbal een voorval meegemaakt dat zij zich nog lang zullen heugen.

Al bij hun aankomst op de luchthaven van Rotterdam bleek dat hier geen voorzieningen waren om de gehandicapten van boord te laten gaan, zodat dezen een voor een naar buiten gedragen moesten worden. De ergste voorvallen vonden echter plaats in het stadion zelf. Hoewel bij het kopen van de kaartjes à raison van 510 000 lire per stuk al was aangegeven dat de gehandicapten bijzondere behoeften hadden, kregen zij daar plaatsen toegewezen op de derde ring van de tribune boven acht rijen trappen.

Het toneel van de begeleiders die de gehandicapten op hun schouders naar hun plaats brachten trok de aandacht van een opnameteam van de RAI dat aanwezig was om het sportgebeuren te filmen. De journalisten zijn vervolgens door de Nederlandse politie gemolesteerd, geslagen, gewond en tot laat in de nacht vastgehouden.

1. Is de Commissie van mening dat in de houding van de Nederlandse politie een vorm van racisme is te herkennen?
2. Vindt zij het aanvaardbaar dat een lidstaat geen enkele voorziening heeft getroffen om architectuurdrempels weg te nemen?
3. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om licht in deze zaak te brengen en te zorgen dat Nederland zo snel mogelijk een land wordt dat de rechten van gehandicapte burgers eerbiedigt?
4. Hoe staat het in Nederland met de bescherming van de rechten van de pers en de vrije nieuwsgaring?

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2471/00, E-2526/00 en E-2554/00

(5 oktober 2000)

De Commissie betreurt de incidenten tijdens de finale van het Europees kampioenschap voetbal in Rotterdam.

De Gemeenschap streeft ernaar dat mensen met een handicap volledig aan het economische, sociale en culturele leven kunnen deelnemen; zo heeft de Commissie krachtens artikel 13 van het Verdrag een aantal maatregelen voorgesteld ter bestrijding van discriminatie jegens mensen met een handicap (!).

De toegankelijkheid van gebouwen en openbare ruimten voor gehandicapten valt echter nog altijd onder de bevoegdheid van de lidstaten.

Ten slotte is de Commissie, zoals zij heeft aangegeven in haar mededeling van 12 mei 2000 „Naar een Europa zonder drempels voor mensen met een functiebeperking”⁽²⁾, van plan een reeks initiatieven te nemen om de toegankelijkheid van het openbaar vervoer en de gebouwde omgeving voor mensen met een handicap te verbeteren.

⁽¹⁾ COM(1999) 564 def.

⁽²⁾ COM(2000) 284 def.

(2001/C 89 E/226)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2492/00
van Raffaele Costa (PPE-DE) aan de Commissie

(24 juli 2000)

Betreft: De Europese financiering van de verbinding over de weg tussen Frankrijk en Piëmont

De verbinding over de weg of via autoweg tussen Zuid-Frankrijk en Zuid-Piëmont was gepland bij de trans-Europese netwerken die de Europese Unie reeds sedert jaren had moeten financieren.

Welke hindernissen belemmeren de Europese Unie bij te dragen tot de financiering van bovengenoemde verbinding?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(14 september 2000)

Het project voor een snelle wegverbinding tussen Nice (F) en Cuneo (I) is opgenomen als gepland project van gemeenschappelijk belang in de kaarten van Beschikking Nr. 1692/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 1996 betreffende communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van een transeuropees vervoersnet (TEN-V)⁽¹⁾.

Voor projecten van gemeenschappelijk belang kan, uitsluitend op voorstel van de lidstaten en na goedkeuring van het comité financiële steun TEN-V, financiële bijstand van de Gemeenschap worden ontvangen ten belope van 50 % van de totale kosten voor studies en 10 % voor werkzaamheden.

In het kader van het budget TEN-V 1993 heeft de Commissie een effectstudie van deze verkeersader gefinancierd (220 000 €). Sedertdien is door geen van de twee betrokken lidstaten enig ander verzoek ingediend.

⁽¹⁾ PB L 228 van 9.9.1996.

(2001/C 89 E/227)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2496/00
van Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) aan de Commissie

(2 augustus 2000)

Betreft: Methoden voor het omzeilen van de wetgeving inzake ondernemingen die onroerend goed op basis van timesharing verkopen

Elke wet heeft zijn mazen zoals blijkt uit de situatie rond de timesharingcomplexen. Ondernemingen die op basis van timesharing onroerend goed verkopen, hebben een gedaantewisseling ondergaan en hebben zich veranderd in vakantieclubs om op deze manier de communautaire wetgeving inzake het gemeenschappelijk gebruik van voor toeristische doeleinden bestemd onroerend goed te omzeilen.

In de ogen van veel deskundigen verkopen ondernemingen die vroeger vakantiewoningen op basis van timesharing verkochten, thans vouchers voor vakantieclubs, zodat zij buiten het bereik van de communautaire wetgeving blijven, hoewel hun activiteit dezelfde is gebleven.

Op welke wijze denkt de Commissie te kunnen optreden tegen deze methode om de desbetreffende communautaire wetgeving te omzeilen, ter waarborging van de legitieme rechten van de gebruikers die voortdurend worden misleid door degenen die dit soort vakantieaccommodatie aanbieden, hetgeen een voortdurende bron is van onregelmatigheden en bedrog?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(28 september 2000)*

De Commissie is op de hoogte van het feit dat in een aantal lidstaten nieuwe producten op de markt worden gebracht die buiten het toepassingsgebied vallen van veel nationale wetgevingen voor de tenuitvoerlegging van Richtlijn 94/47/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 oktober 1994 betreffende de bescherming van de verkrijger voor wat bepaalde aspecten betreft van overeenkomsten inzake de verkrijging van een recht van deeltijds gebruik van onroerende goederen ⁽¹⁾.

De Commissie noemt deze producten in het verslag van 4 november 1999 over de toepassing van Richtlijn 94/47/EG ⁽²⁾. Dit verslag bevat een vergelijking van de verschillende benaderingswijzen in de lidstaten in verband met de tenuitvoerlegging van Richtlijn 94/47/EG en het identificeert de problemen (zoals door de geachte afgevaardigde beschreven) die particulieren nog altijd ondervinden in hun contacten met ondernemingen die onroerend goed op basis van timesharing ontwikkelen, respectievelijk verkopen.

De Commissie heeft de betrokken partijen verzocht om ten laatste op 30 april 2000 eventuele opmerkingen over het verslag te maken en eventueel te reageren op de conclusies.

De Commissie heeft 25 reacties ontvangen van consumentenorganisaties, de timesharingindustrie, juristen, universiteiten, alsmede van overheidsinstanties in acht lidstaten.

De Commissie bestudeert op dit moment elke reactie en zal te zijner tijd de mogelijkheid bieden om het debat over mogelijke aanpassingen of wijzigingen van Richtlijn 94/47/EG te heropenen.

⁽¹⁾ PB L 280 van 29.10.1994.

⁽²⁾ SEC(1999) 1795.

(2001/C 89 E/228)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2499/00**van Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) aan de Commissie***(2 augustus 2000)*

Betreft: Discriminatie wegens leeftijd bij het taalonderwijs

Om met de studie aan de officiële talenschool van Marbella in de Spaanse regio Andalusië te kunnen beginnen moet men 14 jaar zijn. Dit staat in het Publicatieblad van de regionale regering waarin 14 jaar als ideale leeftijd wordt beschouwd om met deze studie te beginnen.

Op grond van deze overweging konden 416 personen geen toegang krijgen tot een aantal cursussen die worden aangeboden door deze school waar op grond van de nieuwe voorschriften voorrang wordt verleend aan leerlingen van 14, 15 en 16 jaar.

Een dergelijk criterium betekent een duidelijke schending van de grondrechten die in de constitutionele teksten worden gegarandeerd aan alle burgers van de lidstaten, zonder dat redenen zoals de leeftijd kunnen worden aangevoerd. Is de Commissie van mening dat derhalve maatregelen moeten worden genomen om de genoemde discriminerende criteria te wijzigen en de gelijkheid te waarborgen van alle burgers die aan de genoemde school een taal willen leren, zonder dat hun leeftijd een onoverkomelijke hinderpaal kan vormen?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie*(25 september 2000)*

Overeenkomstig artikel 149 (ex artikel 126) van het EG-Verdrag ijvert de Gemeenschap voor de ontwikkeling van onderwijs van hoog gehalte, met name op het gebied van onderricht in en verspreiding van de talen van de lidstaten. De lidstaten blijven evenwel verantwoordelijk voor de inhoud van het onderwijs en de opzet van het onderwijsstelsel. De invoering van een minimumleeftijd voor de toegang tot een school voor gespecialiseerd taalonderricht, in een context waar de leerlingen ook in andere scholen toegang hebben tot taalonderricht, is een nationale bevoegdheid.

Op het gebied van het taalonderricht is de Commissie met name actief via de Lingua-acties, die specifiek gericht zijn op het onderricht in en het leren van talen. Deze acties gingen in 1989 van start en zijn later in de onderwijs- en opleidingsprogramma's Socrates en Leonardo geïntegreerd.

Eén van de doelstellingen van het witboek van de Commissie van november 1995 over onderwijs en opleiding „Onderwijzen en leren – Naar een cognitieve samenleving”⁽¹⁾ is precies het beheersen van drie talen van de Gemeenschap.

⁽¹⁾ COM(95) 590 def.

(2001/C 89 E/229)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2500/00

van Antonio Tajani (PPE-DE) en Francesco Fiori (PPE-DE) aan de Commissie

(2 augustus 2000)

Betreft: Liberalisering van de markten voor elektriciteit en aardgas

De recente gegevens van Eurostat tonen aan dat een Italiaanse doorsneefamilie en een Italiaans MKB hogere elektriciteitstarieven betalen dan in enige andere lidstaat van de Europese Unie.

1. Kan de Commissie precieze gegevens verstrekken over de toepassing door Italië van de richtlijnen betreffende de liberalisering van de markten voor elektriciteit (richtlijn 96/92/EG) en aardgas (richtlijn 98/30/EG)?
2. Volstaat het door de Italiaanse regering opgestarte liberaliseringsproces om te voldoen aan de vereisten van de communautaire richtlijnen?
3. Wat is de Commissie van plan te ondernemen opdat Italië met de liberalisering tarieven hanteert die het Europese gemiddelde benaderen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(11 september 2000)

1. De tenuitvoerlegging door Italië van Richtlijn 96/92/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit⁽¹⁾ gebeurt via het wetgevingsdecreet van 16 maart 1999 (Gazetta Ufficiale nr. 75 van 30 maart 1999). Bepaalde aanvullende maatregelen, met name betreffende de marktspelers zijn nog hangende.

De tenuitvoerlegging van Richtlijn 98/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas⁽²⁾ verloopt via wetgevingsdecreet 164 van 23 mei 2000 (Gazetta Ufficiale, nr. 142 van 20 juni 2000).

Meer gedetailleerde inlichtingen over de tenuitvoerlegging van bovengenoemde richtlijnen door Italië kan het geachte parlementslid aantreffen op de volgende internetadressen:

http://europa.eu.int/comm/energy/en/elec_single_market/implementation/index_en.html

http://europa.eu.int/en/comm/dg17/gas98_30.pdf

2. De Commissie gaat momenteel na of de tenuitvoerlegging van de richtlijnen door de Italiaanse regering volledig in overeenstemming is met de bepalingen van de richtlijnen. Positieve elementen van het Italiaanse tenuitvoerleggingsproces zijn de onafhankelijke bevoegde instantie, de toegang tot het netwerk op basis van gepubliceerde prijzen en de grote marktopening in de gasector. Hoewel het percentage marktopening in de elektriciteitssector niet tot de grootste van de Gemeenschap behoort, is het als zodanig in overeenstemming met de richtlijn.

3. De hoofddoelstelling van de elektriciteits- en gasrichtlijn is de invoering van concurrentie op het niveau van de gehele Gemeenschap. De tenuitvoerlegging van de richtlijnen in Italië moet geleidelijk een prijsniveau doen ontstaan dat vergelijkbaar is met dat in de overige lidstaten. Dit proces zal nog worden versneld door de aangekondigde structurele aanpassingen van de energiesector in Italië.

De Commissie neemt een aantal maatregelen om de integratie van de markten te versnellen. In oktober 2000 wordt bijvoorbeeld een voorlopig systeem voor de tarifiering van grensoverschrijdende transmissie van kracht en de gesprekken zijn ver gevorderd inzake de vaststelling van een compatibele aanpak voor congestiebeheermechanismen in de gehele Gemeenschap. Tenslotte is de Commissie voornemens om tegen het jaareinde een verslag aan te nemen betreffende de maatregelen die moeten worden getroffen om te voldoen aan het verzoek van de Europese Raad van Lissabon om de voltooiing van de interne gas- en elektriciteitsmarkt te versnellen. In deze mededeling zal het probleem van de interconnectiecapaciteit worden behandeld, alsook de maatregelen die op communautair en nationaal niveau moeten worden genomen om de knelpunten in het systeem op te heffen, bijvoorbeeld de interconnectie tussen Italië en Zwitserland.

Dit zijn de belangrijkste kwesties voor de totstandbrenging van een interne markt voor gas en elektriciteit, wat essentieel is om ervoor te zorgen dat de consument in het geheel van de Gemeenschap op het gebied van de tarieven de voordelen van de interne markt voelt.

(¹) PB L 27 van 30.1.1997.

(²) PB L 204 van 21.7.1998.

(2001/C 89 E/230)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2501/00
van José Ribeiro e Castro (UEN) aan de Commissie

(2 augustus 2000)

Betreft: Erkenning specifieke kenmerken sport in Verdragen

De kwestie van de specifieke kenmerken van de sport en de adequate erkenning hiervan in een protocol bij de Verdragen is onlangs weer op de politieke agenda geplaatst.

Tijdens de Top van Feira, de laatste onder voorzitterschap van Portugal, heeft de Europese Raad de Commissie en de Raad verzocht „om bij het beheer van gemeenschappelijke beleidsprogramma's rekening te houden met de specifieke kenmerken van de sport in Europa en de maatschappelijke functie daarvan”.

In een onlangs gehouden interview (¹) terzake heeft Jacques Delors verklaard dat de besluitvorming over het vrije verkeer van voetballers in navolging van het vrije verkeer van werknemers in educatief opzicht en met het oog op de populariteit van groot belang is voor de toekomst van de sport. Hij zei voorts Jacques Chirac en Lionel Jospin erop te hebben gewezen dat een protocol moet worden opgesteld over het uitzonderlijke karakter van de sport in Europa — die net zo uitzonderlijk als van de Europese cultuur — teneinde de morele waarde van de sport te vergroten, waarbij de nadruk dient te liggen op het educatieve aspect. Anderzijds zou hij het vanzelfsprekend vinden om van iedere professionele club te verlangen dat deze bij kampioenschappen binnen de Europese Unie ten minste zes spelers uit eigen land inzet. Jacques Delors is van mening dat het Franse voorzitterschap de taak heeft om in het toekomstige Verdrag van Nice, dat naar verwachting in december zal worden ondertekend, het door hem nagestreefde protocol te verankeren.

Tijdens de presentatie van de grote lijnen van het Franse voorzitterschap van de Raad in het Europees Parlement (Straatsburg, 4.7.2000) heeft Jacques Chirac van zijn kant benadrukt dat de Europese Unie meer rekening moet houden met de specifieke kenmerken van de sport en de maatschappelijke functie daarvan. Volgens de Franse president ligt hier een probleem dat bestudeerd en opgelost moet worden en hij verklaarde dat het Franse voorzitterschap zich hiervoor sterk wil maken.

Tegen deze achtergrond wordt de Commissie verzocht mede te delen of zij op adequate wijze aandacht heeft besteed aan de voornoemde conclusie van de Top van Feira en de doelstellingen die door het Franse voorzitterschap nogmaals duidelijk zijn bekrachtigd. Voorts wordt zij verzocht aan te geven welke maatregelen zij neemt om ervoor te zorgen dat er binnenkort een protocol wordt toegevoegd aan de Verdragen waarin de specifieke kenmerken van de sport worden erkend en waarmee een adequaat en evenwichtig antwoord wordt gegeven op de verschillende problemen die onderwerp waren van een intensieve en breed opgezette discussie, met aandacht voor de populariteit en de maatschappelijke en educatieve functie van de sport, ook waar het gaat om de beroepsmatige beoefening hiervan.

(¹) „Le Figaro”, 4 juli 2000, blz. 13.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(25 september 2000)

Over de kwestie van de verankering van de sport in het EG-verdrag is op de Intergouvernementele Conferentie (IGC) tot nog toe geen enkel formeel voorstel gedaan door de delegaties van de regeringen van de lidstaten of de Commissie, die zich wensen te houden aan het mandaat van de Conferentie.

Dit ambitieuze, maar zeer doelgerichte mandaat is immers door de Europese Raad vastgesteld: er moet „een regeling worden getroffen voor alle institutionele vraagstukken die in Amsterdam niet werden opgelost, en nog voor de uitbreiding tot een oplossing moeten worden gebracht”.

De standpunten van de Commissie op de IGC blijven binnen dit kader en de Commissie heeft ervoor gekozen ter gelegenheid van deze IGC geen uitbreiding van bevoegdheden voor te stellen.

(2001/C 89 E/231)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2532/00

van Wolfgang Kreissl-Dörfler (Verts/ALE) aan de Commissie

(25 juli 2000)

Betreft: EU-financiering voor waterproject (Rio Sao Francisco/Brazilië)

De Braziliaanse regering propageert het project om een deel van het water van de Rio Sao Francisco af te takken en via de bondsstaten Pernambuco, Paraíba, Ceará en Rio Grande do Norte om te leiden om het hoofd te bieden aan het daar heersende watergebrek. Dit project is hoogst omstreden, zowel wat de technische haalbaarheid betreft als de bijdrage daarvan aan een duurzame en solidaire ontwikkeling van de regio. Volgens informatie van de regering worden alleen al de kosten van de grondverzet- en bouwwerkzaamheden op 3,5 miljard Real geraamd.

Kan de Commissie mededelen of voor dit project EU-fondsen werden aangevraagd en/of reeds zijn goedgekeurd? Zo ja, kan de Commissie dan motiveren hoe zij het duurzaamheidsaspect van dit project beoordeelt? Mocht een financiële deelname zijn afgewezen: kan de Commissie dit motiveren?

Kan de Commissie nadere informatie over de volgende vragen verstrekken, mocht aftakking van het water mogelijk zijn:

- Hoe hoog zou de prijs voor de eindverbruiker zijn?
- Hoe zouden de kosten onder regering, landbouwers en particuliere huishoudens worden verdeeld?
- Hoe zou een oplossing worden gevonden voor de milieuaspecten van het project met het oog op de ecologisch bedenkelijke toestand van de rivier?
- Bestaat er een gedetailleerd plan voor een duurzame en solidaire ontwikkeling van het dal van de Sao Francisco en van de gebieden die van het project zouden profiteren?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(13 september 2000)

Het desbetreffende plan van de Braziliaanse regering is tussen de Commissie en deze regering nimmer onderwerp van bespreking geweest. Tot op heden is de Commissie geen enkel project in deze zin voorgelegd.

Zij is derhalve niet in staat op de specifieke vragen van het geachte parlementslid antwoord te geven.

(2001/C 89 E/232)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2537/00
van John McCartin (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juli 2000)

Betreft: Veiligheid van televisietoestellen

Is de Commissie niet van mening dat de brandveiligheidsnormen voor televisietoestellen die in de Verenigde Staten en andere delen van de wereld toegepast worden, veel strenger zijn die welke gelden voor de Europese Unie en dat ieder jaar vele levens gespaard zouden kunnen worden in de EU indien televisietoestellen werden vervaardigd volgens dezelfde normen als die welke in de VS worden gehanteerd? Heeft de Commissie al over deze kwestie van gedachten gewisseld?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(27 september 2000)

De veiligheid van televisietoestellen wordt geregeld in richtlijn 73/23/EEG van de Raad van 19 februari 1973 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke voorschriften der lidstaten inzake elektrisch materiaal bestemd voor gebruik binnen bepaalde spanningsgrenzen⁽¹⁾ (laagspanningsrichtlijn). Aspecten die verband houden met de brandveiligheid, worden meer specifiek behandeld in de geharmoniseerde norm EN 60065:1998 „Audio-, video- en soortgelijke elektronische toestellen – veiligheidseisen”, die werd goedgekeurd door het Europees Comité voor Elektrotechnische Normalisatie (Cenelec). De Commissie ontwikkelt zelf geen normen aangezien de laagspanningsrichtlijn dit aan de Europese normalisatie-instituten overlaat.

De brandveiligheidsvoorschriften van EN60065 zijn identiek aan die in de internationale norm van de Internationale Elektrotechnische Commissie (IEC) 60065. Hieruit blijkt het Europese engagement om waar mogelijk internationale normen te gebruiken, op voorwaarde dat deze in overeenstemming zijn met de communautaire wetgeving.

De Commissie heeft tot dusverre nog geen informatie uit de lidstaten ontvangen over tekortkomingen van deze norm met betrekking tot de brandveiligheid. De Commissie weet dat er in Zweden en het Verenigd Koninkrijk onderzoek wordt verricht, maar volgens de autoriteiten van deze lidstaten zullen de eindrapporten pas tegen het eind van dit jaar beschikbaar zijn. Tijdens vergaderingen op 26 en 27 april en 14 juni 2000 heeft de Commissie de kwestie besproken met de nationale autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de richtlijn. De Commissie heeft hen toen ook verzocht haar uitgebreidere informatie over dit onderwerp te verstrekken. De Commissie heeft er nota van genomen dat de lidstaten aandacht aan deze kwestie besteden. Deze hebben evenwel niet gevraagd om toepassing van de in de VS gehanteerde normen.

Het geachte parlementslid kan ervan verzekerd zijn dat de Commissie een hoge prioriteit toekent aan brandveiligheidsaspecten. Op basis van de gegevens die zij naar aanleiding van haar verzoek om informatie van de lidstaten zal ontvangen, de resultaten van bovengenoemde studies en andere informatie die ter zake beschikbaar mocht zijn, zal worden besloten of maatregelen noodzakelijk zijn.

⁽¹⁾ PB L 77 van 26.3.1973.

(2001/C 89 E/233)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2541/00
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juli 2000)

Betreft: Europese automobiemarkt

Kan de Commissie aangeven wanneer zij haar verslag over het functioneren van de Europese automobiemarkt publiceert?

Kan de Commissie een lijst geven van documenten of mededelingen die tot dusverre zijn verschenen over de herziening van de mededingingsregels die in de Europese automobiemarkt van toepassing zijn?

Is de Commissie van mening dat de vrijstelling van concurrentieregels die de automobiellindustrie wordt gegund, met name die welke betrekking hebben op de dealers, prijsverhogend werkt of op enigerlei wijze bijdraagt aan de prijsverschillen tussen:

- het V.K. en het Europese continent,
- de EU en rest van de wereld?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(22 september 2000)

De Commissie bereidt thans een evaluatieverslag voor van Verordening (EG) nr. 1475/95 van 28 juni 1995 betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, van het Verdrag op groepen afzet- en klantenservice-overeenkomsten inzake motorvoertuigen⁽¹⁾, de vigerende groepsvrijstellingsverordening in de automobiell-distributie, waarin bijzondere aandacht wordt besteed aan de prijsverschillen tussen de lidstaten en de kwaliteit van de dienstverlening aan de eindgebruikers. Dit evaluatieverslag zal tegen het eind van dit jaar worden gepubliceerd.

De Commissie heeft tot dusver geen enkel document of mededeling over de evaluatie van de huidige groepsvrijstelling uitgegeven en zal dit niet doen voor de goedkeuring en de publicatie van haar evaluatieverslag.

Vele factoren dragen bij tot de prijsverschillen tussen het Verenigd Koninkrijk en de andere lidstaten, onder meer de sterkte van het Britse Pond, en de bijkomende kosten voor de specificatie „rechtse besturing” van de auto's die in het Verenigd Koninkrijk worden verkocht. Hoge belastingen in sommige lidstaten (zoals Denemarken, Nederland en Finland) zetten de autofabrikanten ertoe aan om hun auto's tegen lagere prijzen te verkopen in deze lidstaten. Die factor kan eveneens hoge prijsverschillen teweegbrengen tussen die lidstaten en het Verenigd Koninkrijk waar geen specifieke belasting wordt geheven over de aanschaf van een auto.

Het evaluatieverslag van de vigerende groepsvrijstelling in de automobiell-distributie zal onder meer betrekking hebben op de kwestie van de prijsverschillen en de rol van het huidige distributiesysteem daarin.

Prijsverschillen vormen als dusdanig geen schending van de Europese mededingingsvoorschriften. Het is de taak van de Commissie om ervoor te zorgen dat parallelle handel, een belangrijke factor bij het afbouwen van prijsverschillen, niet wordt belemmerd door concurrentiebeperkende praktijken van autofabrikanten die onverenigbaar kunnen zijn met de communautaire mededingingsvoorschriften. Het Gerecht van eerste aanleg bevestigde in zijn arrest van 6 juli 2000 in de Volkswagen-zaak de beschikking van de Commissie waarin werd vastgesteld dat dergelijke praktijken zeer ernstige inbreuken zijn en een geldboete werd opgelegd. Ambtshalve zijn er verschillende procedures ingeleid tegen andere autofabrikanten. Sommige van die procedures zullen tegen het eind van het jaar worden afgerond.

De Britse Competition Commission heeft recentelijk een uitgebreid onderzoek verricht met betrekking tot de toestand van de Britse markt. De minister van handel en industrie heeft in april 2000 een verslag gepubliceerd en maatregelen aangekondigd die de mededinging in het aanbod en de verkoop van auto's moeten verhogen. Deze maatregelen zullen in de nabije toekomst van kracht worden.

Wat de prijsverschillen tussen de Gemeenschap en de rest van de wereld betreft zal de Commissie overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1475/95 een evaluatieverslag opstellen van de vrijstelling die is verleend met betrekking tot de automobiell-distributie in de Gemeenschap. Het onderzoek zal derhalve geen betrekking hebben op de prijsverschillen tussen de Gemeenschap en de rest van de wereld.

⁽¹⁾ PB L 145 van 29.6.1995.

(2001/C 89 E/234)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2546/00**van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie**

(28 juli 2000)

Betreft: Crisis in de Europese scheepsbouw

Welke concrete gedetailleerde maatregelen heeft de Commissie genomen of gaat zij nemen ter uitvoering van de conclusies van de Raad van de Europese Unie op zijn zitting van 18 mei 2000, namelijk om:

- druk uit te oefenen op de Republiek Zuid-Korea opdat deze de afspraken volledig nakomt en zich verplicht tot verbetering van de marktsituatie, vooral wat het prijsniveau en de nieuwe capaciteit van de scheepsbouw betreft;
- onmiddellijk „ad hoc”-overleg aan te vragen met de regering van Zuid-Korea om een follow-up van de in deze afspraken neergelegde beginselen tot stand te brengen;
- bewijsmateriaal te verzamelen over eventuele schadelijke prijsafspraken en ander gedrag dat in strijd is met de marktmechanismen;
- het IMF en de Wereldbank op de hoogte houden van deze constatering en aan te dringen op een rigoureuus vasthouden aan de gestelde voorwaarden waarbinnen steun wordt verleend aan de Republiek Zuid-Korea;
- door te gaan met zijn inspanningen bij de internationale organisaties om de regels te uniformeren die gelden voor de scheepsbouwsector?

Vormen de afspraken tussen de Commissie en de Zuid-Koreaanse regering voldoende rechtsgrondslag voor een beleidswijziging door Korea? Welke handelspolitieke instrumenten kunnen worden ingezet om extra druk uit te oefenen op de Republiek Zuid-Korea?

Zou de Commissie bereid zijn om formeel voor te stellen de overheidssteun aan de scheepsbouw te verlengen na de datum van 31 december 2000, wanneer de Zuid-Koreaanse regering haar beleid niet wijzigt?

Welke initiatieven heeft de Commissie genomen of denkt zij te gaan nemen om de integratie te bespoedigen van de Europese scheepsbouw zodat deze kan overleven?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(28 september 2000)

Sinds de ondertekening van het Memorandum van overeenstemming op 22 juni 2000 heeft de Commissie officieel om overleg ad hoc met Korea verzocht, waarin het land uiteindelijk heeft toegestemd.

Dat overleg heeft op 18 en 19 juli 2000 in Seoul plaatsgevonden en is in een open en constructieve sfeer verlopen. De balans van die eerste ronde kan als vrij positief worden beschouwd.

In het kader van de transparantie heeft Korea inderdaad uitgebreide informatie en documentatie van juridische, economische en financiële aard verstrekt, die thans door de Commissie wordt geanalyseerd.

Voorts zijn nog twee andere belangrijke resultaten verkregen:

- Het beginsel van een enquête ter plaatse op de scheepswerven, aan de hand van een vragenlijst over antidumping, teneinde na te gaan of de door de Koreaanse scheepswerven aangeboden contractprijzen in overeenstemming zijn met de zogenoemde „normale” waarde (in de zin van de antidumpingovereenkomst van GATT — algemene overeenkomst inzake tarieven en handel).
- De aanvaarding van een tweede overlegronde in september 2000, teneinde de algemene werking van de overeenkomst te toetsen, en vooral het feit dat die volgende overlegronde zal worden geconcentreerd op daadwerkelijke oplossingen om het bilateraal geschil te beslechten. Met het oog daarop zijn de eerste bemoedigende tekenen de aankondiging door de Koreaanse scheepswerven dat de prijs van bepaalde schepen met 5 à 10 % zal stijgen en de instelling van een prijstoezichtmechanisme door de Koreaanse autoriteiten.

Voorts heeft de Commissie een brief tot het Internationaal Monetair Fonds (IMF) gericht om het Fonds te informeren over de moeilijkheden waartoe de Koreaanse praktijken in deze sector leiden en zijn aandacht te vestigen op de noodzaak van toezicht op deze praktijken.

Hoewel het Memorandum van overeenstemming geen met sancties gepaard gaande bindende bepalingen bevat, blijft het toch nog steeds een internationaal akkoord dat juridisch bindend is voor beide partijen. Korea heeft herhaaldelijk uiting gegeven aan zijn voornemen om de bepalingen van dat akkoord ten volle toe te passen. Op de tweede overlegbijeenkomst in september zal kunnen worden getoetst of de uitingen van goede wil waarvan Korea tijdens de eerste ronde blijk heeft gegeven, tot concrete oplossingen zullen leiden. In ieder geval zal de Commissie waakzaam blijven ten aanzien van de tenuitvoerlegging van de Koreaanse verbintenissen. Korea weet zeer goed dat indien de resultaten van dat overleg niet aan de verwachtingen van de Gemeenschap zouden beantwoorden, het Europese bedrijfsleven waarschijnlijk een klacht op grond van de verordening handelsbelemmeringen ⁽¹⁾, zal indienen. Deze procedure zou eventueel kunnen leiden tot een optreden van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) teneinde de Koreaanse subsidie- en dumpingpraktijken te bestraffen en er paal en perk aan te stellen.

Wat de verlenging van de contractgebonden steun betreft, is de Commissie niet zinnens een voorstel in te dienen. Verordening (EG) nr. 1540/98 van de Raad van 29 juli 1998 betreffende de steunverlening aan de scheepsbouw ⁽²⁾ omvat evenwel bijstand voor modernisering, waardoor het streven van de Europese sector om zich aan de wereldconcurrentie aan te passen, kan worden ondersteund.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 3286/94 van de Raad van 22 december 1994 tot vaststelling van communautaire procedures op het gebied van de gemeenschappelijke handelspolitiek met het oog op de handhaving van de rechten die de Gemeenschap ontleent aan internationale regelingen voor het handelsverkeer, in het bijzonder die welke onder auspiciën van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) werden vastgesteld, PB L 349 van 31.12.1994.

⁽²⁾ PB L 202 van 18.7.1998.

(2001/C 89 E/235)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2567/00
van Imelda Read (PSE) aan de Commissie

(1 augustus 2000)

Betreft: Experimenteel gebruik en tests voor generieke medicijnen voorafgaand aan de afloop om patenten

Op 16 april 1996 nam het Europees Parlement een resolutie aan over het „Industriebeleid voor de farmaceutische sector” (A4 – 0104/96 ⁽¹⁾) waarin aan de EG-Commissie en de lidstaten verzocht wordt om met wetgeving te komen waardoor generieke medicijnen getest en geregistreerd kunnen worden ter voorbereiding op de afloop van het marktmonopolie voor de oorspronkelijke producten (zogenoemde „Bolar”-bepalingen).

Daarna heeft de EG-Commissie opdracht gegeven voor een onderzoek naar een „Beleid inzake generieke medicijnen in de OESO” (20/12/1998), waaruit resulteerde dat zonder dergelijke bepalingen de in de EU actieve industrie voor ingrediënten alleen al 13 000 banen zou verliezen.

Op de TABD in november 1997 erkende de Commissie dat de generieke industrie in de EU een concurrentie-achterstand had op de fabrikanten buiten de EU die van dergelijke bepalingen profiteren. In haar mededeling over de interne markt voor geneesmiddelen (COM(98) 588) deelde de Commissie mee dat het proces voor de vergunningverlening snel diende te functioneren om te waarborgen dat de consumenten toegang hebben tot laaggeprijsde generieke medicijnen zo spoedig mogelijk nadat de patentbescherming van het oorspronkelijke product afloopt.

Om dergelijke bepalingen werd eveneens verzocht op de TACD-bijeenkomst in februari in Washington.

Onlangs nog maakte een WTO Panel in een uitspraak in de zaak EU v Canada (WT/DS114/R) van 17 maart 2000 duidelijk dat deze „Bolar”-bepalingen compatibel zijn met TRIPS en derhalve beantwoorden aan de interne verplichtingen van de EU inzake de bescherming van intellectuele eigendom.

Zou de Commissie, gelet op de ontwikkelingen, kunnen uiteenzetten wat er ondernomen wordt om dergelijke bepalingen in de EU-wetgeving in te voeren?

⁽¹⁾ PB C 141 van 13.5.1996, blz. 63.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(27 september 2000)*

De Commissie heeft onlangs overeenstemming bereikt over een voorstel voor de invoering van een Gemeenschapsoctrooi⁽¹⁾. Bij de discussies in de Raad en het Parlement over dit voorstel zal zeker ook gesproken worden over deze zogeheten „Bolar”-uitzonderingen op octrooirechten. De Commissie zal nota nemen van de standpunten ter zake in relatie tot het Gemeenschapsoctrooi en dan zo nodig overwegen of verdere initiatieven met betrekking tot de nationale octrooistelsels in de Gemeenschap moeten worden genomen.

⁽¹⁾ COM(2000) 412 def.

(2001/C 89 E/236)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2572/00
van Florence Kuntz (UEN) aan de Commissie***(1 augustus 2000)*

Betreft: Wetgeving inzake homeopathie in de Europese Unie

Kan de Commissie mij meedelen welke wettelijke bepalingen momenteel van kracht zijn op het gebied van de homeopathie en de homeopathische geneesmiddelen in de Europese Unie, met de referenties van alle richtlijnen, enz.?

Geldt deze wetgeving voor alle vijftien lidstaten en zo niet, om welke redenen worden bepaalde lidstaten vrijgesteld van toepassing ervan?

Meent de Commissie dat er een interne markt bestaat in de homeopathische sector en zo niet, wat denkt zij hieraan te doen?

Welke specifieke maatregelen denkt de Commissie voor te stellen om ervoor te zorgen dat de homeopathische recepten in de gehele Unie beschikbaar zijn opdat de burgers die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen zeker kunnen zijn dat zij overal homeopathische geneesmiddelen vinden zodat hun gezondheid verzekerd is en dat zij gebruik kunnen maken van hun recht zich vrij te verplaatsen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(28 september 2000)*

De wetgeving die binnen de Gemeenschap op homeopathische geneesmiddelen van toepassing is, is Richtlijn 92/73/EEG van de Raad van 22 september 1992 tot uitbreiding van het toepassingsgebied van de Richtlijnen 65/65/EEG en 75/319/EEG betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake geneesmiddelen en tot vaststelling van aanvullende bepalingen voor homeopathische geneesmiddelen⁽¹⁾.

De lidstaten moesten de nodige maatregelen treffen om uiterlijk op 31 december 1993 aan de richtlijn te voldoen. Deze richtlijn is dus in de gehele Gemeenschap van toepassing.

Hoewel de richtlijn in de mogelijkheid voorziet een speciale vereenvoudigde registratieprocedure in te voeren, staat zij tegelijkertijd de lidstaten toe van invoering van deze procedure af te zien, zolang zij de Commissie hiervan in kennis stellen. In dat geval moeten deze lidstaten wel het gebruik van geneesmiddelen die in andere lidstaten volgens de speciale vereenvoudigde procedure zijn geregistreerd, op hun grondgebied toestaan.

In de richtlijn is eveneens bepaald dat een lidstaat op zijn grondgebied, overeenkomstig de beginselen en bijzondere kenmerken van de in die lidstaat bedreven homeopathische geneeskunde, bijzondere voorschriften betreffende proeven mag invoeren of handhaven.

Het is mogelijk dat bepaalde homeopathische geneesmiddelen niet in alle lidstaten op de markt zijn en dat een patiënt deze dus niet kan krijgen, ook al heeft hij hiervoor een naar behoren opgesteld doktersvoorschrift. Dat geldt voor alle geneesmiddelen.

Patiënten kunnen wel geneesmiddelen voor persoonlijk gebruik meenemen.

Wat de gezondheidswerkers betreft, worden in Richtlijn 93/16/EEG van de Raad van 5 april 1993 ter vergemakkelijking van het vrije verkeer van artsen en de onderlinge erkenning van hun diploma's, certificaten en andere titels⁽²⁾ noch het werkgebied van artsen noch de door hen verstrekte behandelingen en therapieën vastgelegd. Bij gebrek aan andere relevante wetgeving vallen deze vraagstukken dus onder de bevoegdheid van de lidstaten.

Voor gezondheidswerkers die geen arts zijn⁽³⁾ en voor zover de homeopathie in de betrokken lidstaat niet aan artsen is voorbehouden, bevatten Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten⁽⁴⁾ en Richtlijn 92/51/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen, ter aanvulling van Richtlijn 89/48/EEG⁽⁵⁾, geen bepalingen voor de harmonisatie van de voorwaarden voor opleiding, toegang en beroepsuitoefening. Dit vraagstuk valt dus onder de bevoegdheid van de lidstaten.

(1) PB L 297 van 13.10.1992.

(2) PB L 165 van 7.7.1993.

(3) Of algemeen verpleegkundige, tandarts, vroedvrouw, dierenarts of apotheker. Voor deze beroepen zijn specifieke richtlijnen goedgekeurd, die qua inhoud sterk overeenkomen met de artsenrichtlijn.

(4) PB L 19 van 24.1.1989.

(5) PB L 209 van 24.7.1992.

(2001/C 89 E/237)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2580/00
van Dorette Corbey (PSE) aan de Commissie

(25 juli 2000)

Betreft: Uitvoering vogelsrichtlijn

Het Europees Parlement heeft onlangs een petitie van 2.2 miljoen burgers uit alle landen van Europa ontvangen. Deze burgers maken zich ernstig zorgen over het voortduren van jachtpraktijken die niet in overeenstemming zijn met eisen van de Europese wetgeving inzake bescherming van wilde vogels.

1. Kan de Commissie een overzicht geven van de stand van uitvoering van artikel 7.4 van de vogelsrichtlijn (79/409/EG)⁽¹⁾?
2. In sommige lidstaten wordt nog steeds gejaagd op vogels die terugkeren van de trek, vooral in Frankrijk (februari), Finland (zee-eenden), Griekenland (februari) en Oostenrijk (snippen). Welke stappen heeft de Commissie gezet om iets te doen aan de overtredingen van artikel 7.4 van de vogelsrichtlijn en welke maatregelen heeft zij in petto?
3. Is de Commissie het er mee eens dat de nieuwe jachtwet in Frankrijk (28 juni 2000 en decreten) niet in overeenstemming is met de vogelsrichtlijn omdat deze wet het 's nachts jagen toestaat en omdat de openings- en sluitingsdata niet toereikend zijn?
4. In de Verenigde Staten zorgen federale wetten ervoor dat tussen 20 januari en 1 oktober niet gejaagd mag worden. Is de Commissie het ermee eens dat een voor geheel Europa geldende openings- en sluitingsdatum van het jachtseizoen, toegesneden op de laatst en vroegst trekkende soorten, zou zorgen voor rechtszekerheid, tenuitvoerlegging en naleving in de lidstaten en kandidaat-lidstaten?
5. Is de Commissie bereid om de lidstaten duidelijke richtsnoeren te verschaffen?

(1) PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(22 september 2000)*

De tenuitvoerlegging van artikel 7, lid 4, van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand valt onder de exclusieve bevoegdheid van de lidstaten. De praktische regelingen van de jacht zijn vervat in nationale, regionale en zelfs plaatselijke wetgeving. Het is een beetje moeilijk om in het kader van een schriftelijke vraag een overzicht te geven van de tenuitvoerlegging van dit artikel. Daarom zou de Commissie het geachte parlementslid willen vragen het laatste rapport te raadplegen dat de Commissie heeft gepubliceerd over de toepassing van Richtlijn 79/409/EEG in de periode 1993-1995 op basis van de informatie die de lidstaten verschaft hebben over de toepassing van krachtens de richtlijn vastgestelde nationale maatregelen ⁽¹⁾.

Wanneer de Commissie over bewijzen beschikt dat in een lidstaat de jachtpraktijken, de regeling inzake de jachtseizoenen inbegrepen, niet in overeenstemming zijn met artikel 7, lid 4, leidt zij gewoonlijk een inbreukprocedure in, ter beoordeling van een eventuele beschuldiging in het kader van artikel 226 (ex artikel 169) van het EG-Verdrag. Ten aanzien van de nationale jachtseizoenen zijn inbreukprocedures ingeleid tegen Frankrijk (zaak voor het Hof van Justitie) en Griekenland (met redenen omkleed advies uitgebracht op 28 juli 2000).

De Commissie kan nog geen standpunt innemen inzake de nieuwe jachtwet en jachtvoorschriften in Frankrijk, aangezien de Franse autoriteiten de teksten nog maar pas bij de Commissie hebben ingediend.

Overwegende het subsidiariteitsbeginsel, het uitgestrekte geografisch gebied van de Gemeenschap, de biologische en ecologische diversiteit in Europa en de verschillende door de richtlijn erkende eisen op economisch en recreatiegebied worden geen openings- en sluitingsdata voor de jacht door de richtlijn vastgesteld. De Commissie is van mening dat de bepalingen van de richtlijn geschikt zijn om de verenigbaarheid van de praktijk van de jacht met het behoud van de vogelstand te waarborgen.

Sinds de aanneming van 79/409/EEG heeft de Commissie een aantal studies en richtsnoeren geproduceerd die de lidstaten bij de uitvoering van de richtlijn tot steun moeten dienen. Dit technisch en wetenschappelijk werk wordt verricht door het ORNIS comité en zijn wetenschappelijke werkgroep.

⁽¹⁾ COM(2000) 180 def.

(2001/C 89 E/238)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2588/00
van Proinsias De Rossa (PSE) aan de Commissie***(1 augustus 2000)*

Betreft: Stabiele valutamarkten

Welke plannen heeft de EU, gelet op de ongegronde speculatie tegen de euro en andere valuta's, om de valutamarkten te stabiliseren en hen verantwoordelijk te maken voor hun acties?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie*(20 september 2000)*

In artikel 111 (ex artikel 109) van het EG-Verdrag wordt bepaald dat de Raad, met gekwalificeerde meerderheid van stemmen op aanbeveling van de Europese Centrale Bank (ECB) of van de Commissie en na raadpleging van het Parlement, formele overeenkomsten kan sluiten over een wisselkoerssysteem voor de euro. Momenteel zijn er geen plannen voor een dergelijke formele regeling tussen de euro en de belangrijkste internationale niet-Gemeenschapsvaluta's. Een dergelijke regeling kan bijdragen tot de stabilisering van de internationale wisselkoersmarkt, maar voor het monetaire beleid alsmede voor de andere economische beleidslijnen van de deelnemende landen zouden dan externe doelstellingen gelden die de verwezenlijking van interne doelstellingen, zoals prijsstabiliteit en een hoog werkgelegenheidsniveau, kunnen belemmeren.

Bij gebreke van een wisselkoerssysteem kan de Raad „algemene oriëntaties” vaststellen voor het wisselkoersbeleid ten opzichte van de niet-Gemeenschapsvaluta's. Dergelijke algemene oriëntaties laten het hoofddoel van het Europees Stelsel van Centrale Banken (ESBE), zijnde het handhaven van de prijsstabiliteit, onverlet. De ontwikkelingen van de wisselkoersen worden derhalve in aanmerking genomen voor zoverre zij van invloed zijn op de vooruitzichten inzake prijsstabiliteit. Indien de ECB van mening is dat de wisselkoersontwikkelingen de prijsstabiliteit in gevaar kunnen brengen (door het beïnvloeden van de prijzen bij invoer en het concurrentievermogen van de exportsector), kan zij dit tegengaan door middel van haar rentebeleid en door interventies op de buitenlandse valutamarkten. Hoewel de Euro 11 groep van ministers, het met economische en financiële zaken gelaste Commissielid en de president van de Europese Centrale Bank samen uitdrukkelijk hun bezorgdheid hebben geuit over het niveau van de euro, dat niet de sterke economische fundamentele factoren van de eurozone weergeeft, hebben noch de Raad, de Commissie of de ECB het nodig of wenselijk geacht dergelijke algemene oriëntaties vast te stellen.

Ook andere economische beleidsterreinen, met name het fiscaal en structuurbeleid, zijn van invloed op de wisselkoersen. Een evenwichtig fiscaal-monetair beleid, structurele hervormingen en een goed functionerende arbeidsmarkt kunnen leiden tot een verhoging van de verwachte rentabiliteit van de investeringen in de eurozone waardoor kapitaalstromen kunnen worden aangetrokken en de eurowisselkoers kan worden versterkt.

(2001/C 89 E/239)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2589/00
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(1 augustus 2000)

Betreft: Europese transplantatielijst

De Beneluxlanden houden momenteel een Europese transplantatielijst bij waarop burgers van deze drie landen die behoefte hebben aan transplantatie, zich kunnen laten registreren en een donororgaan van ergens uit het Beneluxgebied kunnen ontvangen. Het blijkt evenwel dat slechts burgers uit deze drie landen zich kunnen laten registreren op deze Europese transplantatielijst.

Kan de Commissie medelen of er thans een vergelijkbaar systeem voor de hele EU bestaat en, zo niet, of zij plannen heeft om een werkelijke Europese transplantatielijst voor alle EU-lidstaten in het leven te roepen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(13 september 2000)

De Commissie is niet op de hoogte van het bestaan van een Europese wachtlijst in verband met transplantaties, vergelijkbaar met de lijst zoals die in de Beneluxlanden bestaat.

Het onderwerp wordt momenteel besproken in de Raad van Europa en de Commissie is bij de werkzaamheden betrokken.

Verder verplicht artikel 152 (ex artikel 129) van het EG-Verdrag de Gemeenschap maatregelen aan te nemen waarbij hoge kwaliteits- en veiligheidseisen worden gesteld aan organen en stoffen van menselijke oorsprong, bloed en bloedderivaten.

In het kader van de nieuwe gezondheidsstrategie ⁽¹⁾, die onder andere werd uitgewerkt om aan deze eisen te voldoen, zijn doelstellingen op het gebied van transplantaties (zie punt 2.1 in de bijlage) vastgesteld. Een van de voorgestelde doelstellingen is het opzetten en exploiteren van een communautair netwerk voor organen en stoffen van menselijke oorsprong. Nog af te wachten valt of een dergelijk netwerk ook een rol zou kunnen spelen bij het beheer van wachtlijsten voor transplantaties. Dit zal worden bestudeerd in nauwe samenwerking met de lidstaten.

⁽¹⁾ Mededeling van de Commissie aan de Raad, het Europees Parlement, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's over de gezondheidsstrategie van de Europese Gemeenschap, COM(2000) 285 def.

(2001/C 89 E/240)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2611/00
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 augustus 2000)

Betreft: Fietshelmen met EG-keur voldoen niet aan de eisen

Het dagblad Dagens Nyheter heeft acht van de EG-keur voorziene fietshelmen gekocht en door het Zweedse test- en onderzoeksinstituut SP laten testen. In deze test werd de helft van de helmen afgekeurd. Alle helmen doorstonden de schokdempingsproef, maar in de daarop volgende elasticiteitsproef werden vier helmen afgekeurd. Een groot aantal helmen was helemaal niet voorzien van etikettering en productinformatie in het Zweeds. SP is een erkend onderzoekslaboratorium en keurde dus vier helmen af waaraan door aan ander erkend onderzoekslaboratorium de EG-keur was toegekend. Hoe is het mogelijk dat de resultaten zo verschillend zijn en hoe kan dit probleem worden opgelost?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(2 oktober 2000)

Volgens het artikel van 3 juli 2000 in het Zweedse landelijke dagblad Dagens Nyheter heeft deze krant het erkende Zweedse instituut SP (Sveriges provnings- och forskningsinstitut) de opdracht gegeven om acht fietshelmen te testen die in Zweden op de markt worden gebracht. Vier van die fietshelmen, voorzien van een EG-keurmerk, hebben bij tests die werden uitgevoerd volgens de Europese geharmoniseerde norm EN 1078 voor fietshelmen uit 1997, de elasticiteitsproef van het bevestigingssysteem niet doorstaan. Deze resultaten roepen inderdaad vragen op over de eenvormigheid van de testresultaten, maar ook over de procedures die door de betreffende erkende instellingen worden gevolgd.

In het geciteerde artikel verklaart degene die voor de gepubliceerde tests verantwoordelijk is, dat hij de schokdempingsproef heeft uitgevoerd op delen van de helm die niet zijn aangegeven in de beschrijving van die test in norm EN 1078 uit 1997. Hij zegt ook dat dit zou kunnen verklaren dat de vier helmen de elasticiteitsproef van het bevestigingssysteem niet hebben doorstaan.

De Zweedse consumentenorganisatie (Konsumentverket) heeft dit dossier in behandeling genomen. Zij heeft bij de betrokken fabrikanten de bewijsstukken opgevraagd waaruit blijkt dat hun helmen aan de norm voldoen. Hierdoor kan worden vastgesteld op basis van welke technische referenties en testresultaten de erkende testinstanties de EG-typegoedkeuring hebben afgegeven voor de vier helmen die de door de SP uitgevoerde elasticiteitsproef van het bevestigingssysteem niet hebben doorstaan.

Fietshelmen zijn persoonlijke beschermingsmiddelen in de zin van Richtlijn 89/686/EEG van de Raad van 21 december 1989 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende persoonlijke beschermingsmiddelen⁽¹⁾, waarin de „nieuwe aanpak” wordt gevolgd. Op Europees niveau geharmoniseerde normen in de zin van een „nieuwe aanpak”-richtlijn zijn niet verplicht, maar producten die eraan voldoen, worden „verondersteld” aan de normen van de richtlijn te voldoen. Dit is het geval voor norm EN 1078 uit 1997, die door de Europese Commissie voor Normalisatie (CEN) is vastgesteld: het is slechts een van de manieren om te laten vaststellen dat wordt voldaan aan de relevante fundamentele voorschriften uit de richtlijn persoonlijke beschermingsmiddelen, die wel verplicht zijn.

Op grond van artikel 7 van Richtlijn 89/686/EEG moeten de Zweedse autoriteiten eventueel passende maatregelen nemen ten aanzien van beschermingsmiddelen die niet aan de normen voldoen of gevaarlijk zijn. Indien zij dit noodzakelijk achten, kunnen de Zweedse autoriteiten norm EN 1078 uit 1997 ook aanvechten.

In bijlage II (Fundamentele voorschriften betreffende de gezondheid en de veiligheid) van Richtlijn 89/686/EEG wordt onder punt 1.4. aangegeven dat persoonlijke beschermingsmiddelen moeten worden voorzien van een gebruiksaanwijzing in de nationale taal. De naleving van deze bepaling is verplicht en wordt gecontroleerd door de nationale autoriteiten, aangezien deze met het toezicht op de markt zijn belast.

⁽¹⁾ PB L 399 van 30.12.1989.

(2001/C 89 E/241)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2625/00
van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 augustus 2000)

Betreft: De OESO en dierproeven voor cosmetica

Aan welke bepalingen in het OESO-verdrag moet de Europese Unie zich naar de mening van de Commissie houden bij de invoering van een verbod op het doen van dierproeven voor cosmetica alsmede op het in de handel brengen van producten waarvoor dierproeven zijn gedaan?

(2001/C 89 E/242)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2626/00
van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 augustus 2000)

Betreft: WTO en dierproeven voor cosmetica

Welke onderhandelingsstrategie wil de EU hanteren bij eventuele WTO-onderhandelingen inzake een verbod op dierproeven voor het testen van cosmetische producten? Wat is het standpunt van de Commissie inzake een verbod op het binnen de EU in de handel brengen van producten waarvoor dierproeven zijn gedaan?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Liikanen namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-2625/00 en E-2626/00

(6 oktober 2000)

De richtlijnen voor toxiciteitsonderzoek van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) schrijven internationaal erkende testmethoden voor waarvan de toepassing wordt aanbevolen om de veiligheid van alle industriële chemicaliën (zoals farmaceutische producten, landbouwchemicaliën, gevaarlijke stoffen en cosmetica-ingrediënten) te waarborgen. Zij hebben tot doel te voorkomen dat het aantal verschillende testmethoden, en daardoor het aantal proeven op nationaal niveau toeneemt. Krachtens de overeenkomst betreffende de wederzijdse erkenning van gegevens is de Gemeenschap verplicht de resultaten van in derde landen uitgevoerde dierproeven te aanvaarden. Dit betekent dat de Gemeenschap weliswaar dierproeven voor cosmetica-ingrediënten kan verbieden, maar als iemand bepaalde cosmetische producten in de Gemeenschap in de handel wil brengen die ingrediënten bevatten waarvan de intrinsieke eigenschappen in een derde land door middel van dierproeven volgens de OESO-richtlijnen en de goede laboratoriumpraktijken zijn vastgesteld, moet de Gemeenschap deze resultaten erkennen. Een verbod op het in de handel brengen van op proefdieren geteste producten zou betekenen dat proeven volgens een alternatieve methode moeten worden herhaald. Dit zou een handelsbelemmering vormen en het zou de welwillendheid ten aanzien van het aanvaarden van in-vitrogegevens uit de Europese Unie kunnen doen afnemen.

De OESO is onlangs onderhandelingen begonnen over de goedkeuring van richtlijnen voor de door de Gemeenschap aanvaarde in-vitromethoden. De Commissie zal daarom de samenwerking met de OESO voortzetten en zal zich inzetten voor wettelijke erkenning in alle OESO-landen van de op Gemeenschapsniveau aanvaarde alternatieven voor dierproeven. Het doel is het gebruik van dergelijke methoden te bevorderen door de goedkeuring van OESO-richtlijnen en op deze wijze bij te dragen aan een verbetering van het welzijn van dieren op meer internationale schaal.

De Commissie erkent het belang van de ontwikkeling van multilaterale overeenkomsten over normen voor het welzijn van dieren. Deze op wetenschappelijk advies gebaseerde normen zouden de beste garantie bieden dat maatregelen voor het welzijn van dieren niet voor protectionistische doeleinden worden misbruikt.

Met betrekking tot een mogelijk verbod op het in de Gemeenschap in de handel brengen van producten waarvoor dierproeven zijn uitgevoerd — ongeacht of deze producten in de Gemeenschap zijn gefabriceerd of uit derde landen zijn ingevoerd — merkt de Commissie het volgende op. Zij is van mening dat een invoerverbod op grond van gedane dierproeven mogelijk in strijd is met de regels van de Wereldhandels-

organisatie (WTO) (artikelen III en XX van de Algemene Overeenkomst inzake tarieven en handel (GATT) uit 1994 en artikel 2 van de Overeenkomst inzake technische handelsbelemmeringen (TBT)). Deze regels verbieden maatregelen die onderscheid maken tussen vergelijkbare producten. Volgens de WTO-regels is er geen verschil tussen op dieren geteste cosmetica en in vitro geteste cosmetica en daarom is het niet gerechtvaardigd hier onderscheid tussen te maken. Een algemeen handelsverbod kan dan ook leiden tot een geschil, in het bijzonder met de Verenigde Staten en Japan.

Op deze grondslag heeft de Commissie een voorstel⁽¹⁾ voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot zevende wijziging van Richtlijn 76/768/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake cosmetische producten⁽²⁾ goedgekeurd. Als gevolg daarvan zou het huidige handelsverbod worden gewijzigd in een verbod op dierproeven in de Gemeenschap. Tegelijkertijd zal de Commissie in bilaterale besprekingen en binnen de OESO al het mogelijke doen om de internationale erkenning van alternatieven voor dierproeven te stimuleren.

⁽¹⁾ COM(2000) 189 def.

⁽²⁾ PB L 262 van 27.9.1976.

(2001/C 89 E/243)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2657/00
van Mark Watts (PSE) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Remweg voertuigen

Weet de Commissie dat pneumatische remmen van vrachtwagens een ingebouwde vertraging hebben van maximaal 0,3 seconde tussen het moment dat het rempedaal wordt ingetrapt en de remmen beginnen te werken, en dat dit bij een snelheid van 50 km/u neerkomt op de lengte van een auto voordat de remmen daadwerkelijk functioneren?

Weet de Commissie ook dat wanneer een auto en een beladen vrachtwagen met de begrensde snelheid van de vrachtwagen (90 km/u) tegelijkertijd remmen, de auto al stilstaat terwijl de vrachtwagen nog altijd met een snelheid van 50 km/u rijdt?

Weet de Commissie ook dat de huidige normen die gelden voor de doeltreffendheid van remmen eerder gebaseerd zijn op de mate van vertraging dan op de remweg? Vindt de Commissie, aangezien dit het geval is, ook niet dat de daadwerkelijke tussenafstanden tussen vrachtwagens onderling en tussen vrachtwagens en kleinere voertuigen teneinde het thans onaanvaardbaar hoge aantal kettingsbotsingen (doden en gewonden) te verminderen, moeten worden vergroot?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(28 september 2000)

Het is waar dat er verschil is tussen de remweg en de doeltreffendheid van de remmen van personenauto's en vrachtwagens. Dat is de reden waarom de keuringsprocedures en de grenswaarden voor deze twee typen voertuigen niet dezelfde zijn. In bijlage III, punt 2.4, van Richtlijn 71/320/EEG van de Raad van 26 juli 1971 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten betreffende de reminrichtingen van bepaalde categorieën motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 98/12/EG van 27 januari 1998⁽²⁾, is bepaald dat voor de indrukkingstijd van 0,2 seconde de tijd die verstrijkt tussen het begin van het indrukken van het bedieningspedaal en het moment waarop de druk in de remcilinder 75 % van zijn asymptotische waarde bereikt, niet meer dan 0,6 seconde mag bedragen. Het klopt dat de traditionele luchtdrukremsystemen voor vrachtwagens relatief langzaam reageren, maar zij moeten aan deze eis voldoen. Sinds enkele jaren geleden elektrisch gestuurde remsystemen werden ingevoerd, waardoor de remmen nu bijna onmiddellijk reageren, is de situatie voor de meeste nieuwe voertuigen ingrijpend verbeterd.

Zowel de remweg als de vertraging, alsook vele andere veiligheidsaspecten van remmen, zoals het remgedrag bij afdaling van een helling of bij verhitting, worden geregeld in bijlage II van bovengenoemde richtlijn. Werkgroep 29 van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties, die zich bezighoudt met de constructie van voertuigen, heeft ook regels voor vertraging en remweg vastgesteld. Het is van belang dat voertuigen zich bij het remmen stabiel en voorspelbaar gedragen. Als alleen de remweg aan een voorschrift wordt gebonden, kan er meer risico zijn dat het voertuig gaat spinnen.

(¹) PB L 202 van 6.9.1971.

(²) PB L 81 van 18.3.1998.

(2001/C 89 E/244)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2679/00
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Europese aanbestedingen

Is de Commissie van mening dat de lidstaten verplicht zijn openbare aanbestedingen uit te breiden van producten en diensten die voldoen aan EU-normen tot producten die wellicht voldoen aan normen die hieraan „gelijkwaardig” zijn?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(28 september 2000)

Met de regels inzake het gebruik van technische specificaties bij overheidsopdrachten wordt beoogd de transparantie bij de gunning van contracten te verzekeren en discriminatie daarbij te voorkomen. Aanbestedende diensten kunnen inschrijvingen die overeenstemmen met dan wel gelijkwaardig zijn aan de Europese normen, of indien deze niet bestaan andere normen op het desbetreffende gebied, niet afwijzen omdat ze niet aan de technische vereisten zouden voldoen.

(2001/C 89 E/245)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2706/00
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Gegevens over consumentenprijzen

Kan de Commissie mededelen welke lidstaten gegevens bijhouden over consumentenprijzen op regionale basis, zodat in elke regio een echte inkomensvergelijking mogelijk is?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(6 oktober 2000)

Duitsland: Hoewel er op regionale schaal prijzen worden verzameld, zijn inkomensvergelijkingen tussen de regio's niet mogelijk. Wel worden er indexcijfers van de consumptieprijzen (ICP's) gepubliceerd voor de voormalige Duitse Democratische Republiek en de voormalige Bondsrepubliek Duitsland.

Spanje: Er worden regionale ICP's op NUTS-3-niveau gepubliceerd.

Italië: Het Italiaanse bureau voor de statistiek, ISTAT, publiceert ICP's voor de belangrijkste stad in 20 regio's. Bovendien publiceren ongeveer 80 gemeenten hun eigen ICP's.

- Oostenrijk: Op verzoek zijn (tegen betaling) ICP's op NUTS-2-niveau beschikbaar, maar deze worden niet gepubliceerd.
- Portugal: Er worden regionale ICP's op NUTS-2-niveau gepubliceerd.
- Finland: Er worden regionale ICP's op NUTS-2-niveau gepubliceerd.
- België, Denemarken, Griekenland, Frankrijk, Ierland, Luxemburg, Nederland, Zweden en het Verenigd Koninkrijk publiceren geen regionale ICP's.
-

(2001/C 89 E/246)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2707/00
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Veiligheidskenmerken in eurobiljetten

Kan de Commissie mededelen of er moderne veiligheidskenmerken die in het ontwerp van de eurobiljetten hadden kunnen worden aangebracht, zijn opgeofferd vanwege het feit dat niet alle voorgestelde drukkerijen technisch in staat waren deze te produceren?

Zo ja, welke kenmerken heeft men laten vallen?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(29 september 2000)

De vaststelling van de veiligheidskenmerken van de biljetten en het toezicht op de productie ervan behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de Europese Centrale Bank. De Commissie kan derhalve niet antwoorden op vragen over dit onderwerp.

(2001/C 89 E/247)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2720/00
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Staatssteun aan de winningsindustrieën

Kan de Commissie, gespecificeerd naar lidstaat en voor elk van de laatste vijf jaar waarover cijfers beschikbaar zijn, mededelen hoeveel staatssteun per werknemer in de winningsindustrieën (mijnbouw, enz.) is betaald?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(29 september 2000)

De Commissie beschikt niet over gegevens voor alle winningsindustrieën. Onderstaande tabel betreft de overheidssteun die overeenkomstig het in april 2000 gepubliceerde achtste overzicht van overheidssteun in de Europese Unie⁽¹⁾ in de periode 1994-1998 in de steenkoolproducerende lidstaten voor de lopende productie per werknemer is verleend. Er zij op gewezen dat de door de Franse regering voor 1997 en 1998 aangemelde steun nog door de Commissie wordt onderzocht.

Overheidssteun aan de steenkoolindustrie in 1994-1996 en 1996-1998

	Jaarlijkse gemiddelde steun, bestemd voor lopende productie ⁽¹⁾			
	1994-1996		1996-1998	
	euro per werknemer	in % van alle steun ⁽²⁾	euro per werknemer	in % van alle steun ⁽²⁾
Duitsland ⁽³⁾	63 745	98	61 293	93
Spanje	28 570	76	31 658	69
Frankrijk ⁽⁴⁾	10 159	20	2 406	13
Portugal	1 962	25	0	0
Verenigd Koninkrijk	733	1	0	0
TOTAAL	46 656	75	44 173	77

⁽¹⁾ In prijzen van 1997.

⁽²⁾ De totale steun omvat de voor de lopende productie toegekende steun en de niet aan de lopende productie gerelateerde steun die betrekking heeft op lasten uit het verleden als gevolg van bijvoorbeeld mijnsluitingen.

⁽³⁾ Voor 1994 omvatten de Duitse cijfers over de lopende productie 5,35 miljard DEM aan buitengewone financiële steun ter vereffening van de eind 1993 uitstaande schulden van het compensatiefonds.

⁽⁴⁾ De steun in 1997 en 1998 is door de Franse regering aangemeld, maar wordt nog door de Commissie onderzocht.

De jaargegevens worden hieronder verstrekt.

Overheidssteun aan de lopende steenkoolproductie per werknemer

in euro en in prijzen van 1997

	1994	1995	1996	1997	1998
Duitsland	78 311	50 119	61 603	62 984	59 086
Spanje	26 868	29 872	29 111	28 825	38 699
Frankrijk ⁽¹⁾	19 328	3 804	6 442		
Portugal	3 849				
Verenigd Koninkrijk	1 790				
EU 15	55 953	37 722	45 398	43 813	43 152

⁽¹⁾ De steun in 1997 en 1998 is door Frankrijk aangemeld, maar wordt nog door de Commissie onderzocht.

⁽¹⁾ COM(2000) 205 def.

(2001/C 89 E/248)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2721/00

van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Staatssteun aan de verwerkingsindustrieën

Kan de Commissie, gespecificeerd naar lidstaat en voor elk van de laatste vijf jaar waarover cijfers beschikbaar zijn, mededelen hoeveel staatssteun per werknemer in de verwerkingsindustrieën is betaald?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(27 september 2000)

Volgens de gegevens die door de lidstaten zijn verstrekt voor het Achtste overzicht van overheidssteun in de Europese Unie ⁽¹⁾, dat loopt over de periode 1994-1998, hebben de lidstaten de volgende bedragen aan overheidssteun per werknemer en per jaar in de be- en verwerkende industrie besteed:

Overheidssteun per werknemer in de be- en verwerkende industrie

(in euro en prijzen van 1997)

	1994	1995	1996	1997	1998
België	1 432	1 324	1 373	879	1 028
Denemarken	1 102	1 246	1 406	1 501	1 392
Duitsland	2 419	1 850	1 553	1 448	1 302
Griekenland	605	1 187	983	1 188	820
Finland	—	1 015	840	1 046	990
Frankrijk	1 007	771	908	1 457	1 029
Ierland	734	806	1 188	1 122	2 065
Italië	2 230	2 760	2 269	1 930	1 666
Luxemburg	1 345	1 441	1 414	1 500	1 515
Nederland	628	704	775	709	721
Oostenrijk	—	632	676	761	720
Portugal	446	172	170	213	180
Spanje	447	1 077	781	675	617
Verenigd Koninkrijk	274	318	358	341	304
Zweden	—	415	426	401	495
EU 15	1 357	1 338	1 182	1 151	1 007

(1) COM(2000) 205 def.

(2001/C 89 E/249)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2741/00
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: De kosten van het overschakelen op de euro

1. Heeft de Commissie de kosten geraamd van het overschakelen op één munt door de elf landen die momenteel deel uitmaken van de euro-zone en hoeveel gaat het Griekenland kosten wanneer het in 2001 meedoet? Kan de Commissie deze getallen uitsplitsen?

2. Heeft de Commissie de kosten geraamd van het toetreden tot de euro door Denemarken, Zweden en het Verenigd Koninkrijk wanneer deze landen dit al zouden willen?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(29 september 2000)

De Commissie is van mening dat het onmogelijk is de „kostprijs” van de overschakeling op de euro te ramen en dat de her en der bestaande berekeningen met de nodige voorzichtigheid moeten worden geïnterpreteerd. Doorgaans wordt erin verzuimd de positieve gevolgen van de invoering van de euro mede in aanmerking te nemen.

(2001/C 89 E/250)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2743/00
van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Waterzuiveringsinstallatie in Sarroch, Sardinië

In 1993 werd de gemeente Sarroch door de regio Sardinië gemachtigd in het plaatsje Perd'e Sali Porto Columbu met subsidies van het ENVIREG-programma een waterzuiveringssysteem te bouwen⁽¹⁾. Na de toewijzing van de opdracht⁽²⁾ werden de werkzaamheden op 26 februari 1996 geschorst in afwachting

van een deskundigenverslag over de wenselijkheid de bouwplaats van de installatie te wijzigen; de projectingenieur had er immers geen rekening mee gehouden dat de bouwplaats midden in een woongebied lag ... Toen het gemeentebestuur het deskundigenverslag eenmaal had goedgekeurd⁽¹⁾, weigerde de bouwfirma waaraan de aanbesteding gegund was de werkzaamheden te hervatten, waarop het gemeentebestuur van Sarroch het contract verbrak⁽⁴⁾. De opdracht werd gegund aan een ander bedrijf, dat de installatie bouwde op de nieuwe bouwplek die in het deskundigenverslag werd voorgesteld, te weten stroomopwaarts het gebruiksgebied, aan zee, m.a.w. in het laatste ongerepte stukje natuur van de gemeente Sarroch.

Op 23 juli 1997 werd het Openbaar Ministerie in Cagliari in een brief verzocht een onderzoek in te stellen naar de wettelijkheid van de diverse vergunningen voor de werkzaamheden en naar de naleving van de milieuwetgeving. Sindsdien is echter niets gebeurd.

Momenteel staat de zuiveringsinstallatie er vervallen bij, het mikpunt van vandalisme. Inmiddels is het afvalwaterprobleem van de streek niet opgelost en is het landschap zwaar verminkt, hetgeen de mogelijke toeristische ontwikkeling al evenmin in de hand zal werken.

Kan de Commissie onderzoeken of de communautaire kredieten die voor dit project zijn uitgetrokken regelmatig zijn beheerd? Meent de Commissie niet dat de begunstigden het geld dat zij hebben gekregen voor een project dat zijn doel volkomen heeft gemist, aan de Europese Unie moeten terugbetalen?

⁽¹⁾ Besluit nr. 35/3 van 24/9/1993; „provvedimento di delega D.C.G.A.D.A.” nr. 2557 van 8/10/1993.

⁽²⁾ Gemeenteraadsbesluit nr. 365 van 25/11/1994.

⁽³⁾ Gemeenteraadsbesluit nr. 328 van 8/11/1996, met de adviezen van de diensten Milieu en Onderwijs van de autonome regio Sardinië en van de hoofdinspectie van de dienst „BB.AA.AA.AA.SS.” van Cagliari.

⁽⁴⁾ Gemeenteraadsbesluit nr. 58 van 21/2/97.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(13 oktober 2000)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2001/C 89 E/251)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2744/00

van Roberta Angelilli (UEN) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Vastgoedmakelaars

De laatste jaren boomt de sector van de vastgoedmakelaars, zowel wat hun omzet als wat hun aantal betreft. Kan de Commissie informatie verstrekken over de nieuwe Europese voorschriften betreffende de vastgoedmakelaars, inzonderheid over de toelatingsvoorwaarden voor uitoefening van het beroep?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(3 oktober 2000)

Wat de wederzijdse erkenning van beroepskwalificaties betreft, valt het beroep van vastgoedmakelaar onder Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten⁽¹⁾, en Richtlijn 92/51/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen, ter aanvulling van Richtlijn 89/48/EEG⁽²⁾. Welke van deze twee richtlijnen van toepassing is, hangt af van het opleidingsniveau dat wordt vereist in de lidstaat waar de betrokkene zijn kwalificaties heeft behaald (lidstaat van oorsprong) en in de lidstaat waar hij het beroep wil uitoefenen (ontvangende lidstaat).

Deze richtlijnen hebben de opleidingseisen voor vastgoedmakelaars niet geharmoniseerd, zodat iedere lidstaat de vrijheid behoudt om het beroep op zijn grondgebied te reglementeren en met name om de uitoefening ervan afhankelijk te stellen van bepaalde diploma's of kwalificaties. Niettemin moet iemand die volledig is gekwalificeerd voor de uitoefening van zijn beroep in zijn lidstaat van oorsprong, in principe hetzelfde beroep kunnen uitoefenen in een andere lidstaat die de toegang of de uitoefening ervan reglementeert. Aangezien de opleidingseisen niet zijn geharmoniseerd, kan de ontvangende lidstaat, indien er wezenlijke verschillen zijn tussen de opleiding van de migrant en de vereiste opleiding in de lidstaat van ontvangst, eisen dat de migrant beroepservaring aantoonde of zich onderwerpt aan een compenserende maatregel in de vorm van een proeve van bekwaamheid of een aanpassingsstage, waarbij de betrokkene in beginsel tussen beide compensatiemaatregelen mag kiezen.

Aangezien het algemene stelsel van erkenning van beroepskwalificaties over het geheel genomen bevredigend functioneert, is de Commissie niet van plan de principes ervan te wijzigen.

(¹) PB L 19 van 24.1.1989.

(²) PB L 209 van 24.7.1992.

(2001/C 89 E/252)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2751/00
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Afschaffing van het bedrijvenprogramma

Kan de Commissie een verklaring geven voor de afschaffing van het bedrijvenprogramma dat de samenwerking tussen kleine en middelgrote ondernemingen bevordert en de internationale handel stimuleert? Dit betekent een aanzienlijke kostenpost voor de diverse consortia die middelen hebben geïnvesteerd om projecten voor te bereiden. Is de Commissie van plan een nieuw programma voor te stellen dat tegemoet komt aan de behoeften van het midden- en kleinbedrijf?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(3 oktober 2000)

De Commissie heeft onlangs besloten om haar deelname aan activiteiten als het Interprise-programma niet voort te zetten. Deze beslissing past in het kader van het algemene beleid van de Commissie om kleine financiële projecten stop te zetten.

Het Interprise-programma heeft een gunstige beoordeling gekregen. Het speelde in op een reële behoefte en gaf goede resultaten voor een redelijke prijs. Ondanks de voordelen voor de bedrijven die aan deze activiteiten deelnamen, is het voor de Commissie echter niet te verantwoorden om haar schaarse middelen uit te geven voor projecten waarbij slechts een klein aantal ondernemingen in het MKB baat hebben. Gezien het totale aantal ondernemingen in Europa, is de hefboomwerking die van de deelname van de Commissie uitgaat, niet voldoende.

De Commissie beraadt zich niettemin op manieren om ook verder steun te geven aan een communautair programma voor samenwerking tussen bedrijven dat een niet al te grote aanslag op haar middelen zou vormen.

(2001/C 89 E/253)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2780/00
van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Universiteit van Chambéry

Sedert 1987 zijn ongeveer 48 studenten van het Aosta-dal, een autonome Italiaanse regio, afgestudeerd in toegepaste vreemde talen aan de universiteit van Chambéry.

Tot nu toe is dit diploma voor geen enkel vergelijkend examen voor een overheidsfunctie erkend. Het feit dat er in Italië geen werkelijk vergelijkbare faculteiten zijn is een belemmering voor het principe van volledige erkenning van studietitels, hetgeen bovendien nadelig is voor burgers uit een tweetalige regio, Italiaans en Frans, zoals het Aosta-dal, waarvoor het studeren aan een Franse universiteit zou moeten worden vergemakkelijkt, vooral als deze tot een gebied van grensoverschrijdende samenwerking behoort.

Kan de Commissie meedelen of bovengenoemde problemen geen schending van fundamentele communautaire principes zijn en welke maatregelen zij overweegt om aan deze situatie een einde te maken?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(2 oktober 2000)

Er zijn verscheidene communautaire richtlijnen aangenomen om de erkenning van beroepskwalificaties te vergemakkelijken. Met Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1989 werd een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten⁽¹⁾, ingevoerd. Deze richtlijn is in principe van toepassing op het beroep van leraar, maar houdt geen harmonisatie van de opleiding tot leraar in. Zij heeft tot doel de vrijheid van elke lidstaat op onderwijsgebied in overeenstemming te brengen met het recht van alle EU-burgers om hun beroep in om het even welke lidstaat uit te oefenen.

In deze richtlijn wordt „diploma” gedefinieerd als elk diploma, certificaat of andere titel die door een bevoegde autoriteit van een lidstaat is afgegeven en waaruit blijkt dat de houder met succes het in de richtlijn genoemde opleidingsniveau heeft afgesloten en dat hij de vereiste beroepskwalificaties bezit om in zijn lidstaat van oorsprong het betrokken beroep uit te oefenen.

In de meeste lidstaten zijn meer dan één diploma (universitair diploma plus onderwijsbevoegdheid) vereist om tot het beroep van leraar te worden toegelaten.

Ook in Frankrijk moeten leraren na hun universitaire studie een (pedagogische) opleiding volgen bij het IUFM („Institut universitaire de formation des Maîtres”). Deze opleiding wordt afgesloten met een examen. Na dit examen krijgen de kandidaten onderwijsbevoegdheid („certificat d'aptitude à l'enseignement”), dat het in de richtlijn bedoelde „diploma” is.

De door het geachte parlementslid genoemde studenten zijn weliswaar in het bezit van een universitair diploma van de universiteit van Chambéry („Langues étrangères appliqués”), maar dit is geen diploma in de zin van Richtlijn 89/48/EEG. Uit de informatie in de vraag blijkt dat dit een academische graad is. Houders van dit diploma kunnen in Frankrijk niet als „leraar” worden beschouwd. Zij kunnen dus geen beroep doen op de procedure voor de erkenning van beroepskwalificaties in het algemene stelsel van de richtlijn, dat alleen geldt voor „beroepskwalificaties”, dus voor burgers die al leraar zijn of die in hun land van oorsprong volledig bevoegd zijn.

Volgens de jurisprudentie van het Hof van Justitie heeft iemand, zelfs als de richtlijn niet van toepassing is en hij dus geen bijzonder recht op erkenning heeft, toch een aantal rechten met betrekking tot de behandeling van zijn verzoek om erkenning van zijn diploma. Uit hoofde van het beginsel van vrij verkeer van werknemers, zoals dat in artikel 39 (ex artikel 48) van het EG-Verdrag is verankerd, zijn de autoriteiten van het gastland verplicht om rekening te houden met de diploma's die door migrant in een andere lidstaat zijn behaald, om deze te beoordelen en om de burger in kennis te stellen van een met redenen omklede beslissing, waartegen deze beroep kan aantekenen. Op grond van de informatie in de vraag kan de Commissie niet beoordelen of deze beginselen zijn geschonden.

Daar de betrokken artikelen van het EG-Verdrag rechtstreekse werking hebben, wat wil zeggen dat zij burgers rechten verlenen waarop deze bij hun betrekkingen met openbare instanties een beroep kunnen doen en waarmee deze instanties rekening moeten houden, wordt de betrokkenen aangeraden om zich tot de nationale bestuursorganen of rechtbanken te wenden die als enige bevoegd zijn om een beslissing van een nationaal overheidsorgaan nietig te verklaren.

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989.

(2001/C 89 E/254)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2790/00
van Phillip Whitehead (PSE) aan de Commissie

(1 september 2000)

Betreft: Comparatief medicijnenvergunningensysteem in de EU-lidstaten

In het Verenigd Koninkrijk wordt door de „Medicines Control Agency” een vergunning voor een nieuw medicijn afgegeven nadat de veiligheid ervan is vastgesteld, maar er wordt geen aandacht besteed aan de prijs die de fabrikant voor het bewuste medicijn vraagt. Functioneert in andere lidstaten een soortgelijk medicijnenvergunningensysteem of wordt daar, afgezien van de goedkeuring ook een prijsplafond voor de fabrikant vastgesteld? Zo ja, is dit dan de belangrijkste verklaring voor het aanmerkelijke prijsverschil van recentelijk toegelaten medicijnen in het Verenigd Koninkrijk en de andere lidstaten?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(10 oktober 2000)

In de Europese geneesmiddelenwetgeving wordt een onderscheid gemaakt tussen de overwegingen van de overheden betreffende de veiligheid, kwaliteit en doeltreffendheid van een bepaald geneesmiddel en de regels voor onderhandelingen over de prijsstelling en de vergoeding door de stelsels van gezondheidszorg. Dit onderscheid wordt overal in de Gemeenschap gemaakt. De lidstaten zijn bevoegd voor de onderhandelingen met de farmaceutische bedrijven over de voorwaarden voor het op de markt brengen van geneesmiddelen, inclusief de prijs. Deze onderhandelingen over de prijs en de vergoeding moeten plaatsvinden in overeenstemming met de beginselen van de interne markt, met name Richtlijn 89/105/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de doorzichtigheid van maatregelen ter regeling van de prijsstelling van geneesmiddelen voor menselijk gebruik en de opnemings daarvan in de nationale stelsels van gezondheidszorg⁽¹⁾, waarin procedureregels worden vastgesteld, waaronder de verplichting doorzichtige en objectieve criteria te gebruiken, de tijdslimieten waarbinnen een bedrijf antwoord moet krijgen op een verzoek tot vergoeding en het recht van bedrijven om in beroep te gaan tegen een bepaalde beslissing inzake prijsstelling of vergoeding.

⁽¹⁾ PB L 40 van 11.2.1989.

(2001/C 89 E/255)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2815/00
van Bill Miller (PSE) aan de Commissie

(5 september 2000)

Betreft: Geldigheid van universitaire diploma's

Zijn diploma's in de psychologie die door een Britse universiteit worden toegekend, in Spanje geldig of dient een afgestudeerde nog een vervolgopleiding te doorlopen alvorens hij of zij in Spanje werkzaam kan worden?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(27 september 2000)

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt is het beroep van psycholoog zowel in Spanje als in het Verenigd Koninkrijk gereguleerd. Een beroep is gereguleerd wanneer voor de uitoefening van het beroep het bezit van een diploma of van bepaalde beroepskwalificaties wettelijk voorgeschreven is.

De twee belangrijkste communautaire rechtsinstrumenten die de vergemakkelijking van het vrije verkeer van beoefenaars van gereglementeerde beroepen in de Gemeenschap beogen, zijn, afhankelijk van het niveau van de opleiding waarop het diploma betrekking heeft, Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten⁽¹⁾ en Richtlijn 92/51/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen, ter aanvulling van Richtlijn 89/48/EEG⁽²⁾.

Deze richtlijnen hebben evenwel geen automatische gelijkwaardigheid van diploma's tot stand gebracht en er bestaat geen lijst van diploma's die op Europees niveau a priori worden erkend. De erkenning van een diploma gebeurt namelijk niet op grond van het diploma als zodanig, maar op grond van het beroep waartoe het diploma in de lidstaat waar het is uitgereikt, toegang geeft. De betrokkene moet zelf een verzoek bij de nationale autoriteiten indienen waarin hij duidelijk uiteenzet welk beroep hij wil uitoefenen. Ook de, met redenen omklede, beslissing van de nationale autoriteit betreft alleen het geval van de betrokkene. Momenteel is er dus geen communautair mechanisme waarbij in de ene lidstaat behaalde diploma's steeds officieel in de andere lidstaten worden erkend.

Het basisbeginsel van bovengenoemde richtlijnen luidt dat een beroepsbeoefenaar die het in de lidstaat van herkomst voorgeschreven diploma bezit en die in de ontvangende lidstaat een gereglementeerd beroep wil uitoefenen, hiertoe van laatstgenoemde lidstaat toestemming moet krijgen. Om een beroep te kunnen doen op de richtlijnen moet de betrokkene volledig gekwalificeerd zijn en zonder dat er aan een aanvullend opleidingsvereiste moet worden voldaan, zijn beroep in de lidstaat van herkomst kunnen uitoefenen.

De in de richtlijnen bedoelde erkenning is echter niet automatisch en de autoriteiten van de ontvangende lidstaat kunnen migrerende beroepsbeoefenaars onder bepaalde voorwaarden compenserende maatregelen opleggen, zoals een proeve van bekwaamheid of een aanpassingsstage waarvan de duur maximaal drie jaar mag bedragen. Ook kan in sommige gevallen beroepservaring worden vereist.

De Spaanse autoriteiten kunnen dus, mits zij de in de richtlijnen gestelde voorwaarden in acht nemen, de erkenning van in het Verenigd Koninkrijk afgegeven psychologiediploma's afhankelijk stellen van bepaalde compenserende maatregelen.

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989.

⁽²⁾ PB L 209 van 24.7.1992.

(2001/C 89 E/256)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2817/00
van Jens-Peter Bonde (EDD) aan de Commissie

(4 september 2000)

Betreft: Aanpassing van de kandidaatlanden aan de convergentiecriteria en het stabiliteitspact

Kan de Commissie mededelen aan welke convergentie-eisen van de EMU en aan welke groei- en stabiliteitspacteisen de kandidaatlanden volledig moeten voldoen voordat zij in de EU kunnen worden opgenomen, en van welke van deze eisen zij naar verwachting vrijstelling zullen kunnen krijgen?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(28 september 2000)

Het voldoen aan de convergentiecriteria is nooit een vereiste geweest voor het lidmaatschap van de Gemeenschap, maar het is noodzakelijk voor de aanneming van de ene munt en de toetreding tot het eurogebied. De mate waarin kandidaat-lidstaten zich hebben voorbereid voor de aanneming van de euro zal pas worden geëvalueerd na hun toetreding tot de Gemeenschap. Hoewel kandidaat-lidstaten gedurende de pretoetredingsperiode zouden moeten streven naar werkelijke convergentie en macro-economische stabiliteit, zijn het voldoen aan de convergentiecriteria en het bereiken van de doelstellingen van het

stabiliteits- en groeipact geen voorwaarden voor het toetreden tot de Gemeenschap. Het toetredingsverdrag zal de status van de nieuwe lidstaten als lidstaten met een derogatie moeten bevestigen. De gevolgen hiervan worden opgesomd in artikel 122 (ex artikel 109 K), lid 3, van het EG-verdrag. Zodra zij lid van de Gemeenschap zijn, zullen de kandidaat-lidstaten worden onderworpen aan de procedures van het EG-verdrag (in het bijzonder artikelen 104 – ex artikel 104 C – en 122) en van het stabiliteits- en groeipact.

(2001/C 89 E/257)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2825/00
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(4 september 2000)

Betref: Uitstel van nationale implementatiewetgeving met betrekking tot richtlijn 98/44/EG inzake octrooien op leven tot uitspraak Europees Hof van Justitie over nietigverklaring

1. Is het de Commissie bekend dat de nationale parlementen van verschillende lidstaten (Nederland, Frankrijk, Duitsland, Italië) ernstig bezwaar maken tegen de implementatie van richtlijn 98/44/EG⁽¹⁾ betreffende de rechtsbescherming van biotechnologische uitvindingen, met name tegen die onderdelen welke ertoe zouden leiden dat bedrijven de mogelijkheid krijgen om eigendomsrechten te verwerven van genetisch veranderde planten en dieren, en dat de Nederlandse Tweede Kamer op 14 juni 2000 heeft besloten om aan de president van het Europese Hof van Justitie onverwijld te verzoeken deze richtlijn te schorsen tot het moment dat het Hof heeft beslist over het eerdere verzoek tot nietigverklaring van de richtlijn, welk verzoek werd ondersteund door de Italiaanse Republiek?
2. Wat zijn – nu het verzoek van Nederland en Italië op 25 juli 2000 door de President van het Hof is afgewezen – naar het oordeel van de Commissie de gevolgen als voorafgaand aan de in 2002 verwachte einduitspraak van het Hof op grond van een nationale implementatiewetgeving aan bedrijven octrooirechten zouden worden verleend, en deze rechten vervolgens door het Hof alsnog nietig zouden worden verklaard? Is in dat geval de nationale overheid aansprakelijk voor eventuele eisen tot schadevergoeding of dienen deze claims betaald te worden door de Europese Unie?
3. Welke mogelijkheden hebben de lidstaten om te voorkomen dat octrooien worden verleend voorafgaand aan de einduitspraak van het Hof, zodat er geen schadeclaims kunnen ontstaan?
4. Over welke mogelijkheden beschikken de lidstaten om met de invoering van de van hen verlangde implementatiewetgeving te wachten tot de uitspraak van het Hof op het verzoek tot nietigverklaring, en welke mogelijkheden kunnen hun voor dit bijzondere geval alsnog worden toegekend in het geval dat deze opschorting niet zou zijn toegestaan? Wat onderneemt de Commissie om de mogelijkheid tot opschorten zonodig te verruimen?

⁽¹⁾ PB L 213 van 30.7.1998, blz. 21.

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(4 oktober 2000)

1. Het is de Commissie bekend dat bepaalde instanties hun bezorgdheid hebben uitgesproken over een aantal aspecten van Richtlijn 98/44/EG van het Parlement en de Raad van 6 juli 1998 betreffende de rechtsbescherming van biotechnologische uitvindingen⁽¹⁾ („de richtlijn”). Zoals het geachte parlementslid betoogt, heeft dit Nederland ertoe gebracht zich tot het Hof van Justitie te wenden om nietigverklaring van de richtlijn te verkrijgen. Bij dit optreden wordt Nederland gesteund door Italië. Ook is het waar dat Nederland recentelijk het Hof heeft verzocht de tenuitvoerlegging van de richtlijn te schorsen tot het moment waarop een beslissing wordt genomen over de hoofdvordering. Op 25 juli 2000 werd dit verzoek om tussentijdse maatregelen door de President van het Hof afgewezen.
2. Een van de redenen voor afwijzing van het Nederlandse verzoek was het feit dat het, gezien de tijd die door de nationale octrooibureaus aan het onderzoek van octrooiaanvragen doorgaans wordt besteed, onwaarschijnlijk is dat in het kader van de richtlijn octrooien worden toegekend vóór de datum van de uitspraak van het Hof in de hierboven bedoelde hoofdvordering. De President van het Hof heeft er ook op gewezen dat Nederland over juridische mechanismen beschikt welke het bij de verlening van dergelijke octrooien zou kunnen aanwenden om te voorkomen dat schade wordt veroorzaakt. Zo zouden daarbij voorwaarden kunnen worden toegevoegd waarin duidelijk wordt gezegd dat de geldigheid ervan afhangt van de handhaving van de wettigheid van de richtlijn. Het lijkt dan ook onwaarschijnlijk dat eisen tot schadevergoeding worden ingediend.

3.en 4. De lidstaten zijn verplicht de richtlijn tijdig toe te passen. Zij kunnen de invoering van de nodige wetgeving derhalve niet uitstellen. Zoals hierboven gezegd, neemt het onderzoek van de octrooi-aanvraag door de nationale octrooibureaus evenwel normaliter nogal wat tijd in beslag. De uitspraak van het Hof in de hoofdvordering zal derhalve waarschijnlijk plaatsvinden voordat octrooien in het kader van de richtlijn ten slotte worden verleend. Bovendien staat het, in het kader van de Gemeenschapswetgeving, alle lidstaten vrij om de verlening van een dergelijk octrooi afhankelijk te maken van het feit dat de wettigheid van de richtlijn gehandhaafd blijft.

(¹) PB L 213 van 30.7.1998.

(2001/C 89 E/258)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2950/00
van Elspeth Attwooll (ELDR) aan de Commissie

(11 september 2000)

Betreft: Naleving van de wetgeving op het gebied van het plaatsen van overheidsopdrachten

De voorstellen voor twee richtlijnen betreffende het plaatsen van overheidsopdrachten die in mei van dit jaar werden gepubliceerd (COM(2000) 275 en COM(2000) 276) en die onlangs werden gewijzigd door opeenvolgende corrigenda, beogen de wetgeving op het gebied van overheidsopdrachten te vereenvoudigen. Er zijn echter aanwijzingen die doen vermoeden dat de wetgeving op dit gebied op grote schaal wordt ontdoken. Hoewel de Commissie eerder heeft erkend dat dit probleem bestaat, wordt het in geen van de voorstellen volledig aan de orde gesteld.

Kan de Commissie meedelen wat zij voornemens is te ondernemen om in de toekomst de naleving van de wetgeving op het gebied van overheidsopdrachten te doen toenemen? Verwacht zij dat wijzigingen in deze zin zouden kunnen worden aangebracht op de momenteel in behandeling zijnde voorstellen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(2 oktober 2000)

Zoals het geachte parlementslid aangeeft, heeft de Commissie zich gerealiseerd dat er moet worden gezorgd voor een betere naleving van de huidige Gemeenschapsregels over overheidsopdrachten. Volgens de Commissie wordt de niet-naleving evenwel in belangrijke mate veroorzaakt door een gebrek aan kennis van en inzicht in de regels. Daarom ziet zij het streven naar verduidelijking en vereenvoudiging van de bepalingen, een van de belangrijkste kenmerken van de twee voorstellen (¹) die zij aan het Parlement en de Raad heeft voorgelegd, als een middel om de naleving van de regels te verbeteren.

Er zijn verscheidene redenen voor deze aanpak. Enerzijds worden de vereisten voor de aanbestedende diensten begrijpelijker, terwijl anderzijds de Commissie zo in staat zal zijn zich intensiever op de naleving van duidelijke regels te concentreren. Een ander voordeel is dat de belanghebbenden, deelnemers en mogelijke deelnemers aan specifieke gunningsprocedures, op nationaal en communautair niveau beter kunnen opkomen voor hun rechten.

(¹) COM(2000) 275 def.; COM(2000) 276 def.

(2001/C 89 E/259)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-3056/00
van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(22 september 2000)

Betreft: Intrekking van de steun voor inheemse rassen in Portugal

De steunregeling voor inheemse rassen was onontbeerlijk voor het behoud van soorten die met uitsterving werden bedreigd, voor de instandhouding van de productie van vlees van betere kwaliteit en voor een betere waardering van de consument. Deze maatregel was van bijzonder belang voor de dynamisering van de landbouwsector in enkele van de minst begunstigde plattelandsgebieden in het binnenland van Portugal.

In het laatste communautair bestek werd deze maatregel ingebed in het Portugese plan voor plattelandsontwikkeling. In het nieuwe bestek werd in het kader van het plan voor 2000-2006 opnieuw een steunregeling voorzien, maar naar verluidt zou de Commissie voornemens zijn de regels voor de toekenning van steun dusdanig te wijzigen dat de steun voor rassen met minder dan 1000 vrouwelijke dieren wordt verlaagd. Dit betekent in concreto dat de steun voor meer dan 20 inheemse rassen en 140 000 stuks vee (runderen, schapen en geiten), ten belope van circa 2 miljard escudo, wordt ingetrokken.

Kan de Commissie, gelet op het bovenstaande, mededelen of de steunregeling inderdaad in deze zin wordt gewijzigd? Zo ja, om welke redenen zij met dit voorstel komt? Of zij niet van oordeel is dat deze maatregel indruist tegen het beginsel van multifunctionaliteit en de bescherming van een kwaliteitsproductie?

Is zij zich bewust van de ernstige sociaal-economische gevolgen van een dergelijke maatregel voor honderden Portugese producenten en voor veel plattelandsgebieden in het Portugese binnenland?

Geeft zij niet de voorkeur aan een beleid ter ondersteuning van kwaliteit en regionale productie dat meer steun garandeert voor kleine en middelgrote producenten zodat deze niet door de grote intensieve veeteeltbedrijven worden weggedrukt?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(16 oktober 2000)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2001/C 89 E/260)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3062/00

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(2 oktober 2000)

Betreft: Vuilstortplaats van Garraf (Barcelona)

De in 1972 in gebruik genomen vuilstortplaats van Garraf, gelegen in de gemeente Gavà i Begues (Barcelona), wordt gebruikt als een grootschalige stortplaats voor stedelijk afval. Momenteel ligt er 20 miljoen ton vuil.

Deze vuilstortplaats is aangelegd op poreuze kalksteenhoudende grond en bij de aanleg is op geen enkele manier rekening gehouden met de noodzaak om maatregelen te nemen om het waterdicht te maken. Het gevolg daarvan is dat het grondwater gedurende 28 jaar is vervuild met percolatiewater, dat zelfs in de zee terecht komt en ook in het grondwater van de „Delta del Llobregat”, dat is aangewezen als een bijzonder natuurgebied. De vuilstortplaats bevindt zich binnen het nationaal park zoals dat tot stand is gekomen bij decreet van 18 februari 1987 van de „Generalitat de Catalunya”: „Plan Especial de Protección del Medio Físico y del Paisaje del Espacio de Interés Natural del Garraf” (PPMFENG). In artikel 28 van de wetgeving die tot vorig jaar van toepassing was, werd bepaald dat op 31 december 1999 zou worden gestopt met het storten van organisch materiaal.

Op 6 april 2000 werd de tweejaarlijkse herziening van het stedelijk programma voor het beheer van stedelijk afval (PMGRM) goedgekeurd; daarin is voorzien dat de vuilstortplaats van Garraf tot 31 december 2006 wordt gebruikt.

Zowel bij de herziening van het PMGRM als bij de wijziging van het PPMFENG is voorbijgegaan aan richtlijn 1999/31/EG (!) van de Raad betreffende het storten van afvalstoffen, die vóór 31 juli 2001 door de lidstaten moest worden omgezet (artikel 18), zodat kan worden geconcludeerd dat de vuilstortplaats van Garraf niet voldoet aan de voorwaarden om open te kunnen blijven en derhalve zou moeten worden gesloten (punten 1, 2 en 3 van bijlage I).

Bovendien is de vuilstortplaats van Garraf illegaal, omdat het een industriële installatie is die zich bevindt op grond die in het vigerende stedelijk bestemmingsplan is aangeduid als „bosgrond”. Bovendien beschikt men niet over een gemeentelijke bedrijfsvergunning van de gemeente Gavà.

Er wordt niet voldaan aan artikel 1, de leden 3 en 4 van richtlijn 91/156/EEG⁽²⁾ van de Raad van 18 maart 1991 betreffende afvalstoffen. Ook wordt niet voldaan aan richtlijn 97/11/EG⁽³⁾.

Welke maatregelen is de Europese Commissie voornemens te treffen om ervoor te zorgen dat wordt voldaan aan de genoemde communautaire richtlijnen?

⁽¹⁾ PB L 182 van 16.7.1999, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

⁽³⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(12 oktober 2000)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op haar schriftelijke vraag E-1866/00⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 101.

(2001/C 89 E/261)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3148/00 van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(6 oktober 2000)

Betreft: Gebruik van communautaire fondsen

Het Portugese bedrijf Electro Moagem do Marco SA, dat ongeveer 70 werknemers telt, is reeds ruim 70 jaar actief in de levensmiddelensector in Marco de Canaveses in het binnenland van Portugal, waar industriële bedrijven steeds zeldzamer worden.

Naar verluidt heeft dit bedrijf, dat in 1999 door de IPQ een kwaliteitscertificaat kreeg verstrekt, met het oog op modernisering vele miljoenen escudo's ontvangen uit communautaire fondsen. Het geval wil nu dat de werknemers momenteel hun salarissen niet krijgen uitbetaald en dat de onderneming bedreigd wordt door een faillissement.

Kan de Commissie bevestigen dat het bedrijf Electro Moagem do Marco SA communautaire kredieten heeft ontvangen? Zo ja, hoeveel? Is er sprake van enige controle op de besteding van deze kredieten, met name voor wat betreft de handhaving van de arbeidsplaatsen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(25 oktober 2000)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.

(2001/C 89 E/262)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3149/00 van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(6 oktober 2000)

Betreft: Besteding van communautaire kredieten

De Portugese keramiekfabriek Preceram SA in Pombal (Portugal) maakt gebruik van zeer vervuilende procédés die de landbouwers in deze streek ernstige schade berokkenen, zoals blijkt uit verschillende

verslagen opgesteld door technici van het regionale directoraat landbouw van Beira Litoral. De getroffen landbouwers hebben echter geen enkele schadevergoeding ontvangen. De gewassen in pijnboomkwekerijen, wijngaarden, maïsvelden en fruitboomgaarden vertonen vaak duidelijke tekenen van verbranding of ernstige misvormingen.

Naar verluidt heeft het bedrijf communautaire kredieten ontvangen voor de introductie van minder vervuilende technologieën, zonder dat dit echter volgens de landbouwers in deze regio tot enige verbetering heeft geleid.

Daarom verzoek ik om informatie over de uit communautaire bronnen verstrekte steun die het bedrijf heeft ontvangen en over de maatregelen die zijn gepland om een einde te maken aan de vervuiling van de landbouw in de regio waar deze fabriek is gevestigd.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(25 oktober 2000)

De Commissie is doende de ter beantwoording van de vraag nodige gegevens te verzamelen. Zij zal de resultaten van haar onderzoek zo spoedig mogelijk mededelen.
